

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BLACK DAGGER BROTHERHOOD NOVEL

J.R. WARD

SUNDAY TIMES
BESTSELLING AUTHOR

A
WARM HEART
IN WINTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. Ward ve Kara Hançer Kardeşliği Serisi için övgüler

'Korkutucu derecede bağımlılık yapıcı'
Publishers Weekly

'J. R. Ward bir usta!'
Gena Showalter, New York Times oksatan yazarı

'J. R. Ward tartışmasız kraliçe. Çok yaşa kraliçe' Steve
Berry, New York Times oksatan yazarı

'Korkusuz hikaye anlatımı. Tamamen kendine ait bir lig'
Kristen Ashley, New York Times oksatan yazarı

'J. R. Ward her türde en iyi yazarlardan biri'
Sarah J. Maas, New York Times'ın en çok satan 1 numaralı
yazarı

'Ward işinin ustası'
New York Journal of Books

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geirteceğini bilen bir grup
kardeş'
Lisa Gardner, New York Times çok satan yazarı

'Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı
sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu'
Romantik Zamanlar

'Kara Hançer Kardeşliği artık benim sahibim. Karanlık
fantezi severler, az önce hizmet aldınız'
Lynn Viehl, Evermore'un USA Today oksatan yazarı

J. R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J. R. Ward'ı çevrimiçi ziyaret edin:

www.jrward.com
[@jrward1](https://www.facebook.com/JRWardBooks)

J. R. Ward tarafından

Anne Ashburn Serisi:
Cehennemden Gelen Düğün:
Prova Yemeği (e-kitap romanı)
Cehennemden Gelen Düğün:
Resepsiyon (e-kitap roman)
Consumed

Kara Hançer Mirası serisi:
Kanlı Öpücük
Kan
Yemini Kan
Öfkesi Kan
Gerçeği

Düşmüş Melekler serisi:
Covet
Crave
Envy
Rapture
Possession
Immortal

Bourbon Kralları serisi:

Bourbon Kralları
Meleklerin Payı
Şeytan Kesimi

Tek başına:

Karşı Konulmaz Bir
Bekar Unutulmaz Bir
Kadın

Kara Hançer Kardeşliği serisi:

Karanlık Aşık
Aşık Ebedi Aşık
İfşa Edilmiş Aşık
Uyandırılmış

Aşık

Bağlanmamış

Aşık

Kutsallaştırılmış

Aşık İntikamı

Alınmış Aşık

Benim Aşık

Serbest

Bırakılmış Aşık

Yeniden Doğmuş

Aşık Sonunda

Kral

Gölgeler

Canavar

Seçilmişler

Sevgili Ivie (e-kitap romanı)

Hırsız

Gece Tutsağı (e-kitap roman)

Kışın Sizi

Bulduğu Kurtarıcı Kışın

Sıcacık Bir Kalp

Kara Hançer Kardeşliği:

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İçeriden Birinin Rehberi

J.R.
WARD

A
WARM HEART
IN WINTER

PIATKUS

İlk olarak 2020 yılında ABD'de Pocket Books An imprint of Simon & Schuster, Inc.
tarafından yayımlanmıştır.

İlk olarak 2020 yılında Piatkus tarafından Büyük

Britanya'da yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2020 by

Love Conquers All, Inc.

İç tasarım Davina Mock-Maniscalco'ya aittir

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında,
hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı ön izni olmaksızın ve bu koşul da
dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, herhangi
bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde
saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı biçimden başka bir cilt veya
kapak biçiminde başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-42778-2

Piatkus An
imprint of
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Kader asla yanılmaz. Ve
aşk asla boşa gitmez.
-Lassiter

İçindekiler

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm Yirmi Üçüncü

Bölüm

Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk Bölüm
Kırk Bir

Sonsöz Teşekkür

GLOSSARY OF TERMS AND PROPER NOUNS

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.) **Kanla** beslenen erkek ya da dişi vampir. Bir başkasının kan ihtiyacını karşılamak için boyun eğdirilmiş. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum

Onları Sığınak'tan kurtaran son Primale'nin yükselişi. Kâtip Bakire'nin rolünü bırakmasıyla birlikte tamamen özerk hale geldiler ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra shellanlarından beslenemeyen Kardeşlerin ve yaralı savaşçıların kan ihtiyaçlarını karşılamaya devam ediyorlar.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldikleri ve sonsuzluğa göç ettikleri zamansal olmayan alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Değişkenlik gösteren ghardian'ların dereceleri, en güçlüsü ise sehcluded bir dişidir.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyi çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiyi eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak mekaniğin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim

Bir aracın veya başka bir tür motorlu taşıtın operasyonları. Örneğin, bir kişinin aracının anahtarlarını gece boyunca evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj. veya n.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

daha **az** (n.) Vampirleri hedef alan ruhsuz insan

Küçültme Topluluğu'nun bir üyesi olarak yok edilmek. Lesser'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılısma alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihhtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık dönemi. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Bir zamanlar Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansal olmayan bir alemde var olmuştur ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir. Yok edildi.

fearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel gücüne atıfta bulunan terim

cinsel organlar. Kelimesi kelimesine çevirirsek "bir kadının içine girmeye layık" gibi bir şey.

Princeps (pr. n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, Sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri için ikinci sıradadır. Bu unvan için doğmuş olmak gerekir; unvan verilemez.

piroksan (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder.

Zayıflık, bir bağımlılık gibi içsel ya da bir sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş olan bir kişi tarafından verilen ritüel onurlandırma şekli. Eğer kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan saldırgana vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Önceleri Kral'ın danışmanlığını yapan, aynı zamanda vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansal olmayan bir alemde var olmuştur ve geniş yetkilere sahiptir, ancak

yakın zamanda görevinden ayrıldı ve yerini bir başkasına bıraktı. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahip.

sehclusion (n.) Kral tarafından bir kadına verilen statü

Kadının ailesi tarafından verilen bir dilekçe sonucunda aristokrasinin bir üyesi. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Bu durumda ghardian, kadının hayatının her yönünü belirleme ve dünyayla olan her türlü etkileşimini istediği gibi kısıtlama hakkına sahip olur.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

talhman (n.) Bir bireyin kötü tarafı. Ruh üzerinde bulunan ve uygun bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmesi gereken kara bir leke.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de lesser'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. Gevşek bir şekilde "sevgili arkadaş" olarak çevrilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetiştikine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, o ya da o

Hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, geçişlerinden sağ çıkamaz. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

Q Lohstrong'un oğlu Huinn, ailesinin evine büyük ön kapıdan girdi. Eşikten adımını attığı anda, evin kokusu

burnuna doğru kıvrıldı. Limon cilası. Balmumu mumlar. Köpekçinin her gün bahçeden getirdiği taze çiçekler. Parfüm-annesinin. Kolonya-babasının ve kardeşinin. Tarçınlı sakız, kız kardeşinin.

Glade şirketi böyle bir oda spreyi yapsaydı, adı Eski Para Çayırı gibi bir şey olurdu. Ya da Şişman Bir Banka Hesabının Üzerinde Gün Doğumu.

Ya da belki de her zaman popüler olan Biz Diğerlerinden Daha İyiyiz.

Yemek odasından uzak sesler geliyordu; sesli harfler pırlanta gibi yuvarlak, sessiz harfler saten kurdeleler gibi yumuşak ve uzun çıkıyordu.

"Oh, Lillie, bu çok güzel, teşekkür ederim," dedi annesi sunucuya. "Ama bu benim için çok fazla. Solange'a da bu kadar çok vermeyin. Ağırlaşıyor."

Ah, evet, annesinin bir sonraki nesle uyguladığı daimi diyet: Glymera dişilerinin yan döndüklerinde gözden kaybolmaları gerekiyordu, her bir çıkıntı

Köprücük kemiği, çökük yanak ve kemikli üst kol bir tür berbat onur rozeti.

Sanki bir ateş demirine benzemek sizi daha iyi bir insan yapacakmış gibi.

Ve Scribe Virgin, eğer kızın sağlıklı görünseydi.

"Ah, evet, teşekkür ederim Lilith," dedi babası sakın bir sesle. "Benim için biraz daha, lütfen."

Qhuinn gözlerini kapadı ve vücudunu ileri adım atmaya ikna etmeye çalıştı. Bir adımdan diğerine. O kadar da zor değildi.

Yepyeni Ed Hardy tekmeleri bu öneriyi orta parmakla geçiştirdi. Öte yandan, o yemek odasına girmek pek çok açıdan canavarın karnına girmek demektir.

Duffle'sinin yere düşmesine izin verdi. En iyi arkadaşı Blay'in evinde geçirdiği birkaç gün ona iyi gelmişti, ailesinin evindeki havasızlığa bir ara vermişti. Ne yazık ki, yeniden girişteki yanık o kadar kötüydü ki, ayrılmanın maliyetini/faydasını neredeyse eşit hale getirmişti.

Tamam, bu çok saçmaydı. Burada cansız bir nesne gibi durmaya devam edemezdi.

Yan duvara dönerek, kapının hemen yanında duran antika boy aynasına doğru eğildi. Çok düşünceli. Aristokrasinin iyi görünme ihtiyacına çok uygun. Bu sayede ziyaretçiler, uşak palto ve şapkaları kabul ederken saçlarını ve kıyafetlerini kontrol edebiliyordu.

Kendisine yansıyan genç trans öncesi yüz, düzgün hatlara, iyi bir çene çizgisine ve itiraf etmeliydi ki, yaşlandığında çıplak tenine ciddi zararlar verebilecekmiş gibi görünen bir ağza sahipti. Ya da belki de bu sadece hüsnükuruntudan ibaretti. Saçları Kazıklı Voyvoda'nınkine benziyordu, başındaki sivri uçlar dimdik duruyordu. Boynuna bir bisiklet zinciri takılıydı ama Urban Outfitters'dan alınmış bir zincir değildi; on iki vitesli bisikletinden çıkarmıştı. Her şey eşitken, o

malikâneye zorla girmiş ve gümüş, mücevher ve taşınabilir elektronik eşyalar aramak için ortalığı dağıtmaya hazırlanmış bir hırsıza benziyordu.

İşin ironik yanı, tüm bu gotik saçmalıkların, görünüşünün ailesi için en rahatsız edici kısmı olmamasıydı. Aslında, soyunabilir, kıcına bir aydınlatma armatürü asabilir ve birinci katta sanat eserleri ve antikalarla José Canseco'yu oynayarak koşturabilirdi ve asıl sorunun ailesini ne kadar kızdırdığının yanına bile yaklaşamazdı.

Gözleriydi.

Bir mavi. Bir yeşil.

Oopsy. Kötü.

Glymera kusurları sevmezdi. Ne porselenlerinde ne de gül bahçelerinde. Duvar kağıtlarında, halılarında ya da tezgahlarında değil. Ne iç çamaşırlarının ipeğinde, ne blazer ceketlerinin yününde, ne de elbiselerinin şifonunda.

Ve kesinlikle gençlerinde ASLA.

Kız kardeşi iyiydi - aslında var olmayan "küçük kilo sorunu" ve ağız ameliyatıyla halledilecek bir pelteklik dışında -oh, ve annelerinin kişiliğine sahip olduğu gerçeği. Ve bunu düzeltmek mümkün değildi. Öte yandan, erkek kardeş gerçek bir yıldızdı; aile tarafından kendisi için seçilen bir kadınla çok nazik, mırıldanmayan, terlemeyen bir durumda üreyerek aile soyunu devam ettirmeye hazırlanan fiziksel olarak mükemmel bir oğuldu.

Luchas'ın sperm alıcısı çoktan ayarlanmıştı. Geçiş sürecini tamamlar tamamlamaz onu çiftleştirmek zorunda kalacaktı-

"Nasıl hissediyorsun oğlum?" diye sordu babası yumuşak bir sesle.

"Yorgunum efendim," diye cevap verdi derin bir ses. "Ama bu yardımcı olacak."

Qhuinn'in omurgasında bir ürperti belirdi. Bu ses kardeşinin sesine benzemiyordu. Çok fazla bas. Çok erkeksi. Fazla . . .

Vay anasını, adam dönüşüm geçirmiş.

Şimdi Qhuinn'in Ed Hardys'i programa uymuş, onu yemek odasını görebileceği kadar ileriye götürmüştü. Babam masanın başındaki koltuğundaydı. Tamam. Anne, mutfak kapısının karşısındaki masanın ayak ucundaki sandalyesinde oturuyordu. Tamam. Kız kardeşi odanın dışına bakıyor, aklıktan tabağının altın kenarını yalıyordu. Tamam.

Sırtı Qhuinn'e dönük olan erkek SOP'nin bir parçası değildi.

Kardeşi, Qhuinn'e bir köpek tarafından yaklaşıldığında ve eşyalarını alıp Blay'e gitmesi söylendiğinde olduğu boyutun iki katıydı.

Bu tatili açıklıyordu. Babasının sonunda yumuşadığını ve Qhuinn'in haftalar önce yaptığı talebi kabul ettiğini düşünmüştü. Ama hayır, efendisi sadece kusurlu olanın evden gitmesini istemişti çünkü değişim kardeşinin başına gelmişti.

Luchas mı yumurtlamıştı? Kan için kimi kullandılar?

-

Babaları, hiçbir zaman gösterişçi bir tip olmadı. bir elini uzattı ve Qhuinn'in kardeşinin koluna garip bir şekilde vurdu. "Seninle çok gurur duyuyoruz. Mükemmel görünüyorsun."

"Sen yap." Qhuinn'in Anne borulu içinde. "Sadece Mükemmel.

Kardeşin mükemmel görünmüyor mu

Solange?" "Evet, öyle. Mükemmel."

Lohstrong boğuklaşan bir sesle, "Ve sana bir şey getirdim," dedi.

Erkek, spor ceketinin iç cebine uzandı ve küçük, siyah kadife bir kutu çıkardı.

Qhuinn'in annesi ağlamaya başladı ve gözlerinin altını dikkatlice sildi.

"Bu senin için oğlum."

Kutu beyaz şam masa örtüsünün üzerinden kaydırıldı ve Luchas kutuyu alıp kapağını açarken artık kocaman olan elleri titredi.

Qhuinn fuayedeki altın parıltısını görebiliyordu.

Anneleri dab-dab'a devam ederken ve hatta babaları bile hafifçe buğulanırken, Luchas sessizce mühür yüzüğüne baktı, açıkça bunalmıştı. Solange da ekmek sepetinden bir ekmek aşırđı.

Qhuinn'in kardeşı ağır altın yüzüğü işaret parmağına takarken, "Teşekkür ederim efendim," dedi.

"Uyuyor, değil mi?" Lohstrong sordu.

"Evet, efendim. Mükemmel bir şekilde."

"Aynı beden giyiyoruz o zaman." Tabii ki öyle.

O anda babaları gözlerini kaçırdı, sanki gözbebeklerinin hareketinin görüşüne inen gözyaşı parıltısını yok edeceğini umuyordu.

Qhuinn'i dışarıda, fuayede gizlenirken yakaladı.

Kısa süreli bir tanıma oldu. Nasılsın türünden ya da oh-iyi-diğer-oğlumun-evi türünden değil. Daha çok çimenlerin arasında yürürken bir köpek pisliğı yığınını çok geç fark edip ayağınızın içine düşmesini engellemek gibi bir şeydi.

Erkek ailesine dönüp baktı ve Qhuinn'i sanki gerçek bir kapıyı kapatmış gibi dışarıda bıraktı.

Belli ki Lohstrong'un en son istediğı şey böylesine tarihi bir anın mahvolmasıydı ve muhtemelen bu yüzden nazardan korunmak için el işareti yapmamıştı. Genellikle evdeki herkes bu ritüeli yerine getirirdi.

Qhuinn'i gördüklerinde. Bu gece değil. Evin reisi diğerlerinin aralarında kimin olduğunu bilmesini istemiyordu.

Qhuinn döndü ve duffle'sine geri döndü. Eşyayı omzuna atarak ön merdivenlerden odasına çıktı. Annesi genellikle hizmetkârların odasını kullanmasını tercih ederdi ama bu, oradaki tüm sevgiyi kesip atması gerektiği anlamına geliyordu.

Yatak odası diğerlerinden olabildiğince uzakta, sağ taraftaydı. Sık sık neden tamamen bir adım atıp onu köpeklerin yanına koymadıklarını merak ederdi ama o zaman da personel muhtemelen işi bırakırdı.

Kendini kamarasına kapatıp eşyalarını çıplak zemine bıraktı ve yatağına oturdu. Tek parça valizine bakarken, içinde ıslak bir mayo olduğu için bir an önce çamaşır yıkaması gerektiğini düşündü.

Hizmetçiler kıyafetlerine dokunmayı reddediyordu, sanki içindeki şeytan kot pantolonunun ve tişörtünün liflerinde kalmıştı. İşin iyi tarafı, zaten resmi etkinliklere hiç kabul edilmiyordu, bu yüzden gardırobu sadece yıka ve giy, bebek-

Ed Hardy'lerine baktığında ağladığını fark etti ve tüm o tokaların ve derinin arasında birkaç damla su olduğunu fark etti.

Qhuinn asla bir yüzük alamayacaktı. Ah, kahretsın . . .
bu acıttı.

Telefonu çaldığında avuç içleriyle yüzünü ovuyordu. Motorcu ceketinden çıkardığı şeye odaklanabilmek için birkaç kez göz kırpmak zorunda kaldı.

Aramayı kabul etmek için gönder tuşuna bastı ama cevap vermedi.

"Az önce duydum," dedi Blay bağlantının öbür ucundan. "Nasılsın?"

Qhuinn cevap vermek için ağzını açtı, beyni her türlü cevabı öksürüyordu: Peachy lanet jim-dandy. En azından

Kız kardeşim gibi "şişman" değilim. Hayır, kardeşimin biriyle yatıp yatmadığını bilmiyorum.

Onun yerine, "Beni evden çıkardılar. Geçiş lanetlememi istemediler. Sanırım işe yaradı çünkü Luchas bu süreci iyi atlatmışa benziyor."

Blay usulca küfretti.

"Oh, ve yüzüğünü şimdi aldı. Babam verdi ona. . yüzüğü."

Üzerinde aile arması bulunan mühür yüzük, iyi soydan gelen tüm erkeklerin soylarına verdikleri değeri göstermek için taktıkları bir semboldü.

"Luchas'ın bunu parmağına takışını izledim," dedi Qhuinn, sanki keskin bir bıçak alıp kollarının iç kısımlarına doğru çekiyormuş gibi hissederek. "Mükemmel oturdu. Harika görünüyordu. Bilirsin, yine de ... nasıl olmasın-"

O anda ağlamaya başladı.

Kendini kaybetti.

Korkunç gerçek şuydu ki, tüm o karşı kültür fuck-you'sunun altında ailesinin onu sevmesini istiyordu. Kız kardeşi ne kadar titiz, erkek kardeşi ne kadar bilgin, anne babası ne kadar çekingen olsa da, bu dördünün arasındaki sevgiyi görüyordu. Aralarındaki sevgiyi hissediyordu. Bu onları birbirine bağlayan bağdı, bir kalpten diğerlerine uzanan görünmez ip, sıradan şeylerden gerçek, ölümlü dramlara kadar her şeyi önemsemenin taahhüdüydü. Bu bağdan daha güçlü olan tek şey, onun ifadesinden mahrum kalmanın nasıl bir şey olduğuydu.

Hayatının her lanet gecesinde.

Blay'in sesi sarsıntıyı yarıp geçti. "Senin için buradayım. Ve çok üzgünüm. . . Senin için buradayım. Sadece aptalca bir şey yapma, tamam mı? İzin ver geleyim-"

İpler ve duş başlıklarıyla ilgili şeyler düşündüğünü bilmek Blay'e kalsın.

Aslında, boştaki eli çoktan güzel, güçlü bir naylon dokumadan yaptığı derme çatma kemere gitmişti - çünkü ailesi ona kıyafet için para vermiyordu ve sahip olduğu tek düzgün toka ve kayış kombinasyonu yıllar önce kırılmıştı.

Uzunluğu serbest bırakarak banyosunun kapalı kapısına doğru baktı. Tek yapması gereken şeyi duştaki armatüre bağlamaktı -Tanrı biliyordu ki bu su boruları, eşyaların biraz ağırlık taşıyabilecek kadar güçlü olduğu eski güzel günlerde döşenmişti. Üzerinde durabileceği ve sonra altından tekmeleyebileceği bir sandalyesi bile vardı.

"Gitmeliyim-"

"Qhuinn? Sakın yüzüme kapatma - sakın yüzüme kapatmaya cüret etme-"

"Dinle, dostum, gitmeliyim-"

"Hemen geliyorum-" Blay kendini toparlıyormuş gibi arka planda çok fazla kanat çırpıyor. "Qhuinn! Telefonu kapatma-Qhuinn. . . !"

CHAPTER ONE

Günümüz
Market Street ve 17. Şehir
Merkezi Caldwell, New York

O Hassiktir! Babam bizi öldürecek-"
"Sen neden bahsediyorsun, 'biz' mi? Ben
sürmüyorum-"

"Arabadasın, Terrie! Ve seni kaçırdığım için değil-"

İki Allaine kardeş birbirlerinin üzerinden konuşuyor, terk ettikleri banliyöde hâlâ duyulabilecek kadar yüksek sesle çalan radyo üzerinden konuşuyor ve az önce meydana gelen kaza hakkında konuşuyorlardı. Aynı zamanda hiçbir yere gitmiyorlardı; bordo renkli 2018 model BMW 5 serisinin ön ızgarası, şehir merkezinde dağ gibi yükselen kirli bir kar yığınının yüzüne gömülmüştü.

"Arabada olduğumu biliyorum Ellen," dedi on iki yaşındaki çocuk.

tersledi. "Ama bizi çarpan sensin!"

"Benim hatam değildi, Therese!" Elle radyonun düğmesine basarak müziği durdurdu ve sesi açtı

uğraşmak istemediği iki şey vardı: kaputun altında bir daha asla çalışmayacak olan şey ve aptal kız kardeşinin az önce olanlar hakkındaki fikri. "Arabanın önüne bir şey fırladı. Benim hatam değildi.

."

"Bizi yönlendirdiğin yer senin hatan ve asla tam ehliyet alamayacaksın-"

"Bağırmayı kesebilirsin. Ne zaman istersen."

Hava yastığı yok. Hava yastıkları açılmamıştı. Elle kendini direksiyonun yanına çekti ve kaputun üzerinden baktı. Buzlu yola fırlayan her neyse gitmişti, siyah gölge başıboş hayvanlar gibi kaçıyordu. Buna karşılık, içine daldıkları kar yığını yaklaşık bir metre boyunda ve bir blok uzunluğunda hiçbir yere gitmiyordu. Ötesi mi? Çamur birikintisi renginde, grafitilerle kaplı ve kesinlikle dış ışıkları olmayan bir depodan başka bir şey yoktu.

İki saniye önce ya da sonra bu asla gerçekleşmeyecekti. Köpek onlardan önce ya da sonra karşıdan karşıya geçmiş olacaktı ve şu anda başka bir yerde olacaktı - muhtemelen gitmek istediği yerde olmasa da. Ticaret Caddesi'ne çıkmaya çalışıyordu ve Northway'den Ticaret Caddesi çıkışına girdikten sonra bir sürü dönüş yaptığı için yolunu bulmanın sorun olmayacağını düşünmüştü. Bunun yerine, onlar . . .

Koltuğunda dönerek, hâlâ konuşmakta olan Terrie'nin yanından baktı, elleri hareketliydi ve aşağılayıcı tavrını sürdürüyordu. Northway, Hudson Nehri'nin kıyısında yaklaşık dört blok aşağıdaydı ve Elle kendini tekrar dört şeritli yolda şehir dışına çıkarken hayal etti, farlar eve giden yolu gösteriyordu. Görebildiği bir rampa olmaması çok kötüydü ve bir rampa için işaret de yoktu; ayrıca otoyol direkleri üzerinde süper yükseltilmişti. Ama düz yolda olsaydı ne yapacağını sanıyordu ki? Korkulukları mı kıracaktı?

Diğer tarafta ise pek bir şey yoktu. Sadece yardıma ihtiyacı olmayan bir grup karanlık bina. Üzerlerinde güvenlik ışıkları da yoktu. Hepsi terk edilmiş miydi?

"-Babama her şeyi anlatacağım. Anahtarlarını nasıl çaldığını ve bizi nasıl şehir merkezine götürdüğünü-"

Elle yolcusuna döndü ve büyük fikirler ileri sürdü. "Kafana silah dayamış değilim. Sıkıldığını söyledin, o yüzden geliyordun."

"On iki yaşındayım, biliyorsun, reşit değilim ve saat gece on ve eğer evden çıkarsan orada yalnız kalırım ve bu bebek bakıcılığının tüm amacını boşa çıkarır, değil mi? Ve biz neredeyiz."

Cümleler için duraklamak şöyle dursun, kelimeler arasında neredeyse hiç ara yoktu. Eğer birden fazla olsaydı bile.

"Buradayız," diye mırıldandı Elle. "Yani, korkmayın."

"Kimi arayacağız?" diye sordu kız kardeşi. "Arayamayız Baba-"

"Kapa çeneni, Terrie. Ben halledeceğim."

"Bana çenemi kapatmamı söyleme! Biliyor musun, bu tıpkı senin . . ."

Terrie orospu trenine geri dönerken, Elle evde olmak isteyip istemediğine karar veremiyordu çünkü güvenliydi ve Caldwell'in şehir merkezinin bu kısmı bundan başka bir şey hissettirmiyordu ya da Koca Ağızlı Terrie ile kapalı bir alanda olmaya dayanamıyordu. İyi haber mi? Şokun etkisi geçmeye başladığında motorun hâlâ çalıştığını, kaloriferin hâlâ açık olduğunu ve herhangi bir duman ya da yanık kokusu almadığını fark etti. Ve hey, "terk edilmiş", etrafta kimsenin olmadığı anlamına geliyordu, değil mi?

Karışmak = babasını aramak. Ya da polisi ara, o da babasını arar.

Tek yapması gereken geri gitmekti. Tersine çevirmek her şeydi. Ve sonra onları buradan çıkaracaktı.

Bir daha asla ama asla kız kardeşine bakıcılık yapmayacak.

"Sen tam bir aptalsın," diye açıkladı

Terrie. "Kapa çeneni."

Her şeyi geri vitese takan Elle gaza bastı. Bir sarsıntı oldu ve sonra bir vrrrrrrrr. O da gaza biraz daha bastı. Bunun üzerine arabanın arkasından gelen vrrrrrrrr sesi daha da tizleşti ve yükseldi.

Terrie bir kaşını kaldırdı. "Bu işe yaramıyor."

"Teşekkür ederim, Bay Faulk." Bay Faulk, Caldwell Ortaokulu'nun yetmiş milyon yaşındaki İngilizce öğretmeniydi. İkisi de ona sahipti ve ikisi de ondan nefret ediyordu. Üzerinde anlaştıkları tek şey buydu. "Ve işe yarayacak."

Elle gaza bastı. Ve tek elde ettiği patinaj yapan arka lastiklerin daha fazla ses çıkarmasıydı, bu yüzden yavaşladı. Sonra daha az gazla tekrar denedi.

"Bilgin olsun, bu bize yardımcı olmuyor."

Elle arabayı park etti ve kız kardeşinin tüm saçlarını yolmayı ciddi ciddi düşündü. "Seni bir daha asla hiçbir yere götürmeyeceğim. Hem de hiç. Tam bir baş belasısın."

"Babama her şeyi anlatana kadar bekle. "F" harfi de dahil."

"Güzel. O zaman senin de başın belada, çünkü bir saat önce yatakta olman gerekiyordu."

"Yatma zamanım senin sorumluluğundaydı. Senin bebek bakıcılığı yapmana asla izin vermeyecek-"

"Babamın evindeyken ve o bir randevudayken başka kimin seninle oturacağını sanıyorsun?"

"Bu iki f-kelimesi ve senden daha iyi birine ödeme yapabilir-"

"Kapa çeneni!" Elle direksiyonu tokatladı. "Siktir!"

Kız kardeşi çeteleyi güncelleyemedi. Elle konsolun karşısına eğildi ve gözlerini Terrie'nin kahverengi gözlerine dikti.

Gözleri. Kız hayatında bir kez olsun konuşma konusunda daha iyi düşündü. Ama bu uzun sürmeyecekti.

Elle titreyen elleriyle içecek kabı tutucusundan cep telefonunu aldı ama kimin yardım edebileceğini düşünemiyordu. Arkadaşlarının hiçbirisi arabada bir yetişkin olmadan araba kullanamazdı.

-Teknik olarak Elle de yapamazdı ve onlarla birlikte gelecek herhangi bir ebeveyn tipi babasını arayacaktı ki bu da tam olarak kaçınması gereken şeydi.

Ve anneleri söz konusu bile olamazdı.

Terrie kollarını pembe parkasının üzerinde kavuşturdu. "On altı yaşındasın ve sadece acemi ehliyetin var. Bu yasal değil, biliyorsun."

"Hâlâ uzun bölme işlemini yapamıyorsun, sen ne anlarsın ki?" Elle ceketinin koluyla buğulu camını ovuşturdu. "Hey. Kontrol et. Şurada bir çekici var-"

Terrie onun kolunu tuttu. "Kapıları kilitle!"

"Kilitliler ve sen neden bahsediyorsun?" "Bir katil olabilir!"

Elle kız kardeşini itti. "Oh, kapa çenenin. Sanki senin daha iyi bir fikrin varmış gibi?"

Kapısını açtığı anda, soğuktan sanki saat gecenin üçüymüş ve şehrin kötü bir bölgesindeymişler gibi hissetti. Yine de, buranın şehrin kötü bir bölgesi olduğuna dair bir his vardı ve küçük kız kardeşinizle yalnız kaldığınızda akşam on da sabahın üçü olabilirdi.

Eğer bir şeyler ters giderse, belki Terrie'yi ezicinin üzerine atıp kaçabilirdi. Tanrı biliyordu ki çocuğun silah olarak kullanabileceği makineli tüfek gibi bir ağız vardı.

Kız kardeşini içeri kapatan Elle, telefonunu elinden bırakmadı ve etrafta herhangi birinin, herhangi bir şeyin olup olmadığını iki kez kontrol etti. Yoktu. Sadece Aralık havası, uzak trafik ve eve dönmüş olmayı dilemekten başka bir şey yoktu: Boşboğaz Terrie'ye itiraf edeceğinden değil ama cidden

Tüm bu olanlardan pişmanlık duyuyordu. Sadece ışıklı ve bangır bangır müzik çalan kulüplerin olduğu yere gitmek istemişti. Küçük kız kardeşinize bakmak zorunda kaldığınızda - babanız boşandığından beri ilk kez bir randevuya çıkmışken ve anneniz karanlıkta bir dairede otururken, çünkü onun dairesi her zaman karanlıktı - bazen hemen köşenizdeki yirmi bir yaş ve üstü ihtişamı görmek sizi daha iyi hissettiren tek şeydi.

Ya babaları o kadından hoşlanıyorsa? Berbat bir kadındı. Onu almak için kapılarına geldiğinde parfüm ve LBD ile doluydu. Sanki özel biriymiş gibi.

"Elle? Beni terk etmeyeceksin, değil mi?"

En azından o sinir bozucu ses arabanın içinde kalmıştı ama Terrie olduğu yerde kalmamıştı. İki ön koltuğu ayıran eşikten sürünerek geçmişti ve sürücü tarafındaki camdan dışarı bakıyordu, şehrin gri ışığı yüzündeki ukalalığı emiyordu.

Ya da belki de bunu yapan içinde bulundukları gerçeklikti: Karanlık çöktükten sonra, iyi bir seçenek olmadan araba mahsur kalmıştı.

Elle, elli metre kadar uzağa park etmiş ve ters yöne bakan çekici kamyonu baktı. Kırmızı ve beyaz renkteydi ve yasal görünen bir logosu vardı: "Murphy's Towing" yazıyordu ve "Her Zaman Yanınızdayız!" şeklinde bir slogan vardı. AAA şeysi bile vardı. Ve yerel bir telefon numarası.

Ama direksiyonda kimin olduğunu göremedi. Yine de kamyonun içinde biri vardı. Egzoz borusundan dumanlar çıkıyordu ve fren lambaları kırmızı yanıyordu. Yine de neden yardıma gelmemişti? Bu onun işiydi, değil mi? Ve buralarda kar yığınları içinde başka araba yok gibiydi.

"Kapıları kilitle," derken kendini duydu. Sanki bir yetişkinmiş gibi.

"Aman Tanrım, öleceksin!" Terrie kendini pencereye doğru fırlattı, avucunun içiyle pencereye vururken sesi titriyordu. "Babamı arayalım! Ona bunun benim fikrim olduğunu söyleyeceğim!"

"Şşş. Tuhaflaşıyorsun." Elle kuru bir boğazın içinden yutkundu. "Sadece kapıları kilitle. Bize yardım edip edemeyeceğini soracağım."

"Hepimiz yalnızız, Elle." Terrie şimdi bir zamanlar olduğu dört yaşındaki haline daha çok benziyordu, korku dolu gözlerle bakıyordu, genç kızın arkasından çıkan çocuk gibiydi. "Öleceğiz."

"Kilitle." İşaret parmağıyla kapıya vurdu. "Şimdi."

Bir çıtırtı sesi duyulduğunda, bir yumruk daha atarak camı işaret etti; bu, orada kal anlamına gelen evrensel kardeş işaretiydi.

Çekici kamyonu yaklaşık yüz mil vardı ve kar Elle'in botlarının altında sıkıştıkça çıkardığı gıcırtilar, bir patlamaya doğru geri sayım yapıyor gibi görünen, hareketle etkinleşen bir alarm sistemi gibiydi. Arkadan sarkan tüm vinçlere ve makaralara yaklaşırken bile kabinin içini göremiyordu. Ama içeride her kim varsa yardım edebilecek durumda olmalıydı, değil mi? Yoksa neden aptal çekicinin dışına o sloganı yazasın ki?

Doğru, çünkü tüm reklamlar yasaldı.

Taksinin şoför mahalline geldiğinde Elle'in kalbi küt küt atıyordu. "Hey, bayım? Hey. Hey, içeride misin?"

Belki de şansı yaver gider ve bir bayan olduğunu anlar. Bu harika olurdu.

Tekrar BMW'ye baktı. Terrie'nin solgun yüzü cama yapışmış, gözleri kocaman açılmış, ağzı kendi kendine konuşuyormuş gibi hareket ediyordu. Ya da belki de

Ablasının dökülen kanı karları fren lambaları gibi kırmızıya çevirdiğinde çığlık atmaya hazırdı.

Pencereden gelen aşağı inme sesi Elle'in başını döndürdü.

Bir nefesle geri sıçradı. Ona bakan adamın bir kulağında tunç grisi piercingler, kaşında ve burnunun kenarında birer tane daha vardı. Saçları simsiyahtı ve mora boyanmıştı. Kıyafetleri siyahtı ve deri bir ceket giyyordu. Gözlerinden biri mavi, diğeri yeşildi ve birinin altında mor bir gözyaşı dövmesi vardı.

Gülümsemiyordu.

Hiç gülümsememiş gibi görünüyordu. Birinin kafasını çıplak elleriyle koparmadığı sürece.

Ona bakarken, kaybolduğu yerin bir savaş alanı gibi görünmesine neden olacak şekilde, açıkça onu hedef tahtası olarak ölçüyordu.

Elle ellerini kaldırdı. "Boş ver. Ben, ah, ben bir hata yaptım-"

Tökezleyerek kız kardeşine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı, sakinmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Ama şoför kapısı bir gıcırtyla açıldığında, bu yalanı hemen unuttu ve koşmaya başladı. Kayarak, düşerek, çırpınarak, çığlık atmaya ve küçük yumruklarıyla cama vurmaya başlayan Terrie'ye odaklandı.

Sanki bu bir işe yarayacakmış gibi.

Dışarı çıkma kararı eve döndüğünde basit bir hevesti. Şimdi ise bu, onun ve kız kardeşinin hayatına mal olacaktı.

Tek istediği babasıydı.

Kara Hançer Kardeşliği Konağı

H Hiç düşün pastası yedin mi?"

Rocke'un oğlu Blaylock, The New Yorker'ın 12 Aralık tarihli sayısından başını kaldırdı. Bitty, namı diğer Rhage ve Mary'nin kızı, kütüphanenin kemerinin hemen içinde duruyordu, ahşap paneller ve deri ciltli kitaplar diyarına girmeye hazır küçücük bir figür. Tayt ve babasının siyah düğmeli tişörtlerinden birini giymişti; gömleğin kuyrukları topuzlu dizlerinin altına düşüyor, kolları ince kollarını sarıyor, yakası omuzlarında sallanıyordu. Koyu renk ve parlak saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve elinde bir steno defteri ve bir kalem vardı. Haber peşinde koşan bir muhabire benziyordu.

Kızın ayaklarına doğru başını salladı. "Güzel terlikler."

Kız kabarık pembe tek boynuzlu atlardan birini eline aldı. Bu şeylerin gümüş lame boynuzları, gökkuşağı yeleleri ve kuyrukları vardı ve gülümsemeleri tam olarak doğru dikilmemişti. Aslında, zavallı şeylerin midesi bulanıyor gibiydi, sanki içlerindeki küçük ayaklar çok fazla yemek gibiydi.

"Onlar üniformanın bir parçası," dedi

Bitty. "Ne için?"

"Parti Planlama Komitesi."

"Bunu Fritz mi emretti?" Tuhaf. Kara Hançer Kardeşliği'nin baş kahyası daha çok askeri ayakkabı giyen bir tipti.

"Hayır, Lassiter."

Blay gözlerini kapadı ve başını kanepenin minderlerine yasladı. "Bence bu harika."

"Harika olduğunu düşünüyormuş gibi görünmüyorsun. Çok fazla yemiş gibi görünüyorsun."

Demek tek boynuzlu atları taklit ediyordu.

Kendini yeniden dengeledi. "Parti Planlama Komitesi şu anda belirli bir şey üzerinde mi çalışıyor?"

Altın Kızlar temalı bir Taco Salı kutlaması mı? Rainbow Dash Aralık ayının ikinci Cumartesi'sini kutluyor çünkü ... o gün birinci ya da üçüncü Cumartesi değil miydi? Hayır, bekle, George'un doğum günü yaklaşıyordu. Belki de Wrath'ın sevgili rehber köpeğini onurlandırmak için hepsi hamburger yer ve çiğneme oyuncaklarıyla oynarlardı?

En azından sonuncusu o kadar da kötü görünmüyordu.

Bitty steno defterine vurdu. "Tarafların bir listesini topluyoruz. Vampir ya da başka türlü. Ve sonra onları eğitim olarak planlayacağız."

"Oh, bu akıllıca. Ve ben hiç düğün pastası yemedim, hayır. Ama eminim Fritz ve Doggen sizin için bir tane hazırlayabilir."

"Bu bizim fikrimiz. Yani, düğün pastası yapmadığımızı biliyorum. Tür olarak yani. Ama gerçekten çok güzeller."

"Öyleler. Fotoğraflarını gördüm."

"Qhuinn Amca ile çiftleşme töreninizde ne servis ettiniz?"

Blay ağzını açtı. Sonra kapattı. "Şey, az önce bir tür parti verdik. Yani bir tören değil. Daha çok bir ..."

"Ne gibi?" Hemen cevap vermeyince Bitty, "Yani tam olarak çiftleşmedin mi?" diye sordu.

"Oh, öyleyiz. Kesinlikle."

"O halde Kâtip Bakire'yi bizi terk etmeden önce gördünüz?" "Pek sayılmaz."

"Ama ben insanlar çiftleştiğinde olan şeyin bu olduğunu sanıyordum. Yeminlerini ederler ve eğer iyi bir birliktelikse kadın bu birlikteliği kutsar, sonra da cehennemin arkasındaki oyma gelir. Ondan sonra da düğün pastası değil ama ahududu reçeliyle ayrılmış, üzerinde tereyağı kreması olan birçok katmanı olan bir pasta partisi var."

Blay, Qhuinn ile nihayet birlikte hareket ettikleri geceyi düşündü. Tanrım, uzun yıllar boyunca her iki taraf için de çok fazla inkâr, kafa karışıklığı ve acı olmuştu. Ve sonra yanlış başlangıçlar ve daha kötü kalp kırıklıkları ve her türlü asla olmayacaklar. Sonunda o kulübe gitmiş ve erkeğini barda tek başına oturmuş, seks tekliflerini geri çevirirken bulmuştu. Bu, Rhage'in bir çanta dolusu Big Mac'e "Mümkün değil" demesini izlemek gibiydi.

Benzeri görülmemiş.

Altın mühür yüzüğünü Qhuinn'in parmağına taktığını ve onu ailesi olarak kabul ettiğini hatırlıyordu. O barda. Evet, çünkü hayat değiştiren olaylar illa ki ay ışığında plajlarda ya da şampanya flütleriyle yanan ateşlerin önünde gerçekleşmiyordu. Instagram fotoğrafları harikaydı, ama harika olmaları için düzenlenmişlerdi. Gerçek hayat, fotojenik olup olmadığına bakılmaksızın, ne zaman ve nerede olursa olsun yaşanırdı.

"Ama bizim için durum farklı," dedi. "Qhuinn Amca ve ben birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanıdık. Birbirimize bağlanmaya karar verdiğimizde, arkamızda çok fazla geçmişimiz vardı. Bir bilgi ve aşinalık temeli."

"Bunun törenle ne alakası var?"

"Bu kadar çok geçmişiniz varsa törene ihtiyacınız yok. Ve harika bir parti verdik. Evdeki herkes şık giyinmişti, Qhuinn Amca bile smokin giymişti. Annemle babam geldi ve onunla fuayede 'Don't Stop Believin' şarkısında dans ettik."

"Yolculuk."

"Şarkıyı biliyor musun?"

"En iyi Zsadist Amca söyler."

"Bu konuda sana katılıyorum. Sırt oymacılığına ve diğer şeylere gelince, bunu her zaman yapmak istemiştik."

Ama potansiyelin gerçeğe dönüştüğü, mutlu sonun "n" sini kaybettiği o geceden beri pek çok şey olmuştu. Artık ikizleri vardı ve gençler, vampir türünü korumak için savaşmanın ve normal bir hayat yaşamının üzerine yepyeni bir yorgunluk seviyesi ekleyebilen bir sonraki seviye bunaltıcıydı. Yine de hiçbir şeyi değiştirmezdi ve Rhamp ile Lyric kişiliklerini göstermeye başlamışlardı ki bu heyecan vericiydi: Rhamp efendisi kadar sertti, onu battaniyesine sararken bile gözünüzün içine bakıyordu - çocuğun savaş cephaneliğinin tam kapsamının patlayıcı ishal olmasına rağmen. Tamam, iyi, bir odayı flaş patlamasından daha hızlı temizleyebilirdi. Öte yandan Lyric bir gözcüydü ve kardeşinden çok daha çekingendi. Ama gülümsediğinde? Güneş gibiydi.

"Resmi olarak çiftleşmiş olmamız birbirimize karşı kim olduğumuzu etkilemez. diğ er," dedi Blay.

Bitty gülümsedi. "Oh, bunu biliyorum. Ona baktığında gözlerinin rengi değişiyor."

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh. Daha koyu mavi oluyorlar. Ayrıca çok kızarıyorsun."

Neden böyle kızarıyorsun? Bu onun yaptığı bir şey mi?"

Boğazını temizleyen Blay, derginin sayfalarını karıştırdı ve metin çerçevelerinin ortasında uçuşan çizimleri izledi. Bisiklete binmiş bir balığı tasvir eden bir tanesinin üzerinde durdu.

"Şey, ah," dedi. "Yüzümün kızardığını pek sanmıyorum-"

"Ve Qhuinn Amca seninle birlikteyken gülümsüyor. O başka hiçbir yerde pek gülümsemiyor."

Blay kaşlarını çatı. "Elbette öyle. O gerçekten mutlu. Ben ve ikizleri var, Layla ve Xcor da bizimle mükemmel birer ortak ebeveyn. Ayrıca o da Kardeşliğin bir üyesi."

"Sanırım seninle daha mutlu." Bitty omuz silkti. "Tamam, 'düğün pastası'nı örnek listeme ekleyeceğim."

"Orada başka ne var?"

"4 Temmuz pastası. Meyveli kek. Bundt kek. Ananaslı baş aşağı kek-"

"4 Temmuz pastası nedir?"

"Kırmızı, beyaz ve mavi bir pasta. Sonra funfetti, kırmızı kadife, Kara Orman, pavlova, Yule log-"

"Bekle, yani bayramları ve kutlamaları mı araştırıyorsun? Ya da

kek."

"İkisi

de."

Rhage'in meşhur iştahını düşündü. "Baban bu komitede mi?"

"Nereden biliyorsun?"

Kız el sallayarak listesiyle birlikte uzaklaştı ve Blay okumakta olduğu makaleye dönmeye niyetlendi. Çok kötü

Gözleri ileri geri programını reddetti. Sadece bisikletli balığa bakmaya devam etti. Gökkuşağı alabalığı antropomorfize edilmişti, takım elbise giymiş ve arka yüzgeçleriyle pedal çeviriyordu, önündeki sepet yiyecek gibi görünen şeylerle doluydu.

Çizimlerin hiçbirisi mantıklı değildi. Ne kıyafetler, ne yemek, ne de susuz nefes almak. Yine de, bu sadece bir karikatürdü, bir tür metafor olmakta özgürdü, kalem ve mürekkep sanatının amacı şu anda Blay için belirsizdi.

Belki de sadece tuhaf bir taslaktı, ciddi bir şeyle ilgili bir makalenin ortasında göze hitap eden bir çiçek vazosu gibi.

Saatini kontrol etti. Saat onu biraz geçiyordu.

Gece bir ömür kadar uzun gelmişti ve Qhuinn'in nöbetten dönmesini bekleyemiyordu. İkisinin birlikte sahada bulunmasına izin veriliyordu ama asla eşleştirilmiyorlardı ve bazen, bu akşam olduğu gibi, biri çalışırken diğeri izinli oluyordu. Sorun değildi. Her zaman gündüz saatleri vardı.

Blay paylaştıkları yatağı düşündükçe gülümsedi.

Ve içinde yaptıklarını.

Tamam, iyi, arkadaşının yanında bu kadar kızarmasına şaşmamalı. Ama bu Bitty'nin endişelenmesini gerektirecek bir şey değildi.

Gözlerini harflerin, kelimelerin ve cümlelerin izini sürme işine devam etmeye zorlarken, süregelen dikkat dağınıklığını bir kenara itmek zorunda kaldı. Evrende bir şeylerin yolunda gitmediği, bir felaketin her an gelebileceği hissi, bir adamın sahip olabileceği en kötü arkadaşı.

Özellikle de dünyada herkesten çok sevdiğiniz erkek tarlada soğukta kalmışken.

Blay başını tekrar geriye attı. Tavan yaklaşık otuz metre yüksekliğindeydi ve rafların, ocak şöminesinin ve zeminin maun ağacıyla aynı tonda cilalanmış eski kirişleri vardı. Ne zaman bu odaya çekilse, bir mücevher kutusunun içinin böyle bir yer olması gerektiğini düşünürdü; eski kitapların sırtlarından yayılan altın ışıltısı, çıtırdayan ateşin bir uzantısı gibiydi; korunma duygusu ve nadir bulunan şeylerin arasında olmak kendini özel hissetmesine neden oluyordu.

Kemerli geçide doğru baktı. Doggen'in sesleri ve Kardeşler ve dövüşçüler, yan taraftaki bılardo salonunda, büyük merdivenden inerken ya da yemek salonunda olmalarına bağlı olarak bazıları diğerlerinden daha yüksek sesle bir araya geldi.

Konak hiçbir zaman tam anlamıyla sessiz olmadı.

Ve bu gece gibi bir gecede, sebepsiz yere gergin olduğunda.

Yalnız olmadığını bilmek çok büyük bir güvenceydi.

CHAPTER THREE

A Elle karda yüzüstü yere düştü, sırt üstü döndü ve kendini bir bıçağa, bir silaha, bir yumruğa karşı hazırladı

-Ona ne gelirse gelsin. Savunmaya geçmesinin nedeni çoğunlukla hayatı için savaşmak istemesiydi ama aynı zamanda bir korkaktı çünkü Terrie öldürülürken onun yüzünü izleyemezdi. Kız kardeşinin sürücü koltuğunda çığlık attığını zaten biliyordu. Bunu duyabiliyordu. Ve bunun Elle'in hatası olduğu gerçeği, araba kullanmaktan, yanlış çıkışa, kötü dönüşe, kar setine kadar her şey-

"Sakin ol, evlat."

Üstündeki ses ciddi ve çok derindi, bir radyo programı sunucusunun kamu hizmeti duyurusu yaparken kullanacağı türdendi. Aynı zamanda biraz da sıkılmıştı, sanki ağlamaklı, paniklemiş genç kızlar ve onların koca ağızlı kız kardeşleri adamın bu gece yapılacaklar listesinde yokmuş gibi.

Elle kar yığınının üzerinde çırpınırken durakladı. "Ne?"

"Korkmayı bırakabilirsin, tamam mı? Canını yakmayacağım.
sen."

Adam kesinlikle devasa görünüyordu ve kız onun sadece bir çekici olmadığını hissediyordu. Ne de olsa deri ceketi açıktı ve üzerinde bir şey vardı.

kocaman göğsüne bağlanmıştı. Bıçaklar mı? Fortnite'tan başka ne olabilirdi ki? Piercingleri ve lazer göz rutinini de ekleyince, adamın yabancı bir dilde konuştuğundan ve "Seni mahvedeceğim" cümlesini yanlış tercüme ettiğinden emin oldu.

Adam kolunu uzattığında geri çekildi ve elleriyle yüzünü kapattı. Hiçbir şey olmayınca ve canı yanmayınca parmaklarının arasından dışarı baktı. Adam açık bir avuçla ona doğru eğiliyordu. İçinde keskin ve parlak bir şey yoktu.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye tekrarladı.

Elle babasının arabasına baktı. Terrie iki eliyle ağzını kapatmıştı, sanki arabanın içinde bile olsa bir şey söylemenin koca adamı ürkütüp felakete sürükleyeceğinden endişe ediyordu.

Adam uyumsuz gözlerini devirdi. "Hadi ama evlat. Bütün gece bekleyemem. Ya sıçarsın ya da otu bırakırsın."

"Çocukların yanında küfretmemelisin," diye mırıldandı

Elle. "Çocuklar saat onda şehrin bu kısmında olmazlar. Gece. O arabayı dışarı çıkardığında bir yetişkindin tatlım ve şimdi yetişkin seviyesinde bir sorunun var. 'Bok' kelimesini duymak baş edebileceğin bir şey olsa iyi olur çünkü bu endişelerinin en küçüğü."

Kahretsin, haklıydı. "Babam gibi konuşuyorsun."

"Çünkü ben de onlardan biriyim, dolayısıyla sizinkiyle aynı kurallar kitabına sahibim."

"Kural kitabı mı? Ve senin bir çocuğun mu var?"

"İki. Bu yüzden bunu araba kullanabilecekleri zaman için bir eğitim çalışması olarak görüyorum."

Elle elini adamın elinin içine soktu ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse tekrar yüzüstü düşüyordu. Adam onu tuttu

Avucunu omzuna koyup onu sabitleyerek dik durmasını sağladı.

"Seni o kar yığınınından çıkaracağım," dedi, "sonra da ait olduğun yere gitmelisin. Burada işler güvenli değil."

Adam çekicisine doğru ilerlerken, Elle ceketini gövdesinin etrafındaki yerine çekti ve adamın sinsi adımlarına baktı. Tanrım, siyah çizmeleri kafası kadardı ve sesi babasına benziyor olabilirdi ama Basile Allaine gibi hareket etmediği kesindi. Bu adam sanki ona bulaşmak istemezmişsiniz gibi, sanki gerçekten güçlüymüş ve bunu biliyormuş gibi, sanki birini yola getirmek zorunda kalmaktan çekinmezmiş gibi sinsice ilerliyordu. Babası uluslararası bir vergi avukatıydı.

Elle gözlerini kırıştırdı. Nedense aklına annesinin bir zamanlar avukat olduğu geldi. Uzun zaman önce. Şimdi profesyonel bir şey yapmıyordu ve Elle'in bu gece dışarı çıkmak istemesinin bir başka nedeni de buydu. Bazen kafasında olup biten onca şey varken içeride kalmak çok zor oluyordu.

BMW'nin yanına geri döndü. Daha kapının koluna dokunamadan Terrie eşyaları fırlatıp açtı ve konuşmaya başladı; korkudan karbonatlaşan ve sarsılan kelimeleri aceleyle dökülüyordu.

"Aman Tanrım, seni öldüreceğimi sanmıştım-" "Sadece dur, tamam mı? Bizi dışarı çekecek." "Ona ödeyecek paran var mı?"

"Elbette, biliyorum." Hayır, yoktu. "Sadece rahatla, olur mu?"

İçeri girmek yerine kapıyı Terrie'nin üzerine kapattı çünkü şu anda hiçbir şeyle başa çıkamazdı. Neyse ki başka bir şey yapmasına gerek kalmamıştı. Çekici kamyon geldi ve babalarının arabasının arkasına yanaştı, ardından piercingli ve bıçaklı adam indi ve tamponuna monte edilmiş bir vince gitti. Bir vınlama sesi duyuldu ve birkaç dakika sonra, bir kanca büyüklüğünde

Boksörün yumruğu ve tekne halatı kalınlığında bir tel BMW'nin arkasına doğru çekildi.

"Um . . ." Elle boğazını temizledi. "Sana ödeyecek hiç param yok. Yani, üzerimde yok. Ama postayla gönderebilirim-"

Adam ona bakmadan, "Merak etme," dedi. "Ben hallederim."

Adamın, aptalca bir dürtüyle yarattığı bir sorunu bedavaya çözüyor olması, sadece fiziksel olarak değil, kendini küçük hissetmesine neden oldu.

"Özür dilerim," dedi.

Adam elinde bir el feneriyle eğildi ve kancayı arabanın altındaki bir şeye taktı.

Daha sonra Elle onu omzunun üzerinden bakmaya iten şeyin tam olarak ne olduğunu merak edecekti. Bu bir ses değildi ve kesinlikle kafasının arkasında gözleri yoktu. Ama ensesindeki bir gıdıklanma hissi başını çevirmesine neden olmuştu.

Gölgelerdeki üç figür, bir sis kümesindeki hayaletler kadar belirgindi, dış hatları ya da hareket edip etmedikleri konusunda hiçbir şey net değildi. Yine de onların varlığından kesinlikle emindi.

İzliyorlardı. Ve iyi niyetli bir yardımsever olarak değil, sana nasıl yardım edebiliriz tarzında.

"Um, bayım-"

Geri döndüğünde, çekici kamyonadaki adam çoktan peşine düşmüştü. Vinçten doğrulmuş ve başının üzerinden gölgelere bakıyordu.

"Hey," dedi sertçe, "arabana binmeye ne dersin?" Elle bu fikre kafa salladı. "Evet, ben sadece-"

"Ve kapıları kilitle."

"Polisi aramalı mıyız? Yani, polisi arayabilir miyiz?"

"Kapıları kilitle. Ben halledeceğim."

Elle sürücü tarafına doğru hamle yaptı ve kolu çekti. Hiçbir şey açılmayınca, çekiciyle deponun yanında duran üç kişi arasında bir ileri bir geri bakarken bilişsel olarak donup kalmış gibi görünen kız kardeşine ters ters baktı.

Harika. Terrie yıkılmıştı. Kız kardeşi asla bir yardım-

"Aç şunu hemen," diye ısırdı Elle.

Terrie her türlü düğmeyi karıştırıyor, elleri gösterge paneline, direksiyon simidine, konsola vuruyordu -Sonunda bir patlama sesi duyulduğunda Elle kapıyı çekerek açtı ve kendini içeri atarak eşyaları çarparak kapattı ve kilit mekanizmasını yumrukladı.

"Kim bunlar?" Terrie söyledi.

Gölgelerin arasından üç adam çıktı. Kayak şapkalarını alınlarına kadar indirmiş üç adam, karda ilerlerken elleri görünmüyordu.

"Elle? Ne yapacağız?"

"Sorun yok." Kapıları daha fazla kilitleyebilecek gibi olmasa da kilitleri tekrar yumrukladı. "İn aşağı."

"Ne?"

Elle yaklaşan üçlüye bakmadan kız kardeşini yolcu tarafındaki tekerlek yuvasına doğru itti. "Kapa çeneni ve aşağı in-"

"Ben sığamam-"

Terrie tartışırken Elle'in kalbi küt küt atmaya başladı ve yüzünü kız kardeşinin yüzüne dayadı. "Lütfen. Sana zarar gelmesini istemiyorum. Orası daha güvenli."

"Sorun olmadığını söylemiştin." Terrie'nin alt dudağı titredi. "Bana iyi olduğumuzu söylemiştin. Ben korkuyorum."

"Her şey yoluna girecek. Sadece aşağı in." "Ne yapacaksın?"

En azından kız kendini torpido gözünün altına katlayıp Paskalya'ya özgü olmayan bir ambalajın içine kötü bir şekilde sıkıştırılmış pembe bir lokum Peep'e dönüştürken bu soruldu. Elle o adamlara bakmaya devam etti. Yaklaştıkça daha da gençleşiyorlardı, ta ki kendisinden sadece bir ya da iki yaş büyük olduklarına karar verene kadar. Ortadaki en kısa boyluydu ama daha uzun boylu olan ikisinin önünde yürüdüğü için sorumlu gibi görünüyordu. Hepsinin üzerinde gri ve siyah parkalar vardı, ama üniforma gibi değil, daha çok aynı stile sahiplermiş gibi.

Çekici kamyonadaki adama baktı. Aracının kapısına yaslanmıştı, kolları rahatça yanlarından aşağı sarkıyordu. Tamamen ilgisiz görünüyordu ve cep telefonunu çıkarıp 911'i aramıyordu. Bunu zaten yapmış mıydı? Hayır. Yapmış olamazdı.

Çocuklar daha önce de yaptıkları gibi yayıldılar ve geniş yayılmanın onlara daha iyi bir saldırı sağlayacağını biliyorlardı.

"Ne yapıyorsun ihtiyar?" dedi ortadaki, yarım daire şeklinde durduklarında.

BMW'nin çok iyi yalıtılmış ve mühürlenmiş olması nedeniyle sesi mufllaktı.

Silahları var mıydı? Elle merak etti. İş kurşunları durdurmaya geldiğinde güvenlik camı pek işe yaramıyordu.

"Yapmamam gerekirken seni bir daha asla dışarı çıkarmayacağım," diye fısıldadı. "Asla."

"Babama söylemeyeceğim," dedi Terrie kısık bir sesle.

"Ha?" diye sordu serseri çekicinin yanında. "Ne? Ne yapıyorsun?"

Elle gözlerini çekici adama dikti. Gözlerini kırpmadan konuşan kişiye bakıyordu, vücudu tamamen hareketsizdi. Serserinin dikkatli olması gerektiğini düşündü. Her ne kadar kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyor gibi görünse de, burada olup bitenlerle ilgili bir şeyler ona göre değildi.

Sadece henüz bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Belki de bunu yanlış anlayan Elle'di.

Evet, çünkü gerçekten de bu akşamki muhakemesi çok iyiydi.

Öte yandan, çekicideki adamın serseriye bakma şekli de ... fazlasıyla odaklanmıştı.

Tıpkı bir kobranın kendi bölgesini işgal eden çıplak bir ayağa bakışı gibi.

Neredeyse camı kırıp serserilerin kaçması gerektiğini bağıracaktı. Ama bu sadece bir çekici adamdı, değil mi? Ve belki de ondan tehlikeli bir süper kahraman yaratıyordu çünkü onunla daha da kötü şeyler arasında duran tek şey oydu. Onun bir tehdit olduğunu düşünmüştü ve yanılmıştı. Ama sokağa çıkan üç kişi hakkında yanılmamıştı.

"Sağır mısın lan sen?" dedi öndeki.

"Ona söyleyeceğim," diye fısıldadı Elle, başı korkuyla uğuldarken ve gözlerini kapatırken. "Babama söyleyeceğim. Bu korkunç bir hataydı ve bunun sorumlusu ben olmalıyım."

"Keşke burada olsaydı."

Annelerini aramanın ikisinin de aklına gelmemiş olması Terrie'nin gözünden kaçmamıştı ve Elle'in de aklından çıkmıyordu. Ama şimdiye kadar buna alışmış olmalıydı, diye düşündü-

Bu ses onu İşçi Bayramı'na, babasının soda ve buz dolu soğutucuyu taşıdığı ve bir şeyler düşürdüğü günlere götürdü: Gürültülü, donuk ve çingiraklı.

Göz kapakları açıldı.

Dışarıda, çekicinin yanında, uzun boylu çocuklardan biri kaputun kenarına yığılmıştı, görünüşe göre bilinçsizce kara düşüşünün yolunu işaretleyen bir kan çizgisi vardı. Deri giysili adam ona aldırış etmedi. Saldırdı

Öne doğru ilerledi ve kendini sorumlu sanan kısa boylu olanı boğazından yakaladı. Sürünün lideri Üç Yardakçı, boynunun ön tarafına kilitlenmiş olan şeyi tokatlarken, uyumsuz gözlü adamın tek yapması gereken kalan çocuğu işaret etmekte-

Ve çocuk, kayak şapkası kafasından uçarak ölü bir koşuyla kaçtı.

Elle göz kırptı. Ve tekrar göz kırptı. Ama gördüğü şey değişmemişti. Çekici adam boynunu sıkmaya devam ediyor, çocuk eldivenli elleriyle tutunduğu yeri tırmalıyor, botları karı tekmeliyordu... Ta ki çocuk sadece parmak uçları buzlu yola temas edecek kadar yukarı kaldırılana kadar. Bu sırada adam, ağzı açık ve vahşi gözleriyle kızarmış yüze hiçbir ifade takınmadan bakıyordu. Kendine bir sandviç hazırlıyor da olabilirdi-

Karda durduğu yere yakın bir yerde, çocuklardan biri tarafından düşürülmüş bir bıçak vardı.

Yüzünü kaputa çarpan serseri yan yattı ve Elle'le aynı anda silahı gördü. Elle bağırmasın, burnundan kan damladığını ve gözlerinden birinin doğru çalışmadığını düşünerek olması gerekenden daha hızlı hareket etti.

Elle kapının kilidini açtı ama her şeyi kilitlediğini unutmuştu. Pencereye vurarak, "Dikkat et!" diye bağırdı.

Çekici adam ona doğru baktı; tam o sırada serseri bıçağı aldı ve bıçağın keskin ucuyla yukarı doğru hamle yaptı.

"Hayır!" Elle kapısını açarken çığlık attı.

Bıçak çekicinin karnına saplandı ve kabzasına kadar gömüldü.

"Bin şu arabaya!" diye çıkıştı ona.

Sonra boğazından tuttuğu kısa boyluyu fırlatıp attı. Kelimenin tam anlamıyla, boğmaya çalıştığı çocuğun tüm vücudunu, boş bir gazoz kutusunu çöpe atan biri gibi kenara fırlattı. Saldırının eski lideri bir yığın halinde yere düştü ve sırada ne olduğunu görmek için oyalanmadı. Arkasında karlar uçuşurken, özensiz bir şekilde geri çekildi.

Çekici adam vedalaşmaya pek aldırış etmedi. O sadece bıçaklayıcıyla ilgiliydi. Bıçakla hiç ilgilenmiyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bıçak karnına on beş santim saplanmış olsa bile, eylemi gerçekleştiren çocuğa doğru eğildi - çocuk şimdi kışının üzerine dönmüştü ve Elle'in tamamen anlayabileceği bir şaşkınlık ifadesiyle yukarı bakıyordu. Açıkça görülüyordu ki, Terminatör'ü bıçakladığına inanamıyordu ama çekici adam ona beklentileriyle gerçekleri karşılaştırması için zaman tanımadı. Çocuğun kolunu tuttu, ayağa kaldırdı ve büyük bir çatırtı duyulana kadar uzvunu geri itti! Çığlıklar yükselmeye başladığında ve Elle kusmak için mide bulandırıcı bir dürtü hissettiğinde, adam saldırganı bir topaç gibi döndürerek uzaklaştırdı; çocuk ipucunu alıp binanın etrafında koşmaya başladı.

Bıçağın sapına bakan adam her şeyden çok sinirlenmiş görünüyordu. Biftek kesebilecek bir şey birinin göbük deliğıyle doksan derecelik bir açı yaptığında bu tipik bir tepki değildi.

Cep telefonunu çıkarırken "Orospu çocuğı," diye mırıldandı.

Aramadan hemen önce, bir tarafa doğru sıralandı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Karların üzerine yığılırken hâlâ sinirli görünüyordu.

CHAPTER FOUR

TKara Hançer Kardeş Zsadist, Kara Hançer Kardeş Ahgony'nin kanlı oğlu, güzel ve iyi yetiştirilmiş Bella'nın bağı, Nalla'nın gururlu efendisi ve Seçilmişlerin Primale'i Phury, Market Caddesi'yle 14. Cadde'nin köşesinde serinliyordu ki serseri heriflerden ilki, siyah-gri parkasını çırparak, botlarını tepinerek ve arkasından havayı kamp ateşine fazla yaklaşmış bir lokumla Cascade bulaşık deterjanlarının karışımı bir yanık kokusuyla korkutarak koşar adımlarla yanından geçti.

Ertelemeden bahsediyorum. Caldwell şehir merkezinde hava karardıktan sonra, her türden insan bu tür bir koşu yarışı yapıyordu, on iki milyon çeşit kötü karar tam da bu tür bir panik, yeniden düşünme koşusuyla sonuçlanıyordu.

Sanki umurundaydı.

Ama sonra iki numara geldi. Bu adam da benzer bir parka giyyordu ve biraz daha az korkmuş görünüyordu ama eski bir haliya dökülmüş nargile suyu gibi kokuyordu, bu yüzden vücudu daha doğru bir hayatta kalma mücadelesi veriyor olabilirdi

THC ile tozlanmış beyninden daha iyi değerlendirdi. Ama yine de Z'nin sorunu değildi. İnsanların olağanüstü bir aptallık kapasitesi vardı ve o kimdi ki sonuçta öğrenmenin önüne geçecekti-

Kulağının içinden düşük seviyeli bir brrrrng sesi geldi.
Sonra

Vishous'un sesi: "Z? Sana kuzeyde üç blok ötede ihtiyacımız var. Qhuinn vuruldu. Manny'nin tahmini varış süresi dört dakika. Karnından bıçaklanmış." "Kahretsin," diye mırıldandı omzuna yaslanırken.

"Şimdi gidiyorum."

Biçim değiştirebilirdi, ancak bunu tam olarak nerede biçim değiştireceğinizi bilmediğiniz sürece yapmazdınız ve o çok uzakta değildi. Koşmaya başladı, göğsünde kılıfında duran hançerler sanki doğuştan vücudunun bir parçasıymış gibi gövdesinin gücüyle hareket ediyordu. Silahları ve cephanesi de aynıydı, her şey omuzlarına ve kalçalarına kilitlenmişti, hiçbir şey ona çarpmıyordu, tüm cephanelik onunla birlikte geliyordu ve tam ulaşabileceği yerdeydi.

Ve ne biliyorsun. Birdenbire bir şey vurmak istedi. Qhuinn sadece Kardeşliğin bir üyesi değildi, aynı zamanda bir gece Z'nin hayatını da kurtarmıştı. Yani evet, her yerde sadakat vardı.

Atılmış bir jant kapağı kadar parlak ve ışıltılı bir deponun köşesine vardığında, bacağındaki çalkantıyla boğuldu. Esintide taze kan vardı. Barut izi yoktu, yani mermi de yoktu. En azından henüz-

Ayak sesleri ona doğru hızla yaklaşıyordu ve bir saniye sonra, yüzü kanlar içinde, sırik gibi bir çocuk binanın yanından dolanıp Z'nin yoluna çıktı. Kafa kafaya çarpışmayı önlemek için Z, herifin göğüs kaslarına yumruk attı ve bilardo masasındaki bilardo topu gibi her şey sekti, hareket halindeki vücut savruldu ve bir zil sesiyle metal dış cepheye çarptı.

Eğer Qhuinn yaralanmamış olsaydı, Z o küçük pisliği eski yöntemlerle cezalandırırdı.

Bir kürek ve bir mezar işaretiyle.

Bunun yerine, kardaki kan izlerini takip ederek Kara Hançer Kardeşliği'nin çekici kamyonuna ulaştı. Vampir türünden AAA durumları için ayrılmış olması gereken araç, cabernet sauvignon renginde bir BMW sedanın bagajına önden vinçle giriyordu. Arabanın kapılarından biri ardına kadar açıktı ve onlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olan bir insan kızı, yüzüstü ve cenin pozisyonunda yatan Qhuinn'in üzerine diz çökmüştü. Daha genç olan bir başka insan kız ise ön koltuktan eğilmiş, bir eliyle ağzını kapatmış, gözleri basketbol topu büyüklüğündeydi.

Kardeşi sızdırıyordu. Fena halde. Ve soğuk havadaki bakır rengi, yangın alarmına eşdeğerdi, göremediğiniz ama kulaklarınızı çınlatan bir şeydi.

Z kardeşine doğru gitti. O eğildiğinde, yanındaki kız geri çekildi.

"Öldü mü? Ölüyor mu?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Qhuinn. "Sadece İlk Öğün için çok fazla yedim."

Z erkeği çevirip ne olduğuna bakmak istedi ama bunu güvenli bir şekilde yapmak için gerekli tıbbi eğitime sahip değildi. "Evet, tatlı olarak yediğin Henkel seni gerçekten uçurumun kenarına getirdi."

"Bilgin olsun, o kadar süslü olduğunu sanmıyorum." "İsviçre Ordusu mu?"

"Hapishane sapı belki-"

"Polisi aramama izin vermiyor."

Z kıza baktı. Tahminine göre on yedi yaşında olmalıydı. Kot pantolon. Çizme. Soluk mavi parka. Hoş, orta sınıf, gecenin bu saatinde şehrin bu kısmında olması gereken türden değil. Etrafta dolanmak yerine

bir sürü soru sorarak beynine girdi ve doğrudan anılarının bulunduğu dosya dolabına gitti.

Ah, evet. Babama karşı hafif bir isyan ve sonra işler gerçekten ters gitti.

"Sakin ol," dedi ona.

"Bunun olmasını istememiştim."

Bir elinde tüh, diğerinde bok, bakalım en çok ne alacaksın, diye düşündü.

Saatine bakınca Manny'nin gelmesine üç dakika kaldığını, bu yüzden işe koyulsa iyi edeceğini düşündü. Boyunun tamamına kadar yükselerek vince ve sedanın arkasına doğru yürüdü.

"Kız kardeşime zarar vermeyin!"

Büyük kız iki elini de ona ortaçağ sunaklarını hatırlatan bir şekilde uzatmış, çaresizce Meryem Ana'ya zaten yapmaya niyeti olmadığı bir şeyi yapmaması için yalvarıyordu. Onunla ya da herhangi biriyle konuşmakla ilgilenmeden, açık kapıyı çarparak kapattı ve meşhur kordonu kesti. Çekicinin kancasını BMW'den çözerek vinci omzunun üzerinden attı ve arabanın tamponunun alt tarafını kavradı. Homurdanarak kalçalarına doğru eğildi ve omuzlarıyla değil kalçalarıyla kaldırmaya dikkat etti.

Çünkü gerçekten de karda kilitli kalmış arabaları kaymış bir diske değmezdi.

Arka camdan, ön koltuktaki genç kız dönüp ona baktı, kollarını bir ebeveyn figürü yerine sürücü koltuğunun arkasına sarmış gibiydi. Eğim açısı arttıkça, süspansiyon bir alt takım gıcirtısıyla ağırlığın yeniden dağılımına uyum sağladı ve ardından öndeki iki lastik oldukları yerde kalırken poponun yerini değiştirirken ciddi bir kar gıcirtısı oldu. Onun insan

BMW'nin arkasını tekrar yere bıraktığında hem sedanın içindeki hem de yanında duran fıstık galerisi çenelerini kapatmışlardı.

Sürücü tarafına doğru ilerleyerek kapıyı yeniden açtı-
"Hayır!" diye bağırdı genç kız şaha kalkarken
tekrar ondan.

"Oh, lütfen," diye mırıldandı, direksiyonun arkasında onun boşalttığı yeri doldurarak.

Motor açık bırakılmıştı, bu yüzden her şey sıcaktı. Ama umurunda değildi. Vitesi geri vitesine taktı ve sağ eliyle gaz pedalına hafifçe bastı. Önce kaputtan bir ses geldi, sonra da lastikler hassas bir tavırla kar yığınının tutunarak hafifçe yer değiştirdi. Sahip olduğu az miktardaki çekiş gücünü kullanarak, bu dişleri altlarındaki kaygan yemeği daha fazla almaları için ikna etti, daha fazla, daha fazla-

BMW içinde bulunduğu kar yığınının yuvarlanarak uzaklaştı ve şehrin caddesindeki yörüngesini düzeltirken Qhuinn'i ezmeye dikkat etti. Park düğmesine basarak inmeye gitti-

Bir kelebek gibi, küçük bir el savaş zamanı ceketinin hırpalanmış deri koluna kondu. "Bayım?" dedi genç kız.

Onun gözlerinin içine bakmak istemedi. Bu yüzden hız göstergesine baktı. "Evet."

"Gerçekten çok güçlüsün."

Z dışarı çıktı ve kolunu yanına aldı. Çiftin yaşlı olanına dönerek, "Evine git. Bu saçmalığı bir daha yapma. Baban seni seviyor, bu yüzden kuralları var. Hayatını mahvetmek istediğini mi sanıyorsun? O sadece senin kendi şartlarınla hayatını mahvedecek kadar uzun yaşamayı sağlamaya çalışıyor."

Kız ona göz kırptı. Kız kıpırdamayınca, adam kapıyı daha geniş açtı ve eliyle içeri girmesini işaret etti.

Cesur bir devlet büyüğünden çok kızgın bir el hareketiydi bu.

Kız Qhuinn'e, "Ona ne olacak?" diye sordu.

"Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Ama bu benim hatam. Tüm bunlar benim suçum."

Zsadist kaşlarını çattı. "Bizi neden umursuyorsun ki?"

Kendisinin konuştuğunu duyduğunda, bok tekmesini yere vurdu.

Bunu içsel bir düşünce olarak saklaması gerekiyordu. "Polisi arayacak mısın?" diye sordu.

Çok endişeliydi. Dehşete düşmüştü. Kendini suçluyordu. Her ne kadar insanlar onu hiç ilgilendirmese de, o da bu dikenli yollardan pek çok kez geçmişti. Özellikle de sonuncusundan.

"Onunla ben ilgileneceğim," dedi ona. "Şimdi gitmelisin."

"Söz mü?" diye fısıldadı.

Bir kez daha "sana ne" demek üzereydi ama tabii ki vampir olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Nasıl bilebilirdi ki?

"Otoyola nasıl döneceğimizi biliyor musun?" diye sordu.

"Şu tarafa mı gideceğim?" dedi şehrin derinliklerini işaret ederken.

"Hayır." Elini kızın omzuna koydu ve onu nehre doğru döndürdü. "Bu taraftan."

Kız başını salladı ve bir an için ona sarılmak ister gibi göründü. Ya da belki ondan bir tane almak. Bir adım geri çekildi.

Bir dizi farın parlaması ve Manny Manello'nun seyyar cerrahi ünitesinin derin gürültüsü onlara doğru gelirken, babasının arabasına bindi. Tekrar arka tampona doğru giden Z, arabayı döndürürken çekişe yardımcı olmak için itti.

BMW'yi Hudson'a bakacak şekilde daire şeklinde döndürdü. Son anda, bırakmadan hemen önce, onun ve kız kardeşinin beyinlerine ulaştı. Sadece hafızalarını temizlemekle kalmadı, geçici ehliyeti olanın otoyola nasıl geri döneceğini tam olarak bildiğinden emin oldu. Bunu geçtikten sonra, kendini banliyölere götürmesi gerekecekti.

Araba salyangoz hızıyla ilerlerken Qhuinn, "Ona karşı o kadar da nazik değildin," diye mırıldandı.

Sanki sürücüsü, diğer kar yığınlarının kendiliğinden canlanmasından ve yoldaşlarına yaptıklarına misilleme yapmaya karar vermesinden endişe ediyordu.

Manny'nin karavanı yanlarına yanaşırken Z kardeşine baktı. "Şimdi ölecek misin?"

"Hayır. Ne dediğimi duydun mu?"

"Onları çalıştırdım. Önemli olan tek şey bu."

"Senin bir kızın var. Bir gece bir insanın yardımına ihtiyacı olabilir. Ona nasıl davranmasını istersin?"

Zsadist, BMW'nin frenleri patladığında arka lambalara yeniden odaklandı ve ardından bir dönüş sinyali - sola, yani doğru yöne - yanıp sönmeye başladı.

"Her neyse," dedi Z nefesinin altından. "Şu anda endişelenecek yeterince şeyimiz yok mu?"

"Nalla'nın asla tek başına dünyaya gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diye açıkladı Z, Manny Küçük Siyah Doktor Duffle'siyle dürtme ve gıdıklama oyuncaklarından inerken. "Bu asla ama asla olmayacak."

Qhuinn kıkırdamaya, Manny de "nasılız" türünden sorular sormaya başlayınca, Z bu gecenin iş memnuniyeti notunun sıfır olacağına karar verdi.

Belki sıfırdan daha az.

Daha kötüsü de olabilirdi. Geçmiş göz önüne alındığında, kaderin kötü haberlerle ne kadar yaratıcı olabileceğini tam olarak hatırlayacağını düşünürsünüz.

CHAPTER FIVE

Byeraltı tünelinden Kardeşliğin eğitim merkezine doğru koşarken, deri tabanlı mokasen ayakkabılarının çıkardığı alkış sesi

Kıçını. Derisinin içinde çığlık atıyordu. Dışarıda, katı soğukkanlılığı onun zırhıydı, savaşa girdiği şeydi ve rasyonel zihni onun cephanesiydi, birincil savunma hattıydı.

Kaderin gerçekten savaşabileceğiniz türden bir şey olmaması çok kötü.

Tesisin kilitli kapısına geldiğinde, bir kod girip her türlü OfficeMax ile donatılmış bir malzeme dolabına girdi. Diğer taraftan masanın yanına gitti ve alışkanlıkla bilgisayarın yanındaki Fuck No! düğmesine bastı.

Tiz ses hissettiklerini ifade ederken, cam kapıyı yumrukladı ve beton koridorda koşarak ilerledi. Doktor Jane'in V tarafından nişan hediyesi olarak inşa edilen ve donatılan tıbbi alanı son teknolojiyle donatılmıştı. Tanrı'ya şükür. Tamamen dolu muayene odaları, ameliyathaneleri ve hasta odalarıyla yaralı bir vampirin bulunabileceği en iyi yerdi.

Örneğin, birinin karnından bıçaklanmış olması gibi.

Kokulara bakılırsa, Blay eşinin tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve muayene odasına geldiğinde, bedenini kapalı kapıdan içeri atmak istedi. Bu yuvarlanmayı yavaşlatmak için kendini zorladı. İhtiyacı olan son şey paniğinin bir golf fıskiyesinin kanamasına neden olmasıydı.

Önündeki kapı açıldı ve Doktor Jane'in klinik ortağı ve Payne'in insan cehennemi Manny Manello geri sıçradı. "Oh, güzel, buradasın."

"Son ayın mı?" Blay boğuk bir sesle konuştu.

Manny beyaz ceketini çıkarırken kenara çekildi. "Hayır, uyandım ve seni soruyorum."

Blay cerrahın etrafına bakarken dizlerinin bağı çözöldü ve tek gerçek aşkını gördü.

"Oh . . . Tanrım," dedi. "Ne oldu sana böyle?"

Qhuinn sedyeye yatırılmıştı, uyumsuz gözleri parlak ve uyanıktı, rengi iyiydi, ağzı hafif bir sıkıntıyla büzülmüştü ... sanki otoyolda yanlış gişeyi ya da süpermarket kasasında kötü bir şeridi seçmiş gibiydi. Gömleği çıkarılmıştı - hayır, bekle, kesilmişti, karo zeminde iki parçalanmış yarım göz önüne alındığında - ve bir an için Blay'in libidosu bir heythere-big-boy ile karşılık verdi.

Yine de tüm o kaslar ve pürüzsüz cilt dikkat dağıtıcıydı.

Evet, dişe dokunur altılı pakete dik açıyla çıkıntı yapan O SİKİK BİÇAK hariç.

Dengesini bozulan Blay körü körüne uzandı. Manny onun kolunu yakaladı. "İyi misin?"

"İyi," diye mırıldandı. "Ben sadece-"

"Ehlena, amonyağı bana ver-"

"Bu ne için-" Blay'in görüşü dama tahtasına döndü.

Birdenbire, burun deliğine indirilen enayi yumruğuna eşdeğer bir şey dikkatini tekrar toplamasını sağladı. Gözbebekleri devreye girdiğinde, Manny'nin büyük elini ve çatlamış bir hapı yakından gördü.

"Bana bir daha vur," diye kekeledi Blay.

Annnnnnnnd whfff.

Dimdik ayağa kalktı. "Bu sihir."

Manny sinüs tokatlayıcısını atarken, "Hizmet edebildiğime sevindim," dedi.

Hasta yatağının üzerinde Qhuinn kollarını uzattı. "Düzgün bir merhaba bekliyorum."

Blay hızla karşıya geçti ve ağzını arkadaşınıninkine dayadı. Yumuşak, sıcak dudakların verdiği his bacaklarının yeniden güvenilmez hale gelmesine neden oldu.

"Ne oldu?" diye tekrarladı. "Ve bunu nasıl ortaya çıkarıyorsun?"

Qhuinn, "Sadece çekmeyi önermiştim," diye mırıldandı, "ama reddedildim."

Manny kapıyı kalçasıyla destekleyerek açtı. "Evet, yani, o bölgede yarım düzine kritik yapı ve damar var diye, ne olacak ki. Çek bir tane. Steril olmayan bir ortamda ve destek olmadan. Suuuuuurrrrrre. Hangi tıp fakültesine gittin?"

Qhuinn adama ters ters baktı.

Cerrah bu iyiliğe karşılık verdi. "Ve Blay, soruna cevap vermek gerekirse, ameliyathanede onu çıkaracağım. Ehlena her şeyi hazırlıyor. Jane de yardım edecek. On dakikamız var."

"Neden kan kaybından ölmüyor?" Blay gözlerini arkadaşına dikti. "Sen neden kan kaybından bayılmıyorsun?"

"Yapmamı ister misin?" Qhuinn göz kırptı. "O zaman benimle kesinlikle birlikte olabilirsin, biliyorsun."

"Nasıl olsa sana sahip olmama izin veriyorsun."

"Bu doğru. Bu arada, Şimdi ses nasıl?"

"Bence iyi olacak," dedi Manny kuru bir sesle. "Ama çıkarma işleminin dikkatlice yapıldığından ve bir Şeyler ters giderse düzeltebileceğim bir yerde olduğundan emin olmalıyız. Şimdi müsaade ederseniz ben gidip temizleneceğim."

İnsan giderken, Qhuinn çaresizlik içinde Blay'ın gömleğinin ön kısmına uzandı ve tutundu.

"Onu geri çağırayım mı?" Blay elini tuttu ve kendi elinin arasına aldı. "İhtiyacın var mı?"

"Bu gece iyi görünüyorsun-"

"Ne?"

Elini gömleğine götürdü ve en üstteki düğmeyi açtı. "Çok iyi görünüyorsun. Ve güzel kokuyorsun. Ve sana dokunmak istiyorum. . ."

Qhuinn dudaklarını yalarken, o mavi ve yeşil gözler, işler çıplak bölgeye döndüğünde yaptıkları gibi parıldamaya başladı.

"Qhuinn."

"Evet?"

Blay bıçağı işaret etti. "Bu sana saplanmışken azamazsın."

"Öyle düşünmüyor musun? Çünkü bu konuda yanıldığından oldukça eminim. Ve mmmm, insanların içine bir Şeyler sokmak."

Erkek kalçalarını döndürmeye başladığında, Blay yatağın aşağısına baktı. Elbette, o derilerin fermuarının arkasında, kalın bir ereksiyon birdenbire ortaya çıkmıştı-

Tıslayan bir ses, eziyetin aniden durmasına neden oldu ve Blay eşinin yüzüne yeniden odaklandığında, Qhuinn o aşk duygusunu kaybetti: Cinsel spekülasyonlar gitmişti. Onun yerine her türlü iyi boktan acı vardı.

Blay "sana söylüyorum "larını kendine sakladı. "Sadece dinlen, tamam mı?" "On dakikamız var."

"Peki, Şimdi sekiz."

"Onları ziyan etmek utanç verici." Qhuinn başını ince beyaz yastığa çevirdi ve Hermès kemerinden sarkan bir hedef tahtası varmış gibi Blay'in leğen kemiğinin ortasına baktı. "Ayrıca, bende gayet iyi çalışan bir şey var."

"Beynin o değil."

Qhuinn kasıtlı olarak dudaklarını bir kez daha yaladı ve ardından delinmiş alt dudaklarını dişleriyle ısırды. Sırada boğazının arkasından gelen bir tür yalvarma sesi vardı ve sahadaki son oyuncusu da diliydi. Bu gerçekten adil değildi. Top delici uzun bir süre göründü, çelik ileri geri hareket ederken muayene odasının ışığında bir parıltı yakaladı-

Blay inledi ve gözlerini kapattı. "Bana ne yapıyorsun-"

"Benim sana ne yapmak istediğim daha önemli." O el, o yetenekli el, Blay'in gövdesinde bir gezintiye çıktı. "Bu konuda hızlı olacağım ve senin için iyi hissedeceğim, bundan emin olacağım."

Erkek her zaman yapardı. Adamın çenesi çift eklemliydi-

Blay kendi tahrikinin ince pantolonunun içinden kavrandığını hissettiğinde, ayakları üzerinde sendeledi ve eminim, en azından bu seferki yalpalama korkudan değildi. Ama rahatlamaktan da değildi. Yaklaşan bir ameliyat vardı ve o bıçak hâlâ Qhuinn'in pankreasından dimdik çıkıyordu.

Ya da hangi anatomi iğne yastığı oynuyorsa.

"Bana sadece bir tadımlık ver," diye homurdandı Qhuinn. "Hadi ama, sadece bir tadımlık. . ."

Blay o kadar kötü sallanıyordu ki sedyenin kenarına tutunmak zorunda kaldı. "Bu zaman değil-"

"Oh, sanırım öyle." O el fermuara gitti. "Senin için iyice açılmamı söyle, Blay. İçimi dolduracağını söyle"

Ağzımı yukarı kaldır. Bana dudaklarımı gereceğini söyle ve -"

Kapı açıldı ve Blay o kadar hızlı geri sıçradı ki duvara çarptı, çerçeveli Claude Monet posterini salladı, bu poster tüm o klinik paslanmaz çelik ve fayanslara bir parça renk kattı. İyi haber mi? Kliniğin hemşiresi Ehlena bir ekipmanı yerleştirmekle meşgul olduğu için tüm bu yeniden düzenlemeyi kaçırmıştı. Hem onun hem de Qhuinn'in tarafında.

"-sadece hızlı bir EKG'ye ihtiyacım var," diyordu. "Bir dakika sürmez."

Qhuinn'in sesi fısıltıya dönüşürken Blay'e baktı. "Altı dakika. Hâlâ yeterli zaman var. Kalbim de iyi durumda, yani ona gitmesini söyleyebiliriz."

Blay aptala ters ters baktı. "Sen aklını kaçırmışsın." "Eğer izin verirsen pantolonumdan da olabilirim." "Ehlena?" Blay söyledi. "Evet?"

Qhuinn umutlanırken, Blay kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şu şeyi kafatasına bağlayabilir misin? Sanırım ilk kontrol etmemiz gereken bölge orası."

Qhuinn'in güzel dudakları ağzından döküldü:

Parti bozan. Ehlena güldü. "Sormayacağım."

"Sen akıllı bir kadınsın," diye mırıldandı Blay.

Hemşire çeşitli nabız noktalarına pedler yapıştırmaya başladığında, gerçeklik içine işlediğinde hareketsiz kaldı. Korku, her zaman inatçı bir müdahil olarak, eşine o kadar yoğun bir şekilde odaklanmasına neden oldu ki, sanki yakından tanıdığı bir şeyi ilk kez görüyormuş gibi hissetti: Qhuinn, John Matthew için ahstrux nohtrum pozisyonundan alındığında mor renge boyanan gözyaşı damlası dövmesi. Biri yeşim taşı, diğeri Seylan safiri gibi olan o inanılmaz gözler. Bir saniye içinde saldırganlıktan çapkınlığa geçebilen keskin kaşlar.

Kulaklardaki piercingler, hepsi tunç, halkalar lobdan yukarı doğru uzanıyor. Başka yerlerdeki piercingler parlak ışıktā göz kırpıyordu. Şu anda asimetrik bir şekilde kesilmiş olan siyah saçların bir kısmı üzümlü Kool-Aid rengindeydi. Kalın boyun, ağır göğüs kasları, dalgalı kollar ve geniş omuzlar.

Kara Hançer Kardeşliğı'nin kutsal yarası tam kalbin üzerinde.

Müthiş bir paketti. Ve yine de unutulmaz olduğı kadar ... erkeğın içi daha da güzeldi: Sadakat. Sevgi. İç saflığıyla parlayan ruh.

"Seni seviyorum," dedi Blay sessizce. "Seni ilk gördüğüm andan daha çok ve yarın güneş batarken seveceğimden daha az."

Ehlēna renkli kabloların arasında duraksadı. "Biraz beklemek ister misiniz?"

"Oh, hayır, biz iyiyiz." Boğazını temizleyen Blay, ona yaklaşmasını işaret etti. "Özür dilerim. Gevezeliğe başlamamalıydım-"

Qhuinn Blay'in kolunu tuttu. Erkek, nadiren hissettiğı bir anda, "Evet, söylemeliydin. Bana her zaman duymamı istediğın şeyi söylemelisin."

Beklenmedik ve utanç verici gözyaşları Blay'in gözlerine hücum etti ve sanki antika bir camın arkasından bakıyormuş gibi görünmesine neden oldu. Bir anlık paranoyayla gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. Ya bunlar birlikte geçirdikleri son anlarıysa ve onları bulanık bir görüşle heba ettiyse?

"Ben de seni seviyorum," dedi Qhuinn yumuşak bir sesle. "Ve ben de iyi olacağım. Söz veriyorum."

Blay'in gerçek aşkının başından geçen onca şeyden sonra -büyürken ailesinin ondan nefret etmesi ve onu utandırmasından Onur Muhafızları tarafından dövölmesine kadar

Kendi kanından olan kardeşi ve diğerk üç kişi, geçişinden sonra tüm bunları canlandırıp oynamasına kadar - bu kararlılık ve güç cephesinden duyguların ortaya çıkması nadirdi. Sonuç olarak, Qhuinn'in duyguları ortaya çıktığında, tüm dünyayı durdurmanın bir yolu vardı. Blay eşinin sevgisini asla sorgulamadı ve bunun sürekli ifade edilmesine ihtiyaç duymadı. Öyle muhtaç biri değildi. Ama Tanrım, Qhuinn'in kalbini gördüğünde, yağmurlu bir günde ortaya çıkan güneş gibiydi.

Durup sıcaklığın tadını çıkarması gerekiyordu.

Aklının bir köşesinde Bitty'nin sesini duydu: Yani tam olarak çiftleşmedin mi?

Blay eğildi ve arkadaşını öptü. "Önemli olan her yönden."

"Ne?" Qhuinn sordu.

"Hiçbir şey." Blay, Qhuinn'in çıplak göğsünün üzerinden Ehlena'ya baktı. "Yolundan çekileceğim."

Önlüklü kadın gülümsedi. "Ona çok iyi baka c a ğ ı z . Yemin ederim."

* * *

Malikânede Zsadist, Heykeller Salonu'ndan aşağı fısıldayarak indi, ağır bok tekmeleri Pers koşucusunun üzerinde sessizdi, iri gövdesi durgun, limon kokulu havada hışırtı çıkarmadan ilerliyordu, çoktan ölüp gitmiş insan elleri tarafından mermerden oyulmuş Greko-Romen savaşçıların yanından geçerken eşit ve duyulmaz bir şekilde nefes alıyordu. Tüm bu gizlilik onun geliştirdiği bir şey değildi ve evinin güvenliği ve emniyeti göz önüne alındığında gerekli olan bir şey de değildi. Ama ikizi onu cehennemden çıkardığından beri gölgeler arasında bir gölge olarak hareket etmişti. Dikkat çekmekten hiç hoşlanmazdı.

Gerekmedikçe, bir evin içinde gezinirken, bir odada dururken ya da bir sandalyede otururken.

Size zorla ilgi gösterildiğinde, bedeniniz iradeniz dışında ele geçirildiğinde, kötü niyetli bir ötekinin kaprislerinde kullanılan ve istismar edilen bir oyuncak olduğunuzda, takvim geceleri kâbusunuzla aranızda bir dönemin mesafesini koyabilir ve coğrafi kilometreler de aynı şekilde orada-ve-o zaman ile burada-ve-şimdi arasındaki farkı pekiştirebilir, ancak uyarlanabilir davranışınızı asla kaybetmezsiniz. Boynundaki ve bileklerindeki köle dövmeleeri, yüzünü kesen S şeklindeki yara izi ve düşmanlık dışında bile görünmez olmayı tercih etmesi gibi, mermeri de belli bir şekilde oyulmuştu. Ve şu anda yanından geçtiği heykellerde olduğu gibi, onun evrimi de onların sonsuza dek donmuş pozları kadar geri döndürülemez ve yapısalıdı.

Bundan bin yıl sonra bile heykeller olduğu gibi kalacaktı ve o da hep olduğu gibi kalacaktı. Sanatçısı da ölmüştü. Bunu biliyordu çünkü onu öldürmüş ve bir yüzyıl boyunca kafatasının yanında uyumuştı ... ve yine de onun için bir köşe dönülmüştü, onu kendisinin bile güvenmeye başladığı şekillerde rahatlatan beklenmedik yeni bir başlangıç.

Aşk onun siyah gözlerini sarıya çevirmekten fazlasını yapmıştı.

Yine de sessizlik içinde yürüdü.

Sıra sıra dizilmiş yatak odalarından birinin önünde durup kapıyı çalmaya gitti.

Kapı sertçe açıldı ve diğer tarafta Seçilmiş Layla kot pantolon ve SUNY Caldwell sweatshirt'ü giymişti, sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, parlayan güzelliği makyaj ya da süslü kıyafetlere ihtiyaç duymayan türdendi.

Yüzündeki dehşet ifadesi, tüm o gündelik, evde çocuklarla geçirdiği gece kıyafetleriyle tamamen çelişiyordu.

"Qhuinn iyi olacak," dedi Z. "Onu şimdi ameliyathaneye götürüyorlar ve Manny iyi bir sonuç çıkacağından emin."

"Bakire Scri-'ye şükürler olsun." Layla kendini durdurdu. "Oh ... üzgünüm, eski alışkanlıklar zor ölür. Onun gittiğini unutup duruyorum."

"Lütfen şu anda Lassiter'in adını ağzına alma, özellikle de minnettarlık duyuyorsan. Övgünün tadını çıkarmak için ortaya çıkabilir ve ben zaten uzun bir gece geçirdim."

Kadın gülümsedi. "O zaman meleğimize özel olarak teşekkür edeceğim."

Odanın derinliklerinden gelen bir cıvıltı sesi üzerine Z içeri baktı. Antika halının karşısında, İtalyan kökenli müze kalitesinde işlemeli bir büro ile 1800'lerden kalma bir İskoç yazı masasının arasında, çift Pottery Barn beşik, tüm Eski Dünya lüksünün ortasında modern, biraz montaj gerektiren bir sıçramaydı. Beşiklerden biri pembe, diğeri mavi renkteydi.

"İçeri gelip onları görmek ister misiniz?" Layla geri adım attı. "Ziyaretçileri çok seviyorlar ve Rhamp özellikle sana bayılıyor."

Z, kış karanlığında babalarının BMW'sinde tek başlarına olan o iki insan kızı düşündü. Odanın içinde yürürken, eve sağ salım varıp varmadıklarını merak etti.

Bir kızınız var. Bir gece, bir insanın yardımına ihtiyacı olabilir. Ona nasıl davranmasını istersin?

Önce Lyric'e merhaba demek için yanına gitti ama işler öyle yürümedi. Beşiğinin pembe firfırlarının ortasında, gürbüz küçük kardeşi ayaklarını tutuyor ve tıknaz gövdesiyle bir tür bebek barfiksi çekiyordu. Z parmaklığın üzerinden eğildiği anda, çocuk bebek cambazlığını bıraktı ve gözlerini yana kaydırды, o gözleri

Yetişkin bir erkeğin hiç kimsenin gitmesine izin vermeyeceği yerlere nüfuz eden bir değerlendirmeye doğru daralıyordu.

Karbon bazlı moleküllerden oluşan, sadece kaka yapmayı ve tüketmeyi bilen bir torbadan çok daha az.

Ancak o zaman genç gülümsemeye başladı. Anında, o yoğunluk kesildi ve dişlek sırtıştan başka bir şey kalmadı -Z'nin yüzünden aşağı doğru inen yara iziyle ne kadar çirkin olduğuna rağmen. Yine de bu gençlerde hoşuna giden şeylerden biri, daha önce hiç şekil bozukluğu olan erkek tanımamış olmalarıydı. Üvey babaları Xcor'un alışık oldukları bir harelipi vardı, bu yüzden Z'nin kedisinde olan şey onları korkutmuyordu.

Yine de Rhamp'ın hiçbir şeyden korkmayacağından emin olunamazdı. Bu konuda efendisine benziyordu. Qhuinn hiç korkmazdı.

"Beşiklerini değiştirmeyi seviyorlar," dedi Layla oğlunun siyah saçlarını düzeltirken. "Rhamp bazen Lyric'in alanında olmakta ısrar ediyor. O aldırıyor. Sanki güvende olduğundan emin olmak için beşiğin parmaklıklarını kontrol ediyormuş gibi hissediyorum. Bu çok komik bir şey."

"Ona göz kulak olmakta haklı."

"O da ona göz kulak oluyor."

"Olması gerektiği gibi."

Z uzandı ve işaret parmağını Rhamp'ın tombul yanağında gezdirdi. Çocuk tutup sıkıldığında, sıkıştırma şaşırtıcı derecede güçlüydü. Sonra bir çekiştirme... çekiştirme... çekiştirme... durumu yaşandı ve çocuk her zaman neşeli bir şekilde yukarı baktı. Zsadist büyük bir şiddet uygulayabilecek yetişkin bir erkek olmasına rağmen.

"Nereden biliyorlar?"

Z sesinin yayına girdiğini duyunca lanet okumak istedi. Bunu kendine saklamak istemişti.

Bu gece ikinci kez. Belki de Doktor Jane'e gidip ağız boşluğu için Imodium alması gerekiyordu.

"Neyi biliyorsun?" Layla usulca sordu. "Kime güveneceğimi mi demek istiyorsun?"

"İnsanlar tehlikelidir. Özellikle de zayıf olanlar için. Ve bir gençten daha zayıf olamazsınız."

"Herkes tehlikeli değildir. Şu haline bak, yavrularımın beşiklerinin üzerinde dikiliyorsun."

Lyric'e doğru ilerledi ve Lyric onu görür görmez gülümsedi, gözleri bebek yüzünde yıldızlar gibi parlıyordu.

"Onları korumak için adam öldürürsün," diye mırıldandı Layla. "Tabii ki öldürürüm. Onlar benim ailem, her ne kadar

Biz yakın kandan değiliz." Z o iki insan kızı tekrar düşündükçe, kendi lanet anılarından sıyrılmaya çalışacak gibi oluyordu. "Onlar için endişeleniyor musun? Dışarıda, dünyada?"

"Şu anda değil. Şu anda buradalar, her saatin her saniyesi ulaşabileceğim bir yerdeler. Ama daha sonra endişeleneceğim. Sahada Xcor için endişelenmeme benzer bir şey olacağını hayal ediyorum. Pek çok şey ters gidebilir. Bir saniye bir ömrü sonsuza dek değiştirebilir."

Z ensesini ovuşturdu. "Gitmem gerek." Yine de hareket etmedi.

"Seni tüketen nedir dostum?" diye sordu Layla nazikçe. "Şansın cilvelerinden hoşlanmıyorum."

"Bu gece sana kaderi düşündüren ne?"

"Hiçbir şey." Sadece kar yığınları. Ve çocuklar. Ve bıçaklanmalar. "Belirli bir şey yok."

"Bella ve Nalla'yı görmeye gidecek misin? En son kontrol ettiğimde oyun odasındaydılar."

Seçilmiş'e bir bakış attı. "Kendinize ve kıymetlilerinize iyi bakın."

"Ben yapacağım. Tarlada sevgilimle ilgilenmek mi? Ne yapardım bilmiyorum..."

"Xcor'un her zaman arkasıındayım." Üst dudağının şekli bozulmuş ve çene hattı bir kırış gibi olan devasa savaşçıyı hayal etti. "Hepimiz birbirimizi kollarız. Endişelenmeyin, Seçilmişler."

Yine de yeterli olacak mıydı, diye merak etti giderken. Muhtemelen çoğu gece, elbette. Ama her gece? Her gece mi? Matematiksel olasılık buna hayır diyor.

Ve gençlerin babalarına ihtiyacı vardı.

Sanırım Rhamp ve Lyric bu konuda şanslıydı. Onlardan üç tane vardı.

CHAPTER SIX

O ğitim merkezinin ameliyathanesinin dışında, Blay koridorun beton zeminine oturdu ve sırtını beton duvara yasladı. Yeraltının soğuğu

Her şey kayıtlara geçmedi ve her şeyin vücuduna ne kadar sert geldiğine pek dikkat etmedi. Zor olan, o kapalı kapının diğer tarafında olan şeydi. Zor olan birinin iini açmak, hayati tehlike arz eden bir sızıntı görmek ve bunu nasıl düzelteceğini biliyorum demekti.

Bir zamanlar tıp okuyacağını düşünmüştü. Artık bunu aşıyordu.

Özellikle de şu anda Qhuinn'in karnında neler olduğunu hayal ederken. Bıçağın çıkarılması konusunda yarı yarıya iyi hissetmesini sağlayan tek şey, Ehlena'nın EKG kablolarıyla onu aptalca tokatlamasına kadar erkeğin beyinde seks olduğu gerçeğiydi. Elbette bunun bir anlamı vardı, değil mi?

Blay koridorun aşağısına, yeraltı otoparkına açılan güçlendirilmiş elik kapıya doğru baktı. Sonra diğer tarafa, spor salonuna, olimpik havuza ve atış poligonuna doğru baktı. Uzaklardan gelen klor kokusunu alabiliyordu ve birileri havuzda egzersiz yapıyordu.

Ağırlık odası, ritmik metal şingırtıları sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu. Muhtemelen Ruhn. Saxton'ın erkeği, Kardeşlerle kıyaslandığında bile büyük bir kaldırıcıydı.

Adam sahada harika bir varlık olabilirdi ama artık sertifikalı bir pasifistti ve geçmişi düşünüldüğünde kimse onu suçlayamazdı-

Ameliyathanenin kapısı ardına kadar açıldı ve Manny kapıyı ayağıyla destekleyerek açtı; mavi önlüğü ve ameliyat maskesiyle bir hayal gibiydi. Ellerini arkada tutması, nitril eldivenlerde kan olduğunu gösteriyordu ve Blay'in midesinde fırtınalar koparken, kendi üzerine kusmamaya kararlıydı.

"Qhuinn harika iş çıkardı ve bıçak tüm pahalı gayrimenkulleri ıskaladı." Cerrah başını salladı. "Bu bir mucize. Her zaman olduğu gibi, birileri ona göz kulak oluyordu."

Blay elini kalbinin üzerine koydu ve başı rahatlamayla dolup taşarken oturduğuna memnun oldu. "Çok teşekkür ederim. Aman Tanrım, teşekkür ederim."

"Memnuniyetle. Şimdi kapatıyoruz. Onu birazdan görebilirsiniz."

Cerrah steril alana geri dönerken Blay yüzünü ovuşturdu ve kendi derisinin içinde ürperdi. Masanın kenarından düşerken yakalanan kristal bardakların, araba kapılarının ısırmasından kıl payı kurtulan parmakların ve milimetrelerle ıskalanan kara mayınlarının görüntüleri zihninden geçti. Ve şimdi, Qhuinn'in vücudu yeniden düzene girdiğinde, Blay'in iyileşme sürecinin kendi kısmı başlayabilirdi. Ölümcül tehlike sona erdiğinde, beynini risk farkındalığı kış uykusuna geri döndürmek zorundaydı: Her kıl payı kurtarıştan ve her kıl payı ıskalamadan sonra paniğini tekrar kilitli kutusuna tıkmak zorunda kalıyordu.

Aksi takdirde, çizmelerinin içinde sürekli titrerdi.

Mesele Şu ki, sahaya çıktıkları her gece hepsi risk altındaydı - özellikle de Omega gitmiŐken ve stajyerler ve diğerkleri Şehir merkezinde yeni bir karanlık tehdit görürken. En azından Lessening Society'de neyle savaştıklarını biliyorlardı-

Őangırtı sesleri başını kaldırmasına neden oldu.

Havlu kumaŐtan bornoz giymiş, ağırlığını bir bastona vermiş, yürüyüşü bir hıçkırık vakası kadar sabit ve düzenli, topallayarak yürüyen bir figür koridordan aşağı iniyordu. Başı eğikti; incelmeye ve kırlaŐmaya başlayan siyah saçları ıslaktı; klor kokusu her yere yayılmıştı.

"Luchas," dedi Blay. "Nasılsın?"

Qhuinn'in kardeşi, Blay'in tam önüne gelene kadar konuşmadı ve başını sürekli yattığı yerden kaldırmak için çaba sarf etti.

"Ben iyiyim, ya siz?"

Sesi kısıktı ama aksanı düpedüz glymera'ydı, İngiliz monarŐisi ile Fransız diplomatu arasında bir Şeydi.

"Ben iyiyim, kardeşin de yle."

Luchas'ın gri gözleri parladı ve kapalı kapıya baktı. "Qhuinn iyi değil mi?"

Aslına bakarsanız, bir dürtme iltihabı vakasından yeni kurtuluyor.

"O iyi olacak."

"O zaman savaŐırken yaralandı?"

"Küçük bir Şeydi." Blay gözlerini kırpıştırarak bıçağın sapının yukarıya doğru uzanan görüntüsünü uzaklaştırdı. "Ve biliyorsun, o sert biri."

"Evet, yle." Luchas başını eğdi. "Her zaman yleydi."

Luchas'ın çürük ya da beyin sarsıntısı yerine önce hastalığa yakalanması uygun görünüyordu. Aristokrasi

Fiziksel mücadele ya da savaşın gerçekleri için yaratılmıştı ve Omega'nın oğlu Lash tarafından kendisine yapılanlara rağmen erkeğin bakış açısı değişmemişti. Belki de Luchas'ın kaçırılması ve işkence görmesi de bunun bir parçasıydı. Petrol varilinden kurtarıldığından beri eğitim merkezinde tedavi görmesine rağmen, Kardeşler ve savaşçılar onun etrafında savaş hakkında konuşmuyorlardı.

Yeterince şey yaşadı.

"Yeni protezin nasıl çalışıyor?" Blay sordu.

Bu ağırlık bastonun lehine değişti ve kalıplanmış silikon bir ayak cübbenin eteğinin altından kendini gösterdi.

"Neyse o."

"Eminim alışması zaman alıyordur." Blay bu yorumu yaparken, ampute olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğinin farkındaydı. "Phury ile konuştun mu?"

"Çok yardımcı oldu." Kalıplanmış ayak tekrar beton zemine yerleştirilirken sesinde bir yenilgi vardı. "Ancak insan çok fazla şeyden yoruluyor."

"Buraya kadar gelmişsin." Blay, seyrelmiş saçları ve kendisinininki kadar genç olması gereken bir yüze derinlemesine kazınmış çizgileri fark etmemeye çalıştı. Bastonun başındaki parçalanmış ele de bakmadı. "Gerçekten de öyle."

"Yine de olmak istediğim yere yaklaşamadım. Müsaade eder misiniz?"

Sanki erkek konuşmanın gittiği yerden rahatsız olmuş gibiydi.

"Elbette." Blay oturuyor olmasına rağmen, aristokrasi tarzında eğildi ve uzattığı bacaklarının üzerine eğildi. "Quinn'e uğrayıp onu sorduğunuzu söyleyeceğim."

"Lütfen yap."

Luchas da onun gidişini kibarca onaylayarak gövdesini eğdi ama sanki omurgası olması gerektiği kadar esnek değilmiş gibi bir çatırtı sesi çıktı. Acı dolu bir homurtuyla deforme olmuş eli bastonu sıkıca kavradı ve dengesi aniden sola doğru kayarken Blay sıçrayıp onu yakaladı.

"Beni affedin," dedi Luchas vücudunu tekrar düzleştirirken. "Ben kardeşim değilim. Ben sert değilim."

"Buna katılmayan pek çok kişi var. Ben de onlardan biriyim."

Bir sis kadar gri olan gözler, aralarındaki uçsuz bucaksız deneyim ve kader mesafesine bakıyordu. İkisinin de aynı yerden başladığını düşünmek: Sağlıklı, aristokrasinin ilk doğan oğulları. Ya şimdi?

"Özür dilerim," diye mırıldandı Luchas. "Bana kardeşime tam olarak ne olduğunu anlattınız mı? Hatırlayamıyorum. Son zamanlarda acı beni bulanıklaştırıyor."

Blay tereddüt edince erkek başını salladı. "Yani tarladaydı, değil mi?"

"O şimdi iyi."

"Hepiniz beni var olduğunu çok iyi bildiğim şeylerden koruyorsunuz. Canavarlar yatağımın altından çıktılar sevgili Blay ve uzunca bir süredir öyle olmakla kalmadılar, bir daha da geri dönmeyecekler. Onlarla birlikte kafamın içinde yaşıyorum." Luchas şakağına dokundu. "Sizi temin ederim ki, burada zihnimde yaşayanlara yaklaşabilecek hiçbir gerçek kalıbı rapor edemezsiniz. Özellikle de kardeşim hayatına kasteden her neyse onu alt etmiş gibi görünürken."

Blay boğazını temizledi. "Bıçaklanmış. Karnından."

Bakışları ameliyathanenin kapalı kapısına döndü. "Çok acı çekmiş olmalı."

"Öyleydi ... ama kendini idare etti."

"Elbette öyle. Hayatta kalmak, acı çekmekte ustalaşarak öğrenilen bir özelliktir. Kardeşim en savunmasız yıllarında bizim evimizde acı çekti, bu yüzden evet, her türlü acının üstesinden gelebilir. Dayanıklılık onun en iyi öğrendiği şeydir." Luchas'ın başı yeniden aşağı doğru eğildi. "Öte yandan ben kardeşim gibi değilim çünkü onun gibi değildim. Beslendim ve bu nedenle gücüm yok. Ya da bu konuda bir amacım."

"Burada çok seviliyorsun, Luchas. Sana değer veren çok kişi var."

"Bana iyi bak demek istiyorsun." Protez ayak yeniden ortaya çıktı. "İhtiyaçlarım katkılarımın çok ötesinde, korkarım."

"Bu doğru değil."

"Peki son zamanlarda ırk için tam olarak ne yaptım? Ya da herhangi biriniz için?" Blay cevap vermeden önce Luchas başını salladı. "Bağışlayın beni. Kaba görünmek istemem. Sadece Qhuinn ailemizin erdem bulması gereken bir erkek. Ne de olsa dış görünüş, karakter için çok ince bir yargı marjıdır, öyle değil mi?"

"Sen-" den daha fazlasısın

"Bu kırık dökükten daha fazlası mı?" Luchas vücudunu işaret etti ve sonra elini kaldırdı. Lash denen şerefsiz yüzünden birkaç parmağı eksikti. "Biliyor musun, tüm bunların olması gerektiğine inandığım zamanlar oluyor. Dış görünüşümdeki zayıflık, içimdeki başarısızlıkların bir yansıması. Doğamla uyumlu hale geldim."

"Bu doğru değil." Blay başka ne söyleyebileceğini merak etti. "Lütfen daha iyi olacağını bil."

Luchas'ın yüzünde bir gülümsemenin hayaleti belirdi. "Kardeşimin seni neden sevdiği belli. Bunu kastettiğine inanıyorum."

"İstiyorum."

O gri gözler, sanki erkek sadece zihninde var olan bir şeyi görüyormuş gibi odağını kaybetti. "Ne yazık ki, geleceğim neyse o."

"Yine de çok şey değişti. Yani, her şey farklı."

"Gördüğüm kadarıyla öyle değil. Glymera'nın sayısı baskınlar nedeniyle azalmış olabilir ama iş kınamaya gelince her zamanki kadar büyükler. İnternette onların arasında gizleniyorum ve ne yaptıklarını görüyorum. Eskiden olduğu gibi, şimdi de öyle."

"Onlarla hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Artık bu toplumun bir parçasısın ve bizimle birlikte, tüm bu ayrımcılıklara ve kurallara bağlı olmayan bir geleceğin var. Yani, Qhuinn'e bakın. Ne kadar ilerlediğine bir bakın, artık sadece bir Kardeş değil, aynı zamanda Kral'ın özel muhafızlığına terfi etti ve-"

"Özür dilerim." Luchas kaskatı kesildi. "Ne dedin sen?"

Blay kaşlarını çattı ve etrafına bakındı. Sanki tünel ona yardım edecekmiş gibi. "Ah, Qhuinn Wrath'ın kişisel muhafızlığına yükseltildi. Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Korkarım yapmadım. Bu ne zaman oldu?"

"Bu önemli değil-"

"Ne zaman?"

"Kısa bir süre önce mi?" Blay bunu bir soru olarak ifade etti, her ne kadar tarih konusunda bir netlik eksikliği olmasa da. Boğazını temizleyerek durumu yumuşatmaya çalıştı. "Eminim bu haberi sizinle paylaşmak istemiştir."

"Gerçekten de öyle." Luchas gözlerini ameliyathanenin kapısına dikti. "Sanki Kral'ı ve Birinci Aile'yi korumakla görevlendirilmek insanın aklından kolayca çıkabilecek bir şeymiş gibi. Bu sadece ırk içindeki en saygıdeğer, en yüce ve en saygın pozisyonudur."

"Qhuinn çok cesur bir savaşçı."

"Bunun çok iyi farkındayım. Böyle bir onuru hak edecek bir kişi varsa o da kendisidir. Onun adına sevindim ve bu konuyu neden açmadığını tahmin edebiliyorum. Onun ve benim hayatımız boyunca sahip olduğumuz konumun tam tersi." Bir duraklama oldu. "Pekala. Eminim sizin gibi ben de onun tamamen iyileşmesini dört gözle bekliyorum. Ve yarışa hizmet etmeye devam etmesini."

"Luchas, lütfen ..." Blay avuçlarını açtı. Ezik bir eşek gibi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Endişelenme, eski dostum." O gri gözler bulutlandı. "Kardeşim seni seçerken akıllıca davrandı. Doğrusu, Blaylock, sen değerli bir erkeksin."

Luchas bu kez arkasını dönerken selam vermeye çalışmadı. Bastonuna güvenerek klinik alanda sallana sallana yürüdü, cübbesinin etekleri ağırlık ileri geri aktarılırken bir o yana bir bu yana sallanıyordu, güvenilmez bir yük taşıyordu. Hasta odasının kapısına geldiğinde başını aşağıya doğru eğdi ve Blay'e baktı. Sonra da kendi özel alanında kaybolmadan önce kemikli, ezik elini bir el sallamak için kaldırdı.

Blay bir lanetle, erkeği baskınlardan öncesinden, Luchas'ın Omega'nın oğlu Lash ve Azalan Toplum tarafından yakalanıp işkence görmesinden öncesinden hatırladı. O kadar zinde, sağlıklı ve mükemmeldi ki, ailesinin ve tüm glymera'nın gururu ve neşesiydi.

Tüm el ve ayak parmaklarıyla kusursuz bir soyağacına sahip ilk doğan bir oğul.

Ve şimdi buradaydı.

Blay hafızasının gelgitiyle savaşıırken bile görüntüler kabarıyor ve inkâr edilmeyi reddediyordu. Vampirlerin Omega ve onun ölümsüzler ordusuna karşı savaştığı yüzyıllar boyunca, gerçekten trajik sayısız olay yaşanmıştı. Bununla birlikte, baskınlar nükleer nitelikteydi, daha az

Aristokrasinin gizli konaklarına saldırarak sadece aileleri değil, tüm soyları katlettiler. Qhuinn'inki de onların arasındaydı ve eğer onu heterokromi iridum yüzünden kovmamış olsalardı muhtemelen o gece o da ldrlecekti.

Uzun zamandır varlığının baş belası olan mavi ve yeşil gözleri, en azından ailesi ve benzerlerine göre, onu kurtarmıştı.

Qhuinn'in isteği zerine Blay eve gidip cesetleri teşhis etmişti ve Luchas'ın cesedi de bunların arasındaydı. Blay kalıntıları kendi gözleriyle grmştı ve her şeyin burada sona ermesi gerekiyordu, bu aile için felaketle sonuçlanan kayıpların son noktası, araziye gömülen cesetler. Ama hayır. Lessening Cemiyeti'nden biri geri dnmştı.

Ve Lash, Luchas'ı geri getirmişti.

Hikye hiçbir zaman tam olarak anlatılmamıştı ve kimse Luchas'a ayrıntılar için baskı yapma eğiliminde değildi, ancak bir yıl sonra, erkek düşmana ait terk edilmiş bir alanda bir yağ varilinde bulunmuş, yeniden canlandırılmış ve Omega'nın iğrenç özünün bir karışımında korunmuştu. Kardeşini bulan kişi Qhuinn'di ve onu tanımlayan tek şey, Luchas'a efendileri tarafından geçişinden sonraki gece verilen altın mühür yzğyd.

Maruz kaldığı işkence çok büyüktü; parmakları kesilmiş, vücudunun her yerinde kemikler kırılmış, çürükler, ezikler, kesikler oluşmuştu. Bir de tüm bunların yarattığı psikolojik travma vardı. Kardeşlik onu buraya, eğitim merkezine getirmişti ve o zamandan beri Luchas, onu hayatta ve işlevsel tutma çabalarının bir parçası olarak alt bacağını kaybetmişti.

Erkeğin hayata başladığı yer düşünüldüğünde, hiçbir şeyin böyle gitmemesi gerekiyordu. Eğer dünya

Eğer işler tarihin öngördüğü gibi gitseydi, Luchas muhtemelen şimdiye kadar çiftleşmiş ya da en azından benzer soydan bir dişiyle bir anlaşmaya varmış olurdu. Efendisiyle birlikte Konsey toplantılarına katılıyor, büyük törenlerin ve festivallerin tadını çıkarıyor olurdu. Kendisi gibi vampirlerle omuzlarını ovuşturuyor, ihtiyaç duyacağından çok daha fazla paraya ve toplumda tartışılmaz bir konuma sahip olduğunu bilerek güvende olurdu.

Ancak kurgu, kaderin yanında sönük kalabilir.

Hem iyi hem de kötü yönleriyle.

Örneğin, Qhuinn'in Kara Hançer Kardeşliği'nin resmi bir üyesi olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Ya da erkeğin yuva kurmaya karar vereceğini. Gençliğinden beri onu seven en iyi arkadaşıyla.

Luchas bir konuda haklıydı. İki kardeş yer değiştirmişti.

Eskisinin gözden düşmesinin bu kadar yıkıcı olması çok utanç vericiydi.

* * *

Kağıt kesiği.

Kocaman, garip, açıklanamaz bir kağıt kesiği.

Qhuinn anesteziden çıktığında aklına gelen ilk şey, birisinin gıcır gıcır, yepyeni bir manila klasörü alıp karnının alt kısmına vurduğu oldu. Kalça kemiklerinin arasında, göbek deliğinin hemen altında oluşan tatlı sızı ancak bu şekilde açıklanabilirdi. Ama bu rahatsızlık yüzeysel bir şey değildi. Bu his derinlerde bir yerdeydi.

Belki de daha çok bağırsaklarının bir kısmı Publishers Clearing House zarfını yalamaya karar vermiş gibiydi.

Tam baykuş bölümünde çok daha kötülerini yaşadığı sonucuna varmak üzereyken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Üstündeki tıbbi aydınlatma armatürü her şeyi geri getirdi, tıpkı bir metronom kadar düzenli bir kalp atışına sahip olduğunu gösteren bip, bip, bip sesi gibi.

Bir başka iyi haber-

Hiçbir uyarı olmadan, kendi yüzünün üzerinde bir yüz belirdi. Manny Manello.

Siyah saçlı insanın boynunun önünde, tahıl boşalttığı bir yem torbası gibi sarkan bir ameliyat maskesi vardı. Gülümsediğinde dişleri bembeyazdı ve kara gözleri kibardı.

"Her şey hazır." Manny baş parmağını kaldırdı. "İç hasar yok, ama dalağını çoktan çıkarmış olmamız iyi bir şey. Sanki organların parkur yapmış ve bıçaktan kaçmış gibi. Nelerin kesilebileceğini düşünürsek? Çok şanslısın."

"Teşekkürler, Doktor." Qhuinn entübasyondan dolayı ağrıyan boğazını temizledi. "Neredey-"

"Adamlarını içeri göndereceğim." "Bu-"

"Evet, çocuklar size katılabilir." Manny hastasının dizini okşadı. "Ve burada daha fazla kalmak zorunda değilsin. Yürüyebilecek kadar sağlamlaşır sağlamlaşmaz büyük eve dönebilirsin."

"Müthiş. İnanılmazsın."

"Lütfen iltifat etmeyi bırakma. Ve aileni buraya getirelim."

Cerrah gidip kapıyı açtı ve içeri ilk giren Layla oldu. Seçilmiş'in elinde Rhamp vardı.

Kolları ve güzel yüzü endişeliydi ama Qhuinn ellerini çırdığında bu endişe anında ortadan kalktı.

"İşte benim oğlum," dedi hastane yatağının başını kaldırmak için düğmeye basarken. "Ve var olan en iyi adam."

Blay, Lyric'le birlikte hemen arkasındaydı ve küçük olan efendisini görür görmez kollarını uzatarak temas kurmak için zorladı.

"Tatlım, baban iyi." Qhuinn önce onu aldı, kumandayı bir kenara bıraktı ve eşini öperken onu yatağın başucuna yerleştirdi. "Her şey yolunda."

Lyric göğsüne doğru sürünerek hızla sokuldu, tombul, sıcak ve mükemmeldi, boynunda en sevdiği yeri bulmuştu. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve Desitin, taze Huggies ve Aveeno bebek losyonu kokusunu içine çekti - ve Lyric'in çorapla kaplı küçük ayağı karnına battığında, yüzünün buruşmasını çoğunlukla kendine sakladı.

"Hayır, onu yakaladım," dedi Blay'e. "Ben iyiyim. Ve bana bir öpücük daha ver."

Eşikle kısa bir temas ve ortak bir gülümsemenin ardından Qhuinn uzanıp oğlunun yumuşak ve yuvarlak yüzüne dokundu. Rhamp hemen işaret parmağını tuttu ve sanki Qhuinn'in kendisine el sallamasını sağlarmış gibi ileri geri çekti.

"Çok endişelendik," diye mırıldandı Layla.

"Sizi asla korkutmak istemiyorum çocuklar." Rhamp konuşmaya başladığında Qhuinn gülümsedi, sanki çocuk ona tarlada güvende kalması için bir ders veriyormuş gibi gevezelik ediyordu. "Gerçekten mi? Bana daha fazlasını anlat."

Blay gülümseyerek, "Çok iyi gidiyor," dedi.

"Bu koca adam gerçek kelimeleri bir araya getirmeye başladığında, epey bir gezintiye çıkacağız."

Ve bekleyemedi. Oğlunun ne söyleyeceğini bilmek istiyordu. Kızının da.

"Muhteşem dörtlümüzün son çeyreği nerede?" Qhuinn sordu.

"Xcor hâlâ tarlada." Layla yatağın ayak ucuna oturdu ve Rhamp'ı kucağına oturttu. "Burada olmak istedi ama ona vardiyada kalmasını tercih edeceğini söyledim."

"Tabii ki yaparım. Şu anda dışarıda herkese ihtiyacımız var ve güneş doğduğunda onu görebilirim."

"Ben de tam olarak böyle hissedeceğini düşünmüştüm." "Beni çok iyi tanıyorsun."

Bir anlık sessizlik oldu ve sonra Blay ve Layla yaklaşan insan bayramları hakkında konuşmaya başladılar ve bir tür Parti Planlama Komitesi -Tanrı korusun

-Lassiter. Onlar normale dönmek için açıkça çaba sarf ederken, Qhuinn olayların dramdan uzaklaşmasından memnundu. Zihninin ölmeye gidiyorum bataklığına saplanmasını engellemek için çok çalışması gerekmişti ve bıçaklanmayla arasına her ne şekilde olursa olsun mesafe koymaya da hemen başlayacaktı.

Bunun üzerine Lyric'in yerini değiştirdi, böylece Lyric kolunun kıvrımında yatıyordu. Sonra Boston Red Sox tulumunu düzeltti ve karnını hafifçe dürttü. Lyric kıkırdarken yeni edindiği süt dişleri göründü; ikisi üstte, ikisi alttaydı.

"Tekrar yapacağım," diye mırıldandı ona. "İzle beni. İşte geliyor . . . yakaladım."

Tulum, doğal olarak, malikânedeki her çocuğu Red Sox ürünleriyle dolu bürolarla donatmayı kişisel bir haçlı seferi haline getirmiş olan V Amca ve Butch Amca'nın hediyesiydi: Bitty. İkizler. Nalla. Wrath'ın köpeği George bile bir tasma ve üzerinde kırmızı B harfi olan bir soğuk hava kazağıyla süslenmişti.

Adamlara, ön fuayeye yanıp sönen neon tabelalar, Big Papi'nin resimleri ve önlerine şeker kaseleri koyarlarsa gelecek neslin beynini Yankees'ten nefret etmeleri için daha iyi yıkayacaklarını söylemek isteyebilirsiniz. Ama o zaman bunu gerçekten yapmaları riskiyle karşı karşıya kalırsınız.

"Kimmiş benim akıllı kızım?" dedi Lyric'e tekrar vururken. "Babasının akıllı kızı kim?"

Daha da geniş gülümserken, gözleri, büyük yeşil gözleri ona doğru parladı.

Onlara bakarken geçmişe gitti. Öldüğü ve Fade'e gittiği o ana.

Gölgeli kapıda onun yüzünü gördüğü o ana.

Belki de sadece bir iki saat önce sokakta, karlar içinde yığılıp kalmıştı ... belki de ameliyattan çıktıktan sonra uyandığında hayatın daha özel hissettirmesindendi ... belki de uzun süren anestezinin neden olduğu bir beyin osuruğuydu ... ama her ne sebeple olursa olsun, Onur Muhafızları'nın peşinden gönderildiği o geceye geri döndü.

Ailesi sonunda onu evden kovmuştu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Görüşme uzun sürmüştü ve Luchas'ın geçiş sürecinden sağ çıktığını düşünürsek, sosyal riskler daha da artmıştı. Kardeşinin ne olduğunu düşünürsek, bu adamla kim çiftleşecekti ki? Hangi iyi yetiştirilmiş dişi, DNA'sını zaten uyumsuz irisli bir mantar çıkarmış olan bir gen havuzuna atmaya gönüllü olacaktı?

Böylece Qhuinn soy ağacından çıkarılmış, aile evinden kovulmuş ve gidecek hiçbir yeri olmadan gecenin karanlığına terk edilmişti.

En iyi arkadaşının evi hariç tabii ki.

Yine de Blay'in yerine varamamıştı. Kukuletalı siyah cüppeli dört erkek yolunu kesmişti ve onları hâlâ gün gibi net bir şekilde hayal edebiliyordu, yüzleri gizliydi, rolleri açıktı: onu cezalandırmak ve ailesinin adının intikamını almak için gönderilen bir Onur Muhafızı. Ve kimliğin gizlenmesinin amacı, erkeklerin yasadışı davranmaları ve kimsenin kim olduklarını bilmesini istememeleri değildi. Aksine, gaddarlıkları onaylanmıştı ve maskeleyenin amacı tüm glymera'yı temsil etmeleriydi. Onlar tüm aristokrasinin, sadece dörtte birinin değil, yüz türün, sadece Qhuinn'in kendi soyunun değil, hepsinin genelleştirilmiş utancı ve dışlanmasıydı.

Saldırı başladığında, doğası gereği mücadele etmişti. Ancak sayı oyunu onun lehine değildi ve asfalta indiğinde, sopalarla dayak gerçekten başlamıştı.

Ve sonra bir ses, yağmurun ortasında.

Onu öldürmememiz gerekiyordu!

Kardeşi Luchas. Doğal olarak ilk doğan oğul, soyun temsilcisi olarak bu işe dahil olmak zorundaydı. İşler böyle yürüyordu ve Qhuinn bu katılımı hiçbir zaman kardeşine karşı kullanmamıştı. Ailelerinin kökeninde, ikisinin de seçme özgürlüğü yoktu. Aristokrasideki hiç kimsenin yoktu ve belki de bu yüzden bir grup olarak hepsi bu kadar pislikti.

Baskınlardan sonra pek kimse kalmamıştı.

Qhuinn'in ensesini bir tedirginlik ürpertisi sararken, kızının sarı saçlarını okşadı ... ve uyarı hissi iyileşmek yerine daha da kötüleşti.

O kaldırımında yattığı sırada, dayak durduktan sonra, zayıf nefesi yemek borusunun çökmüş yolunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu,

Fade'in kapısını görmüştü. Ölüm vakti geldiğinde kapının açılacağını duymuştu ve kapı tokmağına uzanmıştı çünkü efsaneye göre kapıyı açıp içeri adım attığınızda tüm acılarınız sona erecek ve sevdiklerinizle birlikte sonsuzluğun tadını çıkaracaktınız.

Açıkçası, kusurunun onu Dhunhd'a sürgün etmemiş olmasına çok şaşırmıştı.

Ama o düğmeyi çevirmemişti.

Beyaz kapının düz düzleminde genç bir kızın yüzünü görmüştü. Lyric. O sırada henüz doğmamış olmakla kalmamış, aynı zamanda onun için hiçbir olasılık da taşımamıştı. Yine de sevgili kızı önünde belirmişti, soluk yeşil gözleri ona bakıyor ve her ne kadar sonsuzluğa geçiş zamanının geldiğini düşünse de, aslında zamanının gelmediğine dair açık ve kesin bir mesaj gönderiyordu.

Bu vizyonun pek çok sonucu olmuştu, en önemlisi de hâlâ hayatta olmasıydı. Ancak Lyric doğana kadar bu vizyona bir güvenlik yeleği, sahadaki pervasız angajmanlarında ve risk almalarında bir tılsım olarak güvenmiş olması da istenmeyen bir sonuçtu: Çünkü Lyric doğum yatağında güvenli bir şekilde doğana kadar yaşamı garanti altındaydı. Sonuçta, eğer onu tekmelerse? Kız var olamazdı.

Yine de şimdi, onu yaratma amacının gerçekleşmiş olduğunu fark etti.

Artık tehlike ve ölüm için mühlet yoktu. Elbette, imgelemde onun yeşil gözlerinin kendi uyumsuz bakışlarını yansıtacak şekilde değiştiğini görmüştü ama bu, değişimin gerçekleştiğini görmek için etrafta olacağını garanti edebileceği anlamına gelmiyordu. Peki ya bu gece olanlara gelince? O yedek kulübesinde üşüyordu.

Kamyon, insanlardan herhangi bir komplikasyon beklemiyordu, ön saflarda olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Bir bıçak yarısından sonra ameliyathanedeydi. "-Tamam mı? Qhuinn?"

Qhuinn başını kaldırdı. Odadaki diğer iki yetişkin, önlerindeki hastane yatağında yatan adamın pıhtı atmasını ve nöbet geçirerek oracıkta ölmesini bekleyen insanlara özgü bir sessizlik içindeydi. Hangisinin ona iyi olup olmadığını sorduğuna bile emin değildi.

"Tek kelimeyle mükemmel." Lyric'in elini baş ve işaret parmaklarıyla sıktı. "Ben kesinlikle mükemmelim. Hadi ama, hayatımda bu küçük çocuklar varken mi? Ve siz ikiniz artı Xcor? Nasıl olmayayım?"

Çok değer verdiği yüzlere gelen rahatlama onu suçlu hissettirdi. Ama hapisten çıkış kartının damgalanmış olduğu gerçeğini paylaşmak, yapılacak nazik ya da gerekli bir şey gibi görünmüyordu.

Kahretsin. Tüm bunların hesabını yapsaydı, ameliyata girerken, hatta o karlı sokakta bile çok daha gergin olurdu.

Gerçekleşmeyi geri alabilmeyi diledi.

Sonra tekrar, daha dikkatli olmak mantıklı geldi, değil mi?

o.

CHAPTER SEVEN

Takan duşun sesi, sessiz yatak odası süitinde yumuşak bir tınıya dönüştü ve Z çiftleştği odanın kapısını kapatırken

ve derin bir nefes aldı. Şampuan. Saç kremi. Sabun. Ama bu temizlik buketinden daha fazlası, hepsini bir araya getiren altta yatan kokuydu.

Onun Shellan'ı. Bella. Kara Hançer Kardeş Zsadist ile çiftleşt, Ahgony'nin oğlu, Nalla'nın sevgili mahmen'i, gerçek ve kalıcı bir aşka dayanan bir birlikteliğin ilk doğanı.

Göz kapaklarını tekrar açtığında, su kapatılmıştı ve bir havlu çırpınıyordu, söz konusu mah adam acelesi varmış gibi çıplak bir vücuda kuvvetle çekiliyordu.

Ceketini, hançerlerinin bulunduğu göğüs kılıfını ve kalçalarını saran silahlarını atarak ilerledi. İşinin donanımını gömme dolabın içindeki yüksek bir rafa, gençlerin göremeyeceği ve ulaşamayacağı bir yere koydu. Ama asla akıldan çıkmayacaktı, ne onun için ne de eşi için.

"Zsadist?"

Ah, o ses. Her gün ve gece duyduğu ve asla b ı k m a d ı ğ ı s e s . Onu uyandıran

Onu uykusundan uyandırır, nerede olursa olsun onu yatıştırır, gülümsetir ve hizmet ettiği hecelerle küçüklü büyüklü milyonlarca başka şey yapar.

"Merhaba." Banyonun açık çift kapısına geldi ve beyaz mermerlere baktı. "Duş iyi miydi?"

Bella muşamba büyüklüğünde bir havluya sarındı. Havluyu kullandığında omuzlarına ancak sığması, Bella'nın kendisine kıyasla ne kadar küçük olduğunu düşünmesine neden oldu

-Aradaki kilo farkı hoşuna gitmişti ama zayıf ya da şişman olmasını önemseydiğinden değil. Bu onu koruyabileceği anlamına geliyordu. Onun için öldürebilirdi. Gerekirse onu ve yavrularını çıplak elleriyle besleyebilirdi.

Eşine ve Nalla'ya bakmak, hizmet ettiği en yüce amaçtı; kardeşlerinin ve Kralının hayatını kurtarmaktan bile daha yüce.

"Evet, çok iyi bir duştı." Eğildi ve ıslak saçlarını ayrı bir havluya sardı. Doğrulurken ucunu yukarı çevirerek tezgahı nemlendiricisini aldı. "Oyun odasında her yerim boya oldu."

"Oh?"

"Mmm-hmmm. Nalla'nın parmak boyama fikri daha fazlasıdır. Özellikle de mahmeninin her yerindeyse. Başladığımızda onlar kot pantolundu."

Kadın küveti işaret ettiğinde, Z bir cinayet mahalline ait olan bir tomar Levi's'a baktı. Kot kırmızıya boyanmıştı. "Vay canına."

"Tamam mı? Üzerimdeki poları da size bırakıyorum. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey Fritz'in onu benden almak için çok heyecanlandığı. Yemin ederim o köpekçik dağınıklıkları temizlemeyi işiymiş gibi seviyor." Bella kaşlarını çattı. "Sanırım bu onun işi. Bu hiç mantıklı gelmedi."

Kadın kendi kendine gülerken, adam kemere yaslandı ve Shellan'ın ellerini yumuşatışını keyifle izledi.

Omuzlarına, kollarına, dirseklerine Neutrogena sürmüştü. Kanında bir şeyler yoğunlaşmaya başladığında, aklına çıplak çeşitlilikte fikirler geldi.

"Hâlâ Bitty'nin yanında mı?" diye sordu arkadaşı eğilip onun bacaklarıyla ilgilenmeye başlarken.

Gözleri Bella'nın elinin baldırından yukarıya ve dizinin üzerine doğru gidişini izlerken, lütfen, Tanrım, o bebek bakıcısı onunla olsun, diye düşündü, havlunun iki yarısı uyluğunun derisini ortaya çıkarmak için ayrılıyordu.

"Evet, ikisi de çok iyi vakit geçiriyor-Bitty onunla çok iyi anlaşıyor. Yemin ederim, bu kız bir cevher." Bella birden uygulamanın ortasında durdu ve ona baktı. "Sorun nedir?"

Z yavaşça gülümsemekten kendini alamadı. "Şu anda, on dakika önce sen duşa girerken buraya gelmediğim için büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Ama o havluyu üzerinden alırsam bu aksaklığı giderebilirim. Dişlerimle."

Bella doğruldu ve trajik bir şekilde daralan gözlerinden hiçbir şey kaybetmedi. "Bu gece olanlar. Eve erken geldin, değil mi? Her şey yolunda mı? Kim yaralandı?"

"Herkes iyi." Z öne doğru yürüdü. "Yanlış bir şey yok."

Ellerini eşinin beline doladı, havlu kumaşın yumuşaklığı onun teniyle kıyaslanamazdı. Buna karşılık, gözleri onun yüz hatlarında gezindi ve o da gönlünce bakmasına izin verdi. O böyleydi. Onun konuşmadığı her şeyi bilirdi ama yine de yalan söylememiştir. Quinn'in ameliyattan sağ salim çıktığına dair grup mesajını almıştı. Yani her şey yolundaydı.

Kollarını onun boynuna doladı ve ona doğru eğildi. Gözlerini dikip ona baktığında, adam onun ne istediğini anladı.

yapıyordu. Ona detaylandırması için bir şans veriyordu, ama aynı zamanda mahremiyetine de izin veriyordu - ve ikincisini yapmak zorunda kalmasından nefret ediyordu. Mary ile yaptığı terapi seansları haftalıktı ve ona çok yardımcı olmuştu ama duygularını kelimelere dökmek, hatta sadece tanımlamak ve kendi kafasında sıralamak bile onun için hâlâ zordu.

"Özür dilerim," dedi.

Gülümsemesi o kadar güzeldi ki göğsünün ortası ağrıyordu. "Seni seviyorum."

Tanrım, bu üç kelime çok fazla alanı kapsıyordu, değil mi? Üzülme. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Seni olduğun gibi ve olduğun yerde kabul ediyorum. Kendine söylediğin kadar kırık değilsin ve hazır olduğunda bunun hakkında konuşacaksın.

Tam onun dudaklarını öpmek için eğildiği sırada kapı çalındı ve Z odanın diğer ucundaki ahşap panellere dik dik baktı. Yataklarının, büyük, yumuşak, battaniyelerle dolu yataklarının çevresel görüşünde belirlediği gerçeği, potansiyel olarak saptırılan bir nirvana, onu ... doğru kelimeler neydi?

Sik gibi huysuz.

"Ne," diye omzunun üzerinden bağırdı.

Kapalı kapılar ardından Tohr'un sesi tamamen işle ilgiliydi. "Wrath toplantıya çağırdı. Cep telefonunu aradım."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Z. Ve sonra, daha yüksek sesle, "Geliyorum."

Bella ellerini onun omuzlarında gezdirdi. "Buna daha sonra kaldığımız yerden devam ederiz."

Başını iki yana salladı. "Sana bir özür borçluyum." "Toplantıların ne zaman olacağını kontrol edemezsin."

"O konuda değil." Gözlerini kaçırdı. "Keşke... Daha kolay olsaydım."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Vishous gibilerle karşılaştırıldığında mı?

Gazap mı? Bekle, nasıl-"

"Lassiter." "-

Lassiter."

Birlikte biraz güldüler ve sonra adam, "Ama gerçekten üzgünüm," dedi.

Bu üç kelime ona söylediklerine benziyordu ve Merriam Webster'daki tanımlarından çok daha geniş bir alanı kapsıyordu: Beni neyin rahatsız ettiğini öğrenir öğrenmez ilk sana geleceğim. Ben iyiyim, gerçekten ve sabrınız için minnettarım. İlişki kurma konusunda daha iyi olmaya çalışıyorum ama bazen yine de takılıp kalıyorum ve keşke takılmasaydım diyorum.

Bir tane daha: Şu anda, iş gerekliliklerim ciddi bir baş belası.

Ve son bir tane: Seninle çıplak olmak için sabırsızlanıyorum.

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok." Bella onun süper kısa kafatası süsünü okşadı. "Ve beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Nalla'ma merhaba dediğimi söyler misin? Ve babamın onu sevdiğini." "Her zaman."

Kollarını havlu kumaşla kaplı eşine dolayarak, ağırlığını taşıyabilmesi için onu arkaya yatırdı. Sonra dudaklarını onunkilere yaklaştırdı ... ve onu ölesiye öptü.

Sonunda durduğunda, kızarmış, nefes nefese kalmış ve tamamen tahrik olmuştu. "Aman ..." dedi nefes nefese bir şekilde.

Evet. Bu bir erkeğin kendini bir metre daha uzun hissetmesini sağlamadı mı? "Keşke gitmek zorunda olmasaydım," diye homurdandı. "Evet. Ben de," dedi gülerek.

Bir öpücük daha ve sonra odadan geri geri yürüyerek çıktı çünkü onu terk etmek istemiyordu. Yine de bazen onunla yüzleşmek de istemiyordu. Birlikte geçirdikleri onca zamandan, yarattıkları güzel gençten ve aralarında var olan onca aşktan sonra?

Bazen onun önünde dururken bile ortadan kayboluyordu.

Yine de onu, içine düştüğü boşluklara gitmesine izin verecek kadar anlıyordu ve dönüşünü beklemekten memnundu.

"Sonra," diye söz verdi.

Bella, Wrath'ın küçük lanet toplantısında her şeyin ne kadar hızlı olabildiğini merak etmesine neden olacak şekilde gülümsedi. "Görüşürüz erkeğim. Belki sırf sen beni yakalayabilesin diye biraz kaçırım bile."

Z'nin dişlerinin uçları karıncalanmaya başladı ve üst dudağı geriye doğru kıvrıldı. İçindeki hayvan onu kovalamayı seviyordu ve o da yakalanmayı seviyordu.

Heykeller Salonu'na adımını attığında hâlâ boğazının derinliklerinde hırıliyordu. Wrath'ın çalışma odasının açık çift kapısına doğru ilerlerken, herkesin dört duvar ve bir tavana sıkışmış olduğunu görünce şaşırdı.

Qhuinn'in bıçaklanmasıyla ilgili olanları Kral ve Tohr'a anlatanın sadece kendisi olacağını düşünmüştü. Ama hayır. Sadece ayakta duranlar vardı, tüm savaşçılar narin antika Fransız mobilyalarının üzerinde ve etrafında normal pozisyonlarını almışlardı, iri bedenler ve yüksek, derin sesler odadaki tüm havayı emiyordu. Kral da her zamanki gibi efendisinin dev masasının arkasında, efendisinin eski dev tahtında oturuyor, golden retriever cinsi köpeği sarı tüyleriyle kucağında bir battaniye gibi duruyordu. Wrath'ın rehber köpeği George, sahibinin yanından hiç ayrılmasa da herkese bakıyor ve sallıyordu. İster kucakta, ister ayakların dibinde, isterse de Kral'ın hançerinin ucunda güzelce oturuyor olsun, George'un samimiyeti her yere yayılmıştı ama sevgisi ve sadakati tekti.

Z her zaman durduğu köşeye gitti. Phury, onun Xhex ile birlikte ikizi de oradaydı.

"Sen nasılsın?" diye sordu kardeşi sessizce. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Wrath köpeğinin etrafında konuştu. "Hepimiz burada mıyız? Ne yapıyoruz biz? Artık gençleşmiyorum."

Artık demokratik olarak seçilmiş olan büyük K r Kral, on iki saattir bekliyormuş gibi sargılarının arkasından kaşlarını çatmaya başlamıştı bile; dul kadının tepesi ve uzun siyah saçları, özellikle de sözlerini kırparken onu biraz şeytani gösteriyordu.

Yine de erkek, bir buçuk saniyelik gecikme için kendini köpürtebilirdi.

Kral'ın yanında bulunan Tohr boğazını temizledi ve gürültünün üzerine konuştu. "Hepimiz buradayız."

"İşini yap o zaman, hava durumu sunucusu," diye mırıldandı Wrath, konuşmalar gürültülü kaynama noktasından uzaklaşırken.

Tohr başıyla onayladı. "Geldiğiniz için teşekkürler millet. Görünüşü göre yarın ciddi bir kar fırtınası bekleniyor ve-"

Kapalı olan çift kapı açılmıştı ve pervazların arasında duran şey hiçbir g z n g remeyeceğı bir manzaraydı. Yani, kesinlikle, kesinlikle hiçbir göz için. Hem de hiç.

Ev halkının ve ırkın en sevdiğı düşmüş melek olan Lassiter - en azından ona sorsaydınız öyleydi, başka birine sorsaydınız gezegende bilinen tek bir düşmüş melek olduğı istatistiğini alırdınız - elleri kalçalarında, göğsü kabarık, ayakları ANTM tarafından bacaklarının değıerlendirilmesine hazırmış gibi dikilmiş bir poz verdi.

"Sen de kimsin be?" dedi biri.

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyoruz," diye mırıldandı V elindeki sigarayı yakarken. "Listeye moron ile başlamak için gönüllüyüm."

Lassiter içeri girdi ve küçük bir dönüş yaptı. "Bay Freeze, orospu çocukları. Yaklaşan kar fırtınasının şerefine."

"Şimdi neden Marvel hayranı olduğumu anlıyorum," diye geveledi biri.

Z, Marvel'i Bayan Maisel'den tanımasa da aynı fikirdeydi. Melek bir şekilde kendini yaban mersinli Kool-Aid renginde ve bir hava kompresörünün tüm borularına ve mekanığına sahip küçük boyutlu bir kostümün içine sokmayı başarmıştı. Sağ kolundan kalıplanmış plastik bir silah sarkıyordu ve kafasına taktığı bir çift bronz renkli, böcek gözlü gözlükle kostümünü tamamlamıştı.

Belli ki bu kıyafeti yapmak en az yirmi sente mal olmuştu. Belki de otuz.

Fıstık galerisini işaret et:

"Bütün saçını o mayonun altına nasıl soktun?"

"Gerçekten bunların uyduğunu düşünüyor musun?"

"Lütfen ıvır zıvırını kaldırır mısın-"

"Neden, neden Amazon Prime ücretsiz kargo sunuyor? Ücretsiz yakma hizmeti sunmalı-"

Lassiter büyük kaslarını, özellikle de kalça kaslarını esnetti.

Bu noktada bir dizi yırtılma sesi duyuldu.

Elli kiloluk bir pisliğin üzerine beş kiloluk bir torba koyduğunuzda olan şey buydu.

"Aman Tanrım, eğer Hulk gibi davranır ve kur yapma hareketini gösterirse, gözlerimi oyacağım-"

"Hiçbirinizin ne dediği umurumda değil," diye araya girdi melek. "Bana alışacaksın çünkü bu poyraz bize doğru geliyor. Günlerce içeride kar altında kalacağız. Günlerce. Ve günlerce - hepimiz burada dağda birlikte olacağız, paylaşacağız ve ilgileneceğiz."

Bir iğne ucu kadar sessizlik oldu. Ve sonra V konuştu. "Kim hemen gitmek istiyor?"

Herkes hançer ellerini kaldırdı.

Lassiter, kendi farkındalığının kişilik envanterinde yer almadığını gösteren bir şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kostüm de bunu kanıtlıyordu.

Melek topuklarının üzerinde dönüp çalışma odasından çıkarken, "Hepiniz beni ısrabilirsiniz," diye mırıldandı. "Gerçekten."

CHAPTER EIGHT

DQhuinn klinikte başını bir tost parçası kadar rahat bir yastığa koydu. Hemen yanında, yukarı çekilmiş bir sandalyede oturan

Blay yatağın başucunda telefonuna bakıyor, az önce gelen bir şeyi okuyordu. Tepedeki ışık kısılmıştı ve kısık ışıktaki erkeğin kızıl saçları bakır rengi ve parlıyordu.

V'nin ona verdiği taze solgunluk altta çok sıkıydı, çenesini ekstra güçlü gösteriyordu ve alnının üzerindeki dalgalanma bir erkeğin parmaklarını içinden geçirmek isteyeceği türdendi.

Öte yandan, söz konusu eşi olduğunda Qhuinn'in dokunmak istemediği pek bir şey yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Herkes ameliyathaneden çıkmıştı, Layla çocuklarla birlikte, Manny ve Ehlena da tüm makinelerin fişini çektikten sonra. Eğitim merkezi de aynı şekilde sessizdi, uzaktan gelen sesler, ayak sesleri, ağırlık odasında ya da büyük spor salonunda çalışan insanların homurtuları yoktu. Son Yemek yaklaşıyor olmalıydı ya da belki de Wrath bir toplantı düzenlemişti.

Blay kaşlarını çatarak, "Yarın gecenin programı," dedi. "Nereye gidiyorum ben?"

Blay kafasını kaldırdı, çok ciddiye. Bu da doğal olarak çok seksiydi. "Hiçbir yerde. Kırk sekiz saat boyunca sakatlandığın için yedek kalacaksın. Kuralları biliyorsun."

"Unuttuklarını umuyordum. Açık mısın?"

"Kimse yok." Blay Samsung'u ters çevirdi. "Program boş."

"Ne oldu böyle?"

Blay mesaj atmaya başladı. "Öğreneceğim."

Qhuinn sabırla bekledi ve tippy tapping sona erdiğinde, üniteyi kaptı ve yüzü aşağı bakacak şekilde komodinin üzerine koydu. "Merhaba."

Blay telefona baktı. "Merhaba?"

"Buraya gel." Adama biraz yol göstermek için uzandı ve arkadaşının gömleğinin önünden tutarak onu içeri çekti. "Merhaba."

Dudakları kısa bir süreliğine buluştu ve Blay geri çekilmek istediğinde Qhuinn gömleği daha sıkı kavradı.

"Mmmm," dedi ağzından daha fazlasını alırken.

Erkeğinin içine doğru yalayarak ilerlerken işler kesinlikle doğru yönde ilerliyordu, dili sinsice içeri giriyor, alıyor ve veriyor, okşuyor-

"Siktir," diye tısladı. Ve iyi anlamda değil.

Bir iniltiyle tekrar sırt üstü yattı ve bir elini karnındaki gazlı bez ve ambalaj bandının üzerine koydu. Sadece avucunun ağırlığı bile keskin nişancıyı daha da kızdırmaya yetmişti, bu yüzden kolunun yana kaymasına izin verdi. Ayrıca, dikişlere dokunmanın bir faydası olacak mıydı sanki?

Blay makul bir şekilde, "Bekleyelim," dedi. Pantolonunun içinde kendini yeniden düzenlerken.

"Hayır." Qhuinn gömleği tekrar çekti. "Ver bana. Söz vermiştin."

"Ben yapmadım." Blay yarı kapalı bir şekilde gülümsemeye başladı. "Ben öyle bir şey yapmadım."

"Tamam, söz ima edildi. Ereksiyonunla." Çek.

Tug. Tug. "Kapıyı kilitledim. Ve aşağıda kimse yok."

"Qhuinn, kendi tarafına bile geçemiyorsun-"

Tüm bu mantıksallığı kesen nefes nefese kalma hali çok tatmin ediciydi. Ve Qhuinn elini o güzel, ütülenmiş elbise gömleğinin düğmelerinden, o güzel, ütülenmiş pantolonun bel bandının güneyindeki oldukça çukur bir bölgeye aktarırken tam da bunu amaçlıyordu.

Aslında, Blay'in uyarılmasının sert uzunluğuna doğru.

Qhuinn delikli dilini üst dudağının üzerinde gezdirirken, "Sana daha önce de söyledim," diye mırıldandı. "Fazla hareket etmeme gerek yok. Aktif kısmı sen yapabilirsin. Ben sadece ağzımı açacağım."

"Qhuinn. . ."

Tamam, bu bir evetti. Bu ses tonu, yalvaran tınısıyla, tam anlamıyla, lanet olası, kıpkırmızı bir evetti.

"Tek yapmanız gereken içine koymak. Sonra dışarı çekmek. Ondan sonra daha derine, boğazımın arkasına iteceksin. Ve tekrar dışarı. İşi sen yap. Ben sadece seni emeyeğim. Yalarım. İçime boşalmanı sağla-"

Blay'in çıkardığı inilti o kadar uzun, o kadar işkenceli, o kadar açtı ki Qhuinn'in kalçalarının kendi iradesiyle sarsılmasına neden oldu.

"Doğru," dedi göz kapaklarını indirirken. "Fermuarı açıp çıkardığını göreyim."

Blay kapıya baktı. "İçeride kilitli miyiz?"

"Kesinlikle."

Şimdi, her şey düşünüldüğünde, Qhuinn'in seyircilerin önünde seks yapmakla ilgili bir sorunu yoktu. Yine de, bir şeyde iyi olduğunuzda, gösteriş yapmak bir karakter kusuru sayılmazdı. Yine de sevgilisi aynı şekilde hissetmiyordu,

ve Blay'in mahremiyet ihtiyacına her zaman saygı gösterilmiştir.

Ve gerçek şu ki, Qhuinn erkeğinin bu yönünü sadece onu dünyada en çok seven kişiyle paylaşmasından hoşlanıyordu.

Blay sandalyeden kalkarken Qhuinn, "Bir bakayım," dedi. "Onu görmek istiyorum..."

Blay'in elleri kemere, düğmeye ve pantolonun önündeki fermuara giderken titriyordu. El yordamıyla, el yordamıyla ... sonra iki yarım da çekilerek açıldı.

Ortaya çıkan devasa ereksiyon tam da Qhuinn'in aradığı şeydi.

"Komando," diye onaylayarak inledi. "Böyle olması gerekiyordu."

Arkadaşının hançerli eli kalın şaftı çevrelediğinde, Qhuinn kendi kendine inledi. Ancak o sırada Blay keskin bir adımla geri çekildi.

LP'nin üzerindeki iğnenin sesi.

"Bunu yapmamız gerektiğine emin misin?" Blay sordu. "Yani, ya bir şey patlayıp açılırsa ve-"

"Patlayan tek şey sen olacaksın, sevgilim benim
."

"Qhuinn. Ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Blay olduğu yerde kalınca -dilinin ulaşması bir yana, ellerinin ulaşamayacağı bir mesafede- Chuinn bakışlarını dikleştirmeye ve istediğini elde etmek için hiçbir şey söylemeyecekmiş gibi davranmaya çalıştı. "Beni tekerlekli sandalyeyle bile geri götürmeyeceklerdi. Kendi başıma yürümeme izin var. Ve şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Yan yatamazsın."

"O benim kalçalarım, kafam değil. Ayrıca, işi senin leğen kemiğın yapacak, benimki değil."

Piercingini sağı sola savurmak muhtemelen haksızlıktı, ama ne diyordu? Aşkta ve saksoda her şey mübahtır mı?

Peki, tamam. Söylenen bu değildi.

"Lütfen," dedi. "Bir yerim acırsa sana söyleyeceğime söz veriyorum."

Bir duraklama oldu. Ve sonra Blay sikini okşadı. Qhuinn gülümseyerek, "Güzel," dedi.

"Evet demedim."

"Evet, öyle. Kendini pompalıyorsun."

Blay sanki avucunun ne yaptığından haberi yokmuş gibi yere baktı. "Hain," diye mırıldandı.

"Şu anda elinle mi konuşuyorsun?" "Hayır.

Hiç de değil."

"Sadece ilacımı ver, Blay. Bana zarar vermeyeceksin."

Endişeli mavi gözlerle baktı. "Buna dayanamazdım."

"Biliyorum. Sana güvenmemin pek çok nedeninden biri de bu."

Sonunda verilen kararlar, daha fazla konuşma olmadı, bu uyarılmanın kör başı Qhuinn'in ağzına geliyordu, tıpkı yalvardığı gibi. Ve evet, ağzını sonuna kadar açtı ve hepsini içine aldı, uzunluğunu emdi, sıcaklığın, tadın ve arkadaşının çıkardığı gırtlak sesinin tadını çıkardı. Gözlerini kaldırdığında, Blay'in başının arkaya düştüğünü ve kolunun arkasındaki sağlam duvarda kayalık bir denge sağlamak için fırladığını izlemenin zevkini yaşadı.

Yüzü ile Blay'in kalçaları arasında sessiz, tekrarlayan, acı verici derecede erotik bir ses yükseldi. Ritim yavaştı, Blay kasıtlı olarak acele etmiyordu. Bu da iyiydi - ta ki sinir bozucu hale gelene kadar, bu noktada daha da iyiydi. Qhuinn bir elini uzatarak sevgilisinin kalçasının arkasını kavradı ve boğazını açtı, ucundan dibine kadar aldı, her şey gerildi, başı yastığın üzerinde geriye doğru hareket etti.

Blay'in nefesi kesildi ve düzgün bir şekilde pompalamaya başladı, göğsünden sesler yükseliyor, nefesi hızlı ve sert gelmeye başlıyordu. Yine de kendini tutuyordu.

Qhuinn kendini ödülünden kurtardı, dudakları bir patlamayla kafayı serbest bıraktı. "Becer beni. Beni becermeni istiyorum. Bana her şeyi ver."

O mavi gözler parladı. Ama sonra Qhuinn'in karın kaslarına gitti. "Çok iyi hissettiriyor, ama-"

"Daha iyi olabilirdi." Qhuinn, Blay'in elini kendi kafatasının arkasına koydu. "Düzgünce becer beni. Bunu istediğini biliyorsun."

"Sen sadece-"

Qhuinn konuşmayı kesmek için dilini uzattı ve delicisiyle Blay'in uyarılma noktasının ucunu kasten gıdıkladı, gümüş top alay ediyor, tadına bakıyor ... doğru yaptığını varsayarak baştan çıkarıyordu.

"Oh, Qhuinn, Tanrım ..."

Evet, doğru yapıyordu. Ve ne biliyor musunuz, karşılığında Qhuinn tam olarak istediğini aldı: Blay önce yavaşça, sonra artan bir acelecilikle sikini, kendisi için çok açgözlü olan ağzın içine sokup çıkardı. İçeri ve dışarı. Girdi ve çıktı. Şimdi daha sert. Şimdi daha hızlı. Ve Qhuinn'in başının arkasındaki geniş avuç içi tüm bunları mümkün kılan bir rehberdi.

Bir de o kalçalar, iki yanında kas kanatları olan o yağsız kalçalar.

Blay'in vücudu bir usta tarafından şekillendirilmişti, her parçası. Özellikle de Qhuinn'in ağzını siken kısmı.

Ah, evet. Bu tam da ihtiyacı olan türden bir ilaçtı.

♦ ♦ ♦

Blay tüm bu olanlar yüzünden kendini çok suçlu

hissediordu. Tanrı aşkına, onun erkek oldu Yalan
içinde a Hastane Yatak, sadece

İzleme makinelerinden belki yirmi dakika önce çıkarılmış, lanet bir bıçak yarasını kapatan dikişler hala taze ...

Ve işte buradaydı, adamın yüzünü sikiyordu-

Qhuinn başını kaldırdı, mavi ve yeşil gözleri parlıyordu, ağzı genişçe açılmıştı, yanakları uyarılmaktan kızarmıştı. Sonra mırıldandı.

Pekala. Tamam, iyi, arkadaşı bundan zevk alıyor gibi görünüyordu. Blay Qhuinn'in ağzını deliyor olsa da, erkek her şeyi alıyor ve bundan hoşlanıyordu. Eğer onay sesleri onun için ne kadar iyi olduğuna dair bir ipucu değilse, o zaman hastane çarşafının altında kalınlaşan ereksiyon başka bir açık işaretti-

Blay'in boğazının arkasından gelen hırıltılı ses, doruk noktasının davul sesiydi, aciliyet ve hacim artıyordu - ve kahretsin, şimdi Qhuinn'in ağzını deliyordu, görsel olarak neler olduğuna odaklanırken itme daha da vahşileşiyordu.

O dudakların o kadar geniş gerilmiş görüntüsü, shaftının içeri girip çıkması ve uyarılmışlığının üzerindeki parlaklık çok fazlaydı.

Blay uçurumdan aşağı yuvarlandı, muazzam bir orgazm onu parçaladı.

Neyse ki Qhuinn işleri oradan aldı. Blay homurdandığında ve pelvisi sevgilisinin yüzüne kilitlendiğinde, tüm vücudu sertleşti, ayaklarından omuzlarına kadar tüm kasları kaya gibi sertleşti. Ve şimdi hareket eden Qhuinn'di, çok güzel bir şekilde tedavi ettiği ereksiyonun başını emziriyor, serbest bırakmadan daha fazla çekiyor, devam etmek için sağlıyordu.

Blay'i dik tutan bacakları tele dönüştü ve kendini duvara yaslamak zorunda kalacak şekilde geriye doğru yattı.

Açı kötüydü, omurgasını büküyor, kışını geriyordu ama sanki umurundaydı?

Qhuinn'in mavi ve yeşil gözleri ona bakarken o sadece olanları izliyordu-

O dil, o yetenekli, delinmiş dil, Blay'in uyarılmışlığının başını tekrar yaladı, sonra metalle ucunu gıdıkladı.

Blay'in gözleri tekrar kapandı. "Beni-"

Tekrar gel. Evet. İşte buradaydı, zevk ikinci kez zirve yapıyor, içinden fışkıran jetler doğrudan Qhuinn'in ağzına giriyordu. Şimdi daha fazla emme. Çok daha fazla emme.

Blay gözlerini sıkarak kapattı ve öne doğru düşerek Qhuinn'in üst bedeninin üzerine yığıldı - ama erkeği hâlâ devam ediyordu.

Ve devam etti. Çok uzun bir süre. Ta ki Blay tamamen dağılıp hastane yatağında sevgilisinin yanına uzanmak ya da Qhuinn'i ezmek zorunda kalana kadar. Yerleştiğinde, arkadaşı onu kendine çekti ve başının Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal yara iziyle işaretlenmiş büyük göğsüne yaslandığından emin oldu.

"Seni kucaklıyor olmalıydım," diye mırıldandı Blay. "Seninle ilgilenmem gerek-"

"Şşş." İri eli Blay'in omzunda yavaş daireler çizerek yukarı ve aşağı doğru hareket etti. "Bana iyi baktın."

Blay başını kaldırdı. "Sizi temin ederim, tam tersi oldu."

"Hiç de değil."

"Sana bir borcum var. Ya da dört, sanırım öyleydi."

"Beş, ama kim sayıyordu ki? Ve bu borcu tahsil etmek için sabırsızlanıyorum." Qhuinn'in gülümsemesi çok dürüst, çok açıktı. "Ne zaman istersen."

"Belki de ameliyattan yeni çıkmadığın zaman."

"Hayır. Hiç. Herhangi bir zaman. Mesela şimdi nasıl?"

Blay gözlerini kırpıstırdı. "Bunu çoktan hallettik. Hareket edemezsin."

"Dört ayak muhtemelen söz konusu değil ama yuvarlanabilirim."

"Hayır, yapamazsın." Blay başını çevirdi çünkü göz teması kurmanın derdini anlatmak için gerekli olduğunu biliyordu. "Ve şu anda bunu sana yapmayacağım."

"Buzzkill."

Birbirlerine bakmaya başladıklarında ikisi de güldü. Ve sonra Blay, eşinin sert yüzüne, güçlü göğsüne ve her zaman hazır ve nazır olan cinsel arzu kaynağına hayranlıkla bakarken ciddileşti. Bir anda başka hiçbir şeyin önemi kalmadı, hatta kaydı bile yapılmadı ve bu çok komikti

-Bunca zaman sonra her şeyin durulacağını düşünürsünüz. Ama yine oldu: Hastane yatağı kayboldu. Oda kayboldu. Klinik, eğitim merkezi, dağ, dünya. Ona arkasından bakan erkek dışında her şey yok olmuştu.

"Yüzün hiç bıkmadığım bir manzara," diye fısıldadı Blay, hayatının oral seksini yaparken karışmış olan siyah-mor saçlarını okşarken.

Quinn başını salladı. "Ve seninki de benim gerçek kuzeyim. İşte böyle." Blay gülümseyerek iltifatların devam etmesini istedi.

Ama sonra kafasına dank etti.

"Kahretsin, pantolonum ayak bileklerimde."

"Onlar için bundan daha iyi bir yer düşünemiyorum."

"Neyse ki kapı kilitli-" Quinn hareket etmek üzereyken Blay elini erkeğin omzuna koydu. "Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yerde."

Quinn doğrulup nefesini içine çekerken yüzü gerildi. Ama Blay onu tekrar aşağıya çekmeye gittiğinde

Yastık, Qhuinn kendisine daha fazla acıya mal olsa bile bu dürtüyle savaştı.

"Ne yapıyorsun?" Blay talep etti.

Ah. Yatağın ucunda katlanmış olan battaniye.

Qhuinn yumuşak dokumayı çekip çıkardı, karelerinden silkeledi ve yumuşaklığı dikkatli ellerle Blay'in alt bedeninin üzerine yerleştirdi. Yüzü yarasının olduğu yerde hissettiği şey yüzünden rengini kaybetmiş olsa da, yardım etme çabalarını savuşturdu ve onun için değerli olduğu belli olan şeyi örttü.

Blay aniden gözlerini hızla kırpmıştırmaya başladı.

İnsanların seni seviyorum demesinin pek çok yolu vardı. Ve bazen bunu tek kelime etmeden yaparlardı.

CHAPTER NINE

Elle dün gece kötü bir şey yapmıştı. Ve birisi incinmişti. Korkunç bir şekilde.

Ya da en azından hayalini kurduğu şey buydu. Başı tekrar çarpmaya başladığında, her seferinde zihnini ele geçiren garip boşluğa doğru itmeyi bırakmaya çalıştı o teşebbüs edildi için Hatırla ve DETAYLAR . Gördüğü kâbusu. Tanrı biliyordu ki bu zorlama onu hiçbir yere götürmemişti. Elinde hiçbir şey yoktu ama korku ve endişe. Ve baş ağrısı.

Yine de hayalini kurduğu şey zihnindeki bir kabuk gibiydi; onu deşmesi gerekiyordu. Yine de vicdan azabı her zaman bir şey olmuştu. Tommy Amca'nın sigaralarından birini çaldığı ve garajın arkasında denediği zamanki gibi. Sonrasında kendini çok kötü hissetmişti ve bunun nedeni sadece ciğerlerini geri dönüşüm kutusunun yanında öksürmesi değildi.

Dün gece yolcu koltuğunda kız kardeşi varken ve cebinde kesinlikle yasal bir ehliyeti yokken babasının arabasını almak gerçekten aptalca bir hareketti. Özellikle de sorumluluk onda olması gerekirken.

Tabii ki bilinçaltı, o uyurken zihinsel çitinin üzerinden bir şeyler fırlatacaktı.

Gözlerini ovuşturarak nerede olduğuna, saatin kaç olduğuna ve neyi beklediğine odaklanmaya çalıştı. En azından ilki konusunda netti: Babasının mutfağındaki kahvaltı masasında oturuyordu. Ayrıca saatin sabah 6:30'dan biraz önce olduğundan da emindi. Listedeki üçüncü şeye gelince? Okul için giyinmişti, ödevleri sırt çantasındaydı, saçları taralıydı ve parkası kucağındaydı.

Sanki bu kadar erken organize olup otobüse binmeye hazır olmak, babasının güvenini boşa çıkarmasını bir şekilde telafi edebilirmiş gibi.

Flaş haber: Aslında otobüs beklemiyordu.

Etrafına bakındığında, sabahın zayıf ışığı her şeyi siyah beyaz gösteriyordu; soluk yeşil dolaplar ve neşeli sarmaşık duvar kâğıtları grinin tonlarına dönüşmüştü, sandalyesinin altındaki kilim bir gölgeden başka bir şey değildi, raflardaki yemek kitaplarının sırtları tamamen renksizdi. Yanan tek ışık merdivenlerin dibindeki ön kapının yanındaki ışıktı ama o da fazla uzağa gitmiyordu, sadece sahte bir güneş ışığı parçasıydı.

Telefonunu eline alıp oturum açtı ama sonra ekranlar arasında gezinmeye başladı.

Sabahın dördünden beri takıntılı bir şekilde yerel haber kanalının internet sitesini kontrol ediyordu. Hiçbir şey yoktu. Herhangi bir şey hakkında rapor yoktu.

Ama sanki onun küçük gezintisi önemliymiş gibi? Sanki BMW'nin üzerinde fabrika çıkışlı bir takip cihazı varmış da, ehliyeti olan biri arabayı tek başına sürdüğünde polise haber veriyormuş gibi?

Sadece kendini aşması gerekiyordu. Evet, babasının arabasını izin almadan ve geçerli bir ehliyeti olmadan dışarı çıkarmıştı. Evet, kız kardeşi

onunla birlikte. Evet, bu çok tehlikeliydi. Ama buraya sağ salim dönmüşlerdi, araba hala garajda güvendeydi ve o ve Terrie, babaları o THOT'la eve gelmeden önce olmadıkları kadar iyi küçük çocuklar gibi yataklarındaydılar.

Hikayenin
sonu. Değil
mi?

Elle yerel CBS haber kanalına geri döndü. Yaklaşan kar fırtınası. Kayıp köpek sağ salim bulundu. Yeni yılda bütçe kesintileri geliyor. Kurallara aykırı araba kullanan bir genç kızın çarptığı ya da bıçaklanan kimse yok-

Kaşlarının arkasındaki acı artarken, koridorun ışığına ve ön kapıya baktı. Sanki her an polis gelecekmiş ve hemen ortaya çıkmadığı için adaleti engellemekten tutuklanacakmış gibi hissediyordu-

"Stoooooooooooooooooop," diye inledi.

Polis rüyalar için insanların peşine düşmezdi. Delilik ediyordu.

Telefonunu bırakıp başını ellerinin arasına aldı. Zihni bir eğlence aracı gibiydi, bir yukarı bir aşağı gidip geliyordu.

Eğlence araçlarından nefret ederdi.

Bu not üzerine gözlerini buzdolabına dikti. Buzluğun ön ve orta tarafında Aralık ayının okul takvimi duruyordu. Kareleri bir sürü şeyle dolu mavi kâğıt, üzerinde geçen bahar tatilindeki geziden resimler bulunan iki Disney mıknaatısı tarafından yerinde tutuluyordu. Kendisi, Terrie ve babası. Hepsi gülümsüyor.

Yani fotoğraflar bir nevi bu ev gibiydi.
Annem hariç her şey.

Ve bu gülümsemeler ne kadar da yalandı. Babaları tatilin herkesin moralini yükseltmesini amaçlamıştı. Onun yerine,

Elle tüm gezintilerde mutsuzdu, Terrie yemeklerden şikâyetçiydi ve babaları boşluğa bakarak çok zaman geçirmişti.

Önceki geceyi sanki boşanma olmamış gibi hayal etmemeye çalışsa da, anne ve babası hâlâ birlikte olsalardı, şu anda hâlâ uyuyor olacağı sonucuna varmamak zordu.

Huzursuz ve ağırlı bir şekilde, içinde bulunduğu mutfağı büyüdüğü mutfakla karşılaştırdı - çünkü geçmiş onu üzse de, telefonuna geri dönmekten daha iyiydi. Burada mobilyalar yeniydi ve oda farklı bir düzendeydi. Terrie'nin sırt çantası köşedeki tezgahın üzerinde, kimsenin kullanmadığı ve muhtemelen açık bile olmayan sabit hattın yanındaydı. Garaja açılan kapının yanında bir çift koşu ayakkabısı -erkek boyunda- ve yanında kar botları -küçük kız boyunda- vardı. Mısır gevreği kutularının hepsi Cap'n Crunch ve Frosted Mini-Wheats gibi çocuk çeşitleriydi ve meyve kasesinde elmalarla karıştırılmış avokadolar ve tost makinesinin yanında bırakılmış baharatlarla birlikte tam tahıllı simitler vardı.

Eğer annesi burada yaşasaydı, dağınıklık temizlenmiş, telefon hattı açılmış ve mısır gevrekleri şeker eklenmemiş markaların organik ikameleri olacaktı.

Elle, kız kardeşi ve babası 1990'lardan kalma iki katlı bu eve yaklaşık on sekiz ay önce taşınmışlardı ve sokakta pek çok aile yaşıyordu. Tıpkı eski adreslerinde olduğu gibi, sıcak aylarda bisikletler, süslü çim servisleri tarafından değil, ev sahipleri tarafından biçilen ön çimlerde güneşleniyordu ve şimdi hava soğuduğundan ve Noel yaklaştığından, tüm çalılarda kırmızı ve yeşil ışıklardan battaniyeler ve oluklardan sarkan parıldayan beyaz buz sarkıtları vardı.

Yani neredeyse aynıydı.

Ve tamamen farklı.

Tuhaf, eski sokaklarında herkesin hayatının mükemmel olduğunu düşünürdü hep. Şimdi ise herkesin hayatı mükemmelmış gibi hissediyordu.

Özellikle de dün geceki kötü seçiminden sonra.

En azından Terrie hâlâ üst kattaki odasında uyuyordu. Ya Elle bu sabah o ağızla uğraşmak zorunda kalırsa? Kimse için iyi olmayacaktı.

Telefonundan saati kontrol etti ve babasının daha ne kadar mahzende çalışacağını düşünerek endişelendi. Terrie uyanmadan önce bu konuşmayı bitirmesi gerekiyordu. Peloton bisikletine haftada dört kez biniyordu; üç dinlenme gününden birini kaçırmış olması onun şansıydı.

Tip-tap, tip-tap.

Kısa tırnaklarının masada çıkardığı ses ona aile yemeğini düşündürdü. Babalarının sabahın erken saatlerinde bodrumda pedal çevirmesinin bir nedeni de her akşam altıda aile yemeği için evde olmak istemesiydi: Bir işi olmadığı sürece, bu dört kişilik masada birlikte yemek yiyorlardı; doldurulmamış tek koltuk Elle'in üzerinde çok fazla durmamaya başladığı bir şeydi. Yemeği kaçırdığı tek zaman haftada bir kez işle ilgili bir etkinlikte olduğu zamandı.

Ya da şimdi, diye düşündü, eğer bir randevusu varsa.

En azından dün gece eve gelmişti. Saat on birden hemen sonra yatak odasının kapısını kırmış ve o uyuyormuş gibi yaparken içeri bakmıştı. Henüz konuşmaya hazır değildi, doğru sözcükler hâlâ kafasında sıralanıyordu, askerler düzene girmeyi reddediyordu. Belli ki ne yaptığını tahmin edememişti, BMW

Garaja gayet iyi bir şekilde döndü ve Terrie o sırada uyuduğu için o ağız beklemedeydi.

Ve LBD'li kadın eve gittiğinde daha iyi haberler de vardı. Babası kapısını yeniden kapatırken, Elle yatağından ayrılışını izlemişti; buluştukları kişinin kullandığı araba garaj yolundan geri geri çıkıp sokaklarında ilerlerken farlar evin önünde yanıp sönüyordu...

Babası parmak uçlarında yükselirken kiler merdivenlerinin gıcirtısı yumuşaktı. Ne kadar uyudukları konusunda her zaman endişeliydi, bu yüzden sabahın erken saatlerinde hareket ederken sessizdi.

Elle kızardı, avuçları terledi, kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

Bodrum kapısını açtığında, beyaz bir havluya alnını silme aşamasındaydı ve kısa bir süre durdu.

"Merhaba. Erken kalkmışsın."

Basile Allaine 1.80'in biraz üzerinde bir boya, gür siyah saçlara, ne kadar sık tıraş olursa olsun her zaman sakal gölgesi olan bir yüze ve Peloton bisikleti satın almadan öncesine göre artık çok daha az babacan bir vücuda sahipti.

Elle gülümsemeye çalıştı. "Sadece bir başlangıç yapmak istedim."

"Disiplin hoşuma gidiyor." Havluyu boynunun arkasına doladı. "İstersen kız kardeşini kaldıralım, ben seni götürürüm. Böylece otobüse binmek zorunda kalmazsın."

"Otobüs iyi. Seni geç bırakmak istemem." Babası kaşlarını çattı. "İyi misin, Bug?"

Ona o kadar uzun zamandır Bug deniyordu ki, bu lakabın nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve son zamanlarda bu onu rahatsız ediyordu. Artık on altı yaşındaydı ve kim

Böcek diye bir şey var mıydı ki? Yine de şu anda, bunun onun üzerine fazla gitmeyeceği anlamına gelmesini umuyordu.

Daha genç, daha sevimli, arabada çok daha az eğlenebilen haliyle bağları var.

"Neler oluyor?" Babası yanına geldi ve bir sandalye çekti. "Konuş benimle."

Elle tırnaklarına bakarak biraz zaman geçirdi. Onları geçen hafta siyaha boyamıştı ve uçları şimdiden kırılmaya başlamıştı.

"Sorun her neyse, üstesinden gelebiliriz," diye mırıldandı. Her zaman söylediği şey buydu.

Yukarı baktı. Babasının artık pek aksanı yoktu, ama görünüşe bakılırsa onu tanıyan pek çok kişi, onun her zaman olduğu ve olacağı gibi bir Fransız gibi göründüğünü söylemişti. Ayrıca bir şekilde güzel kokmayı ve bir saat boyunca bodrumda pedal çevirdikten sonra bile siyah naylon egzersiz kıyafetleri içinde derli toplu olmayı başarıyordu. Bu da ona Fransız gibi görünmüştü.

Eğer doğru hatırlıyorsa kırk altı yaşındaydı. Yaşlı mıydı? Kulağa eski geliyordu.

"Dün gece hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi.

Omuzlarında bir sarsıntı oldu ve sonra arkasına yaslandı. Adamın gözleri masaya kayınca, kadın ağlama isteği duydu. Adam bir şekilde onun ne yaptığını tahmin etmiş olmalıydı. Belki araba yolundaki lastik izlerinden ya da-

O arabayı dışarı çıkardığında yetişkin biriydin, tatlım, ve şimdi yetişkin seviyesinde bir sorunuz var.

Rastgele erkek sesi zihninden geçerken Elle tısladı ve ellerini şakaklarına götürdü.

"İyi misin? Elle!"

İleri doğru uzanan babasının avuçlarına vurarak uzaklaştırdı. "Ben iyiyim. Sadece yanlış uyumuşum." Acısı hafiflediğinde, o da babası gibi arkasına yaslandı. "Dün gece hakkında. Baba, biliyorum ki sen-"

"Sana bir süre önce söylemeliydim."

Elle'in kafasında, söylemek üzere olduğu şeyi bitirdi: - izinsiz ve gözetimsiz arabayı dışarı çıkarmama izin verme.

Yüksek sesle, "Bana neyi söyleyeceksin?" dedi.

Bir yerlere güvenlik kameraları yerleştirmiş ve BMW'yi gizlice gezmeye çıkardığını biliyor muydu?

"Megan hakkında." Boynundaki havluyu çıkarıp yüzüne bastırdı. "Bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim ve sizin ne hissedeceğiniz konusunda endişelendim."

"Megan?" Kapıya gelen kadını hayal etti, kendinden emin ve parfümlü, seksi. "Bekle, dün geceki mi?"

"Evet."

"Dün gece onunla ilk randevunuz değil miydi?"

Cevap vermeden önce bir duraklama oldu. Bakışlarını indirdi ve konuşmadan önce başını salladı. "Hayır, değildi."

Elle öne doğru oturdu. "Bu ne kadar zamandır ... bekle, onunla görüşüyor musun? Kız arkadaşınla mı görüşüyorsun?"

"Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilemedim." Gözlerini masanın diğer tarafına dikti. "Boşanmanın bir el kitabı yok, tüm bunların nasıl yapılacağına dair bir plan yok. Ben de neyin en iyisi olduğunu bilmiyordum."

"Çocuklarınıza yalan söylemenin bu listede olmadığına eminim."

Başını salladı. "Bu adil ve kızgın olduğun için seni suçlamıyorum. Ama ben duyarlı olmaya çalışıyorum..."

"Anneme mi? Gerçekten onun için mi endişeleniyorsun?"

"Bak, zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Biliyorum. oraya gidiyorsun ve bu çok zor. Onun için endişelendiğini biliyorum. Ben de onun için endişeleniyorum."

Elle kaşlarını çattı. "Demek Megan senin kız arkadaşın." Babası derin bir nefes aldı.

"Evet, öyle."

Sözcükler kafasına dank ettiğinde tek yapabildiği orada oturup gözlerini kırpmıştırmak oldu. Sonra kar botlarının yanındaki koşu ayakkabılarına ve elmaların yanındaki avokadolarına baktı. Birdenbire, yeni "aile" evlerindeki küçük dörtlü koltuklarında, boş sandalyede oturan kendini beğenmiş bir hayalet belirdi.

"Lanet olsun, baba, bu ne zamandan beri devam ediyor." Ve sonra hesap yaptı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Tüm o iş toplantıları? Bette teyzenin gelip bizimle kaldığı o gece konferansları? Hepsi 'Megan'la görüştüğün içindi."

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Gerçekten çok üzgünüm."

"Yani ne zamandan beri yalan söylüyorsun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne kadar zamandır?"

Cevap vermeyince Elle'nin içinden soğuk bir korku dalgası geçti. "Boşanmanın sebebi o mu? Aman Tanrım, annemi aldattın mı?"

"Hayır, tabii ki değil."

Doğru kelimelerdi. Ama gözleri tekrar masaya kaydı.

"Eğer bana yalan söylüyorsan," dedi Elle alçak bir sesle, "ve ben bunu öğrenirsem, annemin yanına taşınırım ve Terrie'yi de yanıma alırım. Dairenin dağınık olması umurumda değil."

"Elle. . ." Yumuşakça küfretti. Fransızca. "Her şey çok karışıktı. Annenle aramızdaki şeyler, özellikle de son zamanlarda . . . her şey çok karmaşıktı."

Elle sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkarken parkası kucağından yere düştü. "Bu bir Facebook durumu. Bir aileyi öldürmek için kabul edilebilir bir sebep değil."

Tüm hayatı boyunca, babası istikrarlı ve sakin olan, rehberlik için bakabileceği kişiydi. Şimdi ise bir çocuk kadar kaybolmuş görünüyordu.

"Anlat bana," diye talep etti.

"Annen ve ben bir süredir ayrı yaşıyorduk."

"Çünkü onu aldatıyordun!"

"Hayır, o daha sonra geldi." Bunu neredeyse dalgınlıkla söylemişti, sanki bunu kendine saklamak istemişti. Sonra tekrar dikkat kesilir gibi oldu. "İnsanlar birbirinden uzaklaşır, Elle. Bu üzücü, korkunç bir gerçek. En iyi niyetlerle başladık ama sonra işler değişti. Özellikle de ailesi o araba kazasında öldükten sonra. Kendi içine kapandı ve bunun için onu suçlamıyorum."

Bire iki cenaze törenine dair puslu anılar su yüzüne çıktı ve hemen unutuldu. Şu anda oraya gidemezdi.

Elle sandalyesine yığılırken babası küfretti ve havluyla yüzünü ovuşturdu. "Sonuçta bu benim hatamdı. Bu konuda dürüst olacağım. Çok fazla çalışıyordum. Ben çok fazla çalışıyordum, o da yas tutuyordu ve biz ... insanlar birbirimizden uzaklaştık."

"Ama sen evliydin." Elle kırılgan bir şekilde konuşurken kendini kız kardeşinden on yaş daha genç hissediyordu. "Sen aşıktın. Bir zamanlar."

"Olur böyle şeyler, Elle." Babasının gözleri yaşardı. "İnsanlar yaşlanır ve olaylar hayatınızı asla tahmin edemeyeceğiniz şekillerde şekillendirir. Ama onun ve benim her zaman hemfikir olduğumuz ve her zaman hemfikir olacağımız tek şey, senin ve kız kardeşinin şimdiye kadar yaptığımız en iyi şeyler olduğunuzdur. Bu asla değişmeyecek. Asla."

Annesinin karanlık dairesini düşündü ve bunun ne kadar doğru olduğundan emin olamadı.

"Gerçekten üzgünüm, Elle-"

Terrie kemer aralığında belirdi, saçları dağınıktı, çıplak ayakları pijamasının eteklerinin altındaki fayansın üzerindeydi, esnemesi yüzünü çarpıtıyordu. "Neler oluyor?"

Elle parkasını yerden aldı ve bu kez sırt çantasıyla birlikte bir kez daha ayağa kalktı. "Ben gidip bir sonraki

otobüs."

Babası elini uzattı. "Elle, dışarısı soğuk-"

"Hâlâ okulumuz var mı?" Terrie gözlerini ovuşturdu. "Kar yüzünden iptal edileceğini sanıyordum."

"Fırtına henüz gelmedi," dedi babaları. "Öğleden sonra geç saatlerde gelecek."

Elle mutfaktan çıkarken, "Aslında çoktan geldi," diye mırıldandı.

Babası haklı olsa da evden çıkmak ve arkasına bakmamak rahatlatıcıydı. Sabah çok soğuktu ve hava kar kokuyordu. Tanrım, umarım okulu iptal etmemişlerdir.

Böyle bir şey isteyeceği kimin aklına gelirdi ki?

İyi haber mi? Eğer varsa?

Eğer Terrie küçük yolculuklarında ağzındaki baklayı çıkarmışsa, babasının anlattıklarından sonra bu devede kulak kalırdı.

CHAPTER TEN

I Sadece bir kar fırtınası. Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum. Caldwell'de yaşıyoruz ve burası kar birikimi açısından Buffalo'dan sonra ikinci sırada yer alıyor."

O akşam gece çöktüğünde, Kardeşlik malikanesinde İlk Yemek tüm hızıyla devam ediyordu; ev halkı otuz ayak uzunluğundaki yemek masasının etrafında oturuyor, yemek tabakları büfelere dizilmiş, tüm sandalyeler doluydu. Aileler üçerli ve dörderli gruplar halinde Vanderbilt'e layık odada toplanmıştı, gençler kucakta ve kendi koltuklarında, çiftler yan yana, kardeşler, savaşçılar ve Kral hep birlikte. Olması gerektiği gibi.

"Yani, bu poyraz ne kadar kötü olabilir ki?"

Qhuinn solunda öfkeli tahminciyi oynayan Butch O'Neal'a, nam-ı diğer Dhestroyer'a baktı.

"Yıllardır burada yaşamıyor musun?" Qhuinn söyledi.

Butch, koyu gri Tom Ford takımının resmiyetiyle pek de uyuşmayan bir tavır takındı. "Demek istediğim de bu. Ben bu fırtınalardan çok yaşadım. Şehir de bir sürü fırtına yaşadı. Camları kapatmak için gündüz kepenklerimiz var ve sanki buradaki kötü rüzgârdan haberimiz yokmuş gibi? Her şey yoluna girecek."

"Dürüst olmak gerekirse, radar Ölüm Yıldızı'nın Noel kartı gibi görünüyor." Qhuinn pırzolasını kesti. "Bu arada, herkesin Lassiter'la günlerce burada mahsur kalmak yerine adayı terk etme yönünde oy kullandığını duydum."

"İşte benim demek istediğim de bu." Butch gümüş çatalını salladı. "Neden sırf birkaç tane pul düştü diye hepimiz bu gece evde kalmak zorundayız? Özellikle de o meleklerle birlikte gün boyu kapana kısılacaksak. Bu, mide gribine yakalanacağınızı bildiğiniz halde bir gece önce bozulmuş bir hamburger için gönüllü olmak gibi bir şey."

"Bu konuda haklı olabilirsin."

Qhuinn masanın aşağısına baktı. Lassiter'ı tam olarak göremeyince, yemek dolu tabağının üzerinden öne doğru eğildi, böylece insan sırasının etrafından dolaşabildi. Butch'un yaklaşık on koltuk ötesinde, Bitty ve Tohr'un arasında oturan Lassiter'ın sarı-siyah saçları parlak sarı MrBeast tişörtünün üzerine dökülüyordu ve taktığı altınlar vücut ağırlığına dört ton daha ekliyordu.

Adam sanki bütün bir Zales kuyumcu dükkânı gibi dimdik ayaktaydı ve etrafta dolaşıyordu-

Lassiter aniden başını çevirdi ve bakışları karşılaştığında yüz ifadesindeki hiçbir şey şakacı değildi. Garip renkli gözleri ciddi ve kırpışmıyordu, dudakları ince bir çizgi halindeydi, tüm etkisi Madam Tussaud'nun posta koduna ait bir soğukkanlılık maskesiydi.

Qhuinn'in omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Doktora ihtiyacınız var mı?"

Blay konuşurken Qhuinn meleklerle göz temasını kesti ve eşine baktı. "Ne?"

"Titriyorsun. İyi misin? Yaran enfeksiyon kapmıyor, değil mi?"

"Hayır, sorun değil." Bir parça kesti -tabağında ne vardı? Sığır eti mi? Tavuk mu? Balık olamazdı. Emin olduğu tek şey buydu, çünkü Kral balık kokusundan nefret ediyordu ve evde balık yemeyi yasaklamıştı; kedisi Boo'nun yemeği hariç, ki o da Gazap'a yakın bir yerde verilmiyordu. "Ben iyiyim."

Kabul etmek gerekir ki, çiğnediği şey masanın bir parçası olabilirdi ve aslında sıcak bir gecede buzlu çay içmiş gibi soğuk terler döküyordu. Ama bunların hiçbirisi bir doktorun incelemesini gerektirmiyordu. Ayrıca, sallanma vakasından dolayı utanıyordu.

Lassiter'in normal zıp zıp kale havasında özlenecek bir şey olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Kıyamet duygusuna kapılıp meleğe bir daha bakmayı reddetti ve farkındalığı kendi içinde derinlere çekilirken gözleri masanın etrafındaki tanıdık yüzlerin üzerinden atladı. Kendini kandır teorisine göre, bir şekilde temiz tabak kulübüne katılmayı, Xcor ve Layla'yla konuşmayı, ikizleri takas etmeyi ve yemek bittiğinde kendi ayakları üzerinde durmayı başarmıştı.

Sonuç olarak, iyi bir performans. Belki Oscar kalibresinde değil
-Çünkü Blay'in buna inanmadığını söyleyebilirdi ama kesinlikle Altın Küre adaylığına layıktı.

Dışarıda, fuayede bir dağılma vardı; insanlar üst kata, bیلardo salonuna, kütüphaneye doğru gidiyordu. Bu arada, o durdu-

Ta ki Blay'in yüzünde beklentiyle karşısında durduğunu fark edene kadar. Belli ki bir şey sorulmuştu.

"Evet, kesinlikle," diye yanıtladı Qhuinn.

Bunun çeşitli soruları yanıtlayabilecek iyi ve geniş spektrumlu bir cevap olduğunu düşündü: Bir şey ister misiniz?

içki ve bir tur bilardo? Film izlemek ister misiniz? Yatağa gitmek ister misiniz?

Aslında bu sonuncusu daha çok bir Fuck gerektiriyordu, evet. Blay kaşlarını çattı. "Bunu yapmak istiyor musun?"

"Ne?"

"Layla ve Xcor'un banyo ve oyun gecesi olduğunu söyledim ama Lassiter kütüphanede diğer çocuklarla birlikte elmas sanatı yapıyor ve herkesin katılmasını istedi."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Kesinlikle." Blay boğazını temizledi. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." İncilerini parlattı, a-

Tamam işareti. "Yani, bütün gece burada tıklıp kalmaktan pek hoşnut değilim ama eğitim merkezine gidip bir süre Luchas'ı kontrol edeyim dedim. Taburcu olduğumda odasına uğrayacaktım ama zaman ikimizin de elinden kaçtı, değil mi?"

Arkadaşının yüzünde çok çekici bir kızarıklık belirlediği anda, arka plandaki gürültüye garip bir ses karıştı, alçak ve ısrarlı. Qhuinn konağın ön tarafına bakan pencerelere baktı.

"Lanet olsun, rüzgar mı bu?"

Yürüdü ve antre kapısını açarak evin büyük girişinin katedral benzeri kapısına doğru adım attı. Dışarıya doğru eğildiğinde, omzunu bu çabanın içine sokmak zorunda kaldı ve yüzüne inen bir tokattan bahsetmek ister misiniz? Rüzgâr, soğuk ve güçlü bir iki yumruk gibiydi; yanaklarının derisi sıyrılıyor, gözleri yanıyor, ön dişleri karıncalı bir melodi mırıldanıyordu.

Tüm bu kutupsallığı göz önüne aldığında, neden bu kadar dışarı çıktığından tam olarak emin değildi. Ama bir dakika önce uçurumun kenarındaydı; bir dakika sonra ise rüzgâra doğru bir açıyla duruyor ve uzaktaki banliyölere doğru bakıyordu ... ve

daha da uzağa, şehir merkezindeki gökdelenlere ve köprülere.

Malikâneyi inşa eden Darius, Caldwell şehrinin hemen kuzeyindeki dağların en yükseğinde savunmaya elverişli bir konum seçmişti. Bir Noel ağacı çiftliği kadar geniş ve çam ağaçlarıyla dolu olan alçalan arazi, V'nin mhis'i sayesinde hem düşmanlardan hem de insanlardan korunuyordu. Ancak bu görünmez güç alanının rüzgâr üzerinde hiçbir azaltıcı etkisi yoktu. Gallere layık esintiler tüm o kozalaklı ağaçların arasından geçmekten çok, birbirine bağlı dalları yırtarak malikânenin ön yüzünü dövüyordu.

Aslında dönüp büyük taş evin sağlam durup durmadığını iki kez kontrol etti ama endişelenmesine gerek yoktu. Tüm o tonlarca gri kaya ve çimento, sanki üzerine inşa edilmiş bir şey değil de dağın bir parçasıymış gibi sağlam duruyordu.

"Büyük fırtına," dedi yanındaki biri, kulağına gelen yük treninin sesinden duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Qhuinn V'ye baktı. "Evet."

Gökyüzü süt beyazı rengindeydi, bulut örtüsü yoğun, alçak ve tehditkârdı. Henüz kar yağmıyordu ama beyaz şeyler geliyordu. Havada yoğun bir kış nemi vardı, bolca yağacak kar tanelerinin habercisiydi.

"Çukura gelmek ister misiniz?" Blay onlara katılırken V dedi ki. "Langırt. İçki. Lassiter yok."

Qhuinn arkadaşına baktı. Ve sonra ikisi de "Mükemmel" diye cevap verdi.

* * *

Blay, Butch ve V'nin deri kanepesinde otururken önündeki manzaranın tadını çıkarıyordu. Qhuinn langırt masasının uzak tarafındaydı, erkeğin güçlü vücudu öne doğru eğilmişti, gözleri aksiyonu izliyordu, elleri çubukları döndürüyor ve son derece hızlı bir şekilde kavramaları değiştiriyordu.

Yoksa "breakwrist" mi demeliydim?

Dönen plastik blok figürlerinden oluşan kutunun karşısındaki rakip John Matthew'du ve ikisini karşı karşıya görmek Blay'e geçişlerinden önce her şeyin nasıl olduğunu hatırlattı. Ailesinin eski evindeki yatak odasında saatlerce birlikte video oyunları oynamışlar, üçü el cihazlarını takas etmiş, Doritos'u Lay's ile, jelibon ayıcıkları Tootsie Rolls ile takas etmişlerdi.

"İsviçreli Bayan, şekerleme yok."

Önünde beyaz bir kupa belirdi ve Butch'a baktı. "Sen kibar bir erkek ve bir bilgesin."

"Liseyi zar zor bitirdim ve çok küfredirim. İkisi de olduğumdan emin değilim."

"Sen iyi bir ev sahibisin, buna ne dersin?"

Yok Edici sırtırken, erkek onu kanepenin diğer ucuna park etti ve kendi kupasını yudumladı. Kardeşlik birlikte büyük eve taşındığında, o zamanlar ikisi de eşleri olmayan Butch ve V, burada, eski bekçi kulübesinde bekârlığa veda etmişlerdi. Artık çocukları da onlarla birlikte mutlu mesut yaşıyordu ama Çukur, bilinen adıyla, avlunun karşısındaki daha resmi ve kesinlikle çocuk dostu atmosferin bir kardeşlik evi uzantısı olarak kalmıştı.

"İkizler için ağacın altına koyacak bir şeyler mi bakıyorsun?" Butch sordu.

"Hmm?"

"Telefonun orada mı?"

Blay elindeki hücreye baktı ve arkadaşının hâlâ ne yaptığını unutacak kadar dikkatini dağıtabilmesinin iyiye işaret olduğuna karar verdi.

"Evet, aslında bu şişme kaleye bayıldım. Biraz küçük olduklarını biliyorum ama... hadi. Oyun odasının dışına koyabiliriz, sinemanın yanındaki koridoru biliyorsunuz. Büyük çocuklar eğlenir, biz de ikizlerle birlikte otururuz."

"Harika bir fikir. Ama sanırım Rhage'i o lanet şeyden uzak tutman gerekecek. İyi bir zıplama kalesine bayılır."

"Bunu bilmiyordum."

Butch kupasını selamlamak için kaldırdı. "Kar fırtınalarında öğrenilen şeyler, dostum."

"Çocuk demişken, sen ve Marissa hiç çocuk istediniz mi?" Blay telefonunu kapattı ve kaldırdı. Sonra Butch'un kupasını dudaklarına götürürken donup kaldığını fark etti. "Ah... kahretsin, eğer bu çok kişiselse özür dilerim-"

"Hayır, hayır, her şey yolunda." Butch devam etti ve kupasından bir yudum aldı. "Ve bilmiyorum. Bazen bunu düşünüyoruz ama önceliğimiz değil. Özellikle de sizin ne kadar sıkı çalıştığınızı gördükçe-"

Uğultu alçak sesle, sadece bir başka rüzgâr esintisi olarak başladı, ama rüzgârın sesi şiddetini artırıp diğerlerinden çok daha uzun süre devam edince, o ve Butch Çukur'un kapısına baktılar. Kulübenin dış tarafındaki dekoratif panjurlar ıslık çalıp takırdadı ve sonra bir inilti duyuldu, yük taşıyan dış duvarlar -ya da belki de çatının kirişleri- fırtınanın şiddetinden şikayet ediyordu. Pencereilerin cam bölmelerinden ve ana kapının gevşek contasından doğan soğuk hava akımları Blay'in ayak bileklerine dolandı ve langırt oyuncuları bile krank çatışmalarını durdurup döndükleri yerden başlarını kaldırarak baktılar-

Daha fazla inleme, kesinlikle yukarıdan geliyor.

Eski kırışlerden tozlar süzöldü ve V'nin Dört Oyunağı'nda, yani Kardeşlik'in tüm mülklerinin güvenlik ve izleme sistemlerinin çalıştırıldığı bilgisayarlarda, Vishous sanki onu korumak için kendini ekipmanının üzerine atmaya hazırmış gibi ayağı kalktı.

Bir duraklama, bir rahatlama oldu. Ama sonra her şey iki katına çıktı, tıkırtılar, küçük evden gelen protestolar, cereyanlar ve ürkütücü ısıklar, her şey Yaratıcı'nın parmakları dünyanın ses düğmesinin üzerindeymiş gibi yeniden yükseldi.

Aniden, bir tür grup düşüncesi gerçekleşti ve herkes aynı anda avluya açılan kapıya yöneldi. Bir, hayır, iki klavyede çok hızlı yazmaya başlayan V hariç.

Qhuinn öndeydi ve kapıyı açtı; ancak ayakları yerden kesildi. Göz açıp kapayınca kadar Blay öne atılıp arkadaşını yakaladı, o büyük, ağır kolların altından tutarak tüm ağırlığın yere çarpmasını engelledi. Ve uygunsuz olsa da, kısa bir an için gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak erkeğinin kokusunun tadını çıkardı-

Yırtılma sesi o kadar yüksekti ki, fırtınadan bile duyulabiliyordu.

"Fıskiye kapağı!" diye bağırdı biri.

Malikâne ile kulübeyi birbirinden ayıran avlunun ortasında, Greyhound otobüs terminali büyüklüğünde mermer bir çeşme kışa uygun bir odak noktasıydı ve kar fırtınasının rüzgârları, leğeni ve heykeli örten branda muşambanın üzerine çökmüştü. Görünmez dişleriyle, dokuma ve su geçirmez muşambayı yakalamış ve onu sabitleyen kum torbalarından bazılarını söküp çıkarmıştı.

yer. Geniş alanın yarısı, özgürlüğünden en iyi şekilde yararlanan bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Blay kar yığınının üzerinde koşuyordu, soğuk kaşmir kazağını ısıyor ve çıplak ellerini buzluyordu, rüzgârın şiddeti göğsüne baskı yapıyor ve gözlerini sulandırıyordu. Ve neredeyse lanet muşambayı yakalıyordu. Yırtığın bir köşesinin ona doğru geldiği kısacık bir an ve parmaklarının kumaşın yalamasını hissettiği saliselik bir an vardı ama sonra ağır hizmet tipi branda kendi etrafında döndü ve gitti, gitti, gitti, bir selpak çırpınısından daha tehditkâr olmayan bir yukarı-aşağı hareketle malikanenin önüne doğru ilerledi.

Yanında bir çanta olması dışında.

Tek bir kum torbası da yolculuk boyunca yanındaydı, hala dayanıyordu ta ki dayanmayana kadar.

Mermi bağından kurtulup kaçarken, on kiloluk merminin yörüngesiyle ilgili hesaplar iyi değildi.

Murphy'nin yasasına göre, muşamba bu ölü ağırlığı doğrudan ikinci kattaki elmas bölmeli pencerelere fırlatmayı başardı ve ne biliyorsunuz, eski kurşunlu camlar kafatası büyüklüğünde bir kaya çarpmış gibi paramparça oldu.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı biri.

Evet, bunun bir daha olmasına izin vermeyelim, diye düşündü Blay. Muşambanın geri kalanı hâlâ yırtık pırtıktı ve sallanıyordu,

Diğer kum torbalarını çekip çekip çırpıyor. Daha fazla yırtılma. Muhtemelen daha fazla mermi-

Tekrar menzile girdiğinde, kumaş yüzüne tokat gibi çarparak yanağını kamçıladı. Ama o brandayı tuttu ve geriye yaslandı, bükülen genişliği çeşmenin havzasından uzağa çekti ve soğuk rüzgârların pençesinden kurtardı. Qhuinn de ona katılarak zemine yardım etti.

Mermer armatürün parke taşlı eteğinden çanta sırasını sürüklerken oyunun bir parçasıydı.

Blay göz ucuyla V ve Butch'un konağın girişindeki taş basamakları hızla çıktıklarını gördü.

"İkizleri kontrol ettin mi!" Blay rüzgârın üzerinden arkadaşına bağırdı. "Onlar iyi mi?"

Qhuinn telefonunu kaldırdı ve başıyla onayladı. "Layla az önce mesaj attı! Evin diğer tarafındaki oyun odasındaymışlar. Cam kırıldığında oturma odasının boş olduğunu söylüyor!"

"Bunu garaja götürelim," diye bağırdı Blay. "Daha fazla hasar oluşmadan!"

"Kanaman var," diye bağırdı Qhuinn.

"Nefes alıyor musun? Tabii ki alıyorum. O tarafa! Hadi oraya gidelim!"

Qhuinn'in ağzı hareket ediyordu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa küfrettiği belliydi ama yine de onu takip etti. Birlikte, hantal ağırlığı garaja doğru sürüklediler, kum torbaları karla kaplı yan çimenlikte buz pistindeki bir Zamboni gibi bir yol açtı. Blay üretimi taş basamakların kenarına, çalıların yanına sıkıştırabilirdi ama Fritz'in bunu onaylamayacağını ve yaşlı köpeğin fırtınada dışarı çıkıp onu toparlamak için ısrar edebileceğini biliyordu.

Ev halkının ihtiyacı olan son şey ön bahçede bir Fritzicle'dı.

Her geçen an daha da üşüyen Blay, mokasenleri kar yağınının buz tutmuş en üst santimini kırarak, çıtır çıtır, çıtır çıtır karda ilerledi. Rüzgar dik durmayı bir mücadele haline getirirken, beyaz nefes bulutları

muşamba ve top kıran, pencere kıran, orospu çocuğu kum torbasının evine doğru gitti.

Acı çektiğinden değil.

Kapalı garaj kapısına yaklaştıklarında, yan duvara monte edilmiş tuş takımını üçgen içine aldı.

"Kod nedir?" Blay bağırdı. "Eğitim merkezindeki dene!"

Blay yarı donmuş işaret parmağıyla rakamları tuşladı, pound tuşuna bastı-ta-daaaaaa. Kısa ve öz bir hareketle - sanki lanet olası garaj kapısı üşüdüklerini ve rüzgârdan kaçmaları gerektiğini bilmiyormuş gibi- paneller kalktı ve raylarında ilerleyerek neredeyse bir futbol sahası büyüklüğünde, pırıl pırıl, beton zeminli bir ekipman ağılını ortaya çıkarmak için geri çekildi. Fırtınanın rüzgârları, altı inçlik bir açıklık bile bulur bulmaz, metal çöp tenekelerinin tepelerini sallayarak, bir sıra ot biçme makinesini uçurarak, V'nin R8'ini ve Manny'nin Porsche'sini kırbaçlayarak alana girdi, ikisi de bahara kadar çıkarılmayacaktı.

Altına girebildikleri anda Qhuinn'le birlikte muşambayı sürükleyerek içeri soktular ve dağınık bir şekilde katladılar. Eğer Fritz işin bu kısmıyla ilgilenmek istiyorsa, tamam-

Qhuinn bir anda tam önündeydi ve Blay bir şey söyleyemeden arkadaşı çenesinden tutup siyah-beyaz bir bandana çıkardı.

"Sen ne-"

Blay eğilmeye çalıştığında Qhuinn ona izin vermedi ve katlanmış bezi yüzünün yan tarafına bastırdı. "Kıpırdama, olur mu? Kanaman var."

Garaja şiddetli bir rüzgâr girdiğinde, bedenleri yana savruldu ve Qhuinn garaj kapısını geri indirmiş olmalı çünkü paneller tekrar aşağı inmeye başladı -bunlar olmadan eşyaları kaldıramazdınız

Çünkü kapanmaya duyarlı bakır kilitleri vardı, ama onları yerlerine bırakabiliyordunuz.

Ve iyi bir Şey. Hava daha da soğuyor gibiydi. Ya da belki de bu sadece donma onu bir heykele dönüştürmeden önce uzuvlarının hissettiğı son nefesti.

Blay evin önündeki kırık camı düşünürken, "Ben iyiyim," dedi. "Gidip yardım etmeliyiz-"

Garaj kapısı gümbürdeyerek yerine oturdu, rüzgârın son hamlesi tiz bir ıslıkla sona erdi, gürültünün ardından alışmanız gereken göreceli bir sessizlikti.

"-hemen Şimdi eğitim merkezine git," diye bitirdi Qhuinn normal bir sesle, ellerini ısınmak için birbirine sürterken.

Dışarıda uğultu yeniden yükselmeye başladı ve Blay aniden evdeki herkesi sayma isteğı duydu. Ya biri dışarıda mahsur kalırsa? Evden yaya olarak çıksalar ve yönlerini Őaşırsalar? Ya bir arabaya binerlerse ve yolda çekiş gücünü kaybederlerse?

Uzun sürmeyecekti.

Kendini toparlayarak arkadaşının ne dediğini hatırlamaya çalıştı. "Eğitim merkezi mi? Ne için?"

"Az önce söyledim ya. Kanaman var."

Evin kapısı açıldı ve Tohr dışarı eğildi. "Burada herkes iyi mi?"

"Hayır-"

"Evet-" Blay, Qhuinn'in hemşire rutinini yüzünden uzaklaştırdı. "Yukarıda kimse yaralandı mı?"

Tohr, "Hayır, ikinci kattaki oturma odası boştu," diye cevap verdi. "Şu anda deliğı kapatıyor ve gündüz panjurlarını kapatıyoruz. Hey, Şu yara için Doktor Jane'i çağırmamı ister misin?"

Blay arkadaşına ters ters baktı ve kasıtlı olarak konuştu. "Hayır, teşekkür ederim. Bir doktorun canını sıkacak değiliz.

çizik bir saat içinde iyileşecek-"

Qhuinn, "Onu hemen kontrol etmeliyiz," dedi. "Belki bir sedye getiririz?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Blay iyi olduğunu kanıtlamak için yüzünün yan tarafını ovuşturdu - ta ki çizik bu ilgiyi protesto etmeye başlayana kadar. Yüzünü buruşturarak, "Kan kaybından ölmediğimden çok eminim ve başka birinin bir şeye ihtiyacı olabilir" dedi.

Tohr gülümsedi. "Yaralanmayla ilgili sorunlar kendiliğinden çözülmüyor gibi görünüyorsa daha sonra kliniğe gelmeye ne dersiniz?"

Kardeş onlara küçük bir el sallayıp evin içinde kaybolurken, Qhuinn dar bir daire çizerek etrafta dolaştı.

"Biri bakarsa kendimi daha iyi hissedeceğim. Bilirsiniz, emin olmak için ..." Avuçlarının içine üflerken cümlelerin sönmesine izin verdi.

O uyumsuz gözlerdeki çaresiz bakış çok şaşırtıcıydı. Özellikle de olup bitenler tıraşlama seviyesinde olduğu için.

Blay yanına gitti ve elini Qhuinn'in omzuna koydu. "İyi olduğumu biliyorsun. Hadi ama, küçük bir sıyrık dün gece bıçaklanmana kıyasla hiçbir şey değil-"

"Ama önemli olan sensin. Ben değil."

Blay erkeğin ciddi olduğunu fark edene kadar gülme isteği duydu. Kaşlarını çatarak başını salladı. "Bu ifadeyi hiç anlamıyorum. Sen bir babasın, bir cehennemliksin, bir Kardeşsin. Sen her şeysin-"

"Sensiz hiçbir şeyin önemi yok."

Blay orada öylece durdu ve gözlerini kırptırdı. Bu kasvetli ton hiç de normal değildi.

"Qhuinn, hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorsun." Erkeğini kendine doğru çekti. "Tam buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Sevgilisinin içinden geçen ürperti, bir bedenden diğerine kolayca geçen türden bir şeydi. Ve Blay'in tam olarak anlayamadığı bir şeyin başka bir kanıtıydı.

"Keşke bunun için bana söz verebilseydin."

Blay fısıltıyla söylenen sözler üzerine geri çekildi. "Ne demek istiyorsun? Bana güvenmiyor musun?"

"Güvenmediğim şey dünya." Qhuinn bandanayı tekrar yukarı kaldırdı ve kesiğin üzerine hafifçe bastırdı. "Silah sesleri, bıçaklar ve araba kazaları hakkında endişeleniyorum ve-"

"Bu listeyi durduralım. Demek istediğin anlaşıldı."

Qhuinn muşambaya ters ters baktı. "Lanet olası çeşme kapakları hakkında endişelenmem gerektiğini bile bilmiyordum."

Tamam, tüm bunları yeniden yönlendirmenin zamanı geldi, diye karar verdi Blay. "Hadi içeri girelim. Bakalım pencereye yardım edebilecek miyiz?"

"Evet." Arka salona açılan kapıya doğru yürümeye başladıklarında Qhuinn bir kolunu Blay'in beline doladı. "İhtiyacın olursa bana yaslan. Başın dönerse ya da halsiz hissedersen mesela."

"Beni güldürmeye çalışıyorsun."

"Ve seni bana karşı kıskırtmaya."

"Tamamen seninim."

Qhuinn durdu, etkisi anında hafifledi. "Şimdi mi? Burada mı? Ne harika bir fikir-"

"Hayır, burada olmaz." Blay gülerek sevgilisini yanına çekti. "Ama sonra."

"Her neredeysek? Sahilin temiz olduğunu varsayarsak?" "Tamam."

Çapasını fırlatan Qhuinn'in gözlerinde hesaplama vardı. "Nerede olursak olalım. Eğer zaman doğruysa, her yerde."

Yüce Tanrım, neyi kabul ediyorum, diye düşündü Blay. Ama mesele de buydu, değil mi? Gerçek aşkının sınırlarını seviyordu.

"Anlaştık mı?" Qhuinn sordu.

Blay yüzünde yaramaz bir gülümseme hissetti. "Anlaştık."

Tekrar yürümeye başladılar ve evin sığ basamaklarına vardıklarında Qhuinn son bir kez daha muşambaya baktı.

"Biliyor musun," dedi Blay, "eğer o şeyi gerçekten istiyorsan, bahse girerim Fritz onu yakmana izin verecektir."

Qhuinn adımının ortasında durdu ve kaşlarını çattı. Sonra tam bir odaklanma ifadesiyle kapıyı çekerek açtı.

"Fritz!" diye seslendi. "Bana alev makinesini getir!"

CHAPTER ELEVEN

T kapanmıyorlar."

Zsadist çekiç ve çivi rutinine ara verdi ve bir merdivenin üzerindeki tüneğinden aşağıya baktı. "Ne oldu?

kapanmıyor mu?"

Oturma odasının kırılan penceresine onun için bir metre uzunluğunda kontrplak bir parça tutan Payne de Tohr'a baktı.

"Gün ışığı panjurlarını mı kastediyorsun?" diye sordu. "Çünkü burada gayet iyiler."

Diğer kardeş antika halının üzerinde yürüdü, tekmeleri kırık camların üzerinde çıtırdıyordu. Eğilerek ipek kanepenin yanındaki kum torbasını aldı ve ardından fırtınayla ilgili başka vandalizm ve ekipman arızası belirtileri arar gibi etrafına baktı.

Ve PS. Z, panjurların arızalandığı doğruysa? Karın canı cehenneme, daha büyük sorunları vardı. Vampirlerle ilgili tüm insan efsaneleri arasında kuyruksuz fareler bir şeyi doğru anlamıştı: Güneş ışığı yok. Asla. Bu yüzden malikânede, bu türün yaşadığı diğer tüm evlerde olduğu gibi, gündüzleri yerine kilitlenen özel yapım panjurlar vardı.

Gün ağarmadan önce pencerelerin kapatılması gerekiyordu.

"Bunu düzeltmeliyim," diye mırıldandı Tohr. "Bazı kepenkler çalışmıyor. Sadece burada güvende olup olmadığımızı kontrol etmem gerekiyordu."

"Kaç tanesi kötü?" Payne sordu.

"Şimdiye kadar arka tarafta üç setimiz var. Ama bildiğiniz gibi burası büyük bir ev ve rüzgar çok sert. Bu gece kesinlikle birkaç ağaç kaybedeceğiz ve bu da tüm pencerelerin korunması gerektiği anlamına geliyor."

Z bir çivi daha çaktı ve sonra merdivenden inerek Manny'nin barınağının etrafındaki şeyi kontrplağın diğer tarafına taşıdı. Dekordan zerre kadar anlamasa da, instafix'in bu şık odada göze battığını görmek için Architectural Digest gözüne sahip olmak gerekmiyordu.

Ama Aubusson'un üzerinde bir metre kar olmasından daha iyiydi.

Rüzgârın hızı tekrar arttığında, rüzgârlar pencerenin pervazının etrafındaki boşluklardan sızdı ve acaba vida mı kullanmalıydım diye düşündü.

Ya da belki tuğla ve harç.

Çekiçle yeniden başlayarak, kontrplağın yan tarafına düzenli bir sıra halinde on iki tane daha dört inçlik çivi çaktı. Sonuncusunu da yerine yerleştirdikten sonra merdivenden indi ve - merhaba fıstık galerisi. Her türden insan içeri girmiş ve konuşma trenine binmişti: Rhage bir sigorta kutusu hakkında konuşuyor, V telefonundan dış kameraları kontrol ediyor ve Tohr daha fazla mobilya hasarını önlemek için korunmayan odaları boşaltmaktan bahsediyordu.

"Kaç panjur arızalandı?" Z sordu. "Elimizde toplam var mı?"

Bunun susturucu bir etkisi oldu ve Tohr cevap verme görevini yerine getirdi. "Hâlâ sayılıyor. Ve onları düzeltmek

Kaltak. Zemin kattaki pencereler bile yerden üç metre yüksekte, bu yüzden ulaşmak kolay değil ve şu ana kadar arızalar açamadığımız pencere kenarlarında, yani eğilip sorunun ne olduğunu görebileceğimiz gibi değil."

"Ben her şeyi hallederim," diye açıkladı Rhage. "Bir merdiven bulabilirim-"

"Hayır, ben yaparım." V bir adım öne çıktı. "Bir merdiven getireceğim ve
-"

Tohr kesintiye uğradı ve çift. "Bu Rüzgar
o bazıları evin arka tarafında olsa bile
gerçekten tehlikeli
-"

"Çok tatlısınız."

Erkek sesi yükseldiğinde herkes bu özlü yoruma döndü. Piçler Çetesi'nden Balthazar oturma odasının kapı pervazına yaslanmıştı, uzun vücudu rahattı, bir elinde Yoplait çilekli yoğurt, diğerinde ağzına doğru giden bir kaşık dolusu tatlı şey vardı. Kahverengi saçlarının uzamasına izin vermişti ve dalgalar kalın omuzlarına kadar iniyordu; kas yığını vücudunu, yarı kapalı, hafif sinsi gözlerini ya da sinsi tavrını kesinlikle anaçlaştırmayan kadınsı bir düşüş.

Dövüşçü otların arasındaki bir yılanı, sessizce ve tehlikeli bir şekilde hareket eden, her zaman herhangi bir odadaki herkesi ve her şeyi izleyen bir şeydi. Ama Z aslında bu herifi severdi. Balz ne olduğu konusunda asla özür dilemedi ya da saklamaya çalışmadı ve önemli olan tek erdeme sahipti: Konağın çatısı altındaki insanlar için ölmeye hazırdı.

Yani ahlaki pusulası olan bir yılan.

"Yani, gerçekten," diye mırıldandı Balz, kaşığı şapırtılarının arasında kaybetmeden önce. "Çok şirin."

Vishous ellerini kalçalarına götürdü ve bir kez daha bir Uzi'nin sıcaklığına sahip olduğunu kanıtladı. "Açıklamak istiyorsun

Bu iltifat mı?"

Orospu çocuğu ima edildi.

Balz omuz silkti. "Beni yanlış anlamayın, siz göğüs kabartan, ben hallederimci tipler harikasınız. Ama bir binaya tırmanacak birini istiyorsanız, özellikle de böyle bir durumda, bunu daha önce yapmış birini kullanmalısınız."

"Sen Örümcük Adam değil misin?"

"Hayır, ben bir hırsızım." Balz küçük kabın içinde bir halka oluşturdu, kaşığı diline götürdü ve yalayarak temizledi. "Hepinizin bıçakladığından daha fazla boka tırmandım, hem de bu kadar kötü bir havada. Ayrıca kayar da kafamı kırarsam kimin umurunda? Sakın bana düşer düşmez yok olacağım saçmalığını anlatmayın. Yirmi ya da otuz metre yukarıda, fırtınada dondurucu soğukta, yetmişli yıllarda monte edilmiş raylar üzerinde dış panjurlarla savaşmaya çalışıyorsunuz. En iyi ihtimalle seksenlerde? Serbest düşüşe geçip bir saniyede hayaletten kurtulma konusunda iyi şanslar. Kar yığınının rağmen sert bir şekilde çarpacak ve bir daha büyüyemeyecek bir yerinizi inciteceksiniz. Çoğunuzun, bekleyin, hepinizin endişelenmesi gereken shellanlar olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bırakın bunu benim gibi bir aptal yapsın, olur mu?"

"Biliyor musun?"-Rhage sarışın bir Adonis gibi kollarını göğsünde kavuşturdu-"aptalca konuşmuyor."

Balz elindeki kaşıkla oturma odasını işaret etti. "Siz, efendim, görüldüğünüzden daha zekisiniz ve hiçbir zaman aptal görünmediniz."

"O zaman eve çıkmaya razı mısınız?" V sordu. "Evet."

Sorunun ne olduğunu bulacağım ve düzeltebiliriz.
birlikte-"

"Ben seni görürüm," diye araya girdi Z. "İpleri kullanacağız ve ben senin yerin olacağım. Ve sen de baş edebilirsin ayaklarını bırak. Bunca yıldan sonra ölüm beni sıkıyor. Ona çok aşınayım."

Balz başını salladı. "Kar fırtınasında bir hiç uğruna orada dikilip duracaksın."

Z'nin gözleri simsiyah parladı. "Soğuğa dayanamayacağımı mı sanıyorsun?"

Piç bakışlarını anında kaçırdı. "Aslında, yapabileceğinden çok eminim-"

Herhangi bir kesinti veya yanıp sönme uyarısı olmadan, malikane mutlak karanlığa gömüldü, elektrik kesildi.

Birisi "Boktan bir durum," diye mırıldandı. "Bunun gerçekten uzun bir gece olacağını düşünen başka kimse var mı?"

* * *

Qhuinn tam soğuk garajdan çıkıp sıcak arka salona adım atıyordu ki her şey karardı. Hemen arkasına uzanıp Blay'in kolunu tuttu ve muşamba ve alev makinesi hakkındaki fantezisinin raydan çıkmak üzere olmasından endişelendi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Gerçekten mi?" Blay kıkırdadı. "Eğer kafama bir piyano düşseydi, karanlıkta bile duyardınız."

Kapı arkalarından çarparak kapandı ve Qhuinn oldukları yerde kalarak acil durum jeneratörünün devreye girmesini bekledi. Hiçbir şey olmayınca etrafına bakındı. Ama sanki bunun bir faydası olacak mıydı? Sanki biri kafasına siyah keçe bir torba geçirmiş gibi hissediyordu-

Blay'in telefonundan yayılan ışık parladı, bir iğne ucu kadar here-ya-go, fayans zemini boşluktan çıkaran sıg, mavi parlak bir aydınlığa dönüştü. Işın etrafta dolaşarak çamurluğun kapalı kapılarını, Orvis paspasının yanına dizilmiş köpeklerin kar botlarını, mandallara asılı dış giysileri aydınlattı.

Blay, "İkizler yatak odasında güvende ve sağlam," dedi. "Xcor az önce Syphon'a ikimize de mesaj attırdı. Mumları yakmış, yani korkmuyorlar."

Qhuinn'in endişesi anında söndü. "O piçi seviyorum."

Koridorun sonunda, mutfaktan gelen seslerin şiddeti ve hızı arttı, doggen aşçılık personeli açıkça gergindi - ancak nasıl düşündüklerini bildiklerinden, herhangi bir ev istilasından ziyade Son Yemek'in sekiz saat sonra geç kalmasından endişe ediyorlardı.

Peki ya içeri girmesine izin verilmeyen biri varsa? Pek hoş olmayacaktı. Ve hey, Fritz'in temizlemek için bolca kanı olacaktı, ki bu onun en sevdiği hobilerinden biriydi. #BOGO

Blay telefonuyla yolu gösterdi ve Son Yemek için hazırlıkların tüm hızıyla sürdüğü mutfak alanına girdiklerinde -ya da ışıklar sönene kadar öyleydi- doggen'lar şef beyazları içinde el ele tutuşarak bir araya kümelenmişlerdi.

"Merak etmeyin," dedi Blay onlara. "Bu işi çözeceğiz."

Hadi size mum getirelim-"

Fritz, başında bir madenci feneri ve kollarında bir balmumu ve fitil demetiyle kilerden içeri girdi. İlk kez gülümsemiyordu.

Mumları dağıtmaya başlarken, "Ekmeği ne yapacağız?" diye sordu. "Bunları yak, evet, yak lütfen. Gecenin sonu için sunularımızı yeniden ayarlamalıyız."

Personel bir kutu kibriti paylaşıırken, paslanmaz çelik adanın etrafında bir daire şeklinde parlayan ışık noktaları karanlıktan endişeli yüzler çıkarıyordu.

"Burada hepiniz güvendesiniz," dedi Qhuinn onlara. "Bu kanattaki panjurlar yerinde, bu yüzden hiçbir şey içeri giremeyecek."

herhangi bir pencere veya ayak kalınlığındaki taş duvarlar. Ama başka yerlerde de hasar olup olmadığını kontrol etmeliyiz."

"Size yardımcı olmak için ne yapabiliriz?" Fritz ellerini boğazına yaklaştıırken sordu. "Bir şekilde yardım edebilir miyiz?"

"Personelini buraya çağır, hepsini. Nerede olduğunu bilirsek, senin için endişelenmemize gerek kalmaz. Başka nelerin ters gittiğini ancak Tanrı bilir."

Fritz eğildi ve telefonunu çıkardı. "Evet, efendim. Hemen!"

Qhuinn omzunun üzerinden işaret edince Blay başıyla onayladı ve yemek odasına doğru yürüdüler. İlk Yemek'ten kalan her şey temizlenmişti ama masayı yeniden donatmak için uzun porselen yığınları ve gümüş sofrta takımları çoktan yerleştirilmişti.

"Jeneratör nerede?" Blay sordu.

"Hiçbir ipucu yok."

Fuayeye girdiklerinde, ev halkından diğerleri merdivenlerin dibinde toplanmış, çeşitli kameralı telefonlar ve mumlar ışık görevini yerine getiriyordu. Bir sürü konuşma oldu ve sonra bir ses araya girdi.

"Jeneratörü tamir edebilirim."

Tüm kaos konuşmayı yapan erkeğe döndü. Qhuinn'in kuzeni Saxton'la çiftleşen Ruhn, pazen gömleği ve düşük kot pantolonuyla sakın gözlü ve tamirci gibi görünüyordu.

"Bana sadece nerede olduğunu göster," dedi adam. "Ben de neden devreye girmediğini bulayım."

"'Onlar' demek istiyorsun," dedi biri. "Bizde üç tane var. Ve bu taraftan."

Ruhn, Phury'yi büyük merdivenin tabanında takip ederken, Qhuinn ilk kez olmadığına karar verdi.

Kuzen Sax gerçek bir kazanan seçmişti. Ruhn her yönüyle iyi bir adamdı, sessiz ve istikrarlıydı.

Ve hey, çift açıkça açıktı - bu da çoğunlukla Blay ve Saxton'ın bir zamanlar bir şeyler yaşadığı gerçeğinin acısını hafifletti. Kısa bir süre için. Çünkü Qhuinn bir pislik ve korkaktı.

Karanlıkta bir ses "Arka taraftaki panjurlara yardım etmek isteyen var mı?" dedi.

Qhuinn detayları bilmeden ya da umursamadan, "Evet," diye cevap verdi. "Ben de varım."

Kendisinin ve Blay'in geçmişinin o kısmına geri dönmekten kaçınmak için her şeyi yapardı. Bu dikkat dağıtıcı şey eksi dört derece soğuk, çatlamış dudaklar ve donma olsa bile.

Blay yaklaştı. "Ben de varım."

Işık havuzlarının dışında, Qhuinn yana uzandı ve gerçek aşkının elini buldu. Sık sık kendi avucunun içinde tuttuğı avucunu sıkarken aklına bir düşünce geldi.

Neden şimdiye kadar resmen iftleşmemişlerdi? Çünkü belki de takvime yazmaları gereken bir şeydi bu.

Kendini blgeci falan hissettiğinden değıl. Ya da hâlâ çok yakışıklı ama çok mutlu bir şekilde çiftleşmiş kuzeni Saxton'ı biraz kıskanıyordu.

Hayır.

Kar fırtınasının ortasında yaşanan bir elektrik kesintisi, geç bir erkeğın düşüncelerinin romantizme yönelmesine neden oluyordu.

CHAPTER TWELVE

TBu sefer açık hava için daha iyi hazırlanmış olacaktı.

Qhuinn Everest Dağı'na layık parkasını kalçalarından çenesine kadar fermuarlarken kendini Stay Puft Marshmallow Man gibi hissetti. Buna bir de Gore-Tex eldivenler, kapüşon ve dudaklarına bir kat Dudak Çubuğu ekleyince kendini tundrada savaşa gidiyormuş gibi hissetti.

Ayrıca buharda pişmiş brokolinin nasıl bir his olduğunu da biliyordu. Tanrım, tüm bu termal giysilerin altında sıcaktı ve eğlenceli bir şekilde değil.

Başını çevirdiğinde, kafatasına bağlı madenci ışığı Blay'in göğsüne çarptı. Arkadaşı da giyilebilir bir yorgan kapmıştı ve insan yanağındaki on iki fit derinliğindeki yaraya odaklanmadığı sürece, erkeğin saf güzelliği neredeyse eziciydi. Rüzgârdan yanmış yüzü, parlak mavi gözleri ve kızıl saçlarıyla Rocke'un oğlu Blaylock kesinlikle yenilebilirdi.

Ve tamam, iyi. Belki yanağındaki çizik sadece küçük bir yaralanmaydı, ama o şey kesinlikle ölümcül bir yara gibi görünüyordu-

Acil durum ışıkları yandı, normal aydınlatmanın dörtte birini sağladı ve her türlü retina yanığını önledi.

Blay tavandaki armatüre bakarken, "Teşekkürler Ruhn," diye mırıldandı.

"Adam tam bir dahi." Qhuinn farını kapattı ama her ihtimale karşı mekanizmayı kafasına bağlı tutmaya devam etti. "Hadi yapalım şu işi."

Bir kolunu beş metrelik bir merdivenin basamağından geçirerek garaja doğru ilerledi. Harekete duyarlı ışıklar bu düşük seviyede yanıyordu, ama beton zemin boyunca ilerlerken, kış için boşaltılmış ve örtülmüş çim biçme makinelerinin ve Bela Lugosi filmlerinden fırlamış gibi sıralanmış on üç eski tabutun yanından geçerken görmek için fazlasıyla yeterliydi.

Bu lanet olası şeyler onu çok korkutuyordu - o küçük hercai menekşe parçasını kimseyle paylaştığından değil. Her zaman Drakula'nın o lanet şeylerden birini açacağından endişe ederdi - ki bu oldukça zengindi çünkü Qhuinn gerçekten bir vampirdi.

"Peki ya Bela Lugosi?" Blay arka kırk odaya açılan kapının kilidini açarken sordu.

"Sadece saçmalıyorum. Hey, Frank Langella'nın seksi olduğunu mu düşündün?"

Blay arkasına baktı. "Şu eski Drakula filmindeki mi? Yani..."

"Yüzün kızarıyor." Qhuinn güldü. "Sen de öyle yaptın. O yüksek yakaları ve dul kadın tepesiyle çok seksi olduğunu düşünüyordun."

"Her neyse. Jordan Catalan'a aşıktın-"

Qhuinn, Blay'in parkasını öne doğru çekti. "Sana aşık oldum. Şu anda. Ve sonsuza dek."

Tamam, bu kıkırdama Qhuinn'in gecesinin en önemli anıydı. Hayır, bekle. Asıl zirve noktası erkeği çırılçıplak soyup önünde domaltmak olacaktı-

"Aman Tanrım," dedi Blay. "Şu anda böyle konuşamazsın. Yapmamız gereken bir iş var."

"Bunu yüksek sesle mi söyledim? Gerçekten mi? Oopsy. Yaramaz bir çocuk olduğum için bana şaplak mı atmak istiyorsun? Lütfen? Gelmmmm me onnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnn."

Blay garajdan çıkarken gülüyordu ve niyeti de buydu. Bu sesi duymak ve bunun sebebinin Qhuinn olduğunu bilmek her zaman güzeldi - özellikle de bu gece gibi garip, paranoyak bir hissin sadece devam etmekle kalmayıp kırık camlar, inleyen rüzgâr ve elektrik arızaları gibi şeylerin de kışkırttığı bir gecede.

Dışarıda, arka tarafta hiç rüzgârla karşılaşmadılar. Büyük taş ev müthiş bir tampon görevi görüyordu; ön taraf kırbaçlanıyor, arka taraf ise korunuyordu. Gökyüzünde kar nihayet yağmaya başlamıştı; yarım güçle çalışan dış güvenlik armatürlerinin aydınlatığı, çatının alacalı açılarının bir arabanın aerodinamiği gibi hareket ettiği, hava akımının sabit, düzenli bir düzende tepeleri ve vadileri kırbaçladığı yükseklerden hızla geçen taneler. Bazı buzlu anarşistler olmadığından değil. Aşağıya inenlerin -ya da duruma göre karşıya geçenlerin- bir kısmı kitlelerin arasından sıyrılıp yere doğru sürükleniyordu, belli ki tüm bu çılgınca ve uyumlu sıkışıklıktan yorulmuşlardı.

"Bu tarafa," dedi Blay.

Qhuinn merdiveni, sadece yarısı kapalı olan üç pencerele bir sıraya doğru itti. "Tamam, şuna bir göz atalım."

"Merdiven tabanını ben tutarım."

"Mükemmel." Qhuinn şeyi kurdu ve ilk basamağa bir ayağını koydu. "Ve lütfen mal varlığıma bakmaktan çekinmeyin. Bu konuda utangaç da olmayın."

Blay güldü, nefesi beyaz puflar halinde çıkıyordu.
"Saçmalıyorsun."

"Ellerinizi kendinize saklamak zorunda da hissetmemelisiniz. Ve bu sadece bir öneriden daha fazlasıdır."

Evin diğer ucunda, kütüphanede, daha büyük bir merdivenle toplanmış başka bir grup vardı. Çünkü evet, bazen boyut önemlidir. Balz ve Z, Wrath'ın çalışma odasının ikinci kat pencerelerine odaklanmışlardı ve bu oldukça yüksek bir kottu.

Blay, "Acaba başka kaç panjur arızalandı," diye mırıldandı.

"İstediğimizden daha fazla olduğu kesin."

Qhuinn sondan ikinci basamağa çıktı ve deklanşörün çalışmayan manzarasını inceledi. Kesinlikle uygulanabilir bir sonuca varamadığı için Ruhn'un bariz Bay Tamirci özgüvenini kıskanmamaya çalıştı ve bir şeyleri çözene kadar yere geri dönmeyeceğinden emindi.

Malikânenin her bir pencere camının üzerine monte edilmiş olan çelik panjurlar sadece güneş ışığını engellemekle kalmıyordu. Rüzgâr geçirmez, kurşun geçirmez, yanmaz, vampir geçirmez ve kurcalanmaya karşı korumalıydılar. Her kanat düzeneği için özel olarak yapılmış bir set vardı ve koruyucu giysiler taş duvarların gri rengine boyanmış ve birbirine kenetlenen panellerin üst bağlantılarından açılıp yerine oturabilmesi için raylara yerleştirilmişti. Küçük garaj kapıları gibi.

Sadece bunlar aşağı inmiyordu.

Qhuinn eldivenleriyle alt dudağı kavradı ve çekti.
Ve tekrar çekti. "Evet, olduğu yerde donmuş." "Buz gibi donmuş mu yoksa hareket etmeyen donmuş mu?"

"Bilmiyorum. Bana bir tornavida ver."

Elini indirdiğinde aletin sapının eldivenine çarptığını hissetti. "Şüpheye düştüğünde, zorla, değil mi?"

"Genellikle bir şeyleri vurursunuz."

"Sen de yaşlandıkça olgunlaşmayacağımdan endişeleniyordun."

Yassı kafa alt dudaktaki çıkıntıya tam olarak giriyordu, sanki deklanşör tam da bu tür sert kaslı ikna için tasarlanmıştı. Qhuinn bir deneme eğilmesinden sonra omzunu içine soktu. Sonra da tüm vücudunu. Ve hiçbir şey olmadı-

Birdenbire takılı kaldığı yerden kurtuldu ve Qhuinn öne doğru savruldu. Ama endişelenmeye gerek yok, yüzü vücut ağırlığını yakaladı - çınlayan bir patlamayla ve ardından deklanşör yoluna devam ederken eski bir okul yıkama tahtası fırçasıyla.

"-düşme!" Blay yukarı uzandı. "Oh, Tanrım!"

Qhuinn kendini evin dışına itti ve yüzündeki buruşukluğu çoğunlukla kendine sakladı. "Sorun değil. Zaten tıraş olmam gerekiyordu."

Ve hey, soğuk sıcaklık güzel bir uyuşukluk yaratmıştı. Artı, bonus, burnu hâlâ yerindeydi: Bunu biliyordu çünkü kabarık eldiveniyle burnunu dürtebiliyordu.

Estetik açıdan hiçbir zarar görmediğinden emin bir şekilde -burnunun artık kendi kalp atış hızına sahip olmasına rağmen- aşağı indi ve merdiveni üç kişilik sıradaki bir sonraki pencereye taşıdı. İşlem tekrarlandı ama yüzüstü düşme olayı yoktu çünkü artık buna hazırды.

"Bir tane daha kaldı-"

Tam tekrar aşağı inmek üzereyken omzuna vurulmuş gibi bir his onu irkiltti. Bir an dönüp arka bahçelere ve onların ötesindeki orman kenarına baktı.

"Ne oldu?"

Qhuinn'in gözleri karartılmış güvenlik ışıklarının ulaşamayacağı karanlığı aradı. Malikâneye olan aşinalığı, tam olarak gözünde canlandıramadığı kış detaylarını dolduruyordu: sezon için boşaltılmış ve üstü kapatılmış olan havuz

Aynı şekilde kilit altında tutulan ve çuval beziyle örtülen çiçek tarhları ve çiçek açan meyve ağaçları; tuğla yürüyüş yollarının uzak tarafındaki karla kaplı eğimli çimenler. Ve tüm bunlardan sonra, ağaç hattının iğne yapraklı nöbetçilerden oluşan sınırı.

"Sorun nedir, Qhuinn?"

Kendini silkeleyerek eşine bakmaya niyetlendi.

Ama gözleri kırkıncı kattan ayrılmıyordu.

"Yok bir şey," diye yalan söyledi. "Bir şey yok."

* * *

Evin diğer ucunda, kütüphanenin yanında Z, Balthazar'ın beline kilitlenmiş bir ipi sarıyordu. Piç güvenlikle ilgili hiçbir şeye dikkat etmiyordu ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde çoktan evin yan tarafına tırmanmaya başlamıştı.

Oh, ve yerine yaslanmış olan merdiveni kullanmamak.

Çünkü neden merdiveni kullanasın ki?

Hayır, hayır, güvenlik için düzgün bir şekilde eğilmiş ve ayaklanmış olan yirmi metrelik, üç tekerlekli bisiklet teklif edilen bir yarış arabası sürücüsü gibi reddedilmişti. Bunun yerine Balz, parmak uçları ve ayak parmakları harç derzleri boyunca gezinerek bir şekilde parmak ucunda taşa tırmanmayı başarıyordu.

"Bunu nasıl yapıyor?" Rhage köşeyi dönerken mırıldandı.

"Ayakkabılarında ciklet var," diye cevap verdi kardeşi olan biri.

"Ayakkabı giyiyor mu ki?"

"Öyle olsa iyi olur yoksa o küçük domuzcukları bir buçuk dakika içinde donmuş domuz pastırması olacak."

Z biraz daha kurşun bıraktı ve sonra biraz daha. Sonra da şöyle seslenmek zorunda hissetti: "Şimdi kancaları takıp kendini bağlaman gerekiyor."

"Yapacağım," dedi Balz. "Sadece biraz daha uzağa." "Bunu anladın mı, Z?" Rhage sordu.

"Evet. Düşüğünde onu kar yığınının kazıyacağım."

"İhtiyacınız olursa destek için bizi arayın. Ön tarafta uğraşmamız gereken zemin seviyesindeki kepenkler var."

Z başını salladı ve Piç'e odaklandı. Ve tabii ki, kancalar ve halkalar kurmak yoktu. Balz sadece taş duvara tırmanmaya devam etti, harç dikişlerinde parmak tutamakları, ayak tutamakları buldu. Yaklaşık yirmi metre yukarıdaki sorunlu pencereye ulaştığında, sol eliyle uzandı, panjurun rayına tutundu ve kendini karşıya çekerek girilmez sorunun ortasına geldi.

"Şimdi kendini bağla," diye bağırdı Z. "Bir şey yapmadan önce. Yoksa seni kendim aşağı çekerim."

Balthazar kolunun altından gülümsedi. "Bunu yapamazsın." Z buna cevap vermek için ipi çekti.

"Ama ben binlerce parçaya ayrılacağım," dedi Piç. "Endişelendiğin şey bu, değil mi? Tehlikeyi yaratarak kanıtlamak aptalca görünüyor ve sonra bu kepengi kim tamir edecek?"

"Altında bir çalı var. BILGINIZE."

"O zaman başlangıçta o kadar da tehlikeli değil ve kancalarla uğraşmak sadece bu evin yapısal bütünlüğünü bozmakla kalmayacak, aynı zamanda beni yavaşlatacak ve hiçbir şey başaramayacak. Tıpkı bu konuşma gibi."

"Sana hiç mantıklı olmadığını söyleyen oldu mu?"

Balz tekrar arızalı deklanşöre döndü. "Bir ya da iki kez ortaya çıktı. Neyse ki, çok zor duyabiliyorum

istediğim zaman."

Z gözlerini kapadı. Gözlerini yeniden açtığında -piç kurusuna devam etmesini söylemeye hazırды, barbut çarkında bahse girmesi gereken onun lanet olası hayatıydı-Balz çoktan yarı kapalı panjurun dibini çekiştirmeye başlamıştı, eldivenli elleri ekmek somunları gibi kilitlenmiş, vücudu geriye doğru eğilmişti. Eğer o şey programa uymaya karar verirse, Piç serbest düşüşe geçecekti-

"Kımıldamayacağım," diye pufladı Balz. "Kahretsin. Bir sonrakini deneyeyim."

"Sence onların nesi var?" Z dedi ki.

Uzaktan rüzgâr bir uğultu çıkardı, yaklaşmakta olan bir trenin sesine benziyordu. Neyse ki köşk dağ kadar ağırdı, yoksa uçup gidebilirdi.

"Sanırım motorlar yanmış," diye bağırdı Balz aşağıya. "Elektrik ateşinin kokusunu buradan alabilirsiniz."

Piç bir sonraki sabit kanada doğru yengeç yürüyüşüyle ilerledi.

Çek. Çek. Hiçbir yere.

"Bekle, bir fikrim var." Erkek belindeki ipi çıkardı ve panjurun altına bağladı. "Benden daha iyi bir kaldıracın var."

"Çekil yolumdan." Piç kaçınılmaz olarak yapacağı tartışmayı yapamadan Z araya girdi: "Yanıyorsun. O yüzden kapa çeneni."

"Ne söyleyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Tarih."

Ama Piç yine de eldivenli ellerini deklanşörün üzerine koydu.

"Eğer bu giderse lanet olası evden düşeceksin." Z başını salladı. "Sadece mantıklı ol. Lütfen?"

Pekala. Ne biliyorsun? Sihirli kelime.

Balz mırıldanarak geri çekildi. Sonra Z naylon ipi ellerine birkaç kez doladı.

ve tek başına denedi, bir arabayı çamurdan çıkarmaya çalışan bir çekici gibi vücudunun tüm gücüyle gevşedi. Sonunda kalçalarına gömüldü, kolları ve omuzları gerildi, dudakları dişlerinden uzaklaştı.

Muazzam bir çığlık koptu ve ardından deklanşöre basıldı.

"Oh, kahretsin!"

Z kış üstü düştü, kar vücudunu bir beyzbol eldiveni gibi kavradı, tamamen destekte, yastıklama yoktu. İp gevşeyip bacaklarına dolandığında, Balz pencereye doğru gevşekçe sallandı, bir ayağı sabit, diğeri serbest, bir eli bir sonraki panjurun rayına kilitlenmiş, diğeri yukarı ve dışarı. Çabucak toparlandı ve bir kez daha cırt cırt yaptı.

"İyi misin?" diye seslendi Piç aşağıya.

Z ayağa kalktı ve sırtındaki karı fırçaladı. "Sana söylemiştim."

"Bir sonrakinde de aynı şeyi yapalım."

Zsadist evin diğer ucuna baktı. Qhuinn ve Blay alt kattaki panjurlar üzerinde çalışıyorlardı ya da öyle olmalıydılar. İlki donmuş gibi görünüyordu, çünkü ağaç hattına doğru bir şeye odaklanmıştı.

Z parmaklarını ön dişlerinin arasına soktu ve ılık çaldı. Ses yayıldıkça Qhuinn'in odağı da değişti.

Bir süre sonra kardeş iki kısa ılık çaldı.

"Yardıma ihtiyaçları var mı?" Balz yukarıdan sordu.

"Her yer temiz." Z bir sonraki başarısız deklanşöre başıyla işaret etti. "Pekâlâ Örümcek, beni de buna bağla. Şu işi bitirelim ve bu eski gemide başka ne sorun varmış görelim."

CHAPTER THIRTEEN

I her şey yoluna girecekti.

Qhuinn'le birlikte merdivenle garaja yeniden
çererken Blay'in aklından geçen de buydu. Kırılan panjurlar
olması gereken yere indirilmiş ve kilitlenmişti, motor
hatları kesilmişti, böylece tam elektrik geldiğinde arıza
riski yoktu. Fırtınadan sonra pek çok tamirat yapılacaktı ve
o zaman her şeyi yeniden bağlamak için zaman olacaktı. Ne
olamazdı

gün ışığında geri çekilme riski vardı.

Tam eve geri dönüyorlardı ki, uzaklarda bir yerden
muazzam bir kükreme duyuldu. Ve bir ikincisi. Bir
üçüncüsü.

Bu noktada ışıklar tamamen geri geldi, jeneratörler loş,
yaygın bir mırıltıya yerleşti.

"Ruhn tam bir usta," dedi Qhuinn, çamur odasındaki
merdiveni duvara dayayıp boktan ayakkabılarının
basamaklarındaki karları ezerken.

Mutfaktaki köpeklerin sevinci, ıssız bir adadan
kurtarılan bir grubun sevincine benziyordu. Bir Carnival
yolcu gemisi tarafından. Bar dolu ve açık büfe hazırды. Ve
Charo Lido Güvertesinde sahne alıyordu.

"İşte böyle bir adam," diye onayladı Blay.

Mutfağa girdiklerinde ve personel tarafından gereksiz yere alkışlandıklarında Blay parkasının fermuarını açtı, ancak bunun sadece bir duraklama olması ve tekrar dışarı çıkacak olmaları ihtimaline karşı pufu olduğu yerde tuttu. Fuayede insanlar bir kez daha toplanıyordu, girişler organik bir şekilde gerçekleşiyordu, sanki elektriğin tekrar gelmesi bir hesaplaşma gerektiriyormuş gibi-

Çarpışma bomba gibi gürültülüydü.

Ve bunu kırılan camlar, soğuk bir hava patlaması ve yankılanan çam kokusu izledi.

Kimse tepki veremedi Rhage ve Butch kütüphaneden koşarak çıktılar. İkisi de tokat kavgasına tutuşmuş gibiydi, yüzleri kızarmış, burunları akmış, gözleri görmüyormuş gibi kırışıyordu. Kar saçlarını, omuzlarını ve kollarını kaplamıştı.

"Ağaç," diye nefes nefese kaldı Rhage.

Butch kalp krizi geçiriyormuş gibi kendi parkasının önünü tuttu. "Büyük ağaç-"

"Peşimizden geliyorlar!"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu birisi.

"Peki az önce eve ne çarptı?" diye bağırdı bir başkası.

"Lanet olası ağaç!" Rhage kendini toplarken

Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve daha iyi nefes almak için eğildi. "Ve evin içinde."

O anda, büyük merdivenin başında, Wrath ve Beth oğullarıyla birlikte belirdiler. Kraliçe L.W.'yi kucağında taşıyordu, küçük çocuk ise Golden Retriever cinsi pelüş hayvanını -kendisinden daha büyük olanını- taşıyordu ve Wrath'ın eli George'un ipine kilitlenmişti.

"Herkes iyi mi?" Beth aşağı seslendi. "Bir çarpışma duyduk."

İniş geçtiklerinde Kral, "Ve bir sürü de Çam-Sol kokusu alıyorum," dedi. "Kütüphanede neler oluyor?"

Blay başını salladı ve Qhuinn'e baktı, bundan sonra neyin yanlış gideceğine dair bir soru sormaya hazırды-

Işıklar beklenmedik bir şekilde söndüğünde.

Aydınlatmanın olduğu her yerde, ani ve yaygın bir şekilde zifiri karanlığa geri döndü, güvenlik ışıkları yanmadı, şömineler yanmadı, mumlar Thomas Edison yüzünden konserve oldu.

Daha sonra Blay boşlukta döndüğünü ve kollarını büyük merdivene doğru uzattığını hatırlayacaktı. Sanki ne olacağını, hangi yanlış adımın atılacağını, hangi dengesizliğin trajik bir düşüşle sonuçlanacağını biliyor gibiydi.

Gazap inişte iyi olacaktı. Kör bir erkek olarak ışığın olup olmaması onun için önemli değildi. Ancak Beth için görme yetisini aniden kaybetmek bir şok etkisi yaratacaktı ve Blay tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama o ve diğer herkes onun alarm çığlığını duymuştu.

Ardından düşüş geldi.

L.W. feryat etmeye başladı, aynı anda merdivenlerden aşağıya doğru mide bulandırıcı bir dizi çarpma ve darbe geldi, çürükler ya da daha kötüsü meydana geldi ve yapılacak hiçbir şey yoktu. Momentum, yerçekiminin amansız çekimiyle korkunç bir sonuca doğru ilerliyordu ve karanlıkta, Blay ne kadar ileri uzanırsa uzansın, ne kadar zorlarsa zorlasın, kaçınılmaz olanı durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tek atışlık bir delikti. Planlanmış bir şey değildi, kesinlikle korkunç bir sonuç değildi.

Ve tüm bunlar olurken çocuk çığlık attı.

"Bir tane daha var," diye seslendi Balz artık kapanmış olan pencerelerden aşağıya. "İşte."

Zsadist kar yığınınından tekrar ayağa kalktı ve derisini fırçaladı. Serbest düşüşte ağırlığını yakalama konusunda temel bir yetkinlik geliştirdiğini düşünürdünüz ama hayır. Her şeyin yükünü poposu çekmişti. Şimdi üç kez.

Balz'ın işaret ettiği yöne doğru bakarken gözüne bir kar tanesi geldi. Acıyı ovuşturarak, "Evet, orayı da kapatmamız gerek. İpi yukarı çıkaralım mı?"

"Yapacağım."

Kanca takma meselesini tekrar gündeme getirmeye gerek yoktu. Balz onun tırmanma uzmanlığı konusunda haklıydı. Piç'in tırmanışı ve yerinde kalması son derece etkileyiciydi ve bir erkeğin, adamın yıllar içinde tam olarak neye bulaştığını merak etmesine neden oluyordu.

Yine de bu, Z'nin gerçekten cevaplanmasını istediği bir soru değildi.

Geri adım atarak evin genişliğini gözden geçirdi, bilirsiniz, herhangi bir panjurun sihirli bir şekilde geri çekilmeye karar vermiş olma ihtimaline karşı. Ki öyle bir şey olmamıştı. Ama bir erkek shellanını ve yavrularını düşündüğünde paranoyaklaşırdı.

Ya o şeylerden biri gün ortasında yerinden çıkmaya karar verirse? Ya elektrikler tekrar gelse ya da bir dalgalanma olsa ya da ... bir şey ... ve öğle vakti aniden malikane camdan dışarı çıksa?

Tanrım, neden bunu daha önce dert etmemişti?

İçinden sıcak bir dehşet parıltısı geçerken, en azından ayak parmakları boktan kalçalarında biraz ısındı. Bu sırada Piç çoktan diğer pencereye geçmişti, ip kılıcından kuyruk gibi sarkıyordu, ince eldivenli elleri panjurun sol üst köşesinde motorun

Alt gövdesi dış duvarla aynı hizadayken, üst gövdesi ona çalışacak alan sağlamak için kıvrılıyordu.

"Neredeyse bitti," diye seslendi. "O zaman ben gidiyorum-"

Bir anda, bulunduğu pencere, uzak taraftaki odanın içinde güneş doğmuş gibi aydınlandı, sarı ışık geceye, fırtınaya doğru akmaya başladı.

Ne yazık ki, hepsi bu değildi.

Balz'ın bağlantısını kestiği motordan kıvılcımlar çıktı, elektrik yükü metalden erkeğe aktarıldı, şimşek gibi çakan mavi ark Piç'in ellerinden birine doğru gitti.

Ve vücudunun içinden.

Bir elektrik kesintisi voltaj transferini kaydederken, Balz havaya fırladı, vücudu bir tahta gibi kaskatı kesilmiş, kolları ve bacakları tamamen açılmıştı.

Z bilinçli bir düşünce olmadan tepki verdi. Düşüşü üçgene aldı ve erkeğin altına girdi, çarpışmaya karşı kendini destekledi, kollarını bir saman balyasını yakalayacakmış gibi kavuşturdu. Son anda, Balz'ın ölü ağırlığı yere doğru inerken, Z dönerek kucaklamaya çalışacağı yükün yanında olması gerektiğini fark etti.

Elektrik yanıklarından bahset.

Ağır yükü yakaladığında, burnuna metal bir tang ile birlikte yanmış et kokusu çarptı ve sonra kokuları hiç düşünmedi. Erkeği karların üzerine yatırarak nefes alıp almadığını kontrol etti ve almadığını gördü. Kendi omzuna uzandı-

Kahretsin, iletişim cihazı yok. Çünkü evdeydiler, sahada değil.

Z, eldivenlerini çıkarıp şahdamarında nabız ararken yüksek sesle ve uzun uzun ısıklık çaldı. Zayıf. Ya da ... belki de yoktu? Piç'in parkasını çekerek açtı ve nefes alıp almadığından emin olmak için başını aşağı eğdi.

Sonra avuçlarından birini diğzerinin üzerine, o koca kışlı göğsün ortasına koydu, parmaklarını birbirine kenetledi ve düz kollu kalp masajına başladı.

"Hayatta kalıyorum, hayatta kalıyorum," dedi nefesinin altında, iki büklüm olmuş elleriyle sıkıştırırken. "Ah, ah, ah ... ah ... hayatta kalmak ..."

Erkeğze iki nefes vermek için durakladı. Evet, Amerikan Kalp Derneği'nin artık bunu tavsiye etmediğinin farkındaydı ama sıradan bir seyirci değildi ve kurtarma nefesleri onun için sorun değildi.

Göğüs kompresyonlarına devam ederken, çeşitli "Hey!" "Kardeşlerim!" diye seslendi. "Fritz!"

Yardım edin diye bağırmadı. Hiç bağırmamıştı ve şimdi de bağırmayacaktı.

Piç için tekrar nefes alma zamanı.

Nefes al. O gevşek ağza zorla üfle. Nefes al. Zorla nefes al. Ve sonra göğüs kompresyonu ve bağıрма ile daha fazla.

Tanrım, burada birinin dikkatini çekmek için ne yapması gerekiyordu?

CHAPTER FOURTEEN

I Malikânenin fuayesinde güvenlik ışıkları söndükleri gibi aynı uyarısızlıkla tekrar yandı ve Blay kendini felçli bir mahmen ve korkunç yaraları olan b i r genç için, Wrath'ın çıldırmış olması için hazırladı.

keder, için-

Büyük merdivenin yarısına kadar inen bir tablo vardı ve büyük Kör Kral bu tablonun tam ortasındaydı.

L.W. tulumunun arkasından Wrath'ın yumruğuna asılmıştı, genç çığlık atıyordu ve yüzü kıpkırmızıydı ama onu öldürecek bir düşüşten kurtulmuştu. Ve Kral'ın diğer tarafında, Beth kolundan yakalanmıştı, tüm vücudu kırmızı halı kaplı basamakların geri kalanına doğru eğilmişti, sadece bir ayağı dikilmişti, diğeri hiçbir yere doğru yüksek bir tekme atıyordu.

Düşüşe gelince? Merdivenlerin dibine. . . L.W.'nin en sevdiği oyuncak, neredeyse gerçek boyutlardaki golden, puf patileri ve gevşekçe doldurulmuş bacaklarıyla, sert mozaik zeminde karmakarışık bir yığın halinde yatıyordu.

Gazap, Kraliçesini ve oğlunu kurtarmıştı.

Ve onun yanında, George, gerçek hayattaki köpek, donmuş ve panik içinde nefes alıp veriyordu, sanki hayvan her şeyin farkındaymış gibi

neredeyse bir trajedi olacaktı.

Etrafta duran herkes rahat bir nefes alırken, Kral sevdiklerini kendine çekti, hem shellan'ını hem de genç yakınına kucakladı, L.W. mahmen'i tekrar menzile girer girmez sakinleşti ve her şey yolundaydı.

"Kahretsin," diye nefes aldı Qhuinn. "Yani ... sadece bok-"

Elektrikte bir hıçkırık oldu, her şey tekrar dalgalanmadan önce duraksadı - ve sonra duvarlardaki aplikler tamamen hayata döndü, yemek odasındaki avize yeniden alevlendi ve sadece çalışmadıkları zaman fark ettiğiniz kaynaklardan her türlü aydınlatma aktı.

"Seni yakaladım," diyordu Wrath yumuşak bir sesle. "İkinizi de yakaladım."

Beth, Kral'ın devasa üst koluna asılırken titredi. "Bizi nasıl yakaladın?"

"Gözler her şey değildir, Leelan." Wrath başını çenesinin altına sıkıştırdı ve boşluğa baktı, sargıları yüz ifadesini gizliyordu. "Ve bir şeylerin nerede olduğunu bilmek gibi bir yeteneğim var. Beni ayakta tutan şey bu."

Blay'in belinde bir el hissetmesi başını döndürdü. Qhuinn'in gözlerinin içine bakarken, "Yapamıyorum bile," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Buraya gel."

Arkadaşına dönüp yüzünü o güçlü boynuna gömmek ve gözlerini kapatmak hiç de erkekçe görünmüyordu. Ama sanki umurunda mıydı? Göz kapaklarının arkasından görebildiği tek şey, kırık kemikler ve fayansların üzerine dökülmüş kanla dolu bir ceset yığınıydı.

Ne yapacağını, ne söyleyeceğini düşünemedi, elinin çok iyi bildiği o sıcak, sert kavrayışla tutulduğunu hissetti -Ve bir sonraki fark ettiği şey Qhuinn tarafından bilardo salonuna çekildiği idi. İkisi de bilardo masasına

Bilardo masalarının düzeni, nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu, ama sonra -resto!- bardaydılar.

"Otur."

Qhuinn bir tabure çıkardı ve Blay'i bir saksı bitkisini düzenler gibi düzenledi: Düz bir yer gördü ve üzerine bir şey koydu.

Blay tartışmaya meyilli değildi. En azından kış desteğiyle değil. "Bu gece içki içmeyeceğimizi sanıyordum."

"İçki içmiyoruz. Bu tıbbi bir şey."

İki shot bardağı çıkarıldı ve ardından I. W. Harper's geldi. Qhuinn'in eli, her birine bir yudum doldururken tam olarak sabit değildi ve bu, eşinizde görmek istediğiniz şey değildi - ama kendi botlarınızda titrerken, titremelerinizle yalnız olmadığınızı bilmek güzeldi.

"İç bakalım."

Fuayede her türlü muhabbet dönerken, birlikte bir shot attılar ve Qhuinn bir tane daha dağıttı. İkisinden sonra durdular ve bardakları lavaboya koydular-

İşte o zaman Blay düdüğü duydu. Ya da en azından duyduğunu sandı.

Bunu söylemek zordu çünkü o büyük merdivenin etrafındaki yankı odasında çok fazla ses vardı, insanlar adrenalinlerini emin misin-tamam mısın konuşmalarıyla yakıyorlardı.

Blay gözlerini kapatıp kütüphaneye açılan açık cep kapısına baktı ve kulaklarına rüzgârın evin ön tarafındaki kuytu köşelerden ve arka tarafta bir ağacın açtığı kocaman delikten geçerken çıkardığı diğer kuş seslerini eleme talimatı verdi.

"Ne oldu?" Qhuinn sordu.

Blay taburesinden kalktı ve cep kapısına doğru ilerledi-oh, kahretsin. Büyük Elma'nın Rockefeller Center'a tatil için astığı büyüklükte sivri bir yaprak dökmeyen ağaç, kar, soğuk ve her türlü dış mekanı beraberinde getirerek bir dizi Fransız kapıdan içeri dalmıştı.

Paha biçilmez kitaplar ve harika eski halıyla birlikte yapılan bir dekorasyon işi değil.

"Eh," dedi Qhuinn, "en azından çelenkleri ve ışıkları asmak için bir şeyler kesmek zorunda kalmayacağız."

"Demek Rhage ve Butch'u kovalayan şey buydu-"

Dışarıdan gelen bağırış kesik kesikti ama yeterince belirgindi.

Blay hızla ilerledi ama ağaca değil, hâlâ kapalı ve kilitli olan diğer Fransız kapılarına doğru koştu. Kapılardan birini çekip açtığı anda içeri daha fazla soğuk girdi ama derin dondurucuya aldırış etmedi.

Güvenlik ışıklarında iki figür gördü; biri karda sırtüstü yatmış, diğeri çömelmiş ve bir göğsü pompalıyordu.

Blay döndü ve bağırdı, "Sihhiye! Sihhiyeye ihtiyacımız var!"

Sonra o ve Qhuinn fırtınanın içindeydiler. Z kalp masajı yapıyordu, Balthazar ise kalbi duran kişiydi.

"Benim devralmamı ister misin?" Blay dizlerinin üzerine çökerken sordu.

"Ben söylediğimde onun için nefes al. Üç . . . iki . . . bir . . . nefes al."

Blay, Balz'ın burnunu sıktı, erkeğin dudaklarını mühürledi ve oksijeni ciğerlerine itti. Geri çekilip derin bir nefes daha aldığı anda yanık kokusunu aldı. Deri ve metalik bir şey.

O ölmedi, dedi Blay kendi kendine. Ölmüş olamaz.

"Nefes al!" Z emretti.

Blay tekrar aşağı indi ve kendi ciğerlerindeki havayı diğer erkeğinkilere vermeye zorladı. Yanında, Qhuinn Balz'ın elini tutmuş ve ovuyordu. Ya da belki üzerinde dua ediyordu.

"Neredeler?" Blay etrafına bakınırken şöyle dedi. "Sıhhiye!"

Tanrım, dövüşcü ölmüştü-

Hiçbir uyarıda bulunmadan -çünkü bu gece hiçbir uyarıda bulunulmuyordu- Balz arkasına yaslandı ve öyle büyük bir nefes aldı ki, sanki dışarıdan bir güç tarafından canlandırılmıştı, karanlık bir büyü içinden geçip onu hayata döndürmüştü.

Erkeğin gözleri kocaman açıldı ve büyümüş gözbebekleri yukarı doğru odaklandı. Sonra başını Z'ye doğru çevirdi.

Balz kulağa tamamen yanlış gelen bir sesle Eski Dilde şöyle dedi: "O burada. İblis geri döndü."

* * *

Bir saat sonra Z eğitim merkezindeydi. Herkesin bulunduğu kliniğe doluşmak yerine spor salonunun yanındaydı.

Gözlerini her kırpışında, karlar içindeki Balthazar'ı görüyordu; beyaz yüzü ona dönmüştü, gözleri dalgın ama odaklanmamıştı, o tekinsiz sesi öbür taraftan gelen bir şey gibiydi.

İblis geri döndü.

Z gözlerini ovuşturdu ve arkasını dönerek havuza doğru yürümeye başladı. O soğuk havada söylenen o dört kelime bilinçsizce söylenmişti. Z bunu biliyordu çünkü Doktor Jane ve V dışarı çıkıp Balz'ı değerlendirdikten sonra içeri götürölmesine izin verdiklerinde gerçek Piç geri dönmüştü.

Bu sözleri söyleyen, yarı yolda kalmış biriydi, bedensel bir kabuğa sahip bir hayaletti, mesaj ürkütücüydü çünkü ölümlü bilincinden başka bir yerden yayılıyordu.

Onu kütüphaneye soktuklarında tekrar sarsıldı ve sonra kapılardan birini kırarak içeri giren ağaca baktı.

"Bunu buraya kim koydu?" diye mırıldandı. "Sığmıyor."

O noktada büyük bir rahatlama yaşanmış, stabilizasyon ve iyileşme kendini gösterdiğinde herkes için kabarcıklı bir mutluluk olmuştu. Balz yine de buraya getirilmişti elbette. Piç arkadaşları da onunla birlikte muayene odasıındaydı. Yine de iyi olacaktı - doktorlara göre kalıcı bir yan etki beklenmiyordu.

Ama bu konuda yanılıyorlardı. Balz'la ilgili olmasa da.

Z havuz alanının cam girişinde durdu. Bu dört kelime, söylendikleri erkek için gerçeklikte bir yarılmaya neden oluyordu.

Ama Z'nin şeytanı geri dönmemişti. Bunu daha önce de yaşamıştı. Mantıklı tarafı bunu biliyordu.

Ve yine de . . .

Karar, herhangi bir seçim kavşağına geldiğinin farkında olmadan verilmişti. Ancak ayakları açıkça yeni bir hareket tarzına kararlıydı ve bedenini havuzun çevresinden uzaklaştırarak onu ofise, ofisten geçerek malzeme dolabına götürdü.

Gittiği yönle savaştı. Malikanenin mahzenine, çok çok arkadaki o köşeye, oraya getirdiği karton kutuya gitmek istemiyordu

-

Z tünele adımını attığında derin bir nefes aldı ve işte o zaman bir şeyin kokusunu aldı.

hiçbir anlamı yoktu.

Sağ tarafa, en uçtaki karanlık boşluğa bakarak kaşlarını çattı ve derin bir nefes daha aldı.

Temiz hava mı? Ne oluyor be?

Bu gece yolunda gitmeyen şeylerin sayısı göz önüne alındığında, dönüp o yöne doğru ilerledi. Yoluna devam ederken, hareketle etkinleşen tavan ışıkları yolunu aydınlatıyor, ayak sesleri etrafta yankılanıyordu. Tanrı biliyordu ki kat etmesi gereken çok uzun bir mesafe vardı. Tünel dört şeyi birbirine bağlıyordu: bir terminal olan Çukur; ortadaki malikâne ve eğitim merkezi; ve çok çok karşı uçta, çeyrek mil ötedeki dağa açılan gizli bir kaçış kapağı vardı.

Kimse girip çıkmamalıydı.

Öyleyse neden Kardeşlik kompleksinin bu bölümünde fırtınanın, gecenin, yaprak dökmeyen ağaçların kokusu vardı?

Çelik kapağa yaklaştığında, acil durum silahları, hayatta kalma paketleri ve dış giysiler dizisi ortaya çıktı, dramatik bir ayrılma durumunda her şey yakalanmaya hazırdı. Peki ya üçlü kilitli geçidin diğer tarafında? Karartılmış bir Chevy Tahoe ve birkaç kar motosikletinin bulunduğu sığ bir mağara vardı; araçlar hava koşullarından korunmuş, meraklı gözlerden ve izinsiz girişlerden korunmak için kamufle edilmişti.

Etrafına bakarken kaşlarını
çattı. Hiçbir şey yerinde
değildi.

Beton zemin üzerinde nemli ayak izleri kurumuyordu.

Ekipman koleksiyonunda boş mandal yoktu. Benzin kokusu da yoktu.

Tuhaf. Ama belki de V her şeyi kontrol etmeye karar vermişti. Bu gece işlerin nasıl gittiğini düşünersek, paranoya için onu kim suçlayabilirdi ki?

CHAPTER FIFTEEN

TSınıf, eğitim merkezinin sıralamasındaki son sınıftı ve Blay kapıyı itip ışığı açtığında, sınıfın bulunduğu yere baktı.

Bir zamanlar John Matthew ve Qhuinn ile birlikte öğrenci olarak oturmuştu. Trans öncesi günlerinde, Kardeşlik'in buradaki eğitim programındayken, birbirlerine kenetlenmişlerdi. Bunun bir kısmı John Matthew'u Lash'ten korumaktı. Daha çok basit, kalıcı dostluk bağlarıydı.

Qhuinn onu içeri kadar takip ederken, erkeğin yüzünde meraklı bir ifade vardı. Herkes gibi onlar da Balz'ın muayene odasının dışında beklemişler ve iyi haberleri teyit ettikleri için rahatlamışlardı; sadece hastayla ilgili değil, gerçi bu en önemli şeydi. Tohr ayrıca herkese fırtına tüm şiddetiyle devam etse de malikânedeki tüm panjurların kilitlendiğini, kütüphanedeki ağacın söküldüğünü ve yaprak dökmeyen ağacın kırarak açtığı Fransız kapılarının kontrplakla kapatıldığını duyurmuştu.

Yani her şeyin nasıl başladığını düşünürsek?

Qhuinn kara tahtanın yanına gitti -Kardeşler için kuru silgi yoktu, o süslü yeni şeylerden hiçbiri yoktu- ve bir parça tebeşir aldı. Çizdiği kalp taslağı sarı renkteydi, astarlı bir hukuk defteri rengindeydi. Ortasına şöyle yazdı: "Q+B = 4EVA"

Tebeşiri yerine koyarken avuçlarını çırparak temizledi. "Yani on iki yaşındayım, tamam mı? Beni dava et."

"Bence romantiksin."

"Sana çok mu asıldım?" Qhuinn etrafında döndü. "Yani, ben-"

Blay bu soruya kaşmir kazağının altından tutup yukarı kaldırarak ve başının üzerine koyarak cevap verdi. Ardından, mavi ve mercan kareli olduğu ve mavi kazağını tamamladığı için seçtiği düğmeli gömlek geldi.

Qhuinn durduğu yerde dondu kaldı. Sonra gözleri parladı.

"Kapıyı kilitledim," dedi Blay. "Ve hayır, bana çok fazla asıldığını düşünmüyorum-" Arkadaşını durdurmak için avuçlarını uzattı. Sonra ileriye işaret etti. "Oh, hayır düşünmüyorsun. Şuraya oturmanı istiyorum. Öğretmenin oturacağı yere."

Qhuinn özensiz bir hareketle boş masanın arkasına geçti ve çok kötü bir profesör taklidi yaptı. İşin başındaymış gibi görünmek yerine, parmaklarını birbirine geçirdi, ellerini kibarca önünde birleştirdi ve uslu durduğu için kurabiye almak için dua eden uslu bir çocuk gibi omurgası kaskatı kesilmiş bir şekilde oturdu.

Blay kollarını açarak yavaşça arkadaşının önünde döndü. Kelimenin tam anlamıyla bir teşhirci değildi ama vücudunun görüntüsünün sevgilisine hissettirdiklerinden hoşlanıyordu.

Örneğin, inleme? Masanın arkasından mı geliyor?

Dünyadaki en iyi ses.

Qhuinn'e yaklaşarak sol çizmesini masanın kenarına koydu ve kalçalarını ahşap st kısımda fermuarının arkasındaki çıkıntı çok belirgin olacak şekilde eğdi. Bağcıkları çözerken acele etmedi ve Qhuinn'in gözlerinin çıplak omuzlarında ve göğsünde, karın kaslarında ve ereksiyonunda dolaşmasından zevk aldı. Ve sonra sıra diğer tarafa geldi, yine ilmek çözme, serbest bırakma, dışarı ıkarma.

Geri çekilirken karo zemin ayaklarının altında soğuktu. Sonra arkasını döndü.

Ellerini fermuarına götürerek düğme ve fermuarı hızla kapattı. Sveter yüzünden ve duşta geciktikleri için kemer takma zahmetine girmemişti ve şu anda tokalarla uğraşmak zorunda olmadığı için memnundu.

Aslında bu beklenti ikisinin de işine geliyordu: Qhuinn'in bağlayıcı kokusu her türlü karanlık baharatı alevlendiriyordu - bu da Blay'in tünelden geçen insanların ne düşünebileceğini merak etmesine neden oldu.

Öte yandan, Doktor Jane Balz'ın iyileştiğini açıkladıktan sonra herkes malikâneye dönmüştü. Hem fırtına varken kim otoparka giderdi ki?

Blay'in ince yn pantolonu yeterince boldu, öylece bırakabilirdi ama bunun neresi eğlenceliydi? Yavaşça Qhuinn'in ne istediğini görmesine izin vererek santim santim ilerledi. Ve işlerin tam da Blay'in umduğu gibi gittiği açıktı çünkü sınıfta bir homurtu yükseldi.

Ve sonra nefes nefese kaldı.

Ardından nefes nefese kaldı.

Blay yavaşça hareket ederek pantolonundan çıktı ve omzunun üzerinden baktı. Qhuinn ellerini birbirine bağlama alışkanlığını kaybetmişti. şimdi avuçlarını dikmiş ve eğilmişti.

Öne doğru, mavi ve yeşil gözleri sabitlenmiş ve sıcaktı, dişleri aşağı inmiş, dudakları geriye doğru soyulmuştu. Kana susamış görünüyordu, iyi anlamda. En iyi şekilde.

Blay kendini gerdi, vücudunu kıcından ensesine kadar dalgalandırdı ve sonra arkasını döndü.

Kendi uyarılmışlığı leğen kemiğinden dışarı doğru çıkmıştı ve biraz ilgiye ihtiyacı olduğuna karar verdi. Elini göğüs kaslarından aşağıya doğru kaydırды, göğüs uçlarından biriyle oynamak için durakladı ve ardından karın kaslarının çıkıntıları üzerinden aşağıya doğru devam etti.

"Benim için dokun," dedi Qhuinn gırtlaktan gelen bir sesle. "Doğru... okşa-oh, kahretsin."

"Hoşuna gitti mi?" Blay avucunu kalın şaftının üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi. "Bunu mu istiyorsun?"

"Evet ..." Qhuinn sandalyesi gıcırdayarak ayağa kalkmaya başladı. "İhtiyacım var-"

Blay arkasını döndü ve boştaki elini kıcında gezdirdi. "Yoksa bunu mu istiyorsun?"

"I istiyorum Her şeyi. Hepsi . " geldi ve hırıltılı bir cevap.

Blay bir kavis daha çizerek masalardan birinin üzerine eğildi. "O zaman neden gelip almıyorsun?"

* * *

Masayı siktir et.

Qhuinn etrafından dolaşarak zaman kaybetmeyecekti; kaltağın üzerine gitti, zıpladı ve havaya fırladı. Bulunduğu yer ile olması gereken yer arasındaki beş metreyi tek bir adımda kat etti ve bu sırada uyarılmayı da başardı.

Blay eğilmiş ve omzunun üzerinden bakıyordu ve ona neyin çarpacağını biliyordu: Masanın köşelerine tutundu ve kendini destekledi, omzu

Kasları yukarı doğru esniyor, omurgası boyunca uzanan kasları pürüzsüz teninin altında dalgalanıyordu.

Eline tüküren Qhuinn, ereksiyonuna bir geçiş yaptı ve sonra içeri girdi, derinlere indi. Altında, Blay'in başı yukarı kalktı ve seslendi, çaresiz ses Qhuinn'in cildinin her santimini farkındalıkla karıncalandırdı - ancak daha sonra daralma ve sıcaklık hissi her şeyin üstesinden gelirken duyma duyusu kayboldu.

Hareket içgüdüsel ve zorlayıcıydı, pompalama ritmi olmasını istediğinden daha güçlüydü. Yine de onu durdurmak mümkün değildi.

"Daha sert," diye inledi Blay. "Daha sert. . ."

Qhuinn, Blay'in kalça kemiklerinin üzerindeki sıkı beli kavradı ve parmaklarını gergin ete batırdı. "Daha ne kadar sert," diye homurdandı.

Blay'in kolları, Qhuinn'in leğen kemiğinin önü o muhteşem kıçın arkasına çarparken, doruk noktası çok yakında gelirken - bununla savaşmak için bir neden yoktu - kendini saldırıya karşı tutarken yağlandı.

Orgazm Qhuinn'i arkadan yakaladı, gövdesini Blay'in sırtına doğru itti, kalçaları sarsıldı ve yerine kilitlendi. Boşalmalar keskin zevk noktalarıydı, o kadar keskindiler ki tatlı bir acı veriyorlardı.

Ve durmadı. Etrafına uzanarak Blay'in elini itti ve pompalamaya devam ederken okşamayı devraldı, ileri penetrasyona shaftın aşağı çekilmesiyle karşılık verdi, avuç içi kafaya doğru hareket ederken horozunun geri çekilmesini sağladı. Koordinasyon gerektiriyordu.

Ama o kadar çok pratik yapmıştı ki, değil mi?

Sırada Blay vardı, sıcak jetler Qhuinn'in elini ve avucunu kapladı, her şey kayganlaştı. Her iki yerde de. İkisini de durdurmak mümkün değildi ve Qhuinn erkeğiyle birlikte bu erotik düzlemde olmayı seviyordu.

zevk dalgaları, onları birleştiren deneyimin yoğunluğu.

Qhuinn çekilene kadar. Ve arkadaşını yuvarlayana kadar. Genelde Blay zarif ve kıvrak bir hamleydi. Ama şimdi öyle değildi.

Kemiksiz bir şekilde yüzüstü yere düştü, mavi gözleri cam gibiydi, ağzı soluk soluğa açılmıştı, efordan rengi uçmuştu. Arkadaşının kalçalarından birini kavrayan Qhuinn, dizini yukarı kıvırdı ve kendini geriye doğru eğdi.

Bu sefer yavaş gitti.

"Bana bak, Blay," diye fısıldadı.

O güzel gözleri odaklanmayı başardığında Qhuinn parlak elini ağzına götürdü. Parmaklarını teker teker yaladı, içine çekti, tadını çıkardı, dilini uzattı ve avucunda gezdirdi.

Blay inledi ve sertçe boşaldı, kendi karın kaslarının üzerine boşaldı.

Bu da erkeğe temizlemesi gereken bir şey veriyordu, değil mi? Ama bu beklemek zorundaydı.

"Oh, Tanrım," diye homurdandı Qhuinn, kendi boşalmasını bulduğunda, başı geriye düştü, gözleri kapandı, bedeni en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Bu da gerçek aşkına, erkeğin onun için ne anlama geldiğini ve Blay'in ne kadar güzel olduğunu gösteriyordu.

CHAPTER SIXTEEN

Daddy?"

Z yatak odasının kapısını açtığında, küçük ses yüzüne bir gülümseme getirmiş olsa da Gece mutluluktan uzak şeylerle doluydu. Evet, Balz hayatta kalmıştı. Ve evet, ev onarılmıştı. Ama pek çok nedenden ötürü, Z'nin ruhu savrulup duruyordu, azgın bir okyanus gibiydi.

Ve yine de o sesle söylenen o tek kelime?

Zsadist, henüz ailesinin özel alanının eşiğini geçmemiş olmasına rağmen dizlerinin üzerine çöktü. Yine de aniden, bu kadar savunmasız olduğu bu anda onu kimin görebileceğini umursamadı.

Ayrıca, antika halının üzerinden kendisine doğru gelmekte olan şeyden başka bir şey bilmiyordu.

Sevgili Nalla, tatlı, sevgili Nalla, yeni yürümeye başlayan, gevezelik eden ve hayatının en güzel günlerini yaşayan Nalla, kollarını açmış, bacaklarını sallayarak ve sağlıklı vücudunu bir o yana bir bu yana sallayarak ona doğru yürüyordu. En iyi kısmı? Ona gülümsüyordu.

Sanki birbirlerinden sadece bir iki saat değil de bir asır ayrı kalmışlar gibi.

Buna hâlâ inanamıyordu. Shellan'la birlikte bu mucizeyi yarattıklarına hala inanamıyordu ve içindeki tüm çirkinliklere rağmen, derisinin altında gizlenen pisliğe rağmen, boynundaki ve bileklerindeki dövmeli köle bantlarına ve iğrenç yara izine rağmen ...

"Babacığım! Seni seviyorum, baba!"

Nalla kendini tamamen ona bıraktı, onu yakalayacağını biliyordu, onu her zaman koruyacağına ve güvende tutacağına inanıyordu. Kocaman kolları Nalla'nın küçük, sıcak bedenini sararken, ona nazıkçe baskı yapıyordu.

"Baba!" Kucaklamasına karşılık olarak kolları boynuna dolandı ve sıkıca sarıldı, yumuşak yanağı yüzünün yan tarafına değdi. "Geri döndün!"

Onu her gördüğünde, sanki onun sütlerine, yatak odasına, eve, yemek odasına, oyun odasına dönüşü hayatında başına gelmiş en heyecan verici şeymiş gibi ünlemlerle konuşuyordu. Sürekli olarak onun bunu atlatmasını bekliyor, ona alışacağı ya da belki de onu bu kadar dikkat dağıtıcı bir şekilde sevmeyeceği zaman için kendini hazırlıyordu ... ama bu olacak gibi görünmüyordu.

Göz kapakları açılana kadar gözlerini kapattığının farkında değildi.

Odanın öbür ucunda, Bella kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde hülyalı bir ifade, sırtını çalışma masasına yaslamıştı.

Sanki onu kızlarıyla birlikte görmek dünyada en sevdiği şeymiş gibi.

Ve anında denizleri sakinleştirdi, çalkantılı dalgalar hafifledi.

Z ayağa kalktı ve Nalla'nın ağırlığını kolunun altına aldı. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve Shellan'ın yanına gitti.

Adam yaklařtıķa kadın dudaklarını kaldırdı ve adam menzile girer girmez aēzını onunkine dayadı.

Bir ürperti ile Balthazar'ın evin yanından takla atarak yere düřtüēünü hatırladı. Sonra erkeēin kol ve bacaklarının seēirdiēini, eldivenlerinin karı sıvazladıēını, taşların arasındaki yarıkları bulan yumuşak ayakkabılarının, başka türlü hareket etmeyen bacaklarının tabanını tekmelediēini gördü.

Son görüntü, o donmuş yüzden dışarı bakan açık gözlerin üzerine süzülen az sayıdaki kar taneleriydi.

"Saat kaç?" Z kabaca sordu. Aslında pek de umurunda deēildi.

"Son Yemek yakında geliyor. Saat beş gibi mi?" "Acıktım," diye açıkladı Nalla.

Z kızına gülümsedi. "O zaman ařaēı inip karnını doyuralım."

"Yaşasın!"

Kucaklaşmalar devam etti ve Z gözlerini tekrar kapattıēında kendini tekrar dışarıda, soēukta buldu ve Balz'ın her nereden geldiyse geri dönerken söylediklerini duydu-

Kapaklarla birlikte geri aç. Evet. şu anda göz kırpmaktan daha uzun bir süre o lanet şeyleri kapatmayacaktı. Ve belki de önümüzdeki beş yıl boyunca.

Kapıya doēru giderlerken Bella, "Ben de yemeye hazırım," dedi.

Heykeller Salonu'na adını atan Z, oturma odasındaki taze kontrplaēın kokusunu aldı ama havada başka kokular da vardı; iyi pişmiş yemek kokuları ona fırtınayı atlatacaklarını hatırlatıyordu. Aslında atlatmışlardı da. Dışarıda işler çıēırından çıkmıştı, rüzgâr şiddetliydi ve kar hiç şüphesiz santim santim yaēıyordu. Ama onlar

Sadece kendi küçük ailesi değil, evde yaşayan herkes için güvenli, sıcak ve kuru.

Alt kattaki yemek salonunda insanlar toplanıyordu ve üç kişilik yerlerine geldiklerinde Nalla'yı Bella'ya uzattı.

"Nereye gidiyorsun baba?"

"Hemen döneceğim." Kızının yanağına dokundu ve sonra arkadaşına gülümsedi. "Sadece kimsenin yardıma ihtiyacı olup olmadığını kontrol edeceğim."

Nalla ciddiyetle, "Bu yapılacak iyi bir şey," dedi. "O zaman geri gel."

"Evet, hemen döneceğim."

Kilere doğru yürürken yalan canını yaktı ama kendi kendine uzun sürmeyeceğini söyledi. Bu sadece . . . çok uzun zamandır hissetmediği bir dürtü.

Harekete geçmesi gerektiğini biliyordu, yoksa ona huzur yoktu.

Bodruma açılan çelik kapı yakın zamanda yenilenmiş ve mutfak ile kilerdeki pervazları dolduran eski ahşap kapılara benzeyecek şekilde boyanmıştı: Çeşitli panellerin etrafındaki cıvata desenleri olmasa, evdeki diğerleri gibi külden yapıldığını düşünerek aldanabilirdiniz.

Şifreyi girmeye gittiğinde, köpeklerin hepsinin Son Yemek'i masaya koymakla meşgul olduklarından ve onunla fazla ilgilenmediklerinden memnundu; bu da sadece bir şeye ihtiyacı olup olmadığına dair dört soruyla ve Z'nin verdiği dört teşekkürsüzün aslında kastettiği şey olup olmadığını kontrol eden Fritz'in gergin bir bakışıyla karşılaştığı anlamına geliyordu. Her zaman olduğu gibi, bir misafirperverlik bataklığında debelenmek gibiydi ve geçmişte, bu dalkavukça engel parkuru onu çılgına çevirmişti. Artık bunun köpeklerin tarzı olduğunu anlamıştı ve buna alışmıştı.

Çelik kapı bir barikat gibiydi ve o lanet şeyi açmak için omzunu zorladı, iyi yağlanmış menteşeler hizmete çağrılmalarına hiç itiraz etmedi. Merdivenlerden iniş tanıdıktı ve alt kata indiğinde tavşan yuvası gibi boşluklarda yolunu biliyordu. V'nin dövme odası buradaydı. Devasa fırınlar da öyle. Ve depolama alanları.

Aradığı şey ikincisiydi.

Her ailenin kendi birimi vardı, kapalı kapılar ardına kadar açıldı çünkü malikanedeki herkes birbirinin işini bilse de mahremiyete saygı gösteriliyordu.

Onunki en uçtaki odaydı ve tavan boyunca hareketle etkinleşen ışıklar vardı ve o beton koridorda ilerledikçe uyanıyordu. Koku, nemli hava ve dökülen zeminin hemen altında bulunan yeraltı suyundaki minerallerden geliyordu. Küf kokusunu fark ettiği anda kendini kötü hissetti, sanki Fritz'e bir şekilde ihanet etmişti.

Eğer o köpek burada nem olduğunu bilseydi?

Bu salona bir nem giderici filosu ve bir donanma gemisini fırçalamaya yetecek kadar sıcak su ve köpük ile saldırırdı.

Kendisinin ve Bella'nın kaldığı birimin kapısına geldiğinde derin bir nefes aldı ve kapıyı açmakla vakit kaybetmedi. Ne kadar oyalanırsa oyalansın, içinde ne olduğunu değiştiremeyecekti.

Eşiği geçerken içeride bir ışık daha yandı.

Görecektir pek bir şey yok. Bella için vakumlu plastik kaplarda paketlenmiş mevsimlik kıyafetler. Nalla için de aynı şekilde kaldırılmış, ancak çok hızlı büyüdüğü için muhtemelen bir daha giyilmeyecek olan mevsimlik kıyafetler.

Z için mevsimlik bir şey yoktu. Hava nasıl olursa olsun aynı kaslı gömleği, deriyi ve deri ceketi giyiyordu.

Sadece çoraplarını karıştırırdı.

Bazen siyahtılar. Bazen de beyaz.

Ona parti hayvanı diyebilirsin.

Bella'ya ait birkaç kutu çalışma kitabı vardı. Çiftlik evinden getirilmiş yorganlar. Örtülerle örtülmüş bir kanep ve sandalye vardı.

Bella'nın hâlâ sahibi olduğu, Mary'nin apartman dairesinin yanındaki mülkü düşündü. Bu çok garipti. Bu iki gayrimenkulün tesadüfi yakınlığı olmasaydı, bu kadar çok şey asla yaşanmazdı: Mary, John Matthew ile yerel intiharı önleme hattındaki işi sayesinde tanışmıştı. Mary bir insan olarak John'un ne olduğunu bilmese de Bella onun ne olduğunu biliyordu. Sonra üçü eğitim merkezine getirilmiş, Mary burada Rhage ile tanışmış, Z ve Bella da tanışmış ve insanların dünyasında bir yetim olan John Matthew, Wellsie ve Tohr'da sevgi dolu bir anne baba bulmuştu.

Şimdi, yıllar sonra, John Matthew bir kardeşti ve Xhex'te bir eş bulmuştu. Rhage ve Mary çiftleşmiş ve Bitty'yi evlat edinmişlerdi. Z ve Bella da ebeveyn olmuşlardı. Yine de Wellsie gitmişti ve bu asla geçmeyecek bir kayıptı. Ama Tohr'un Sonbahar'da başka bir aşkı vardı, her ne kadar ilk güzel shellanının yerini tutmasa da. Kardeşliğin dünyasına giren başkaları da vardı; Piçler Çetesi ve Seçilmişler gibi.

Kâtip Bakire, gitti.

Lassiter dönemi başladı.

Yine de tüm değişikliklere rağmen geçmiş hâlâ gölgede kalıyordu. Z deponun arka tarafına, daha önce on tomar yazıcı/fotokopi makinesini barındıran Hammermill kutusuna gitti

Kağıt. Kapak bantlanmamıştı, oluklu mukavva yeterince sağlam bir sızdırmazlık sağlıyordu ve kimsenin onu kurcalayacağı da yoktu.

Bella içinde ne olduğunu biliyordu.

Z sert zemine diz çöktüğünde her iki dizi de çatırdadı, omurgası da öyle. Öne doğru uzanırken parmakları hafifçe titredi. Kutuyu açmaya karşı gösterdiği direnç hafif ve aynı zamanda eziciydi.

Kapağı kenara koyarak içeri baktı, tavandan gelen ışık başının ve omuzlarının üzerinden akıyor ve duvarda gölgede bir taslak oluşturunuyordu.

Uyku paleti katlanmıştı, keçe gövdesi kalındı ve ağırlığını oluşturmak için bir araya getirilmiş ucuz lifler nedeniyle benekliyd.

Büyükülüğü göz önüne alındığında, sanki kutu tam olarak bu şeyi saklamak için yapılmış gibi iç kısmın tamamını kaplıyordu.

Z battaniyeyi çıkardı. Üzerinde uyuduğu şeyi tutarak . . . Tanrım, yıllar ve yıllar... Kendini onu ne zaman kaldırdığını hatırlarken buldu; önce yatak odasındaki dolaba, sonra ofisten aldığı bu kutuya ve en sonunda da buraya. Hayatını değiştirmeye kararlıydı. Bağlandığı dişiyi kaybetmişti-

Hayır, daha da kötüsü, Bella'ya gitmesini söylemişti.

Yine de o gittikten sonra bile kendini geliştirmeye karar vermişti. Okumayı ve yazmayı öğrenmeye. Acımasızca öfkelenmeyi bırakmaya.

Onu öldürdüğünden beri yanında uyuduğu metresinin kafatasını yok etmek de bunun bir parçasıydı. Bir yatakta uyumaya başlamak da öyle.

Bella'nın dönüşüne hazırlandığını çok az biliyordu. Ve ancak Bella döndükten ve bir mucize eseri onu geri aldıktan sonra ne olduğunu anlamıştı.

yapıyordu. Ancak başarısız olacağından korkuyordu ve bu yüzden onu serbest bırakmak zorunda kalmıştı. Kendinden nefret ettiği bir asırdan sonra, ona layık olabileceğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

Z bir sarsıntıyla arkasını döndü. "Alo?"

Birkaç ayak sesi duyuldu ve ardından Mary, Rhage'in shellanı, deponun açık pervazları arasından içeri adım attı. Dişi vampir değildi ama artık insan da değildi. Kâtip Bakire onu zamanın sürekliliğinin dışına çıkarmış, Rhage'in Mary'yi ölümcül kanser hastalığından kurtarmak için yaptığı pazarlığın bir sonucu olmuştu. Karşılığında, kardeş gecelerinin geri kalanında canavarıyla yaşamak zorunda kaldı ve biliyor musunuz? Yaptığı seçimlerden çok memnun görünüyordu ve Z de bunu anlayabiliyordu. Mary sakın ve makul bir kaleydi, Rhage'in uçuk kaçıklığına karşı mükemmel bir dengeydi.

"Merhaba." Elini kısa kahverengi saçlarında gezdirirken gülümsedi. "Umarım sizi takip etmemin bir sakıncası yoktur."

Z elindeki şeye baktı. "Eskiden bunun üzerinde uyurdum."

Ona bir şey anlatmaya ya da herhangi bir bağlam sağlamaya gerek yoktu. İkisi birlikte saatler geçirmiş, geçmişini gözden geçirmiş, bazı şeyleri konuşmuş, yapabildikleri zaman ve yerde yeniden çerçeveselendirmişlerdi. Mary sadece mükemmel bir sosyal hizmet uzmanı değildi; aynı zamanda çok bilge ve çok şefkatliydi. Ona çok yardımcı olmuştu.

"Uzun süre üzerinde uyudun," dedi pervaza yaslanırken. Her zamanki gibi iyi yıkanmış bir kot pantolon ve sıcacık bir kazak giymişti, bileğindeki kocaman altın Rolex makyajsız, mızımız esmer havasına pek uymuyordu. Ama Rhage'in saatini her zaman takardı.

"Bu gece o battaniyeyi tekrar ziyaret etmeye karar vermenizin özel bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Bir an için kızın cevabı tamamlayacağını umdu çünkü kız onun neden burada olduğunu çok iyi biliyordu. Ama o daha iyi bilmeliydi. İşi yapmak zorundaydı. "Belki de Balthazar'ın başına gelenler yüzündendir."

"Birlikte yaşadığınız birinin ölüme bu kadar yaklaştığını görmek gerçekten üzücü."

"Buraya geldiğinde söylediği şey de buydu." Z ona iblisin yorumunu anlattı. "Konuşurken tam bana bakıyordu."

"Bunun özellikle size yönelik bir mesaj olduğunu hissettiniz mi?"

"Ben yaptım."

Adam daha ileri gitmeyince, "Hanımının sana musallat olmak için ölümden döndüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu.

Z bunu bir an için düşündü. Mantıksal olarak . . . ? "Şey, hayır. Ama 'iblis' kelimesini duyduğumda aklıma tam olarak bu geldi."

"Bana mantıklı geliyor."

Tekrar paletin kıvrımlarına baktı. "Ama biliyorsun, mesele sadece bu değil." Yatak odasında kendisine doğru koşan Nalla'yı düşündü. "Her şey bitmiş değil. Kendim, içim hakkında düşündüklerim."

"Daha açık konuşabilir misiniz?"

"Pis kısmı." Ona doğru baktı. "Sesin bana söylediği şey, bilirsin, gerçekte ne olduğum, ailemin göremediği şey hakkında."

"Seninle ilgili neyi göremiyorlar?"

"Ne kadar kirliyim." Sesi kısıldı. "Ne kadar ... pisim." Mary bir şey söyleyemeden adam boğazını temizledi. "Ama demek istediğim, bütün bunları zaten yaşadık."

O kadın tarafından bana yapılanlar hakkında konuşmak için ne kadar zaman harcadık?"

Sadece sessizlik ona geri döndü. Bu da çok sinir bozucuydu.

"Neden gitmedi?" diye sordu. "Benim hayatım iyi. Aşığım, bir kızım var. Her şey yolunda."

"Evet, öyle."

"Ee, ne oluyor lan?" Kaşlarını çattı. "Özür dilerim, sana kızmak istememiştim."

"Bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Sizin için bir kaynak oldum ve yardım etmek için elimden geleni yaptım. Eğer bu düşmanlığı bana yöneltmek istiyorsanız, bunu kabul edebilirim."

"Ama bunu yok edemezsin." Başının yanını işaret etti. "Bu lanet şey hep benimle olacak, ha. Ne kadar iyileşirsem iyileşeyim."

Mary onun yanına geldi, diz çöktü ve bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "En son ne zaman buraya gelme ihtiyacı hissettin?"

"Bu kutuyu kaldırdığımdan beri değil."

"Peki kafanızdaki o ses sizi en son ne zaman gün boyunca uyutmadı?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir ay, belki daha fazla." "Peki ya son kabusunuz?"

"Ekim."

Kadın sabırla ona baktığında, yüzünü ovuşturdu. "Tamam, iyi, daha iyiye gidiyor. Eskiden olduğu gibi her dakika uyanmaya kıyasla. Ama lanet olsun. Aynı şeyleri tekrarlamaktan yorulдум. Aynı acı. Aynı zayıflık."

Mary başını salladı. Sonra da şöyle dedi: "Biliyor musun, yaralanma ve iyileşme hakkında bir teorim var. Sadece anekdot niteliğinde, travmayla ilgili kendi kişisel deneyimlerimden yola çıkıyorum - ki bu sizin deneyimlerinizle kıyaslanamaz bile." Etrafında dönerek

Bağdaş kurup oturdu, sanki ona ne kadar ihtiyaç duyarsa o kadar kalmaya hazırdı. "Bana göre ruhlar uzuvlardan farklı değildir. Eğer bir bacağınızı ya da kolunuzu kırarsanız, kırdığınız zaman canınız çok acıyacaktır, keskin ve dayanılmaz bir şekilde. Terapi, kemiği alçıya düzgün bir şekilde yerleştirmek ve iyileşmesini izlemek için yaptığınız şey gibidir. Fiziksel rehabilitasyon, esneme, takip röntgenleri. Ama uzuv asla eskisi gibi olmaz. Yağmurlu günlerde eklem ağrır. Üzerinde maraton koşarsanız, ağrıyacaktır. Belki de iyileşen kısım tam olarak doğru değildir. Ruhlar da aynıdır. Eşlerimizle veya birlikte çalıştığımız insanlarla günlük etkileşimlerimiz olsun, koştuğumuz farklı maratonlar vardır. Belki de Balthazar'ın yaralanması gibi bir olaydır. Belki de kötü bir gecenin yıldönümüdür - ya da bir tatil veya doğum günü gibi iyi bir gecenin. Bunlar ruhlarımızın koştuğu maratonlardır ve bazen ağrılarımızı iyileştirdiğimiz yerlerdir. Ya da daha kötüsü. Ve bu, hayatta kalan biri olmanın tartışılmaz bir parçasıdır."

Z eliyle keçeyi okşadı, kaba şekerlemeyi hissetti.

"Sanırım işin bittiğini düşünmüştüm."

"Hiçbir zaman bitmez. Hayatımızda, kendimizde bilinçli olmak istiyorsak, çalışma her zaman gereklidir."

"Sonsuza dek fizik tedavi."

"Böylece daha iyi işlev görebilir, daha iyi hissedebilir ve daha sağlıklı olabilirsiniz. Sakatlığı geri alamazsınız ama her zaman sahip olduklarınızla çalışabilirsiniz."

"Keşke zorunda olmasaydım." Ona tekrar baktı.

"Kahretsin."

Kulağa ezikçe geliyor."

"Hayır, bu kulağa çok insani geliyor." Mary küçük bir kahkaha atarak başını salladı. "Vampir demek istedim."

Sessizlik aralarındaki boşluğu yumuşattı ve aklının bir köşesinde Mary'nin sessizlikte rahat olabilmesinin onun için doğru terapist olmasının birçok nedeninden biri olduğunu düşündü.

Derin bir nefes alarak paleti olduğu yere geri koydu ve kapağı tekrar üstüne yerleştirdi. Sonra kutuyu eski yerine itti.

Birkaç kalp atışı boyunca olduğu yerde kaldı. Sonra tam boyuna ulaştı ve hançerli elini kardeşinin değerli shellanına uzattı.

"Son yemeğe ne dersin?" dedi ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Bir şeyi aklında tutmanı istiyorum." Gözlerini ona dikti. "Birlikte geçirdiğimiz onca saati biliyor musun?"

"Evet?"

"O kadar kötüler miydi?"

"Yani, onları sevdim mi? Hayır. Üzgünüm ama bu bir hayır olurdu."

Mary başını salladı. "Sorduğum şey bu değerdi. O kadar kötüler miydi?"

"Hayır."

"Her şeyi baştan yapabilir misin? Mesela en başından şu ana kadar?" Aralarındaki betonu işaret etti. "Burada ilk tanıştığımız andan bugüne kadar?"

Konuşmaları düşündü. Bazıları diş çekmek gibiydi. Bazıları biraz kolaydı. Diğerleri onu duygusal olarak mahvetmişti. Biri -ya da hayır, ikisi- onu gerçekten kusturmuştu.

Hatta birkaç tanesine gülmüşlerdi bile.

"Evet," dedi. "Hepsini tekrar yapabilirim."

Mary elini onun koluna koydu. "O zaman iyileşmeye, hayatta kalmaya ve gelişmeye devam etmek için tam olarak ihtiyacın olan şeye sahipsin. Eğer gözlerimin içine bakabilir ve 'Evet, ben hallederim' diyebilirsen. Konuşmaya devam edebilirim. Kendim ve dünyadaki yerim hakkında öğrenmeye devam edebilirim. Destekleyici bir ortamda şüphelerimi ve korkularımı ifade edebilirim ve bilirim ki

Kirli değilim. Pis değilim. İstismara uğradım. Ben bir kurbandım. Ve bunların hiçbirı benim hatam değildi; ruhumun saflığını ya da kalbimin derinliğini ve güzelliğini de değiştirmedı. Eğer o tendonları, bağları ve eklemleri çalıştırmaya devam edebilirsiniz? Bu gece hissettiğin gibi ne kadar çok hissedersen hisset, iyi olacaksın."

Z derin bir nefes daha aldı. "Biliyor musun, bu kelimeleri kafamın içinde söylemeye çalışıyorum. Böyle olduğumda, içimde ne olduğumdan şüphe ettiğimde..."

"Güzel." Onun kolunu okşadı ve elini bıraktı. "Bir gün onlara inanacaksın."

Karmakarışık, iğrenç düşüncelerini düşündü. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

Eğildi ve onunla göz temasını sürdürdü. "nk dostum, bunlar doğru."

CHAPTER SEVENTEEN

A Elle sabah onda mutfaktan çıkıp babasının garajına girdi. Sağ taraftaki kapının açma düğmesine bastığında, kapı açıldığında gözlerini kırıştırdı. Yavaş yavaş, parlak güneş ışığı içeri giriyor ve babasının arabasını, çim biçme makinesini, çöp silindiri sırasını aydınlatıyordu. Kar fırtınası sonrası parıltısı o kadar parlaktı ki koluyla gözlerini korumak zorunda kaldı ama her şey yeterince çabuk düzeldi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, BMW'yi tamamen atladı.

Uzak duvarda, çoğu babasına ait olan bir sürü spor malzemesi vardı: Sopalar, eldivenler, topalar, kendi etrafında sarılmış voleybol filesi, çizgi patenleri, hokey çantaları. Yayılmaya doğru ilerlerken, giydiği kare burunlu, sert tabanlı ayakkabılar keskin tokat sesleri çıkarıyordu. Ayağına oturması için üç çift çorap giymesi gerekmişti ama sanki umurundaydı?

Kros kayakları çelik rafların sonunda düzenli bir şekilde sıralanmıştı, her bir çift üstte ve altta bantlarla birbirine bağlanmıştı, sııklar daha gevşek ve eğimliydi.

Rossignols'u seçti çünkü ayakkabıların üzerinde aynı marka vardı ve diğerleri Head dedi.

Eşyaları bahçeye çıkarmak iki kişilik bir işti, ince ve hafif kayakları sıırıklarla birlikte kontrol etmek imkansızdı, babasının arabasının yan tarafını çizmek istemediğini varsayarsak - ve o sedanla zaten yeterince uğraşmıştı, çok teşekkür ederim.

Her şey ön bahçede olduğunda, dış peddeki kodu girdi ve her şeyi kapattı. Sağına soluna baktığında bir ton el değmemiş kar gördü. Sokakta henüz hiçbir şey sürülmemişti, ne yol, ne kaldırımlar, ne de araba yolları, ancak kar küreme makinelerini yeni çıkarmış ve mülklerinde çalışmaya başlamış birkaç adam vardı.

Sanki bir baba zili çalmıştı ve bu bir yarıştı.

Tepede gökyüzü imkânsız bir maviydi, o kadar yankılı ve berraktı ki gece boyunca süren fırtınayla bağdaştıramıyordu. Ama belki de mesele buydu. Kar fırtınası her şeyi silip süpürmüş, temizlemişti.

Keşke bu sihir kendi hayatında da işe yarasaydı.

Ayakkabıların parmak uçlarını bağcıklara geçirerek sıırıkları avuçladı ve yola koyuldu. İlk başta yavaş ilerliyordu, dengesi kötüydü, hiçbir şeye ritmi yoktu. Daha önce sadece iki kez kros yapmıştı ama okulun atletizm takımındaydı, yani en azından aerobik kapasitesi sorununun bir parçası değildi.

Çok geçmeden bir adım attı ve soğuk, kuru havada nefes almak iyi hissettirdi. Sokağında ilerledi ve sokağın sonuna geldiğinde sıcaktan bunalmıştı, bu yüzden yün şapkasını çıkarıp parkasının cebine tıktırdı.

Ana yol sürülmüştü ve o da bankette kalarak, belediye kamyonlarının birikintilerin çoğunu yoldan çekmesinden sonra oluşan banketlerden aşağıya doğru kayan bir inç tozda gerçekten iyi zaman geçirdi. Dışarıda birkaç araba vardı, çoğunlukla yüksek

açıklık SUV'ları ve sanki otomobil seçimlerinin tamamen onaylandığını hissetmiş gibi kendini beğenmiş görünen sürücüler.

Tam olarak ne kadar uzağa gittiğini biliyordu. Altı nokta dört mil. Bu yolu pek çok kez koşmuştu. Aslında, bütün bu gidip gelmeler onun okul takımına girmesinin sebebiydi. Kros.

Öte yandan Terrie tam bir kanepede patatesiydi. Aile içinde yapılan şakaya göre Elle ve babam kuş tüyüydü, annem ve Terrie ise ölçüsüz bir şekilde uzanıyorlardı.

Terrie hâlâ çoğu zaman iPad'inde oyun oynuyor olsa da artık kimse bu karşılaştırmaları yapmıyordu.

Dükkanlar ve otobüs durakları görünmeye başladığında Elle yaklaştığını anladı. Yolda daha fazla trafik vardı, bu yüzden kaldırıma çıktı - ya da kar yağışı olmasaydı kaldırıma çıkacaktı - ve çok geçmeden bir CVS'nin dar çimenlik alanından geçti. Ondan sonra, Rossignol'larda bir alışveriş merkezinin sürülmemiş otoparkı boyunca çaprazlama ilerledi ve uzak tarafta apartman blokları başladı, binalar dış boya işlerine göre gruplandırıldı.

Gri ve beyaz. Her tarafı koyu kahverengi. Krem ve beyaz. Koyu yeşil ve ten rengi.

İsimler tesislerden daha süslüydü. Greystone Village. Elmsworth Court. Willowwalk Evleri.

As she shhhhsht-shhhhsht-shhhhsht'd along, she figured whoever owned the places had chosen the names deliberately. Birimler kötü değildi. Ama kesinlikle eski Brownsboro Place'e layık değillerdi.

Annesinin evi sokağın sondan ikinci sırasındaydı ve Elle park yerine girdiğinde şunu gördü

Her yer sürülmüştü; öyle ki açık alandaki otoparkların altına park etmiş tüm sedan ve minivanlar tamamen kapatılmıştı. Kimse bir yere gitmek için harekete geçmiyordu. Ne de olsa Cumartesi günüydü ve merhaba, kar.

Ayrıca bu kadar rüzgar varken koca şehirde kim uyuyabilirdi ki? Sanki Caldwell New York haritasından silinecek gibiydi.

Annesinin oturduğu apartman iki katlıydı ve ikiye bölünmüştü, iki katlı olanın üst katlarını besleyen bir açık hava merdiveni vardı. Annesinin dairesi soldaki ikinci kattaydı ve Elle Audi station wagon'un yerine park edip etmediğini kontrol etme zahmetine girmede. Hiçbir zaman orada değildi. Zaten bu sabah da gitmiş olamazdı.

Kayakları çıkarıp bir araya topladı ve sııklarla merdivenleri çıkmak da çok zor oldu. Neyse ki ilk geldiği kapı annesinin kapısıydı. Kapıyı çaldı.

Cevap yok.

Kendisine verilen anahtarları çıkarırken Elle'in kalbi küt küt atıyordu. "Set" yanlış kelimeydi. Babasının evinin anahtarları bir setti. Ön kapının anahtarı, okuldaki dolabının anahtarı, bisiklet kilidinin anahtarı vardı. Annesinin dairesinde ise sadece yüzük ve tek bir çentikli sarkıt vardı.

Eşyaların kilidini açarak kapıyı bir santim araladı.

"Anne?" Cevap gelmeyince kapıyı fırlatıp açtı.

"Anne!"

İşte o zaman düşün aktığını duydu. Sonra da banyonun kapalı kapısından bir ses geldi.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Elle. Daha yüksek sesle, "Bekleyeceğim anne," dedi.

Kayakları dışarıda bırakarak, kendini içeri kapatırken çalınmamalarını umdu. Ve artık eve dönerken kullanacağı ekipmanlar için endişelenmiyordu. Dairenin içi o kadar karanlıktı ki, göremiyordu ve bu nedenle olduğu yerde kaldı - ve diğerleri. Bir süre sonra ayakkabılarındaki karı temizlemediğini fark etti ama dışarı çıkıp karşılama paspasına basmadan banyonun kapısı açıldı ve orta odaya ışık doldu.

"Hemen geliyorum," dedi annesi yatak odasına giderken.

Diğer kapı kapandı ama tuvaletten hâlâ ışık sızdığı için Elle'in gözleri çalışmaya başlayabildi. Kanepe ve iki koltuk eski aile evindendi ve oradaki oturma odasına sığmışlardı. Burada, çok daha az yer olduğu için çok sıkıştılar, aralarında bir sehpa yer yoktu, minderleri çok büyük, sırtları ve kolları çok uzundu. En azından tüm duvarlar krem rengiydi, bu yüzden koyu kırmızı tam olarak çatışmıyordu, ama gerçekten de uymuyordu. Renk çok canlıydı, taba rengi halı yulaf ezmesi üzerine ahududu gibi görünmesine neden oluyordu.

Her şey düzenliydi -ki bu rahatlatıcı bir şeydi- mutfak mutfakındaki küçük üçlü masanın üzerinde hiçbir şey yoktu, lavabonun etrafında bulaşık yoktu, buzdolabının üstünde mısır gevreği kutuları ya da tezgahın üzerinde döküntüler yoktu. Her zaman olduğu gibi Elle kendi kendine bunun her şeyin yolunda olduğu anlamına geldiğini söyledi. Intervention ve Hoarders programlarını izlemişti.

Düzenli olması iyi
olduğu anlamına
geliyordu. Değil mi?

Burnunu ovuştururken kendi kendine "Yaklaşamadım bile," diye mırıldandı.

Koku bayat ve tozluydu ve bu, kapalı panjurlarla birleşince kendisini nemli bir odada gibi hissetmesine neden oluyordu.

Mağara.

Karda iz sürme konusunda bir şeyler yapması gerektiğini düşünerek kros ayakkabılarını çıkardı ve kapının hemen içindeki kauçuk paspasın üzerine koydu. Sonra üç çift çorabıyla mutfak masasına doğru ilerledi ve oturdu. Beklerken, buzdolabının ön tarafının ne kadar çorak olduğunu fark etmemek zordu: Okul takvimi yoktu. Onun ve Terrie'nin resimleri yoktu. Ne kuponlar, ne doğum günü kartları, ne de notlar.

Tıpkı elektrikli şöminenin üzerindeki şömine rafında Terrie'yle birlikte okul üniformaları içinde çekilmiş çerçeveli fotoğraflarının olmaması gibi. Duvarlarda asılı hiçbir şey yoktu, her ne kadar anneleri posterler yerine gerçek yağlı boya tablolardan oluşan birkaç manzara resmi bırakmış olsa da. Bitki de yoktu; zaten jaluziler de sımsıkı kapatılmıştı, sadece aralarındaki boşluklar ve pervazlar görünüyordu.

Yani burada bir şey yetiştirmenin imkanı yok.

Derin bir nefes aldığı anda, annesinin her zaman kullandığı şampuanın kokusunu aldı ve acıyan gözlerini ovma zorunda kaldı.

"Seni beklemiyordum."

Elle ellerini indirdi. "Merhaba."

Annesi yatak odasının kapısında dururken, sabahları kahvaltı hazırlarken, öğleden sonraları okuldan sonra, akşamları yemek masasında her zaman orada olan aynı kişi gibi görünüyordu. Hâlâ gür kestane rengi saçları, koyu renk gözleri ve gülümsediğinde bir tarafında beliren gamzesi vardı. Ama terk edilmiş, ışıkları açık ama evde kimsenin olmadığı bir ev gibiydi.

O bakışın arkasında hiçbir şey yoktu.

Onları ne zaman terk etmişti? Megan'ı öğrendiği zaman mı?

Biliyor olmalı, değil mi?

Elle ağzını açtı. Ama sorularına cevap vermek ya da ailesinin evliliği hakkında kendisine özel bir şey söylendiğini itiraf etmek yerine, "Aradım. Bilirsin, sana gelebileceğimi söylemek için."

"Özür dilerim." Annesi koridorun ışığını yaktı ve mutfığa doğru yürüdü. "Şarj etmeye çalışıyordum."

"Cep telefonun değil." Onu da aramıştı. "Ev telefonu."

Burası bir ev değildi.

"Ah." Annesi, kalın boya ve eski aletlerle birlikte dairenin yaşının bir kanıtı olan duvara monte edilmiş üniteye döndü. "Bunun işe yaraması gerekirdi. Belki de duştaydım."

Annesi ahizeyi duvardan çıkarıp kulağına dayadıktan sonra açma kapama düğmesine dokunduğunda Elle yatak odasına baktı.

Şaşırmadım, içerisi gece kadar karanlıktı ama koridordaki armatürden gelen ışık gölgeleri delip geçiyordu. Yatak darmadağınktı, sanki biri yatağın ortasına bomba atmış gibi her türlü bükülmüş çarşaf ve düşmüş battaniyeyle kaplıydı. Yerde de çoğunlukla patates cipsi poşetleri ve Hershey's şekerleri vardı. Ve yan yatmış kola kutuları. Kağıt mendiller. Kağıt havlu ruloları.

"Yanlış gittiğinden emin değilim," dedi annesi. "Neyin yanlış gittiğinden yani."

Alıcı yerine yerleştirilirken bir klik sesi duyuldu.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin, Elle?"

"Um . . ." Elle gözlerini dağınıklıktan kaçırды. "Evet. Lütfen."

"Tamam o zaman. Bakalım neyimiz varmış."

Her şeyin eskiden nasıl olduğuna dair anılar canlandı ve Elle bir çırpıda hazırlanan lezzetli sandviçleri, hazırlanması saatler süren süslü akşam yemeklerini, ev yapımı ekmeği, el yapımı dondurmayı ve iki nesil öncesinden kalma zencefilli kurabiye tarifini hatırladı.

"Oh. Bugün market alışverişine gitmem gerekiyordu."

Elle şöyle bir baktı. Buzdolabının kapağında bir şişe ketçap, üst rafında çoğunlukla boş bir ranch sosu ve altta odun gibi yan yana dizilmiş yedi şişe beyaz şarap vardı.

Annesi buzdolabını kapattı ve dolapları açmaya başladı.

"Sorun yok anne. Aslında aç değilim. Unutmuşum. kahvaltı yaptım bile."

"Oh. Tamam."

Annesi geldi, diğer sandalyeyi çekti ve oturdu. "Okul nasıl gidiyor?"

"Güzel."

"Noel tatili için hazır mısınız?"

Elle parkasının koluyla oynadı. Sonra sıcakladığına karar verdi ve Patagonia'yı çıkardı. "Sanırım öyle."

"Bir hafta boyunca benimle olmanızı dört gözle bekliyorum. Çok eğleneceğiz. Yatıya kalacağız."

Elle yatak odasına doğru baktı. "Ah . . ."

Ayağa kalkıp dairenin diğer tarafına geçerken annesinin sandalyesi çıplak zeminde **g ı c ı r d a d ı .**

"Çok eğlenceli olacak." Kapıyı kapattı.

"Sabırsızlanıyorum."

Gözleri buluştuğunda Elle başını salladı. "Elbette. Ben de."

"Tabii geceleri babanızda kalmak istemiyorsanız? Belki kendi yataklarınızda uyumayı tercih edersiniz. Sadece birkaç ziyaret için gelebilirsiniz."

"Tamam. Eğer daha kolaysa."

"Gerçekten, siz kızlar bunu istiyorsunuz. Ama birkaç öğleden sonra eğlenebiliriz."

"Tamam."

Annesi tekrar oturdu ve gülümsedi. "Mükemmel. Dört gözle bekliyorum."

Elle ellerine baktı. Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışırken, buraya soracak sorularla geldiğini fark etti, aslında kendisini hiç ilgilendirmeyen şeylerle ilgili sorular. Her ne kadar yasal olarak iki kişi arasında gerçekleşmiş olsa da, boşanma dört kişinin hayatını etkilemişti, öyle değil mi?

"Sanırım geri dönsen iyi olacak."

"Artık çok büyüdün, her yere arabayla gidiyorsun." "Aslında kros kayaklarıyla geldim."

Omzunun üzerinden kapıyı işaret ederken -ikisinin de X-ışını görüşü vardı- annesi boş bir şekilde gülümsedi. "Biraz egzersiz yapalım o zaman. Biliyor musun, koşmaya başlamalısın, çocukken bu konuda hep iyiydin."

"Atletizm takımındayım, hatırladın mı?" "Oh, evet, elbette. Ne kadar aptalım."

Elle boğazını temizledi. "Dün gece kar fırtınası vardı. Fark ettiniz mi?"

"Var mıydı?"

"Yollar gerçekten tıkalı. Kar yüzünden."

Annesi biraz daha gülümsedi. "O zaman kayakların olduğuna sevindim."

"Evet. Ben de onlara sahip olduğum için mutluyum." Elle ayağa kalktı ve parkasını tekrar giydi. "Tamam. Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara?"

Kollarını havaya kaldıran annesi oturmaya devam etti. "Sarıl Bug. Bug'a sarıl."

Sertçe yutkunarak Elle yanına gitti. Eğildiğinde annesinin boğazlı kazağını giydiğini fark etti.

geriye doğru, alt tarafa dikilmiş olan etiketın dış çizgisi hemen önde.

"Hoşa kal anne," dedi Elle kabaca. "Terrie'ye onu sevdiğimi de söyle." "Tamam. Söylerim."

Elle doğrudu, kapıya gitti ve ayaklarını kare burunlu ayakkabılarının içine soktu. Sonra kapı tokmağını kurcaladı.

"Dikkatli sür," dedi annesi masadan, gözleri aralarındaki orta yerde bir yere odaklanmıştı.

Elle dışarı çıkıp kapıyı bırakırken, "Yapacağım anne," diye mırıldandı.

Metal panel çarparak kapandı. Bir an orada durdu ve karla dolu otoparka baktı, arabaların hepsi pudra şekeriyle kaplıydı, sabanın çabasıyla açılan oyuklar gece boyunca yağın ve rüzgârıa sürüklenen karların yumuşak kıvrımlarını bozuyordu.

Cebindeki telefonu titremeye başladı ve almaya gittiğinde eldivenlerini tekrar giydiğini, parkasının fermuarını kapattığını ve şapkasını başına geri taktığını gördü. Bütün bunların ne zaman olduğunu merak etti.

Eldivenini ısırarak telefonunu çıkardı.

Aramadaki isim üç harf uzunluğundaydı. "BABA."

Telefonu telesekretere bıraktı, sopaları ve kayakları aldı ve merdivenlerden inmeye başladı. Aşağıya indiğinde Rossignol'ları bıraktı ve parlak ışığa gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Ayakkabılarının uçlarını teker teker taktı. Ve sonra yola koyuldu, yolculuk sırasında açtığı yolu takip etti, nefesi ağzından çıktı ve puflar halinde omzunun üzerinden süzöldü.

Eskiden eve gitmek kolaydı, diye düşündü.

Yine de pek çok şey daha kolay olmuştu.

CHAPTER EIGHTEEN

Qhuinn eğitim merkezinin ofisinden içeri girerken adımlarında bir sıçrama vardı. Gece çökmüştü, İlk Öğün bitmişti ve o rotasyondan çıkmıştı. Ve Fırtına geçmiş, evdeki hasar onarılmış ve herkes güvendedeydi.

Ayrıca gün boyunca hiç uyumamıştı. Çok iyi sebeplerden dolayı.

O ve Blay gündüz saatlerini yatak odalarında soyunarak geçirmişlerdi. Ne kadar çok pozisyon olduğu ve ne kadar çok farklı yerde sevişilebileceği inanılmazdı: Yatakta tabii ki. Küvette. Duşta. Gömme dolapta -ki bu bir sürpriz olmuştu. Halı yanıklarının böyle bir ödül olabileceğini kim bilebilirdi?

Onlardan komik bir şekilde uzaklaşıyordu. Ve bu harika değil miydi?

Koridorda, ağırlık odasının yanından geçti ve müzik sesini duyunca içeri eğildi. "Sen lanet bir canavarsın, Hollywood."

Yerdeki minderlerin ve kaldırma makinelerinin arasında, gömleksiz Rhage barfiks setinin ortasındaydı ve her iniş çıkışında

Kardeşi yaptı, sırtındaki ejderha dövmesi esneyen kaslarıyla birlikte hareket etti ve kaydadı.

"Biliyorsun," diye homurdandı ağabey.

Qhuinn el sallayarak yoluna devam etti. Muayene odalarını ve ameliyathaneyi geçtikten sonra klinik alanının bir parçası olan son kapıda durdu. Adidas antrenman pantolonunun üzerine giydiği sweatshirt'ünü düzgün bir şekilde yerleştirirken saçlarının tamamen dağılmadığından emin oldu.

Gerçi ne kadar fırçalarsa fırçalasın, bir kısmının Violet Beauregarde renginde olduğu gerçeğini gizleyemeyecekti.

Luchas için fark etmezdi. Yine de eski aile alışkanlıkları, artık gerekli olmadıklarında bile zor ölürdü.

Parmak eklemleriyle vurduktan sonra içeri girdi. "Luchas, adamım, nasılsın-"

Qhuinn durakladı. Hasta odasında kimse yoktu. Ama en azından tekerlekli sandalye köşeye park edilmişti. Yani erkek kendisine söylendiği gibi bastonunu kullanıyordu.

"Güzel," diye mırıldandı Qhuinn. Sonra daha yüksek sesle, "Luchas, tuvalette misin?"

Şuradaki kapı kapalıydı ama akan bir duş yoktu. Lavabo da yoktu. Beklemekten memnun olan Qhuinn, kardeşinin okuma koltuğuna oturdu ve telefonunu çıkararak serinledi. E-postalarını kontrol ettikten sonra banyoya baktı.

"Luchas? Orada iyi misin?"

Ayağa kalkarak telefonunu bir kenara bıraktı ve kapıya doğru yürüdü. Panele doğru eğilerek dinledi. "Luchas?"

Kapıyı çaldığında cevap gelmeyince boğazı düğümlendi. "İçeri geliyorum, Luchas-"

İçeri doğru ilerlerken, harekete duyarlı ışıklar yandı. Orada da kimse yoktu: Küvet kuruydu. Havlular tam olarak çubukların üzerine katlanmıştı. Diş fırçası, diş macunu ve tıraş malzemeleri

lavabonun etrafında düzenli bir şekilde duruyordu. Bir paranoya dalgası onu duş kabininin buzlu kapısını açmaya itti. Her ihtimale karşı. Ama çatlamış bir kafadan akan kan yoktu. Ceset de yoktu.

Tam endişelenmeye başlamıştı ki rahat bir nefes verdi ve kendini aptal gibi hissetti.

Koridora geri dönerken ellerini eşofmanlarının içine soktu ve rotasını geri takip ederken bir melodi ıslık çaldı. Rhage ağırlık odasının önünden geçerken hâlâ barfiks çekiyordu ve cerrah ofisten içeri girerken Manny'ye selam verdi.

Havuz Luchas'ın gitmeyi en sevdiği yerdı. Mantıklı. Fiziksel sorunlarının boyutu göz önüne alındığında, suyun kaldırma kuvveti iyi hissettiriyor olmalıydı ve suda hareket edebilmesi hiç şüphesiz karadaki her şeyden çok daha kolaydı. Hayatını kurtarmak için bacağının bir kısmının kesilmesi gerekmişti ama proteze alışması zor olmuştu. Yine de daha iyiye gidiyordu.

Teşekkürler.

Yüzme alanının giriş holüne adım atan Qhuinn, klorun etkisiyle hapşırdı ve kollarını başının üzerine uzattı. Belki o da girebilirdi-

İkinci kapıdan çıkarken, durgun suya, boş banklara, tavandan tabana fayans döşeli alandaki mutlak sessizliğe baktı.

Tuvaletlere doğru aceleyle ilerleyerek erkekler tarafındaki kapıyı açtı. "Luchas?"

İki kabin vardı ve her ikisinin de metal panellerini iterek açtı. Hiçbir şey yoktu.

Havuzda geri döndüğünde, yüreği ağzına gelerek suyun kenarına gitti. Ama dipte hiçbir şey yoktu, boşulduktan sonra batan bükülmüş bir beden yoktu.

Kardeşinin nerede olduğuna dair mantıklı bir açıklama vardı. Olmak zorundaydı-

"Kahretsin, seni aptal," diye mırıldandı kendi kendine koridora geri dönerken.

Luchas, malikânenin kompleksinde istediği yere girip çıkmakta özgürdü ve Qhuinn bu "gelişin" bir parçası olarak büyük evin yemek salonundaki İlk veya Son Yemek'e gelmeyi umuyordu. Erkeği gelip almayı, ona bir yer ayırmayı, hatta onu ikna etmeye yardımcı olacaksa menüleri önceden temin etmeyi bile teklif etmişti. Şimdiye kadar bir sonuç alınamamıştı ama Qhuinn bu daveti yapmaya devam edecekti.

Yine de zor bir satıştı. Luchas artık doğası gereği yalnız biriydi, eskisinden çok farklıydı. Yine de, en azından fiziksel açıdan, her gece daha iyiye gidiyordu ve sadece türler açısından değil, insan açısından da her türlü tıbbi avantaja sahipti. Havers konsültasyon için bile müsaitti.

Yani her şey yoluna girecekti. Sonunda.

Qhuinn sınıf bölümüne doğru ilerlerken gülmek zorunda kaldı. Burada öğretilenler okuma, yazma ve aritmetik değildi. Bombalar ve patlayıcılar, zehirler ve gazlar, dövüşmek, ateş etmek, savunma amaçlı sürüş teknikleri. O, Blay ve John Matthew ilk kursiyer sınıfındaydı ve sonra ikinci bir grup daha gelmişti. Yakın gelecekte bir üçüncüsü daha olacaktı.

Şimdi tam olarak neyle savaştıklarını anladıklarında.

Stajyerlerin dinlenme odası tam da adının anlattığı gibiydi; öğrencilerin ya da kardeşlerin ve klinik hastalarının dinlenebileceği, biraz televizyon izleyebileceği ve bir şeyler atıştırabileceği bir yerdi. Aynı zamanda Luchas'ın tüm yemeklerini yediği yerdi.

Zaman göz önüne alındığında, Qhuinn önce orayı kontrol etmeliydi, ama her neyse. İçeri doğru ilerlerken tamamen rahatlamıştı.

O-

Hiç kimse. Masalarda değil. Gazoz makinelerinin, büfenin ya da buzdolaplarının yanında değil. Televizyonun yanındaki koltuklarda değil.

Qhuinn kendine panik yapmamasını söyledi.

Ama kalbinin göğüs kafesinin içinde depar atmasına engel olamadı.

Kütüphanenin dışında, dirseklerine kadar taze kara batmış olan Blay, zincirli testereyi çalıştırdı; gazı pompalandığında tiz bir vınlama duyuldu ve azaldı. Motor mırıldanmaya başladığında benzin ve yağ kokuları yoğunlaştı ama alçaktan esen rüzgâr yön değiştirdiğinde bunların hepsi silindi.

"Anladın mı?" dedi.

Tohr başını salladı ve devrilmiş yaprak dökmeyen ağacın gövdesine diktiği bok tekmesine yaslandı. "Vur oğlum."

Blay, çalışan bıçağı eve giren ağacın üzerine indirdi, tatlı balsam aroması lezzetli bir kozalak kolonyasıydı. Talaşlar yana savrulurken ve motorun sesi yükselirken, kesim hızlı oldu, zincirin dikenleri işi hazır hale getirdi. Ve bıçak uzak tarafta kırıldığında, ağaç ameliyat bitmiş de rahatlamış gibi sallandı.

"İyi iş," dedi Tohr eğilip bagajı tutarken.

Blay motoru keserken, Kardeş kozalağı ayağa kaldırdı ve ikisi de başlarını salladı. Sivri tepesi yerden yirmi metre kadar yüksekteydi ve Tohr'un vücudu kabarık yeşil dallar tarafından tamamen gizlenmişti.

"Çocuklar buna bayılacak." Blay testereyi bir ağaç sehpasıyla değiştirdi. "Eğer bizimkini kaldırabilirsen

küçük dostum."

Tohr ağacı kaldırdı ve Blay karnının üzerinde altına sıkıştı. "Bekle, sadece alıyorum-tamam, bırak onu!"

Taze kesilmiş kütüğün ucu sehpanın havuzuna indirilirken Blay vidaları sıktı ve sadece insan geleneği olan bir konuda böylesine temel bir yetkinlik geliştirmiş olmasına hayret etti. Sonunda sehpayı evin dışına koymanın her zaman daha iyi olduğunu bileceği kimin aklına gelirdi?

"Hazırız," dedi altından sürünerek çıkarken.

Yardım etmeyi teklif edebilirdi ama Tohr çam kokulu albatrosu kütüphaneye götürecek kadar güçlüydü. Kardeş de nereye gittiğini biliyordu, onu Charles Dickens'ın ilk baskılarının bulunduğu rafların yanındaki köşeye bıraktı.

"Yaşasın!" Bitty, paketlerini açtığı süs kutularının arasından konuştu. "Her şey mükemmel! Teşekkürler, Tohr Amca."

Küçük kız koşarak geldi ve kollarını Kardeş'e doladı. Bu da, uygun bir şekilde, devasa dövüşçünün tamamen erimesine neden oldu.

"Oh, çok rica ederim, bebeğim." Tohr gülümsedi ve hançerli elini kızın hafif omzuna koydu. "Bodrumdan her şeyi aldın mı?"

Kütüphanenin halısını süsleyen Rubbermaid konteynerlerinin sayısını düşündünüz mü? Hepsi de ikiz yatak büyüklüğündeydi. Caldwell'de daha fazla Noel süslemesi kaldığını hayal etmek zordu: Işık dizilerinden uzun çelenklere ve kırmızı, yeşil, altın ve koyu mavi renklerdeki binlerce cam süslemeye kadar tam bir envanter vardı.

"Tamam, bekle, Rhamp, nazik ol. Nazik ol."

Layla'nın sesiyle arkasına döndü. İkizler yerdeydi ve her ikisi de Bitty'nin özenle yaptığı paket açma işine doğru sürünerek yaklaşmıştı. Rhamp, doğal olarak, şişirilmiş camdan bir süs eşyasına uzanıyordu; eğer onu yere vurursa, ki vurmak üzereydi, milyonlarca keskin parçaya ayrılacaktı.

Ve onun kanının herhangi bir halıya bulaşması amaç değildi. Asla.

"Onu yakaladım," dedi Blay çullanıp Rhamp'ı menzilden çıkarırken.

Neyse ki çocuk çullanmayı her şeyden çok seviyordu ve çıkardığı kıkırdamayı duymak çok keyifliydi. Tombul eller alkışlarken, o gülümseme nefes kesiciydi. Böylece Blay tekrar yaptı. Ve tekrar.

"Bu gece antrenmana ihtiyacın olmayacak," dedi Layla gülerek.

Lyric'i kucağına almıştı ve genç kız bir paket cicili bicili şeyle oynuyordu, gümüş uzunlukların şelalesi büyük bir keşif ve zevk kaynağıydı. Mahmen ve kızı kırmızı, yeşil ve beyaz Orvis kazaklarını giymişlerdi. Rhamp ise kazaklardan nefret ettiği için Demir Adam tulumu giymişti. Yine de sürekli hareket ediyor, koşuyor ve çalkalıyordu. Nadiren hareketsiz kalırdı.

Üzerine bir süveter atarsanız mobil bir sıcak su şişeniz olur.

Rhamp'ı yukarı kaldırıp tekrar etrafında döndüren Blay'in gözleri odanın fotoğrafını çekti. Tohr, eşi Autumn'u kendine doğru çekmişti ve mutlu çiftlerin kimsenin bakmadığını düşündüklerinde paylaştıkları türden yumuşak gülümsemelerle birbirlerine bakıyorlardı. Phury ve Cormia dizlerine kadar çelenklere gömülmüştü ve Cormia'nın omuzlarına uzun bir çelenk sararken gülüyorlardı. Rehv ve Ehlena kanepeyi paylaşıyor, çıtırdayan ateşin karşısında birbirlerine sokuluyorlardı.

Ve doğal olarak Fritz herkes için bir Şeyler hazırlamıştı: Sehpalardan birinin üzerinde gümüş bir tepside yumurta likörü, sıcak çikolata, baston Őekerler ve zencefilli kurabiye adamlar vardı. İyi ki hepsinden çok vardı. Yakında başkaları da katılacaktı. Bu ortak bir etkinlikti, artık her yıl yapılan Noel ağacını süsleme geleneği ve evde insan olarak büyümüş olanlar için özellikle önemliydi.

Blay, bunun gelecekte ikizler ve Şu anki diğer gençler için önemli olacağını fark etti. Bunu pretrans deneyimlerinin bir parçası olarak görmeye baŐlayacaklardı.

-

Kütüphanenin kemerini geçtikten sonra, fuayede bir figür görüş alanına girdi.

Qhuinn'di, İlk Yemek için odalarından ayrılmadan hemen önce giydiği gündelik kıyafetleri giymişti: Aynı eŐofman altı, aynı My Chem sweatshirt', aynı siyah beyaz Converse All Stars. Ama bir Şey onu değiştirmişti.

Bir kere çok hareketsizdi. Bir diğer, içeri girip mutlu kalabalığa katılmıyordu. Bir de yüz ifadesi vardı.

Gözleri duygusallıkla yanıyordu.

Blay kayıtsızca Phury ve Cormia'ya baktı. "Hey, bir genç tutmaya ne dersiniz?"

Cormia gülümsedi ve kollarını uzattı. "Ver bana, ver bana, ver bana!"

Rhamp onun yanına gittiği için çok heyecanlıydı ve onun coŐkusuna kendi kıkırdamasıyla karşılık verdi. Ve Blay, elleri cebinde, yüzünde herkesin görebileceği rahat bir gülümsemeyle odadan çıkmadan önce oğlunun burnunu çimdikleme için bir dakikasını ayırdı.

Menzilden çıkar çıkmaz numarayı bıraktı.

Mozaik zeminde adım atarak, "Sorun nedir?" diye sordu. Qhuinn omzunun üzerinden başını salladı ve büyük merdivenin önüne gelene kadar konuşmaya başlamadı.

"Luchas'ı bulamıyorum."

Blay kaşlarını çatı. "Ne demek onu bulamıyorum?"

Qhuinn'in gözleri belirli bir şeye odaklanamıyordu, odağı korkuluklar, tünele inen kapı ve ayaklarının dibindeki zemin üzerinde gidip geliyordu.

"Ziyaret etmek için odasına gittim. Orada değildi. Havuzda da yok. Dinlenme odasında da yok. Eğitim merkezinin hiçbir yerinde yok. Ben de buraya geldim ve Fritz'e onu evde görüp görmediğini sordum. Yani, Fritz her şeyi bilir."

"Peki ne dedi?" "Onu görmemiş."

"Sağlık personeline sordunuz mu?"

"Manny onu tedavi etmedi, Doktor Jane oraya gitmedi ve Ehlena da yok."

Blay yüzünü ovuşturdu. "Tamam, mantıklı bir açıklaması olmalı. Olmak zorunda. Ortadan kaybolmuş gibi değil."

Qhuinn orada öylece durduğunda, çaresizlik en az Luchas'ın Kardeşlik'in yerleşkesinde bir yerlerde kaybolduğu fikri kadar şok ediciydi.

Blay elini arkadaşının boynunun yanına koydu. "Onu bulmaya gidiyoruz. Beni duyuyor musun? Onu birlikte bulacağız, tamam mı? Ben ne yapacağımı biliyorum."

Qhuinn başını salladı. Ve sonra boğuk bir ses çıkardı. Blay arkadaşını içeri çekerken, "Buraya gel," diye mırıldandı.

"Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek." Blay, Qhuinn'in omzunun üzerinden Tohr ve

Phury kütüphaneden çıkmıştı. Geri çekiliyorlardı,

Kollar apraz, y  zler ciddi. Sorunun ne olduğunu bilmeseler de yardım etmeye hazırdılar.

Ama Kara Haer Kardeşliği'nin doğası buydu. Qhuinn bu kadim geleneğe katıldığında, yetimlikten tam anlamıyla bir aileye sahip oldu.

Ve ihtiyaç duydukları bir zamanda onu kendi ellerini kesmekten daha fazla terk etmezlerdi.

Blay kararlı bir şekilde, "Ne yapacağımı biliyorum," diye tekrarladı.

CHAPTER NINETEEN

Qhuinn düşünemiyordu. Ama talimatları takip ettiğinin farkındaydı: Şuraya git, şuraya otur, V bilgisayarında oturum açarken beş dakika bekle. Diğer

Ancak bu çok temel işlevler dışında, gerçekte hiçbir şeye bağlı değildi.

Örneğin, kendisinin Pit'te olduğunu fark etmek, geçici, ne biliyorsun türünden bir şekilde ilginçti. Belli ki deri koltuğa bir yastık gibi yerleştirilmişti ve yüzü Langırt masasına dönüktü. Oyunun nasıl oynandığını düşünürken, beyni sadece yirmi dört saat öncesine ait rastgele bir anıyı canlandırdı: O fıskiyeli muşambanın ne işe yarayacağından, panjurun orada Balthazar'a ne olacağından, Zsadist'in karda nasıl suni teneffüs yapmak zorunda kalacağından habersiz, John Matthew'a karşı iğleri döndürüyordu.

Tüm bunlarla birlikte, şu anda olanları kesinlikle hiç tahmin etmemişti.

Çevresel görüşünde V'nin klavyelerden birinde yazdığını ve ardından monitörlere baktığını fark etti.

Kardeşinin hemen arkasında, omzunun üzerinden ona doğru eğilmiş olan Blay vardı.

Bu rahatlatıcıydı. Qhuinn hiçbir şeyin izini süremiyordu ve Blay'den daha fazla güvendiğı kimse yoktu. Arkadaşı her şeyi anlayacak ve her ne ise ona tercüme edecekti.

V ekranı işaret etti. Ve sonra tekrar Blay'e baktı.

Blay doğruldu, gözleri konuştukları görüntüden ayrılmıyordu. İşte o zaman odada başka insanların da olduğu anlaşıldı.

İkilinin hemen yanında bir dizi erkek vardı.

Rhage, Butch, Tohr, Phury, Rehv.

Qhuinn bu her neyse onun için gelmelerini takdir ediyordu. Ama onların varlığı aynı zamanda büyük bir endişe kaynağıydı. Genel olarak konuşmak gerekirse, ne kadar çok kardeş ve savaşçı oyalanırsa, işler o kadar ciddileşirdi.

Qhuinn kendi kendine, "Muhtemelen eğitim merkezindedir," diye mırıldandı. Dinliyor olabilecek herhangi birine.

Kadere, eğer kader Luchas'ın kayboluşunu nasıl çözeceğine dair öneriler arıyorsa-

Sonunda, kimsenin ona bir şey söylemesine gerek kalmadı.

Blay'in ona bakma şekliydi. Ve V'nin monitörlere odaklanıp sonra da başını çevirmesi.

Kanepenin yanına gelen Blay oldu ve diz çöktü.

"Onu bulmuşsun," dedi Qhuinn sessizce. "Kardeşimi mi buldun?"

Arkadaşının boğazını temizlerken çıkardığı ses, Qhuinn'in şimdiye kadar duyduğu en üzücü şeylerden biriydi. Yine de bu hüznün içine işlemesine izin vermedi.

"Dışarı çıktığını düşünüyoruz,"

dedi Blay. "Arabayla mı? Araba kullanabiliyor mu?"

"Hayır, yani... gitti." "Onu kim dışarı çıkardı?"

"Qhuinn . . . tünelden çıktığını düşünüyoruz."

Beyni heceleri tercüme ederken tekrar çevrimiçi oldu. "Bekle, ne? Bunu neden yapsın ki? Ve ne zaman gitti?"

"Güvenlik kayıtlarındaki zaman damgasına göre dün geceymiş. Fırtına sırasında."

Qhuinn'in kafatasının içinde bir uğultu koptu ve bir an için duyma yetisini kaybetti. Ve sonra her şey keskinleşti, çok keskin. Kesici bıçak, kristal parçası keskinliğinde.

"Anlamıyorum." Ayağa kalktı. "Bu yanlış. Ne gördüğünü bilmiyorum-"

V itiraz etmedi; sadece ekranlardan birini döndürdü ve ona işaret etti. Görüntü piksel pikseldi ama bir duraklama ve yeniden kalibrasyondan sonra eğitim merkezinin tünelinin dış hatları göründü. Kamera lensinin açısı genişti, beton duvarın uzun bir bölümünü ve ardından yeraltı geçidinin sonunu kapsıyordu. Dış giysilerin ve silahların sıralandığı bölüm bir tarafta, kaçış mağarasına açılan kapı ise sağ taraftaydı.

Hiçbir şey olmuyordu. Görüntü sadece durağandı-

Kamburu çıkmış bir figür soldan girdi ve yavaşça ilerledi. Yürüyüşü düzensizdi ve bastonu belli bir açıyla eğilmişti, siyah bir cübbe her kimse onu baştan aşağıya örtüyordu.

Ama sanki kimliği belli değil miydi?

"Luchas," diye mırıldandı Qhuinn.

Kardeşi ağır çelik kapağın önünde durdu. Sonra başı parkalara ve kar pantolonlarına doğru döndü.

"Ne yapıyorsun?" Qhuinn alnını sildi ve kazağının koluyla oynadı. Sonra V'ye baktı. "Şifreyi biliyor mu?"

Bu soru, Luchas'ın harap olmuş elini uzatıp tuş takımındaki bir dizi düğmeye basmasıyla yanıtlandı. Bir süre durakladıktan sonra ağır çelik paneli zorlukla açtı, bastonuyla debelenirken dengesini kaybedip pervaza takıldı.

"Palto giy. Ne yapıyorsun? Palto giy!" Qhuinn monitöre bağırdı.

Bir anda o rüzgârı hatırladı. O korkunç, uğuldayan rüzgârı. Kar ya da soğuktan çok, bu rüzgâr Luchas'ın ayakta kalmasını imkânsız hale getirecekti.

"Ne halt ediyor bu?" Qhuinn panikle Blay'e baktı. "Bunu anlamıyorum."

Arkadaşı ona öylece baktığında, o mavi gözlerde tercüme edilmeye dayanmayan bir cevap vardı.

"Hayır." Qhuinn başını salladı. "Olan şey bu değildi."

* * *

Bir geçit töreniydi.

Ya da daha çok cenaze marşı gibi.

Blay, Qhuinn'i eğitim merkezinin tüneline doğru takip ederken yalnız değillerdi. Çukur'da bulunan herkes onlara katılmıştı ama Kardeşlik kırk elli metre kadar geride kalmıştı. Blay'in kesin olarak bildiği şeyi hissediyor gibiydiler. Daha sonra, her ne oluyorsa gerçekten olduğunda, Qhuinn Kardeşlerinin desteği için minnettar olacaktı ama şu anda onu sıkıştıramazdınız.

Blay'in kendisi de gitmesinin istenmesini bekliyordu. Ve yine de . .

Henüz değil.

Attığı her adımda V'nin bilgisayar ekranında gördüklerini düşündü, Luchas şu anda bulundukları yerde yürüyordu, erkeğin aklında ne olduğunu Tanrı bilirdi. Ama ne yaptığını biliyor olmalıydı. Geçidi açmakta tereddüt etmemiş, geçitten geçerken arkasına bakmamış, sanki geri dönmeye hiç niyeti yokmuş gibi her şeyi ardında bırakmıştı.

Ve aslında, geri dönmemişti.

Dondurucu soğukta yirmi dört saat mi? O fırtına bir yana?

Tünelin sonuna geldiklerinde Qhuinn kaçış kapağının önünde durdu. Ellerini kalçalarına koyarak ayaklarına baktı.

"Şunları giyelim." Blay kancalardan iki parka çıkardı. "Haydi."

Bir tartışma bekliyordu. Tartışma çıkmadı ki bu kötüye işaretti. Bunun yerine, Qhuinn'i gençlerden birine giydirir gibi giydirmesine izin verildi, kolların kollara girmesine yardım etti, ceketin gövdesini yerine çekti. Hatta önden fermuarını bile çekti.

Şifreyi okuyucuya girmek için harekete geçmedi. Sadece kendi ceketini giydi ve bekledi.

Qhuinn'in geçidi açması ve kanlı kardeşinin ayak izlerini takip etmesi kaçınılmazdı. Ancak bunu yaptıkları anda ortaya çıkacak sonuçtan kaçış yoktu. Açıkçası, artık bundan kaçış yoktu.

Yine de arada bir rahatlık vardı. Bir parça mantıksız umut.

Qhuinn sonunda ileri uzandığında, uygun sayı dizisi girildikçe tuş takımı bir dizi ses çıkardı, küçük melodi içi boş bir tıngırtı ile doruğa ulaştı.

Kapaktaki ölü sürgü geri çekiliyor. Ya da belki birden fazla vardı. V'nin bu çıkışı nasıl güçlendirdiğini kim bilebilirdi ama Luchas'ın şifreyi bildiği açıktı.

Yine de, o bir mahkûm değildi.

Qhuinn ağır çeliği pervazlarından çekip çıkardığında, dışarıdaki sıfırın altındaki havadan bir nefes geldi. Erkek arkasına baktığında, Blay avuçlarını havaya kaldırdı.

"Sen nasıl istersen," dedi. "Eğer istersen sana katılmak zorunda değilim-"

"Sana ihtiyacım var. Ama sadece sana." "O zaman birlikte gidelim."

Önce Qhuinn yürüdü ve Blay bir saniyeliğine avuçlarını Kardeşliğe doğru uzatarak onları takip etmediklerinden emin oldu. Erkek dizisi başını salladı ve oldukları yerde donup kaldılar. V hariç. Cep telefonunu çıkardı ve aramayı izleyebilmek için şüphesiz dış kamera görüntülerini aradı.

Yirmi dört saat önce kaydedilen görüntülerde, siyah cüppeli yalnız bir figürün fırtınanın içine daldığı ve kar fırtınasının içinde kaybolduğu aynı yayındı.

Blay derin bir nefes aldı ... ve dışarı çıktı.

Kapağın uzak tarafında, yüksek bir Chevy Tahoe ve birkaç kar motosikletinin bulunduğu sığ bir park alanı vardı. Mağaranın orman girişini kamuflaj bir örtü örtüyordu ve onu kenara çekerek geceye girdi.

Güvenlik kayıtlarında Luchas batıya doğru sürüklenmişti ama sadece on ya da on beş metre kadar görünür kalmıştı. Ondan sonra mı?

İki şey doğru olmak zorundaydı.

Birincisi, fazla uzağa gitmiş olamazdı. Bastonuyla düz zeminde yürümekte zorlanıyordu. Fırtınada mı? Dışarıda.

Karda mı?

Ve gerçekliğin ikinci parçası-

"Ne tarafa?" Qhuinn etrafındaki çamlara, huş ağaçlarına, karla kaplı araziye ve yerdeki dalgalanmalara bakarken, "Ne tarafa?" diye sordu.

"Diğerlerini aramak ister misin? Aramaya yardım etmek için?" Blay sordu

"Hayır, onu ben bulacağım."

Qhuinn başladı ve her şey rastgeleydi, sollar, sağlar. Hiçbir mantığı yoktu, kurtarma görevleri için altın standart olan ızgara sistemi yoktu. Belki de George'u getirmeliydiler? Ama bu düşünce Blay'in aklına geldiğinde bile, bunun iyi bir burnu ziyan etmek olacağını biliyordu. Geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Güneş bütün gün boyunca dışarıdaydı. Akşam haberlerinde görmüştü. Fırtınanın ardından gelen güneş ışığı.

Bu da tüm bunların ikinci trajik gerçeğiydi. Vampirler güneş ışığına maruz kaldıklarında yok olurlardı.

Yani geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Protez ve baston dışında. Et yanacaktı ama metal ve plastik yanmayacaktı.

Onca acının kalıntılarını gömmek çok kötü bir şey.

Qhuinn karda ilerlemeye devam ederken, Blay eşinin peşinden ayrılmadı. Daha fazla alanı kapsayabilmek için dallanıp budaklanmanın cazibesi vardı ama Luchas'ın küllerini bulduklarında eşini yakalamak için orada olmak istiyordu.

Neden bunu yapmak zorundaydın, diye merak etti Blay kendi kendine. Oh,

Luchas . . . neden-

Birdenbire Blay'in aklına bir görüntü geldi ve soldan sağa bakıp tozlu, beyaz zeminde kırılğan bir beden büyüklüğünde bir yanık izi ararken bile devam etti: Koridordaki Luchas'ın anısıydı bu.

Ameliyathanenin dışında, Blay ona kardeşinin Kardeşlik içindeki en yüksek onur olan Kral'ın özel muhafızlığına yükseltildiğini söylediğinde.

Blay'in göğsünde soğuk bir ter birikip boğazından yüzüne doğru yükselirken, parkanın fermuarını açıp içeri biraz soğuk hava girmesini s a ğ l a m a k zorunda kaldı.

Amaç, Luchas'a işlerin nasıl daha iyiye gittiğine dair bir örnek sunmak, olumlu değişim, kişisel gelişim, yeni ufuklar adına ona biraz umut ve iyimserlik vermektir. Ancak Luchas'ın yüzündeki ifade, bu duyurunun çok farklı bir şekilde algılandığını gösteriyordu.

Sanki diğerlerinin üzerine bir yük daha binmiş, erkeğin zarafetten, konumundan ve sağlığından sarmal bir şekilde düşüşünü aydınlatan bir övgü daha olmuştu.

Ya ... ya bunun nedeni Blay'in laf olsun diye yaptığı yorum olsaydı?

Ya bunların hepsi onun suuysa?

CHAPTER TWENTY

OQuinn bu "arayışının" amaçsız bir gezintiden ibaret olduğunu fark etti. Yolda yürürken ve Kar, o oldu rasyonel yeterli Uygun bir ekip oluşturması ve prosedürler ve en iyi uygulamalar için evdeki insanların uzmanlığından yararlanması gerektiğini fark etmek. Ama bu yönsüz yürüyüşe kilitlenmişti, ayak sesleri sürüklenmelerin arasında çıtırdıyor, vücudu istediği yöne gidiyor, onun gözleri durmaksızın yerde geziniyor.

Aslında kalıntıları değil, yerdeki devasa yanık izini arıyor olması, neden kimseden yardım istemediğinin cevabıydı. Aynı zamanda acele etmemesinin nedeni de buydu. Bu bir kurtarma görevi değildi. Aslında, sadece kurtarılacak kimse olmayacaktı, ceset de olmayacaktı.

Yani veda etme şansı bile olmayacaktı.

Luchas'ın gerçekten gittiğinin ilk farkına vardığında öksürdü. Ve sonra biraz daha öksürdü. Gözleri sulandığında, bunun nedeni açıkça soğuktu-

İlk başta bunun bir gölge olduğunu düşündü. Ne de olsa ay çıkmıştı ve ormandaki ağaç nüfusu göz önüne alındığında

beyaz zemin üzerinde bir sürü vardı. Yine de ileride ve sağda duran bu ağaç farklıydı. Uzun ve ince değildi, dal ya da gövde şeklinde de değildi. Sadece yer yer de olsa simsiyahtı.

"Luchas!"

Qhuinn havalandı, vücudu ileri doğru fırladı, nefesi ciğerlerinden, ağzından patladı. Kendi kendine bunu kesinlikle hayal ettiğini söylerken bile mesafeyi hızla kat etti. Zihni ona oyun oynuyor olmalıydı-

Yavaşladı.

Durdu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Yerde, yaklaşık on metre önünde, kar tarafından kısmen kaplanmış siyah bir cüppe yığını vardı; birikinti, örtünün altındaki şeyin kıvrımlarına doğru sürünüyordu.

Qhuinn bir adım öne çıktı. Ve bir adım daha.

Ve sonra kardeşinin kalıntıları gibi görünen şeyin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Luchas'ın kullandığı baston tam yere yığıldığı yerdeydi. Ve cübbenin etek kısmında protezin ayağı dışarı çıkmıştı. Ama ne yanık izi, ne kül, ne de yanma belirtisi vardı.

Qhuinn kapüşona uzanırken eli titredi.

Katlamayı geri çekmeden önce Blay'e baktı. "Bu nasıl gerçek olabilir?"

"Bilmiyorum."

Geçmişten gelen görüntüler Qhuinn'in gözlerinin arkasından süzüldü: Aile evindeki yemek odası. Solange'ın. Ebeveynleri. Luchas'ın, geçiş sürecinden geçtiği ve kendisine altın mühür yüzüğünün takdim edildiği gece-

"Oh . . . Tanrım," diye inledi Qhuinn kapüşonu uzaklaştırırken.

Kardeşinin gözleri açıktı, gri bakışları sonsuzluğa sabitlenmişti, kırpmadan, görmeden. Ve Luchas'ın yüzü mermer gibi donmuştu; çukur yanakları ve fazla belirgin çenesi, kısa bir süre önce canlı olan yüzünün ölüm maskesi gibiydi; dudakları ayrık ve beyazdı, dişleri sanki son nefesini verirken acı çekiyormuş gibi birbirine kenetlenmişti.

Qhuinn yukarı baktı. Tepesinde dallar vardı ama kar fırtınasının ayrılmasının ardından parlayan güneşi filtrelemeye yetecek kadar değil.

Hem önünde duran şeyin büyüklüğünü hem de yanmamış kalıntıların açıklanamaz doğasını kavrayamayınca, bir vampirin bedeninin güneş ışığından nasıl kurtulabildiğinin gizemine takıldı. Ölüm, yakma için bir yalıtım değildi.

"Luchas ..." diye nefes aldı. "Ah, kardeşim benim." Ve sonra bunların hiçbirinin önemi kalmadı.

Kalıntıların üzerine eğilerek kollarını cübbenin karla tozlanmış kıvrımlarına doladı ve yanağını omzunun sert kemiğine dayadı.

Gözlerini kapatırken, Luchas'ı sık sık olduğu gibi, hastane odasında, okuma koltuğunda otururken, harap olmuş ellerinde deri ciltli bir kitap tutarken hayal etti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Qhuinn. "Çok özür dilerim. . . Luchas, bana ihtiyacın olduğunda neden yanında değildim? Neden ..."

* * *

Blay pantolonunun arka cebinden bir mendil çıkardı ve gözlerine bastırdı. Gözyaşları sızlamaya devam ederken, ciğerlerine hava çekmek için mücadele etti.

Gerçek aşkınızı acı içinde görmekten daha büyük bir acı yoktur.

Çıtlatarak yüzünü sildi. Ayaklarının dibinde, Qhuinn bir kefen gibi kardeşinin üzerine örtülmüştü, o devasa savaşçının bedeni diğer erkeğin kırık bedenini örtüyordu, koruyucu çabasında çok geç kalmış bir kalkan. Konuşulan kelimeler o kadar yumuşaktı ki Blay onları tam olarak duyamıyordu ama heceleri tam olarak bilmesine de gerek yoktu. Ses tonu yankılanan bir şekilde kederliydi ve gereken tek çeviri buydu.

Qhuinn'in istediği bu olsa bile daha fazla geri çekilemeyecek olan Blay öne çıktı ve arkadaşının yanına diz çöktü. Elini sırtına koyarak yavaş daireler çizdi.

Oh . . . Tanrım. Yüzü.

Luchas'ın yüzü.

Yüz hatları son zamanlarda olduğu gibiydi ama sanki ölüm onları yeniden düzenlemişti?

Qhuinn biraz doğruldu ve sustu. Blay mendili uzattığında kabul edildi ve hızlı bir temizlik yapıldı.

"Aramamız gerek-" Qhuinn boğazını temizledi ve mendili geri verdi. "Yardıma ihtiyacım var. Onu taşımak için."

"Kardeşleri çağırabilir miyim?"

"Evet. Belki şu kar motosikletlerini getirebilirler." Qhuinn etrafına bakındı. "Nerede olduğumuzu nasıl bilecekler?"

"O kadar uzakta değiliz."

Qhuinn Luchas'a baktı. "Ah. Doğru. Elbette çok uzun süre dayanamazdı."

Biraz geri çekilen Blay telefonunu çıkardı ve gözlerini telefona dikti. Nasıl çalıştıracağını hatırlayana kadar bir an geçti, beyni her şeyden dolayı tutukluk yapıyordu. Ama sonra Samsung kulağındaydı ve çalışıyordu.

Kimi aramıştı, merak etti-

"Neye ihtiyacınız var?"

Ah, Vishous. Tabii ya. Çünkü Kardeş, kaçış kapağından Blay'in düşündüğünden daha uzakta olmaları ihtimaline karşı telefonlardaki GPS arama işlevini nasıl kullanacağını biliyordu-

"Nakliye," dedi kabaca. "Luchas'ı eve geri götürmemiz gerekiyor."

"Ne ... bekle, yaşıyor mu?"

Blay Qhuinn'e baktı. İnanılmaz bir şefkatle, kardeşinin donmuş elini kendi eline almıştı; buz gibi soğuk, parçalanmış parmaklar sıcak ve hayat dolu bir avuç içine yaslanmıştı.

"Hayır. Değil."

Bir duraklama oldu. Sonra V'nin sesi normal kesik tonlarına geri döndü. "Hemen geliyorum. Sadece yüz metre uzaktasın."

Neredeyse anında, karanlıkta bir far parlaması ve yaklaşan bir aracın sesi duyuldu. Hepsi bu kadar da değildi. Etrafta hayalet gibi figürler belirdi; Kardeşler ve diğer savaşçılar ağaçların arasında, sıfırın altındaki karanlıkta sessiz nöbetçiler olarak duruyorlardı.

V yaklaştıkça farların sesi duyulmaya başladı ve ardından Tahoe yaklaşık yirmi metre ötede durdu.

Kardeş dışarı çıktı ve sanki açıklanamaz matematiği ve anlaşılmaz trajediyi yakalıyormuş gibi bir süre öylece baktı.

Qhuinn başını kaldırdı. "Kardeşim öldü."

V acımasızca başını salladı. "Evet, öyle evlat. Çok üzgünüm." "Dün gece fırtınada dışarı çıktı."

Hüzünlü bir duraklama oldu. "Burada bir aracım var, Qhuinn."

Onu arkaya taşımak ister misiniz?"

"İsterim."

Kelimeler yapmacıktı. Resmi.

"Tamam."

Ondan sonra kimse kımıldamadı. Kimse konuşmadı. Yine de acelesi yoktu ve her şey Qhuinn'e bağılıydı. Yine de donmuş gibiydi.

Blay elini arkadaşının omzuna koydu. "Onu toplayalım, olur mu?"

"Tamam."

Qhuinn geriye doğru eğildi, kollarını gövdesinin üst kısmına ve uyluklarına doğru uzattı. Ancak ellerini kalıntıların altına sokmaya çalıştığında, buz ve karın sahiplendiği şeyi kaldırmaya karşı koyduğu bir dirençle karşılaştı.

"Yardım edebiliriz," dedi Blay Vishous'u işaret ederken. "Biz sadece-"

"Hayır." Qhuinn avuçlarını açtı. "Hayır."

Ancak erkek, kardeşini kaldırmak için daha fazla mücadele etmek yerine topuklarının üzerine oturdu ve siyah cübbenin kıvrımlarına baktı.

"Burası onun ölmeyi seçtiği yer. Bunu seçti."

Bu sözler bir kınama değildi. Yalnızca gerçeğin ifadesiydi. Ve belki de olanların gerçekliğini denemek için bir ilk girişimdi.

Qhuinn başını kaldırdı, mavi ve yeşil gözleri Blay'in bakışlarını aradı ve buldu. "Sadece kalbimi kıran bir seçimi nasıl onurlandıracağımı bulmaya çalışıyorum."

Soğuk rüzgâr keder panoramasında dolaşırken, Blay kendini hayatı boyunca hiç olmadığı kadar güçsüz hissetti.

"Ne yapmak istiyorsan," dedi yumuşak bir sesle, "seni destekliyoruz."

CHAPTER TWENTY-ONE

Qhuinn kaybolmuştu ama kardeşinin kalıntılarının karda donmuş olduğu gerçeğini de unutmamıştı. Luchas'ı hareket ettirmek istiyorsa çok kötü bir şekilde kırılmış olan bu bedene sert davranmak zorunda kalacaktı. İtip kakması, çekip çekiştirmesi gerekecekti ve tam olarak anlayamadığı nedenlerden ötürü, buzdan ayrılan ölü uzuvların çıkardığı sestten korkuyordu.

O zaman bunun nedeni gerçekten de büyük bir gizem miydi?

Beynini çalışmaya zorlayarak, tüm bu taşınma olayının sonuçlarını düşünmeye çalıştı. Mesela, Luchas'ı nereye götürecekti? "Burası dışında herhangi bir yere" gayet iyiydi, bu planın tamamen yetersizliği dışında. Elbette kardeşini bu ormandan çıkarıp eğitim merkezinin sıcaklığına ve sığınağına götürebilirdi ama sonra ne olacaktı?

Manny ve Doktor Jane tıbbi bir sihir yapıp bir şeyleri canlandırarak değillerdi ya. Ve ölü bedenler oda sıcaklığında iyi dinlenmiyordu. Ne kadar hortlakça olsa da kalıntılar ısındıkça olacakları görmezden gelemezdi.

Selena'nın ölümünü, Trez'in o cenaze ateşini yaktığı ve alevlerin aşkını tükettiği zamanı düşündü. Qhuinn tüm bunlar için kanatların altındaydı. Bu kadar yakında ana sahneye çıkacağını hiç düşünmemişti.

Yine de buradaydı.

Karda olduğu yerde otururken, Blay'in üzerine giydirdiği parkayı pençeleyen soğuğun farkındaydı ve karar verememesinin hiçbir anlam ifade etmeyen bir geciktirme taktığı olduğunu hissediyordu. Bir kâbustan uyanmayı ya da gerçekliğin ona başka bir olgu örüntüsü vermesini beklemiyordu.

Kardeşinin o fırtınada dışarı çıkmaya karar vermesini içermeyen bir fırtına.

Hızlı bir dizi varsayımla, Luchas'ın mağaradan çıktığını hayal etti. İleriye doğru yürüyordu. Rüzgara ve sıcaklığa karşı mücadele ettiğini. Kardeşini kar taneleri içinde nefes alırken ve rüzgârlara karşı gözlerini kırptırırken hayal etti... Dengesi için savaşıırken, bastonuna yaslanırken.

V'nin SUV ile ne kadar çabuk geldiği göz önüne alındığında, Luchas'ın fazla uzaklaşmadığı açıktı. Ama bu pek de önemli bir haber değildi. Luchas düz zeminlerde yürümekte bile zorlanıyordu.

Cesede bakan Qhuinn, asla bilemeyeceği ayrıntılara kafayı taktı. Luchas birkaç kez düşmüş ve tekrar ayağa kalkmış mıydı? Yoksa buraya mı yığılmıştı? Karlı zemine bakarken ne düşünmüştü? Acı var mıydı? Olmuş olmalıydı. Donarak ölmek acı vericiydi, değil mi?

Yoksa acısını sona erdirmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki, ölüm süreci sonradan mı aklına gelmişti?

Qhuinn asla bilemeyecekti. Emin olduğu tek şey Luchas'ın bunu seçmiş olduğuydu. Onca acıdan sonra, Lash'ın işkencesinden sonra, Luchas'ın ölümünden bu yana geçen aylar ve yıllardan sonra

Erkek, umuda kapıyı kapatmaya karar vermişti. Aşka. Geleceğe.

Bir duygu dalgası Qhuinn'in üzerine çöktüğünde, tarafsız kalamayacağını biliyordu. Bununla başa çıkmak zorundaydı.

İşte o zaman göz ucuyla Vishous'u gördü.

Erkeklerin hepsi değil.

Özellikle eldivenli eli.

Qhuinn başını kaldırıp kardeşinin elmas sertliğindeki bakışlarına baktığında, V'nin ifadesi mesafeliydi. "Bunu yapmak istediğine emin misin evlat?"

"Burayı o seçti. Burayı seçti. Ben sadece onun ne isteyebileceğini düşünmeye çalışıyorum." Qhuinn başını salladı. "Fazla bir şey bilmesem de, onu bu topraklardan çıkarmak için onu parçalamanın kalıntıları için isteyeceği şey olmadığından eminim."

"Ne istersen yaparım." V lanetini kaldırdı. "Ama geri dönüş yok."

"Artık geri dönüş yok."

"Yeterince adil."

Qhuinn körü körüne Blay'e uzandı ve her zaman olduğu gibi eşi hemen oradaydı, uzattığı eli sıkıca kavradı.

V dizlerinin üzerine çöktü. Kardeşi kurşun astarlı eldivenini çıkarmak için acele etmiyor, parmaklarındaki izolasyonu teker teker çekiştiriyordu. Sanki Qhuinn'e fikrini değiştirmesi için her türlü fırsatı veriyordu.

Qhuinn parlak parıltının kılıfından çıkarılışını izlemekle yetindi. V'nin avucundaki enerji o kadar güçlüydü ki gözlerini yaktı ama başka tarafa bakmadı.

Hepsi çok korkunçtu. Hepsi.

Ve bir şey ona en kötüsünün henüz gelmediğini söylüyordu. "Bana ne zaman olacağını söyle," diye fısıldadı V.

"Şimdi," dediğini duydu Qhuinn.

"Geri dönmen gerek."

"Hayır. Onu

bırakmayacağım."

"Bir adım geri çekil evlat, yoksa bu şeyle ona daha fazla yaklaşmam."

Omzundan hafifçe çekildi ve Qhuinn, Blay'in nazik baskısını takip ederek dizleri yerine poposunun üzerinde duracak şekilde gevşedi.

İşte o zaman aklına gerçekten korkunç bir şey geldi.

"O zaten Solgunluk'ta, değil mi?" Qhuinn V'ye baktı.

"Oraya sağ salim vardı, değil mi?"

İntiharla ilgili bir söylenti vardı, fısıldanan, sözde bir kural vardı; eğer kendi canına kıyarsan, Fade'den men edilirdin. Ama kesinlikle . . .

"Vishous. Orada, değil mi?"

V'nin gözleri kısıldı. "Doğru ve adil bir erkekti, kaderi ona çok kötü davrandı."

"Bu bir cevap değil."

"Yapabileceğimin en iyisi bu."

Qhuinn yüzünü ovuşturdu. "Hadi yapalım şunu."

Eğer şu anda tüm bunların adaletsizliğine kapılırsa, patlayacaktı.

Kâtip Bakire'nin doğurduğu oğlu Vishous başını salladı. Ve sonra bir şekilde bedeninde bulunan korkunç gücü yavaşça indirdi.

Temas kurulmadan hemen önce Qhuinn bir şüphe ve panik nöbeti geçirdi. Neredeyse her şeyi iptal edecekti ama ne değişmişti? Luchas'ı başka nereye götürebilirlerdi ki?

"Oh, Tanrım ..." Qhuinn nefes aldı. "Oh, Tanrım, oh-"

Işığın parlaması çok şiddetliydi, enerji salınımı o kadar büyüktü ki Qhuinn Blay'e doğru savruldu ve ikisi de karların üzerine yayılarak düştüler. Kanlı kardeşinin hayatının son perdesinin biraz uzun sürmesini bekliyordu ama

..saniyeler içinde bitmişti. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Bir koku bile yoktu. Kendini yanık et ve saç kokusu almaya hazırlamıştı ama öyle bir şey yoktu ve bunun nedeni rüzgârın yön değiştirmiş olması değildi.

Aydınlık solmaya başladığında, Qhuinn kolunu yüzünün üzerindeki kalkandan kaldırdı - kaldırdığının farkında bile değildi.

Hiçbir şey kalmamıştı.

Luchas'ın yattığı yerde ne bir cübbe, ne bir baston, ne de bir protez vardı. Donmuş bir vücut, yüz, eller ya da ayaklar yoktu. Ne bir gövde ne de bir alt gövde vardı.

Gitti, gitti, gitti.

Kardeşinin yerinde, Luchas'ın öldüğü pozisyonun kesin bir taslağı vardı; uzuvların, başın ve cübbenin tam hatları, kar ya da çam iğnesi bile olmayan çıplak bir noktada temsil ediliyordu.

Sadece kel toprak.

Qhuinn titreyen elini yakma işleminin gerçekleştiği yere doğru uzattı. Duman kıvrımları yükseldi ve hızla dağılan ısı akımlarına kapıldı.

Her şey buz gibi olana kadar.

CHAPTER TWENTY-TWO

BLay daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. V'nin parlayan eli aşağıya doğru uzandı ve ardından nükleer parlaklıkta bir ışık geceyi delip geçti, o kadar yoğun ve

Öyle ki tüm dağ öğle vakti gibi aydınlanmıştı. Ya da en azından öyle görünüyordu. Peki ya sonrasında? Cesedin çorak, karsız bir zemin şeridindeki konumunu gösteren bir ressam çizimiydi, bir an için dumanlar yükselmişti.

Ardından sadece karanlık bir durgunluk gelir.

Sanki tüm dünya dönmeyi bırakmış gibiydi: Orman faunasında hiçbir hareket yoktu, yapraksız çalılıklar arasında dikkatli adımlarla ilerleyen geyikler ya da birbirlerine seslenen baykuşlar yoktu. Çam dallarının arasından geçen sopa sesleri ya da esintinin sessiz iniltileri yoktu. Ağaçların içinde ve arasında heykel gibi duran Kardeşler ve savaşçılardan da hiçbir ses yoktu.

Bu sırada Qhuinn kardeşinin olduğu yere sabitlenmişti, iri bedeni titriyordu. Ardından ağır ve gürültülü nefes alışverişleri geldi. Sonunda erkek yana doğru yuvarlandı ve kollarını iki yana açarak doğrulmaya çalıştı. Öğürme devam etti ama boğazından hiçbir şey çıkmadı.

Blay tam bir çaresizlik içinde eşinin yanında durdu, eli onun kabaran sırtındaydı, kendi gözleri de sulanıyordu. Tüm bu bastırılmış duygular serbest kalırken, Blay çıplak nokta ile tek gerçek aşkı arasında ileri geri bakmaya devam etti.

Ve sonra, yaşlı erkeğinin acısı nihayet hafiflediğinde, konuştu.

"Hadi, içeri dönelim. Dışarısoğuk."

Qhuinn'in ayağa kalkmasına yardım ederken, adamın nerede olduğuna dair en ufak bir fikri olduğundan bile emin değildi. Qhuinn bir zombi gibi kardeşinin öldüğü yerden uzaklaştırılmasına izin verdi, spor ayakkabıları ormana doğru açtıkları yolu takip ediyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri önüne odaklanmıştı. Aklından neler geçtiğini söylemek mümkün değildi.

Hayır, bu bir yalandı.

Blay tahmin edebiliyordu ve hepsi de kötüydü.

İşte bu yüzden arkadaşını içeri geri götürmeye bu kadar mecburdu. Qhuinn'in kalbindeki ve kafasındaki girdaba yardımcı olmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu ama en azından onu sıcak ve kuru tutabilirdi.

Tahoe'nun yanına geldiklerinde, V bir anda cisimleşti ve SUV'ye başıyla işaret etti. Blay başını salladı. Kardeşin söylediği gibi, sadece yüz metre uzaktaydılar. Luchas ancak bu kadar uzağa gidebilmişti. Ayrıca Qhuinn yürümeyi bırakmadı, mağaranın kamufle edilmiş girişine odaklanırken ağır adımları hiç kesilmedi.

Zamanı geldiğinde, Blay öne atladı ve örtüyü geride tuttu ve Qhuinn içeri eğildi. Ancak bir sonraki adımda nereye gideceğini bilmiyormuş gibi durdu.

"Beni takip edin." Blay kolunu Qhuinn'in koluna doladı ve tekrar yürümeye başladı. "Çok uzak değil."

Kapak sıkıca kapatılmıştı ve Blay kodu girip Qhuinn'in devam edebilmesi için eşyaları açtı. Sonra omzunun üzerinden kontrol etti. Kardeşlik safları kapatmıştı ama geri çekiliyorlardı, sadece örtünün etrafına bakıyorlardı, henüz içeri girmeye cesaret edememişlerdi. Bu iyi bir şeydi. Uzay iyiydi.

Tünelin içine. Blay'in Qhuinn'in üzerindeki parkayı çıkarıp astığı teçhizatın yanında duraklayın.

Qhuinn kör gibi görünen gözlerle etrafına bakarken, yüzü kuru kabarcıklardan, soğuktan ve belki de V'nin ışık parıltısından dolayı kızarmıştı. Tamamen kaybolmuş görünüyordu, bir yetişkinin bedeninde bir genç.

"Onun gitmesini istemedim." "Tabii ki istemedin-"

"Tanrım, Blay, ya bilseydi, ya bilseydi ..." "Neyi bilseydi?"

Qhuinn gözlerini ovuşturdu ve sonra sanki başka birine aitmiş gibi ellerine baktı. "Ya aklımı okusaydı. Yani, başucunda oturup kendi kendime kaç kez düşündüğümü anlatamam... bu onun için nasıl bir hayat? Nasıl devam ediyor? Bununla nasıl başa çıktığını anlayamıyordum. Onu hayatta tutmak için parçalarını kesiyorlardı. Yürüyemiyordu. Ellerini kullanamıyordu. O hasta odasında tek başınaydı." O uyumsuz gözler başka tarafa kaydı. "Ya aklımı okuduysa? Ve bilseydi ..."

Blay boğazını sıkarak, "Bu senin hatan değildi," dedi. "Bunun sorumlusu sen değilsin."

"Ama ben öyleyim. Onlara bacağını almalarını söyleyen bendim. Belki daha fazlasını yapabilirdim, daha fazla yardım edebilirdim." Qhuinn yüzünü avuçlarının içine gömdü. "Onunla daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. Tıbben durumu stabildi, bu yüzden

konusmak için zaman olduğunu düşündüm. Yardım etmek için zaman. Siktir, bu acıtıyor."

Blay ne diyeceğini bilemedi. Bu yüzden uzandı ve arkadaşını kendine doğru çekti. Quinn'in kolları etrafına dolanıp ona tutunduğunda, bunu iyiye işaret olarak kabul etti. En azından aralarındaki bağ hâlâ yerindeydi.

İçinden bir ses buna ihtiyaç duyacaklarını söylüyordu.

Quinn'in bildiği bir sonraki şey, malikanenin fuayesinde olduğuydu. Büyük, resmi mekâna nasıl geri döndüğünü hatırlamıyordu, ama buraya ışınlanmadığından emindi ve bundan emindi çünkü: 1) içinden geçemeyeceği kadar çok çelik vardı; ve 2) hayalet gibi görünecek kadar iyi konsantre olmasının imkânı yoktu.

Bu noktada, işeyecek kadar iyi konsantre olabileceğinden emin değildi.

Uyuşuk bir kopuşla etrafına bakındı ve malakit sütunları, ikinci kata kadar büyük bir heybetle yükselen merdiveni, aplikleri, savaşçıları ve küheylanlarıyla yüksek tavanı tanıdı. Peki ya ayaklarının altındaki? Çiçek açmış bir elma ağacının mozaik tasviri tam da olması gerektiği gibiydi.

Luchas buraya taşınmış olsaydı, ona güzel eşyalar ve mermer bir banyo ile düzgün bir misafir odası verilseydi ... sakatlığından başka bir şeyi olmayan bir hasta yerine ailenin bir üyesi gibi davranılsaydı ... bu bir fark yaratır mıydı? Biraz daha dayanabilir miydi?

"Neden ona nasıl olduğunu sormadım?" Quinn arkadaşına döndü. "Ona sormalıydım."

"Yaptın, birçok kez. Birçoğunda oradaydım."

"Sanki yeterince yapmamışım gibi geliyor."

Gözlerini her kırışığında kardeşinin kalıntıları görüyordu. Her nefes alışında göğsündeki acı daha da artıyordu. Kalbinin her atışında bumerang gibi geçmişe dönüyor, sonra da günümüze doğru sürükleniyordu. Görüntüler ona saldırıyor, kendisinin ve kardeşinin o evde anne babaları ve Solange'la birlikte büyüdükleri, tüm katı kurallar, disiplin ... ve Qhuinn'in durumunda, kınama ile ilgili anılar kafasının etrafında dönüyordu. Bir de Luchas'ın başucunda oturup hiçbir şey konuşmadıkları daha yeni anıları vardı.

Bu fırsatları neden heba etmişti? Luchas'ın yaraları ve başına gelenler hakkında neler hissettiğine dair derinlemesine konuştukları iki, belki de üç ciddi sohbetleri olmuştu. Ama etkileşimlerinin çoğu yüzeyde kalmıştı. Güvenli bir şekilde yüzeyde.

Çünkü Qhuinn her zaman daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü. Elbette, sonsuz sayıda gece ve gün değil - ölümsüz değillerdi - ama hiçbir şeyi zorlamamış, var olan ya da olmayan sınırlara saygı duymuş, alan vermiş ve işleri hafif tutmuştu .

. . çünkü önemli şeyleri kapsayacak bir geleceğin hazır olduğunu varsaymıştı.

Zamanı geldiğinde.

Bu her ne anlama
geliyorsa. Ve şimdi o
buradaydı.

Burada, aralarında açılan büyük uçurumun, Luchas'ın o fırtınanın içine girdiğinde yaratmayı seçtiği uçurumun bu yürek parçalayıcı tarafındaydı.

Fade söz konusu olduğunda kendi canını alma saçmalığı doğruysa, potansiyel olarak ebedi olan bir bölünme.

Keşke Qhuinn erkeğin geri dönülemeyecek bir karara bu kadar yakın olduğunu bilseydi. Eğer bir ipucu olsaydı, Luchas'ı yaşadığı topraklarda kalmaya ikna edebilirdi. Ona kendisini seven insanlar olduğunu, amcalarına ihtiyacı olan bir yeğeni olduğunu hatırlatabilirdi.

-

Göz ucuyla, bilaro salonunun hemen içinde birinin durduğunu fark etti; ilk başta belli belirsiz görünen uzun bir figürdü bu.

Garip bir şekilde, hatırlamasına neden olan şey bir gece önceki İlk Yemek'ten bir anıydı... Lassiter'in masanın aşağısından ona bakması, meleğin yüzündeki o tuhaf ifade, garip renkli gözleri çok ciddiye.

Sanki başına gelecekleri biliyordu.

Qhuinn'in duyguları bir anda bir mızrak ucuna dönüştü; bu mızrağın ucu, eğer bilseydi, önceden haber alabilseydi, önemli olduğu anda eğitim merkezinde olabilseydi, Luchas'ın odasının dışında durabilseydi, kardeşinin hayatının artık yaşamaya değer olmadığı sonucuna varmasının önündeki fiziksel engeli kaldırabilseydi, farklı bir şekilde yapabileceği her şeydi.

. . . bu yüzden dışarı çıkacak ve bir kar fırtınasında ölecekti.

Qhuinn'in boğazından kopan ses bir hayvanınkine benziyordu ve ardından vücudu bilinçli bir yönlendirme olmaksızın saldırıya geçti.

Aradaki mesafeyi kapatıp kendini meleğin üzerine attı, bir eliyle erkeğin boynunun ön tarafına tutunurken sağ yumruğunu genişçe savurdu. Ve Lassiter'in yüzüne o sert teması yapar yapmaz durmadı. Tekrar savurdu, şimdi sol taraftan, önüne çıkan her şeye çarptı. Sonra başını tutup sertçe savurdu ve meleği fuayeye, mozaik zemine fırlattı.

İnsanlar ona bağıırıyordu. O hiçbir şey duymadı.

İnsanlar onu çekiştiriyordu. Onları itti.

Qhuinn yumruklarını ve tekmelerini savurarak meleğın yüzükoyun yatan bedeninin üzerine çıktı ve Lassiter'i sert zemine defalarca çarptı

Qhuinn, hiçbir uyarıda bulunulmaksızın, onu hedefinden uzak tutmaya yetecek kadar güçlü olan bir beden tarafından kaldırılıp geri çekildi.

Bu yüzden yumrukları yerine sesini kullandı.

"Biliyordun!" diye bağırdı Lassiter'a. "Ne yapacağını biliyordun ve bana söylemedin! Bana kardeşime mal oldun!"

Koltuk altlarındaki demir parmaklıklara karşı mücadele etti. Demirler sabit duruyordu.

"Ya da onu durdurabilirdin!" Qhuinn'in sesi etrafa, ta tavana kadar yankılandı. "Sen bir meleksin, ruhları kurtarman gerekiyor, o senin için yeterince iyi değil miydi? Kardeşim kurtarmaya zahmet edemeyeceğın kadar kırılmış mıydı? Neden? Neden kardeşimin ölmesine izin verdin!"

Aklını tamamen yitirmişti, tiradı evi dolduruyor, her türden insanı diğer odaların kapılarına çağırıyordu. Ama sanki umurunda mıydı? Bu arada Lassiter olduğu yerde öylece yatıyor, tuhaf renkli gözleri hiçbir duygu göstermiyordu.

Qhuinn onu tutan kişiye doğru hamle yaptı. "Yardıınızı hak etti! Kurtarılmayı hak ediyordu-"

"Bırak gitsin."

Meleğın yumuşak ve alçak sesi onun bağırışlarını böldü ve birdenbire yerde, kendi yumruklarının üzerinde gümüş rengi kan olduğunu fark etti ... erkeğın yüzünün her yerinde yarılmış dudak, kırılmış burun, kaşının üzerindeki kesik vardı.

Melek karşılık vermemişti.

Kendini korumaya bile çalışmamıştı.

"Bırakın onu!" Lassiter bağırdı.

Daralma serbest bırakıldı ve Qhuinn öne doğru düştü. Dengesini sağlayamayınca sert bir şekilde dört ayak üzerine düştü.

Yine de Lassiter ona baktı, gümüş kanı erimiş sterlin gibi akıyordu.

"Acınacak haldesin," diye tükürdü Qhuinn. "Seni öldürmek için harcadığım çabaya değmezsin. Umarım Kâtip Bakire'nin halefi olarak ne kadar başarısız olduğunla yaşayabilirsin. Tembel bir şakadan başka bir şey değilsin."

Ayağa kalkmaya çalışırken tökezledi, birinin elini itti - kimin olduğunu bilmiyordu. Merdivenlerden yukarı çıkarken yalnızdı.

Bu konuda çok netti. İyi de oldu.

CHAPTER TWENTY-THREE

AQhuinn büyük merdiveni hışımla çıkarken, Blay halı kaplı basamakların dibinde durdu ve eşinin geri çekilişini izledi. Onun peşinden gitmek istedi ama hoş karşılanmadığı çok açıktı. İtilip kakılmıştı.

Ne yapacağını bilmiyordu.

Sonra hâlâ fuayenin zemininde yatan ve gümüş rengi kanaması olan Lassiter'a döndü. Aralarında gerçek bir tıp eğitimi almış olan V'nin de bulunduğu diğerleri meleğin etrafında toplanmıştı ama Blay yanına gidip kendini aşağıya indirdiğinde bedenler birbirinden ayrıldı.

"Bunların hiçbirini kastetmedi," dedi meleğin oturmasına yardım ederken. "Gerçekten öyle demek istemedi. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Ayağa kalkmama yardım eder misin?" Lassiter ön koluyla yüzünü silerken sordu.

Blay erkeğin ağırlığı karşısında homurdandı. Sanki yerçekiminin meleğe özel bir ilgisi vardı, vücudu muazzam kaslarının bile gösterdiğinden daha ağırdı, kemikleri açıkça som altından ya da başka bir şeyden yapılmıştı.

"Tıbbi yardıma ihtiyacım yok." V öne çıkarken Lassiter başını salladı. "Biraz güneş ve ben iyi olacağım."

"En azından seni temizleyelim," diye araya girdi Blay. "Bu tarafa gel."

Blay meleğin koluna girdi ve Lassiter'i merdivenin sol tarafına doğru götürdü. Basamakların altına sıkışmış olan resmi tuvalet odası, nadide taş kakmaları ve parıldayan kristal armatürleriyle bir mücevher kutusu gibiydi, her şey çok gür ve güzeldi. Ve karatlardan bahsediyorum. Lavabo altındı, filigranlı musluklar ve el işlemeli ipek gölgelikli küçük lambalar da öyle; bunlar bir çar için doğum günü mumları gibiydi.

Lassiter'ı ipek kaplı bankın üzerine iten Blay, monogramlı bir el havlusu kaptı. Bir köşesini ıslatırken, Lassiter'ın gümüş rengi kanamasının iyi bir şey olduğunu düşündü. İnce havlu kumaş soluk griydi.

Kırmızı kan onu mahvederdi.

"Gerçekten üzgünüm," dedi meleğin parçalanmış yüzüne doğru eğilirken.

Lassiter temas karşısında tısladı. Sonra boğazını temizledi. "Özür dileyecek bir şey yok."

"O hala sadece ..." Blay gözlerini kırptırdı ve karda Luchas'ın yüzünü gördü. "Gerçekten çok üzgünüm. Her şey için."

"Ben de öyle."

Lavaboya geri dön. Biraz daha ılık su. El havlusunu duruluyorum.

O yüze geri dönen Blay, bu kez kaşına odaklandı. As Lassiter lanetli ve sarsıldı Geri, Blay bir özür mırıldandı. Bu onun tema şarkısı gibi görünüyordu. Yaklaşık on dakika sonra gümüş renkli kanın çoğu gitmiş, Lassiter'ın klasik yakışıklı yüzü yeniden ortaya çıkmıştı ... şimdilik. Şişlik geliyordu, morarma

siyah ve mavi, ama deri yüzeyinin altında bir parıltı.

Blay geri çekildi ve lavabo tezgâhına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Ayaklarına odaklanarak Bally mokasen ayakkabılarına kaşlarını çattı. Tohr'la birlikte Noel ağacıyla uğraşırken ayağında botları vardı. Onları ne zaman böyle dayanıksız ayakkabılarla değiştirmişti?

Luchas'ı bulmak için dışarı çıkmıştı.

"Ayakkabılarımı mahvettim," dedi dalgınca, ayaklarından birini kaldırıp ıslak deriyi incelerken. "Komik, soğuğu fark etmedim bile."

Bunun üzerine eğildi ve mokasen ayakkabıyı çıkardı. Sırada çorap vardı. Ortaya çıkan şey kötü haberdi. Ayak parmakları bir daha asla görmek istemeyeceği beyaz bir renkteydi: Luchas'ın donmuş yüzüyle tamamen aynıydılar - mermer gibi opak.

Görüntüden uzaklaşarak ayağına baktı. İşler ısınmaya başladığında lanet şey çok acıyacaktı ama fiziksel acıyı memnuniyetle karşıladı. Ruhunda olandan daha kolay olacaktı.

"Dur, yardım edeyim."

Lassiter öne uzandı ve avucunu Blay'in tabanının altına koydu. Vishous'un lanetinden fışkıran korkunç enerji yerine, bu onu saran ve canlandıran sıcak bir ısıltıydı: Bir dakika kadar sonra Blay etine renklerin geri döndüğünü, sıcak, sağlıklı cilt tonunun geri geldiğini izledi.

"Diğerini bana ver."

Blay kalan ayakkabısını ve çorabını çıkardı ve sol tarafını uzattı. "Acımıyor. Bu bir mucize."

"Planımız bu."

Büyü diğer ayağına yapılırken, Blay meleğin kendi alametifarikası olan deli kıyafetlerinden birini giymediğini fark etti.

Kıyafetler. Tamamen siyahlar içindeydi, vahşi sarı-siyah saçları da aynı şekilde örülmüş ve yoldan çekilmişti. Genellikle David Lee Roth gibi tayt taytla dolaşan bir erkek için bu yedek kıyafet bir başka sarsıcı şoktu.

Artık hiçbir şey normal olmayacaktı. Blay bundan oldukça emindi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye ağzından kaçırdı. "Herhangi bir şey."

Blay'in soruyu çerçeveleyebilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Ona yardım etmek için ne yapabilirim?"

Tamam, iyi, saldırı göz önüne alındığında bunu melekten istemek muhtemelen adil değildi. Ama bu gece gerçekten doğru düşünen biri var mıydı?

"Bunun cevabını biliyorsun," dedi Lassiter.

"Hayır, gerçekten bilmiyorum."

Melek eğildi ve ayakkabıları eline aldı. Ayakkabılara dokunur dokunmaz üzerlerindeki ıslaklık uçlarından topuklarına doğru çekildi. Ne yazık ki, ince deride lekeler kalmıştı; daha önce lekesiz olan derinin rengi artık kalıcı olarak solmuştu.

"Evet," dedi Lassiter, "ne yapacağını biliyorsun."

Ayakkabılar el değiştirdikten sonra melek gitti, gücüne ve etkisine rağmen yalnız bir figür gibi görünüyordu. Ya da belki de ... bu yüzden.

Blay ise olduğu yerde kaldı ve ayaklarının üzerinde duran şeye baktı. Başının üzerinde ısıtma sistemi çalışıyor, sıcak ve kuru hava aşağıya, saçlarına doğru süzülüyordu.

"Bütün gece burada kalamam," dedi yüksek sesle.

Her şey düşünüldüğünde, başka bir yere gitmenin ilk kısmı ayakkabılarını tekrar giymekti. Ancak çorapları hâlâ ıslaktı, Lassiter'in ilgisinden faydalanmamıştı ve bu yüzden onları vıcık vıcık yumruklar haline getirip

bir elinde tutuyordu. Sonra ayaklarını eve doğru itti, mokasen ayakkabılar daha önce olduğundan daha sıkı oturuyordu.

Dışarıda, fuayede herkesin dramadan kaçıp dağıldığını fark etti. Büyük merdivene dönerek Qhuinn'in üst katta olduğunu hayal etti. Erkeğin nerede olacağını biliyordu. İkizlerle birlikte olacaktı-

Blay kaşlarını çattı ve merdivenlerin dibine baktı. Bir saniye sonra telaşlı bir koşuşturmanın içine düştü. Melek haklıydı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

♦ ♦ ♦

Qhuinn aradığı şeyi oyun odasında buldu. Kapıyı açtığında Layla çocuklarla birlikte oturduğu yerden başını kaldırdı ve göz göze geldiklerinde donup kaldı.

"Oh, Qhuinn."

Ayağa kalkıp ona sarılacakmış gibi bir hareket yaptı ama adam sertçe geri adım atınca gözlerini kaçırdı ve başını öne eğdi.

"Ben iyiyim," derken önce kendisine gülümsemeye başlayan Lyric'e, sonra da ona doğru bir çingirak sallayan Rhamp'a el salladığını duydu. "Sadece bir süre onlarla birlikte olmak istiyorum, tamam mı? Sadece ben ve onlar."

Layla başını salladı ve kaskatı kesilmiş gibi ayağa kalktı. "Elbette. Ben-ah, bir mesaj geldi. Tohr'dan, yani ... Çok özür dilerim-"

"Sorun değil."

Geri çekildi ve sonra tepkisini gizlemeye çalıştı. Ama ona garipliği konusunda yardım edemezdi. Şu anda kendine bile yardım edemiyordu ve "iyi" lafı sadece onun sempatisini, endişesini, bu yükü kapatmak için bir kapıydı.

Aslında sadece onu etkileyen bir trajediyle yüzleşirken hissettiği acıya atıfta bulundu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" dedi.

"Bana onlarla biraz zaman verin yeter."

Seçilmiş, kot pantolonunun kemerini kalçalarında daha yukarı çekti. Sonra gözleri neşeli odada dolaşırken sarı saçlarını geriye itti ve düşüncelerini kendine sakladığı için minnettardı. Kaba olmak istemiyordu ama hamdı ve yaralı bir hayvan gibi tehlikeli bir şekilde dengesizdi.

"Bana ihtiyacın olduğunda haber verir misin?" dedi. Sonra başını salladı. "Aslında kırk beş dakika içinde onları besleyecektim. Tabii sen de istersen?"

"Bu iyi olur. Yani, kırk beş. Bu iyi." "Tamam."

Bir anlık donuk bir sessizlik oldu ve sonra Layla kapıya doğru gitti. Kadın dışarı çıkmak için tereddüt ederken, adam boğazını temizledi.

"Aptalca bir şey yapmayacağım," dedi kabaca. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Bu gece çok fazla ölü kanlı akrabamı gördüm."

Gözleri kapandı. "Oh, Qhuinn. Çok üzgünüm-"

"Boş ver onu." Gözlerini ovuşturdu, duygusallaştığı için değil, kardeşinin yüzünü görmekten kendini alamadığı için. "Bunu bir ömür boyu yap. Lanet olası bir ömür boyu yetecek kadar ölü akraba gördüm."

Derin bir nefes aldı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum
_."

"Sadece kırk beş dakika içinde geri gel-"

"Fırtınadan önceki gece onları onu görmeye götürdüm."

Qhuinn gözlerini kırptırdı. "Ne dedin? Bekle, ne dedin sen?"

"Lyric ve Rhamp. İki gece önce onları Luchas'ı görmeye götürdüm." Gözleri sulanmaya başladı. "Ben olsam bunu

zaman zaman. Bilirsin, yani . . . Onları görmeye bayılırdım. Yatağının üzerinde oturur, onlarla oynar ve onlara gülümserdi. Onu her zaman mutlu ediyor gibiydiler."

Rhamp çingırağı bıraktı, karın üstü yuvarlandı ve köşedeki büyük, kırmızı şişme topa doğru hızla sürünerek yere düştü. Çocukta bir ordu tankının zarafeti, motive olmuş bir kaplumbağanın hızı ve turnuvadan piyon olarak çıkarılmak üzere olan bir satranç ustasının takıntısı vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Qhuinn yumuşak bir sesle. "Onları son bir kez görebildiği için çok mutluyum."

"Luchas'ı özleyeceğim. Çok hassas bir ruhu vardı. Kitaplar hakkında konuşurduk ve-"

Qhuinn elini kaldırdı. "Özür dilerim, Layla. Kaba olmak istememiştim. Ama şu anda onun hakkında konuşamam. Aslında bu gezegende bile değilim. Sadece ayaklarımın altındaki zemini bulmaya çalışıyorum." Vıcık vıcık olmuş spor ayakkabılarını birbiri ardına kaldırdı. "Çünkü hissedemiyorum ve kardeşim hakkında konuşmak bu havada süzülme hissini daha da kötüleştiriyor."

"Tamam. Lütfen şunu bilin, evde konuşabileceğiniz bir sürü insan var."

Kapı onun ardından hafifçe kapandı ve Lyric'in güzel soluk yeşil gözlerine baktı ... ve kardeşinin Fade'e ulaşmış olması için dua etti. Elbette, kendini öldürmekle ilgili söylenti doğru olsa bile, Luchas'a tüm çektikleri için bir istisna tanınacaktı.

Değil mi?

Lyric kollarını uzattı ve bu Qhuinn'in kucağına alma işaretiydi ve o da kucağına aldı, kızını kaldırıp kalbine götürdü. Buna karşılık olarak Lyric bir sürü mırıldanma ve gevezelik sesi çıkardı. Normalde sessiz bir çocuktan ama böyle durumlarda, ağabeyinin dikkati dağıldığı için sadece ikisinin olduğu zamanlarda

başka bir görevinde, oh, büyük bir açılış yaptı. Sanki sabırla sırasını bekliyormuş gibiydi ve bu nedenle, ortaya çıkması için her zaman ifade edilmemiş bir fikir ve yorum birikimi vardı.

Bu arada, mavi-sarı dolgulu zeminde Rhamp ayağa kalkmış ve topa yumruklar atıyordu. İkizlerin ikisi de yürürken hâlâ biraz dengesizdi, ancak koordineli aktivite Rhamp'ın dengesini geliştirdi.

Ve müthiş bir ritim bulmuştu.

Qhuinn onları beş yaşındayken hayal etti. On yaşındayken. On beş ve yirmi yaşlarında. ... elli ve yüz yaşlarında... önlerinde yaşanacak maceralar, keşfedilecek aşklar, en iyiye ulaşılacak zorluklar ve bulunacak iyi talihler vardı.

"Ah, Luchas," diye fısıldadı. "Neden onlar için kalamadın ..."

Ancak bu aklına geldiğinde bile bencilce davrandığını fark etti. Ne de olsa ikizler onun çocuklarıydı, kardeşinin değil-

Oyun odasının kapısı açıldı ve gelen her kimse ona ters ters bakmamaya çalıştı.

Arayanın Layla olduğunu görünce Qhuinn hayal kırıklığı içinde gözlerini kapadı. "Kırk beş dakikam olduğunu söylediğini sanıyordum."

Layla'nın sesi nazikti. "Bir buçuk saattir buradasın."

Göz kapakları açıldı. Ve kaşlarını çattı.

Belli ki son doksan dakika içinde duvara yaslanmıştı. Lyric kucağında yüzüstü yatıyordu, ayakları bir tarafa sarkmış ve sırtı diğer tarafa dayanmıştı. Bu arada Rhamp da kırmızı top oynama seansından çıkıp gelmiş ve Qhuinn'in kolunun kıvrımını bulmuştu.

İkisi de derin uykudaydı.

Sertçe yutkunarak, göğüslerinin yükselip alçalmasını izledi, ayrılmış ağızlarından nazik nefeslerini duydu, kendisine karşı sıcaklıklarını hissetti.

"Onları beslemeye yardım etmek istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Ve sonra ... .. Sanırım banyo sırası Blay'de ve bende."

Cevap gelmeyince başını kaldırıp genç kızına baktı. Layla kapı aralığında duruyordu, eliyle ağzını kapatmış, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu. Arkasında Xcor bir dağ kadar büyük, gökyüzü kadar sessiz duruyordu. Erkeğin eli Shellan'ın omzundaydı, koruyucu bir şekilde, sevgiyle. Gözleri kuruydu ama içlerindeki hüznün onları neredeyse siyaha boyamıştı.

"Evet," dedi Layla. "Sanırım sıra sende."

Qhuinn yere baktı. "Çok rahat görünüyorlar."

Xcor'un sesi derin ve ciddiydi. "Çünkü babalarının yanında güvende olduklarını biliyorlar."

CHAPTER TWENTY-FOUR

Beğitim merkezinin tüneline hızlıca ilerledi. Aslında yolun bir kısmında koştu - ki bunun aşırıya kaçmak olduğunu biliyordu. Endişelendiği şey gerçekleşmeyeceğini düşünüyorlardı. Bu sadece içinde bulundukları zaten korkunç durumun daha da kötüleşeceğine dair bir paranoyaydı.

En azından bunun olmayacağından oldukça emindi.

Ofiste hızla ilerlerken kimseye rastlamadı ve bu iyi bir şeydi. Umarım kimse düşünmeye başlamamıştır. Klinik alanına geldiğinde, birileri Luchas'ın fırtınanın içine girdiğini bilseydi müdahale etmek için ne kadar zamanları olacağını merak etti. Mesela, kapak açıldığında bir alarm çalmış olsaydı - hayır, Luchas şifreyi kullanmıştı. Tamam. İyi. Eğer V'nin telefonuna bir kalkış olduğuna dair bir uyarı geldiyse, belki Manny ve Doktor Jane dışarı çıkıp erkeği geri döndürmesi söylendi.

Blay son hasta odasının önünde sendeleyerek durdu. Kapı diğerleriyle aynıydı, düzgün bir şekilde boyanmış aynı ahşaptan yapılmıştı; sunta ya da tahta yoktu.

Kardeşlik için lamine plastik, klinik alanlarda bile - diğerkleriyle aynı renkte.

Kapıya bir daha asla aynı şekilde bakamayacaktı.

Başka kimse de yapmazdı.

Eşyaları açarken elleri garip bir şekilde sabitti. Titreyen tüm vücuduydu.

Odanın içi her zaman olduğu gibiydi. Hastane yatağı yolun karşısındaydı. Köşede, içinde bir lamba ve kitap bulunan bir yan sehpanın yanında ev gibi doldurulmuş bir sandalye ve bir sedir vardı. Ve hepsi bu kadardı.

Kişisel eşya yok. Fotoğraf yok. Bir defter ve kalem bile yok.

"Nerede o, Luchas," diye mırıldandı. "Onun için bir şey bırakmış olmalısın. Kendini açıklamadan bunu yapamazsın."

Blay, Fritz'in onaylayacağı hastane köşeleri ve yatak başlığında o kadar ortalanmış bir dizi yastıkla tam olarak hazırlanmış olan yatağa gitti, onları yerleştirmek için bir açölçer ve cetvel kullanıldığını düşünürdünüz.

"Siyah cübbeyi nereden buldun?" Blay mırıldandı. "Ve neden onu giydin-"

Durdu.

Şimdi eli titriyordu.

Yuvarlanan masaya uzanırken, tepsinin köşesine yerleştirilmiş olan beyaz, iş zarfı boyutundaki zarfı eline almadı. Parmağını ince mavi mürekkeple yazılmış iki kelimenin üzerinde gezdirdi: "Mine Kardeş."

Blay avucuyla yüzünü sildi. Sonra tekrar etrafına bakındı.

Tepsiye tekrar odaklandığında, Qhuinn'in neden mektubu gözden kaçırmış olabileceğini anladı, özellikle de

panik içinde kardeşini arıyordu: Tepsi beyazdı, iş zarfı beyazdı ve tıpkı yastıklar gibi mektup da tam olarak bir köşeye dizilmişti. Neredeyse görünmezdi.

"İyi misin?"

Sese doğru döndü. Manny Manello odaya doğru eğilmişti, doktorun yüzü acımasız bir beklentiyle doluydu. Sanki bu tür bir trajediyi daha önce görmüş ve insanların başına ne işler açtığını biliyormuş gibiydi.

"Yapabilir misin-" Blay boğazını temizledi. "Buraya kimsenin girmediğinden emin olabilirsin, değil mi?"

"Elbette, ama ne-"

"Not." Blay zarfı işaret etti. "Qhuinn için. Kimsenin ona ya da buradaki başka bir şeye dokunmasını istemiyorum."

Manny başıyla onayladı. "Buraya ondan başka kimse giremez." "Teşekkür ederim."

"Ne yapabilirim ki?"

Blay tekrar etrafına bakındı. Sonra banyoya gitti.

İterek ve kapı Açık, a ışık geldi otomatik olarak açıldı. Tezgahta kayda değer

bir şey yoktu. Hayır, bu doğru değildi. Bir tutucuda bir daha asla kullanılmayacak bir diş fırçası, asla bitmeyecek yarı dolu bir Colgate tüpü ve sonsuza kadar kuru kalacak bir kalıp sabun vardı. Özenle katlanmış havlular tuvaletin üzerindeki raflara istiflenmişti ve diğerleri de çubuklara asılmıştı ve hepsi de süitin önceki sakini tarafından dokunulmadan kalacaktı. Sadece bir perde ve dudaktan ibaret olan, giriş eşiği en fazla iki santim yüksekliğinde olan duş, artık Luchas'ın eliyle açılmayacak, taburesine bir daha asla oturulmayacak, şampuan ve sabun sonsuza kadar bulundukları seviyede kalacaktı.

bırakıldı.

Derin bir nefes alan Blay, temizliğin ve alışkanlığın solmuş kokularını yakaladı.

Ölüm çok garipti. Avını ele geçirdiğinde, kalp, ciğerler ve bedenin kendisi sert bir şekilde dururdu. Ancak bir insanın eserleri, en azından bir süre daha ilerlemelerini sağlayan bir tür kinetik harekete sahipti. Giysiler, ayakkabılar, ilaçlar, banyo ürünleri, bir şeylere abonelikler ... yaşamın tüm bu döküntüleri, tuğla bir duvara çarpmış bir arabadaki gevşek nesneler gibiydi, hala iç kısımda çarpıyorlardı.

Ta ki elden çıkarılana, başkasına verilene, başkası tarafından kullanılana, çöpe atılana, iptal edilene kadar.

Hayat, karnında üç santim kalmış bir diş macunu tüpünden daha kalıcı olmalı, diye düşündü.

Blay göğsünün ortasındaki ağrıyı ovuşturdu. Yine de kalp bunun için vardı. Ölümler geride bıraktıklarının ruhlarında ölümsüzdü ve bu kalıcılığın bedeli acıydı.

Telefonu bir mesajla çaldığında Manny'ye döndü. "Buraya kimsenin girmediğinden emin ol, tamam mı? Lütfen."

Manny sağ elini göğüs kafesinin üzerine koydu. "Sana söz veriyorum."

CHAPTER TWENTY-FIVE

Qhuinn küvetin kenarında otururken yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duydu. İran halısının üzerinden gelen ayak sesleri yumuşaktı ve Blay mermer boşluğun içine eğilmeden önce bir tereddüt yaşandı.

O kızıl saçları ve mavi gözleri, Qhuinn'in gecenin erken saatlerinde erkeğin giymesini izlediği kıyafetleri, eşinin temkinli üzüntü ifadesini görmek bir duygu dalgasının kabarmasına neden oldu. Ama Qhuinn bu duygularla savaştı ve giyinme olayı gerçekleştiğinde, gömme dolapta eşinin çıplak bedenini görmekten zevk aldığında her şeyin farklı olduğunu hatırlayarak zayıflığını durdurdu.

Dünya tamamen değişmişti.

Luchas yaklaşık yirmi dört saat önce ölmüş, sonra da o siyah cübbenin içinde karda donmuştu. Sadece henüz kimse bunu bilmiyordu.

Birden Qhuinn'in aklına tüyler ürpertici bir düşünce geldi. Zamanın köşelerinde pusuya yatmış, yoluna çıkmak ve hislerini mahvetmek için bekleyen daha kaç korkunç gerçek vardı?

Hayatın iyi olduğunu mu? Hastalık, tarladaki serseri bir kurşun, kendi hayatını mahveden başka birinin seçimleri-

Lyric bir dizi gevezelik etti ve Blay'in bakışları ona yöneldi.

"Bu bizim banyo gecemiz," dedi Qhuinn kabaca. "Bunu kaçırmayı istemedim."

"Bana mesaj attığına çok sevindim."

Blay mokasen ayakkabılarını tekmeledi ve çıplak ayakla içeri girdi. Küvetin diğer ucundan aşağı inerek biraz su aldı ve Rhamp'ın omuzlarına döktü.

"Şampuan yaptın mı?" diye sordu.

Soru sorulduğunda bile, Qhuinn arkadaşının cevabı zaten çok iyi bildiğini biliyordu. Eğer kullanılmış olsaydı Blay Aveeno'nun kokusunu alırdı ... ama bazen, söylenecek çok şey olduğunda, kelimeleri bulmak zor oluyordu.

Siz de yapabileceğinizin en iyisi bu olduğu için birazını oraya attınız.

"Hayır, henüz değil." Qhuinn bebeği yıkarken başını salladı. "Biberonu ister misin?"

"Elbette."

Qhuinn o şeyi uzattı. "Çorapların nereye gitti?"

"Ne?" Blay ayaklarına baktı. "Oh. Um ... buralarda bir yerdeler."

"Bu ayakkabılarla yazın asla çorap giyilmez. Kışın hep öyle yaparsınız."

"Bu kadar tutarlı olduğumun farkında değildim."

"Bu senin en iyi özelliklerinden biri." Qhuinn avucuyla Lyric'in önündeki suya vurdu ve Lyric de karşılık olarak onu taklit etti. "Ve benimkilerden biri değil. Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim. Fuayede."

"Özür dilemene gerek yok."

"Evet, var. Ben sadece ... .. Aklım başımda değildi."

Ancak meleğe saldırdığı için hiç pişmanlık duymuyordu. Luchas'ın seçiminin erkeği haksız yere Fade'in dışında bıraktığını her düşündüğünde, o öfkenin geri dönme tehdidini hissetti.

"Sorun değil," dedi Blay bebek mavisini kapağını açarken. "Şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

"Ben de yapamam." Lyric onun başparmağını tuttu ve eliyle küvetin yüzeyiyle oynadı. "Üzgünüm, bu hiç mantıklı değil, değil mi? Demek istediğim ... .. Şu anda nerede olduğumdan bile emin değilim. İşte bu yüzden banyo yapmak iyi bir şey. Banyo zamanını biliyorum."

Blay şişeyi Rhamp'ın başının üzerine sıktığında Aveeno bir yastık sesi çıkardı ve genç adam gülerek şişeye uzandı.

"Üstünü kapatın ve bırakın alsın," dedi Qhuinn. "Bakalım o şeyle ne yapacak."

Yeterince eminim. Tam ağızına.

"Tamam, belki de bu iyi bir fikir değildi. Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

Blay, "Bunun ona zarar verebileceğini sanmıyorum," diye çekindi. "Ben de öyle."

Blay dizlerinin üzerine oturdu ve yıkama programına başladı, o koyu renkli saçları köpürttü, pembe renkli yumuşak sürahiyle duruladı. Sonra sıra el bezine geldi, Rhamp'ın sağlam küçük vücudu sert bir şekilde ovuldu.

"Onları onu görmeye götürdü," diye mırıldandı Qhuinn.

"Ha?" Blay çocuğu daha fazla suyla ıslattı ve Rhamp'ın omuzlarına döktü. "Neydi o?"

"Layla onları Luchas'a götürdü." Blay durakladı.

"Öyle mi yaptı? ?"

Qhuinn başını salladı. "Tanrı onu korusun. O iyi bir dişi. Xcor şanslı bir erkek."

"Öyle." Blay sürahiyi indirdi. "Nasıl olduğu hakkında bir şey söyledi mi?"

♦ ♦ ♦

Blay eşinin yüzüne bakarken kalbi hızla çarpıyordu. Aklının bir köşesinde kendi sorusuna, kendisini daha da kötü hissetmesine neden olacak şekilde cevap verdi. Açıkçası, burada olduğu için bile şok olmuştu, Qhuinn'in ona mesaj atıp gelmesini istemesine şaşırmıştı, erkekle aynı odada olduğu için bile fazlasıyla minnettardı.

Tamamen dışlanmayı bekliyordu. Qhuinn genellikle böyle çalışırdı.

"Hayır, nasıl görüldüğünü söylemedi." Qhuinn derin bir nefes aldı. "Her zamanki gibi gençlerin onu gülümsetmesi dışında."

Rhamp sürahiyi aldı ve su yüzeyine tabanıyla vurarak onunla oynadı. Kız kardeşi bunu inanılmaz derecede eğlenceli buldu ve onu alkışladı ve sırtarak dört beyaz dişini gösterirken Blay onu Luchas'ın hastane yatağının ucunda otururken hayal etti.

"Daha önce de söylediğimi biliyorum ama ben sadece ... Keşke ona yardım edebilseydim." Qhuinn başını salladı. "Bazı şeylerle ilgili sınırına ulaştığını bilmiyordum. Çok iyi görünüyordu - yani iyi değil, iyi. Ama aynıydı. Belki de mesele buydu. Belli ki daha iyiye gittiğini hissetmiyordu ve olduğu yerde devam etmek istemiyordu. Keşke gerçekten-"

"Sana bir not bırakmış."

Qhuinn'in başı döndü. "Ne?" "Odasında."

"Ben görmedim."

"Zarf yuvarlanan tepsinin üzerinde ama fark etmek zor." Blay avucunu kaldırdı. "Merak etme, Manny oraya senden başka kimsenin girmeyeceğinden emin. Hazır olduğunuzda gidin, eğer şimdi ise bu adamlarla ben ilgilenirim."

Ama önce ona söylemelisin, diye düşündü Blay. Ona söylemelisin.

Luchas'la konuştuğunda ne yaptığını söyle.

Bir güç patlamasıyla Qhuinn ayağa kalktı. Ama sonra durur gibi oldu.

Gitmek yerine, tuvaletin kapağını indirdi ve çıkışa doğru açılı bir şekilde oturdu. Sanki bir yanı eğitim merkezine doğru koşuyordu, diğer yanı ise bulacaklarından korktuğu için donup kalmıştı.

"Ya benim hatamsa?" diye fısıldadı.

Blay boğazını temizledi. "Aslında, sanırım benimdi."

Qhuinn gözlerini devirdi. "Bu çok saçma."

"Onu fırtınadan önceki gece de görmüştüm."

Arkadaşı ona sertçe bakarken Blay, Layla'yla yer değiştirebilmeyi ve çocukları aşağı indiren kişi olmayı diledi. Hayır, bekle. O zaman Layla da onun söylediklerini söylerdi ve onun bu yükü taşımasını istemezdi.

"Ameliyathanedeydin." Blay kalbinin daha da sert atmaya başladığının ve daha önce sıcaklık açısından gayet iyi görünen banyonun saunaya dönüştüğünün farkındaydı. "Havuzdan geliyordu. Durdu ve nasıl olduğunu sordu."

"Ona tıbbi bir güncelleme yapman onu pek korkutmaz-"

"Senin Kral'ın özel muhafızlığına yükseltildiğini bilmiyordu." Qhuinn sertleşince Blay avuçlarını açtı. "Bu bilgiyi asla ifşa etmezdim ama ona söylemediğinden haberim yoktu. Yani, ben sadece ... Bunu neden kendine sakladığını anlayabiliyorum."

Onunla olan her şey, ama . . . Çok özür dilerim. Bilmiyordum."

Qhuinn ağzını açtı. Sonra kapattı. Sonra kalçalarını ovuşturdu. "Evet, sana bunu gizli tutmanı söylediğimi sanıyordum. Sadece üstüne gitmek istemedim. Glymera'yı bilirsin. Kardeş olan bir kardeş mi? Bu herkes için zor olurdu, ama Luchas'ın olduğu yerde? Bir de kişisel koruma meselesini mi ekleyelim?"

"Gerçekten çok üzgünüm. Bu beni öldürüyor."

"Hayır, dinle, sorun yok." Qhuinn boğazını temizledi. "Bundan rahatsız oldu mu?"

"Dürüst olacağım. Şaşırdı."

Tanrım, diye düşündü Blay. Hesap yaptığıında, Luchas ile etkileşime giren son kişilerden biri olması mümkündü.

Qhuinn'in kardeşinin evdeki herkes için sonradan düşünülmüş olabileceği fikri Blay'in kalbini kırdı. Bir yandan da bunun doğru olmadığını biliyordu. Erkek, topluluğun bir parçasıydı ama yine de herkesin kendi hayatı vardı; eşleri ve çocuklarıyla, Azalan Topluluğu'yla olan savaştaki hayatlarıyla ve şimdi Caldwell'e gelen yeni tehditle. Her zaman yaralanmalar ve gece stresleri, mevsim değişiklikleri, arabalarla ilgili sorunlar, yeniden sipariş edilmesi gereken malzemeler, temizlenmesi gereken silahlar, bilenmesi gereken hançerler vardı.

Hayat. Tüm çok yönlü katmanlarıyla.

Ve Luchas'ın da kendi vardı. Olduğu gibi.

Kendini geride bırakılmış mı hissetmişti? Ve neden kimse ona bunun doğru olup olmadığını sormamıştı?

Blay çatallaşan bir sesle, "Sadece geri almak istiyorum," dedi. "Herhangi bir şekilde sorumlu olmak istemiyorum ..."

Qhuinn başını salladı. "Öyle değilsin. Bunun için o kadar çok neden var ki."

Sözler doğrudu ve Qhuinn'in bir kısmı onlara inanmış olmalıydı. Sesi kararlıydı ve hiçbir şekilde kınayıcı değildi.

Ama o uyumsuz bakış başka bir yerdeydi, Blay'in gözleriyle buluşmuyordu.

"Oraya gitmem gerek." Qhuinn ayağa kalktı. "Notu görmem gerek."

"Çocuklara ben bakarım."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Tam o sırada Qhuinn gitmiş, banyonun kapısı açılıp kapanmış, sıcak ve nemli mekâna bir ürperti girmişti.

Belki de soğğun esintisi sadece Blay'in hissettiği şeydi.

Qhuinn adaletsiz bir erkek değildi ve aralarındaki sevgi Blay'in sorguladığı bir şey değildi. Ama bazen vardı şeyler sen yapamadım gel geri itibaren ilişkilerde. Geçmişte çalışmak istemediğin için değildi.

ya da denemek istemediler.

Ancak eşinizin, istemeden de olsa kardeşinizin ölümüne katkıda bulunduğu gerçeği çok zordu.

Neresinden bakarsan bak.

CHAPTER TWENTY-SIX

As Qhuinn, kardeşinin on beşe on beş metrelik hasta odasının hemen içinde durmuş, beyninde "yapmalıydım/ yapmalıydım/ yapmalıydım "lardan oluşan bir elektrik fırtınası esiyordu. Belki de burayı dekore etselerdi? Duvar kâğıdı döşeselerdi, güzel bir halı ekleselerdi, yağlı boya tablolar assalardı ve hastane yatağına pahalı çarşaf lar atsalardı, belki de

-

"Kapa çeneni," diye mırıldandı döner masaya bakarken. Ve işte oradaydı. Mektup.

Blay haklıydı. Zarf beyaz rengiyle tepsiye tamamen uyum sağlamıştı. Ve tabii ki Luchas zarfın köşeyle tamamen aynı hizada olmasına özen göstermiş, özenle yerleştirmişti.

Yolun karşısından, Luchas'ın mükemmel el yazısıyla, dar uçlu mavi bir kalemle yazılmış hassas yazılar Qhuinn'in tüylerini ürpertti.

Her nasılsa, tüm yaralarına rağmen güzel yazmayı başarmıştı.

Kardeşim Mine.

Qhuinn mektubu almak, içinde ne varsa çıkarmak ve kendisi için bırakılan kelimeleri ö z ü m s e m e k niyetiyle yanına gitti. Ama sonunda o şeye dokunmadı ve nedenini anlaması bir dakikasını aldı. Sonra aklına geldi... her ne yazılmışsa okur okumaz, iş gerçekten bitmişti. Kardeşi gerçekten ölmüştü. Ölümün kesinliği, Luchas'ın donmuş bedenini ormanda bulmanın şok edici, ikili doğası, mektuba aktarılmıştı: İçinde ne olduğunu okumadığı sürece, kardeşi bir bakıma hâlâ hayattaydı. İkisi de hâlâ arada kalmışlardı, bir şeyler hâlâ

keşfedilir, düşünülür, üzerinde kafa yorulur.

Bir de mesaj her neyse onun dehşeti vardı.

Luchas hiçbir zaman acımasız olmamıştı ama gerçekler yıkıcı olabilirdi.

Ne de olsa Qhuinn, tamamen kontrolünüz dışındaki koşullar nedeniyle daha az olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Uyumsuz gözlerini o seçmemişti; kardeşi de Lash tarafından kaçırılıp işkence görmeyi seçmemişti. Bu yüzden, evet, Qhuinn'in yapacağı son şey, her ikisi için de talihin tersine döndüğü gerçeğini Luchas'ın yüzüne vurmak olurdu.

Etrafına bakınan Qhuinn koltuğa odaklandı. Genellikle bu odaya girdiğinde kardeşini orada, kucağında açık bir kitap, lambanın yanındaki masada bir fincan çay bulurdu. Luchas her zaman temiz giysiler giydiği, saçları yeni yıkandığı ve bastonu bir kenara bırakıldığı için her şeyin yolunda olduğuna inanmak daha kolaydı. Ya da en azından, salyangoz hızında da olsa her şey iyiye gidiyordu.

Qhuinn küçük masanın yanına gitti ve kardeşinin okumakta olduğu kitabı aldı. Çünkü bu daha kolaydı

son mektubun zarfına dokunarak.

Ah, evet. Yatmadan önce küçük bir eğlence: Deri ciltli kitap Eski Dil'deydi, Qhuinn'in kafasının şu anki durumu göz önüne alındığında, tamamen yabancı ve sayfaları çevirirken onun için tamamen okunamaz bir şeydi.

Saten bir kurdelenin Luchas'ın duraklamasını işaret ettiği yere vardığında üzüntüden hasta olduğunu hissetti.

Harflerden, kelimelerden, cümlelerden ve paragraflardan oluşan bu yolculuk asla tamamlanmayacaktı, yazılan sembollerin izini süren gözler artık sonsuza dek kapanmıştı.

Qhuinn üzgün bir teslimiyetle kardeşinin saatlerce oturduğu sandalyeye çöktü. Kitabı elinde tutmaya devam etti, kapatıp avuçlarının arasına aldı. Karşıdaki boş yatağa bakarken Layla'yı ikizlerle birlikte hayal etti ve ziyaretin tam olarak nerede gerçekleştiğini merak etti. Şuradaki yatakta mı yoksa buradaki sandalye ve sedirde mi oturduklarını bilse gözünde canlandırmasına yardımcı olurdu.

Detayları daha sonra ona soracaktı.

Kendi yaratmak zorunda olduğu bir anı olsa bile, bu anıya tutunmak istedi.

Ve belki de böylesi daha iyiydi. Layla'nın gençlerle birlikte aşağı indiği ve Luchas'ın bu sandalyede oturup her ikisini de kucağına aldığı mükemmel, mutlu, hayali bir hikaye istiyordu. Dokunaklı, son bir veda-

Luchas planını çoktan yapmış mıydı? Yoksa daha sonra mı?

Qhuinn başını geriye atarken, zihninin dönmesini engellemeye çalıştı. Bu başarısız olunca, bir şişe Herradura almayı düşündü. Sonra bu planını Manny'den biraz nakavt istemek için yükseltti.

REM Uyku İstasyonu'nda bu sefil trenden inmesine yardımcı olacak güzel, küçük beyaz haplar şeklinde damlalar.

Kardeşinin birkaç eşyasıyla çevrili bir halde, kendi zaman çizelgesinde Luchas'a hiç bahsetmediği bir akşamı düşündü. Sadece Blay'in gerçekten bildiği bir akşam.

Çünkü Blay onu kendi intihar girişiminden kurtaran kişiydi.

İşte bu yüzden Qhuinn, Luchas'a söyledikleri için eşini suçlayamazdı. Özel muhafız hakkındaki o tek yorum her şeyin sebebi değildi ve ayrıca Blay hayatı boyunca kendini, sadakatini ve merhametini defalarca kanıtlamıştı.

Luchas'ın o fırtınanın içine girmeyi seçmesinin pek çok nedeni vardı. Hepsi de trajik olan ama hiçbirisi gizemli olmayan pek çok neden.

Kral'ın özel korumasıyla ilgili bir haber mi? Damlaya damlaya göl olur.

Qhuinn'in gözleri yuvarlanan masaya döndü. Bulunduğu açıdan zarfı göremiyor, üzerine yazılmış olan iki kelimeyi okuyamıyor, istese de ona uzanamıyordu.

Ve fark etti ki, bunu istemiyordu.

Orada ne olduğunu okumak istemedi. Sonsuza dek bitmemiş bir işi olmasını tercih ederdi.

. . belki de, sadece belki de, kendi kanıyla ilgilenemeyecek ve Luchas'ın sadece ihtiyacı olan tıbbi bakımı değil, aynı zamanda sağlık ve refah için aynı derecede önemli olan psikolojik danışmanlığı da aldığından emin olamayacak kadar meşgul, ihmalkar ve bencil olduğu için bunun onun hatası olduğunu doğrulamak yerine.

Belki daha da önemlisi.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

O Bir hafta sonra, Blay yatak odası süitinin banyosunun kapısını açtı ve dışarı eğildi. Yolun karşısındaki gömme dolabın ışığı parlıyordu.

İran halısının üzerine yayılan ışık, mücevher tonlarını daha da parlak hale getiriyordu. Tereddüt etti. Sonra geri çekildi ve kapıyı tekrar kapattı.

Etrafına baktığında tuvalette her şeyin aynı olduğunu gördü. Lavaboların yanındaki diş fırçaları ayrı ayrı tutuculardaydı ve biri Crest, diğeri Colgate olan macun tüpleri uygun Oral-B partnerleriyle bir aradaydı. Bir taraftaki Waterpik Qhuinn'e aitti.

Duşta da aynı şekilde şampuan ve saç kremi şişeleri her zaman oldukları yerdeydi. Sabun kalıbı, her ikisi de Fildişi kullandıkları için bir tabak içinde tek bir taneydi.

Çünkü yüzde doksan dokuz saftı. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Ne yapacağını şaşırarak Blay klozetin kapağını indirdi, banyo havlusunu vücuduna tekrar sardı ve oturdu. Nedense, yanında kimse olmasa da örtünmek hayati derecede önemli görünüyordu ve Qhuinn'in tuvalette oturduğunu hatırladı.

Luchas bulunduktan hemen sonra banyo sırasında aynı yerde.

Son yedi gecedir eşiyle ancak bu kadar yakın olabilmişlerdi.

Oh, fiziksel olarak büyük ölçüde aynıydı, ikisi hala gün boyunca yan yana uyuyor ve yemek sırasında yan yana yemek yiyorlardı. Qhuinn henüz sahaya dönme izni almamış olsa da Blay rotasyonda kalmaya devam etmişti. Psikolojik değerlendirmeden geçene kadar izinliydi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kimse bu konuyu açmamıştı ve Qhuinn de gönüllü olmamıştı.

Kapıdan mufflak bir ses: "Ben spor yapmaya gidiyorum."

Blay boğazını temizledi ve normalden daha yüksek sesle konuştu. "İlk Öğün'ü atlıyor musun?"

"Ben yedim bile. Yakında görüşürüz."

Bir an sonra, koridora açılan kapının kapanma sesi duyuldu.

Blay yenilgiyle başını öne eğdi. Bu noktada, neredeyse bir çarpma, bir vurma, yüksek sesli bir sözü tercih ederdi. Bunun yerine, tanıdığı Qhuinn'le Shelby Mustang'in üzerindeki bir muffler kadar ilgisi olan ürkütücü bir kibarlık, bir otomatik pilot soğukkanlılığı vardı: Arkadaşı kendi zihninin derinliklerinde bir yere çekilmişti, geriye kalan tek şey bedeniydi. Hayalet gibiydi, evin içinde dolaşiyor, öğün atlıyor, spor yapıyor, Luchas'ın odasında tek başına vakit geçiriyordu.

Mektupta ne olduğunu söylememişti.

Bu da Blay'i korkuttu ve kendini suçlama oyununu tekrar oynamasına neden oldu. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Ayağa kalkarak tuvaletten çıktı. Niyeti gidip giyinmekti ama kendini yataklarının dibinde buluverdi. Her iki yastık seti de

Üzerlerinde girintiler vardı ve arafların ve örtülerin her iki tarafı da yarıya kadar geriye çekilmişti, her şey kendisinin düzenli bir ayna görüntüsüydü. Genelde yatakları darmadağınık olurdu: eşyalar yerde, araflar birbirine karışmış, yorgan ters dönmüş ya da yatak başlığından sarkmış olurdu. Buna karşılık, bu disiplinli düzensizlik Sleep Number yatak reklamı gibi görünüyordu; iki insanın, sevgi dolu bir çiftin geceyi birlikte geçirdiğini düşündürmek için yaratılmış bir sahne dekoru.

Ve bu doğruydı, diye düşündü. O ve arkadaşı o yatakta birlikte yatmışlardı ama ikisinin de herhangi bir REM döngüsü bulduğunu sanmıyordu. Blay kesinlikle bulamamıştı.

Gömme dolaba doğru dönerek karşıya geçti ve giysilerinin arasında durdu. Dışarıdaki yastık ve araflarda olduğu gibi burada da katı bir ayırım, onun/onun ayrımı vardı; soldakiler Blay'in, sağdakiler Qhuinn'in.

Yatakta da aynısı oldu. Sol taraf onun, sağ taraf Qhuinn'in.

Buradaki düzenleme özellikle bilinçli bir şey değildi, sadece seninki ve benimki mantıklı gelmişti. Boyutları oldukça yakındı ama tarzları? Ortak bir şey yoktu.

Adam hayatında hiç mokasen ayakkabı giymiş olsaydı şaşırırdı. Tamam, iyi, belki Qhuinn daha gençken ve ailesinin evindeyken.

Koli bandıyla tutacaksın şüphesiz.

Blay dövüş kıyafetlerine yöneldi ve duvara vidalanmış kancalardan bir deri takımı aldı. Ama sonra hatırladı. Bu gece rotasyon dışındaydı. Açıkçası, Luchas'ın ölümünden beri dışarı çıkmasına izin verilmesine şaşırmıştı ve bu durumun devam etmesinin, hissettiği her şeyi saklamakta iyi bir iş çıkardığı anlamına geldiğini düşünüyordu.

Sonuç olarak, Qhuinn'in sahadan uzaklaştırılması konusunu henüz gündeme getirmemiş olmasına da şaşırmıştı. Rotasyona geri dönmek için mücadele etmemesi korkutucuydu. Tıpkı kilo kaybı ve çocuklar dışında hiçbir şeyle ilgilenmemesi gibi. Cidden, ikizler için Tanrı'ya şükürler olsun. Rhamp ve Lyric'in babalarını ayakta tuttukları açıktı; her gece onları yıkamak, kıyafetlerini değiştirmek ve beslemek gibi işler Qhuinn'in tüm dikkatini ve odağını tüketiyor gibiydi.

Zihninin dönmesini durdurmaya çalışan Blay, rastgele bir düğme, rastgele bir pantolon ve en yakın kazağı giyerek giyindi. Evden çıkmaya karar verdiğini fark ettiğinde çoraplarını giyyordu.

Bu yüzden mokasen yerine botlarını giydi ve ardından North Face ceketini ve bir çift kabarık eldivenini aldı.

Odasından -onların odasından- çıkarak arka merdivenlere yöneldi ve mutfığa indi. İlk yemek yaklaşık yirmi dakika önce servis edilmişti,

Bu yüzden doggen servis için tabaklara fazladan yumurta ve simit dolduruyordu. Blay hepsine gelişigüzel el salladı ve hiç de olmadığı gibi görünmeye çalıştı: İçinden çığlık atıyordu.

Garajdan çıkarken, kendisini ve arkadaşını dışarı çıkıp panjurlarla ilgilenmek için tüm o kar kıyafetlerini giyerken hatırladı. Sonra Qhuinn'in merdivene çıktığını ve sanki bir şey hissetmiş gibi durup omzunun üzerinden ormana baktığını hatırladı. Ama kardeşinin kokusunu almasının imkânı yoktu. Rüzgâr evin ön tarafına vuruyordu. Ağaçlardaki herhangi bir şey, özellikle de o kadar uzaktan? Onlara ulaşamazdı.

Garip.

Blay arka kapıdan bahçeye çıktı ve çıkarken tamir ettikleri panjurlara baktı. Sonra gözlerini kapattı. Cisimsizleşebilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

Kendine geldiğinde, ailesinin evinin ön merdivenlerindeydi ve onlara ziyarete geldiğine dair bilerek mesaj atmadığını fark etti. Qhuinn'le en son sorun yaşadıklarında buraya gelmişti ve bu gece geri dönmesi, söylendiği gibi çorbaya geri döndüklerini gösteriyordu.

Bu olasılığa parlak bir ışık tutmaya gerek yok. Ya da ... gerçeklik daha çok buna benziyordu.

Yine de şimdi telefonunu çıkardı. Konuşma tonunu doğru ayarlayabilmek için üç deneme yaptı. Sonra gönder tuşuna bastı, Samsung'u cebine koydu ve-

"Oğlum!" Rocke kapıyı hızla açarken şöyle dedi. "Öylece içeri girebileceğini biliyorsun."

Efendisi her zamanki gibiydi; en sevdiği hırkasını, haki pantolonunu ve yıpranmış deri terliklerini giymişti. Bir elinde piposu ve burnunda okuma gözlüğüyle, Baba Kataloğu'ndan sipariş edilmiş gibi görünüyordu.

Blay gülümsedi. "Rahatsız etmek istemedim."

"Saçmalama. Ben sadece faturaları ödüyorum, Mahmen de ekmek yapıyor." Rocke güldü. "Hallmark filmlerindeki gibi konuşuyoruz. Ellili yıllardan."

Blay, çocuk yetiştirme işi bittikten sonra Qhuinn'le ikisinin büyük bir evde, uzun zaman alacak mutlu bir düşüş içinde, torunlarının ziyaretleri için yaşadıklarını hayal etmeye çalıştı.

Buna bayılırdı. Buna gerçekten bayılırdı.

"Nasılın oğlum?" dedi Rocke kucaklaşırlarken. "Qhuinn nasıl?"

"Bekleyebileceğin kadar iyiyiz." Ve bunun bir yalan olmadığını düşündü. "Bu gerçekten zor."

"Tahmin edebiliyorum." Rocke kapıyı kapatırken onun omzunu sıktı. "Mahmen'in ve ben çok üzgünüz."

Acı göğsüne doğru ilerlerken, Blay göğüs kafesini ovuşturdu. "Sağ ol baba. Oh, vay canına, kokla şunu."

"Senin mahmen de güveç yapıyor."

"Biliyor musun, sanırım ben acıktım."

"İyi bir şey. Seni beslemek isteyecektir. Hep öyle yapar."

Açlıkla ilgili söyledikleri aslında yalandı ama mahmeninin yemeklerinin midesini uyandıracığına dair umudu vardı. Ama öyle olmasa bile, içine gömülebileceği başka tanıdık rahatlıklar vardı. Aromaya doğru giderken babası, Blay'in her zaman aile için saat altı haber bülteni olarak gördüğü şeyi anlatmaya başladı: Gemi inşasıyla ilgili güncellemeler, ikisinin aldığı aşçılık kursu, uzak bir kuzenin çevrimiçi insan üniversitesinden mezuniyetinin yaklaşması.

"-Uzaktan öğrenme ile yapabildikleri gerçekten harika," diyordu Rocke mutfağa girdiklerinde. "Bakın kim gelmiş!"

Blay'in mahmeni yoğurma işleminin ortasında durakladı. "Ben de öyle hissettim! Dışarı çıkabilirdim ama dizlerime kadar batmış durumdayım. Aslında, sanırım daha çok dirseklerim. Neyse, gel bana bir öpücük ver oğlum."

Ne zaman onun yanında olsa tam bir erkek çocuğuna dönüşmesi şaşırtıcıydı ve her zaman olduğu gibi, Blay hemen yanına gitti ve kendisine uzatılan yanağı öptü.

"Şimdi, oraya git." Una bulanmış eliyle buzdolabını işaret etti. "İkinci rafta, bir Tupperware kabının içinde, İlk Öğün için servis ettiğim kiş var. Yanında da taze meyve var."

Kendine biraz tost al. Ekmek şurada. Çok zayıfsın."

Annnnn ve mahmenleri böyle iletişim kuruyordu: Seni seviyorum, Luchas için çok üzgünüm, senin için endişeleniyorum ve umarım sen ve Qhuinn'in burada her zaman hoş karşılanacağınızı biliyorsunuzdur.

Rocke gülümseyerek başını salladı ve kahve makinesinin yanına gitti. "Dediğini yapsan iyi edersin, yoksa birincilerden önce ikincileri yedirir sana."

Hamurla çalışmaya geri dönerken, "Yer minderi koymayı unutma," dedi. "Ve Rocke, kahvenin bizim sevdiğimizden daha hafif olması gerekiyor. Çok sert olmasını istemiyor."

Rocke göz kırparak, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi.

Blay talimatları takip ederken, brokoli ve peynirli kiş ve karışık meyveyi çıkarırken, kendine bir tabak hazırlarken ve masaya - tost ve bir yer minderi ile - otururken hafif bir sohbet vardı. Yemeğini yerken doğru yerlerde başını salladı, gerektiği zaman güldü, yüzeysel güncellemeleri paylaştı. Yine de odada bir fil yoktu. Hiçbir noktada olanlar hakkında konuşamayacağını hissetmedi ve ne kadar üzgün olduğunu sakladığını düşünmedi.

Ailesi hakkında en iyi yorumun bu olduğunu düşünüyordu: Kendisini yetiştiren insanlarla dürüst arkadaş olabilmesi. Ve Qhuinn'le aralarındaki sessiz gerilimden çok yorulduğu için gün boyu kalmanın cazibesi vardı.

Tanrım, çok
yorgundu. Ve
yalnızdı.

"İkinci bir tane ister misiniz?" Lyric hamuru kâseye geri koyup üzerini nemli bir bulaşık havlusuyla örterken sordu.

Blay temiz tabağına baktı. "Evet, Mahmen.
Lütfen."

CHAPTER TWENTY-EIGHT

AQhuinn antrenman merkezinde çalıştıktan sonra tesisin soyunma odasında duş aldı ve ardından ameliyat önlüklerini giydi çünkü

Yanına fazladan bir takım giysi almayı unutmuştu. Koridora geri adım atarken aklına büyük eve gitmesi gerektiği geldi. Blay akşam için gitmişti ve belki birbirlerini bulmaya çalışabilirlerdi.

Ya da, daha büyük olasılıkla, sadece kaybolmuş olarak kalacaktı.

Kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu. Eşi ve çocukları da dahil olmak üzere herkesle arasında gri bir sis vardı. Karşısında biri dursa bile, sadece kendisinin bir taslağıydı ve sesi ne kadar tanıdık olursa olsun, uzaktan gelen bir fısıltı gibiydi. Bu çok garip bir fenomendi ve bu kopukluk ona Solgunluk'a gittiği zamanları hatırlattı, manzara tamamen belirsizdi, etrafında kimse yoktu.

Öte yandan, geçen hafta da ölmüş gibi hissetmişti.

Sağa dönerek ofise doğru baktı ve kendini malikâneye girerken hayal etmeye çalıştı. Şakakları çarpmaya başlayınca başını iki yana salladı ve

ters yönde. Kardeşinin kapısına vardığında, iterek içeri girdi ve-

"Burada ne yapıyorsun?" dedi kısa bir süre durduğunda. Koltuğun üzerinde, sanki buranın sahibiymiş gibi oturan Zsadist'ti. Kardeşi her zamanki gibi deri ve kaslı bir tişört giymiş, güçlü kollarını sergilemişti, Saçları yeni kırlaşmış, uzun bacakları dizlerinden çapraz.

Gözleri birine saldıracığı zamanki gibi siyah değil, sarı parlıyordu. Ama gözleri dardı ve sert bir şekilde Qhuinn'e odaklanmıştı.

"İçeri gel," diye emretti. "Ve kapıyı kapat."

"Burası kardeşimin odası. Bana içinde ne yapacağımı söyleme."

"Kardeşin öldü. Yani burası artık onun odası değil." "Ne dedin sen?" Qhuinn sıcak bir kızarıklık hissetti Onu. "Ne dedin lan sen-"

"Buraya gel ve lanet kapıyı kapat. Tabii lanet olası eğitim merkezindeki herkesin sana söyleyeceklerini duymasını istemiyorsan."

Qhuinn içeri girdiğinin farkına varmadan vücudu öne doğru adım attı. Ve kapıyı iterek kapattı-

"Kapa çeneni." Zsadist'in gözleri hiç dalgalanmadı ve gözlerini kırpmadı. "Kardeşin öldü ve bu bir trajedi. Ama bu geri çekilme saçmalığıyla onu geri getiremezsin."

"Affedersiniz-"

"Sen konuşmuyorsun. Ben konuşuyorum. İşim bittiğinde cevap vereceksin. Ve sen sinirlenip rahatsız olmadan önce, burada oturup seninle bunları konuşmak istediğimi mi sanıyorsun? Evet, beni bununla özleyebilirsin."

"Öyleyse kalk ve git." Qhuinn rahat bir el salladı. "Aslında, lütfen ikimize de bir iyilik yap ve başlamadan bırak. Kamu hizmetine ihtiyacım yok."

"Evet, biliyorsun."

İşte o anda Qhuinn kardeşinin elinde bir şey olduğunu fark etti... kırmızı beyaz işaretleri olan ve burnunda pervanesi dönen bir oyuncak uçak. Qhuinn'in dikkatini çekmesi üzerine Z parmak ucuyla pervaneye bir fiske vurdu ve kanatlar bir gezintiye çıktı, bir an için bulanıklaştıktan sonra yavaşlayarak iki kanat tekrar belirgin hale geldi.

Bu saçmalık o kadar rastlantısal ki geçici olarak dikkatini dağıttı. "Z, "Ben de senin şu anda bulunduğun yerde bulundum," dedi.

birkaç gece ya da bir ay için. Hatta bir yıl. Yüz yıl dene."

Qhuinn bunu siktir etmek için ağzını açtı ama sonra Z'nin bileklerindeki ve boynundaki dövmele köle bantlarını ve kardeşinin yüzünden aşağıya doğru uzanan yara izini fark etti.

Z tek kaşını kaldırdı. Sanki Qhuinn'e kimin yükünün daha ağır olduğu konusunda bir şeyler söylemesi için meydan okuyordu. Ve evet, bir yüzyıl boyunca hapsedilmek, cinsel istismara uğramak ve kan kaynağı olarak kullanılmak? Bunun bir koz olduğunu iddia edebilirsin.

Z, "Bu acıyla ilgili bir yarışma değil," dedi. "Ve kaybınızı küçümsemiyorum."

"Aslında ikisini de yapıyormuşsun gibi görünüyor."

"Benden başka kimin sana ulaşma şansı var ki? Ha? Benden başkası olsa ya kar yağdırırsın ya da çekip gidersin. Geçmişim bunu yapmana izin vermiyor, bu yüzden buradayım ve beni dinleyeceksin."

Qhuinn omzunun üzerinden kapıya baktı ve gitmeyeceğini anladı. Ve kardeşinin bu konuda haklı olmasından nefret ediyordu.

Arkasına baktığında Z omuz silkti. "Neden şimdiye kadar sahip olduğum tek terapistin

ölümcül kanser. Dediğim gibi, ben de sizin yolunuzdan geçtim, bu yüzden sizi neyin etkileyeceğini biliyorum."

Qhuinn bir lanet okuyarak başını ovuşturdu. "Bak, seninle mücadele ettiğim konusunda tartışmayacağım. Ama yedi gece oldu. Yedi. Bana biraz daha zaman tanıyabilir misin? Bir ay gibi, belki?"

"Olduğun yerde ne kadar uzun süre kalırsan," dedi Z alçak bir sesle, "geri dönmek o kadar zorlaşır. Ben hâlâ her gece bağlı kalmak, burada kalmak için savaşıyorum-" Yeri işaret etti. "Mevcut kalmak. Beni geri getiren şey aşktı ama benim durumum sizinkinden farklıydı. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve hayatımda ikizimden başka kimse yoktu. Öte yandan senin kaybedecek her şeyin var - seni seven bir eş, sana ihtiyacı olan gençler, ortak bir çabaya katkıda bulunmanı isteyen insanlar. Bu yüzden başa çıkmaya başlamalısın, bu sana nasıl görünürse görünsün."

Qhuinn gözlerini devirdi ve omuz silkti. "Elbette. Hemen ilgileneceğim. Sorun değil-"

"Kaybınızı küçümsemiyorum. Bu onunla başa çıkmakla ilgili.

-Çünkü, bilginiz olsun, bu bok asla geçmez." "Başa çıkıyorum."

"Peki, kelimelerle ayak oyunu mu oynamak istiyorsun? Kötü başa çıkıyorsun."

Qhuinn başparmağını yatağa doğru uzattı. "Onun ayak izlerini takip etmedim. Kendimi öldürmedim. Bu yüzden bana biraz kredi verin, neden yapmıyorsunuz?"

"Eğer standardınız buysa, 'iyi çalışıyor' ifadesinin posta kodunuza yakın bir yerde olması için önünüzde uzun bir yol var demektir." Z oyuncağın pervanesini tekrar döndürdü, uçağın ucundan küçük bir tıslama sesi yükseldi. "Kontrol listesini gözden geçirelim, olur mu? Yemek yemiyorsun, çok fazla egzersiz yapıyorsun ve gözlerinin altında bir gün boyunca paketleyebileceğin torbalar var, yani açıkça uyumuyorsun."

Qhuinn başını salladı. "Siktir git, Son Yemek'e en az üç kez gittim."

"Yemek salonunda servis edilen on dört yemekten. Tebrikler." Qhuinn ağzını açtığında kaşları tekrar kalktı. "Gerçekten gerçekleri tartışmak mı istiyorsun? Bununla biraz zaman kaybedebiliriz, ama bu sadece kış tekmelemeyi uzatacak."

Kollarını kavuşturan Qhuinn gözlerini duvara dikti. "Söyleyeceğini söyle. Ve sonra ben gidiyorum."

"Nasıl başa çıkacağınızı bulun." Z omuz silkti. "Mesaj bu. İşte bu. Senin için neyin işe yaradığını bul ve onu yap. Ama gecedен geceye, günden güne boşta takılıp kalmaya devam edemezsin. İşin yapılması gerekecek ve

" Qhuinn tekrar ağzını açtığında, Z onun sözünü kesti. "Hayır, ben bitiririm, sonra sen gidersin. İşin yapılması gerekecek ve bunu sadece kendin için değil, çocukların ve arkadaşın için de yapmalısın. Bu sadece senin için değil. Bunu onlar için de yapmalısın."

Qhuinn bekledi, daha fazlasını bekliyordu.

"Nasıl başa çıkacağınızı bulun," diye tekrarladı

Z. "Hepsi bu." "Ah, tabii. İşte bu kadar."

"Kolay olduğunu söylemiyorum. Bana güvenin. Kanlı bir köle olarak tutulurken cehennemi yaşadım. Ve sonra bana yapılanlar hakkında konuşmaya başladığımda tekrar cehennemi yaşadım. Ama en azından ikinci yolculuk beni daha iyi bir yere getirdi."

O berrak sarı gözlerden kaçınmak için Qhuinn yataktan kapıya kadar ileri geri volta atarak etrafta dolaştı. Sonra da kıkır kıkır gülmek için banyoya doğru bir tur attı.

Kardeşi hâlâ o sandalyede oturuyordu.

Qhuinn tekrar dışarı çıkarken "Neden?" diye sordu. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Sesindeki teslimiyetten nefret ediyordu. Ama sanki bunu değiştirebilir miydi? Sanki bunun herhangi bir parçasını değiştirebilirmiş gibi?

"Kafadan kontak olma konusundaki kusursuz referanslarım dışında mı demek istiyorsun?" Z pervaneyi tekrar döndürdü ve uçağı daireler çizdirdi. "FUBAR Havayolları'nda birlikte yaptığımız küçük yolculuğu hatırlamıyor musun? Hangarda bulduğumuz o boktan şeyle beni o terk edilmiş azınlık indüksiyon alanından uçurmasaydın? Ölmüş olurdum. Bu yüzden sana borçluyum."

Qhuinn gözlerini kapadı ve o ölüm uçuşunu hatırladı. Ve o gece o kabinleri aradıklarında başka neler olduğunu. "İşte o zaman Luchas'ı buldum."

"Biliyorum. Burada onun koltuğunda oturmamın bir diğer nedeni de bu."

"Onun öldüğünü söylemiştin. Bunların hiçbirisi artık ona ait değildi."

"Odanın ona ait olmadığını söyledim.

Bu sandalye onun." "Saçları ayırmak."

"Saptırma."

İkisi uzun süre birbirlerine baktılar. Ve aptalca bir şekilde Qhuinn kardeşinin geri adım atmasını, başka tarafa bakmasını, belki de içeriği doğru olsa bile ses tonu için özür dilemesini bekledi. Bunların hiçbirisi olmadığında, Qhuinn ilk bayrağı çeken kişi olmak istemedi.

Onlar da öylece baktılar.

Sonunda ... şey, büyük sürpriz, kırılan o oldu. Gözlerini indirdi, ama bunu sadece kardeşinin yatağına oturmaya karar verdiği için yapıyormuş gibi görünmek için yanına gitti ... ve kardeşinin yatağının ayak ucuna oturdu.

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum," dedi nefret ettiği bir yenilgiyle.

"O yüzden bir şeyler yap, ne olursa." "Bu bir filmin adı değil mi?"

"Bu soruyu bana değil Rhage'a sormalısınız."

Uzun bir sessizlik oldu. "Dürüst olabilir miyim?" Qhuinn sordu.

"Benimle mi? Her zaman."

"Bunu neden yaptığını bilmekten korkuyorum. Bir şekilde benim hatam olmasından korkuyorum. Ve biliyorsun, eğer mecbur kalırsam onun ölümüyle yaşayabilirim, ama ... ile yaşayamam."

Sesi kesilince dizginleri toplamaya çalıştı, ama bir de baktı ki öyle hıçkırma hıçkırma ağlıyordu ki sırtı hıçkırıklara karışmış, tüm gövdesi acıyla kıvranıyordu. Ağlamaktan gözleri faltaşı gibi açılırken, Z koltukta olduğu yerde kaldı, aktif yasın sessiz bir tanığı oldu.

Kardeşinin haklı olduğu ortaya çıktı.

Z'nin yaşadığı onca şey göz önüne alındığında, Qhuinn utanmadı ya da kendini bilinçli hissetmedi - ve garip bir şekilde, kardeşi orada olmasaydı, acıyı serbest bırakmayacaktı.

Ayrıca, eğer Z gelip ona herhangi bir şekilde dokunsaydı, tek kelime etseydi ya da yardım istemeye çalışsaydı, Qhuinn kendini sıkıca kapatırdı ve muhtemelen bir daha asla açılmazdı.

Ancak kardeş sadece sahip olduğu güvenilirlik konusunda haklı değildi, aynı zamanda bu yalnız yolculuğun herhangi bir müdahaleye ihtiyacı olmadığını bilecek kadar mantıklı biriydi.

Yine de bir patika başı gerekiyordu. Ve belki bir rehber.

Ya da iki.

CHAPTER TWENTY-NINE

Qhuinn'in duygusal fırtınası, ne kadar güçlü ve bunaltıcı olursa olsun tüm fırtınalar gibi geçti.

Geçirdiği sinir krizinin ardından kardeşinin banyosunda durup sıcak yüzünü soğuk suyla yıkarken kendini uzun ve yorucu bir yolculuğa çıkmış gibi hissetti. Aylar süren bir yolculuk.

O kadar yorgundu ve kafası o kadar karışık ki.

Tekrar dışarı çıkıp Z'ye baktığında, kardeşi tam olarak olduğu yerdeydi, hâlâ oyuncak uçağın yanındaydı, iri gövdesi koltukta uzanıyordu.

"Bunun için üzgünüm," dedi Qhuinn avucuyla yüzünü bir kez daha yoklarken.

Z kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Özür dileyeceksin."

Qhuinn omuz silkti ve gözbebeklerinin içinde kum varmış gibi hissettiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Herhangi biriyle."

"Sorun değil." Z boştaki eliyle kalçasına vurdu ve ayağa kalktı. "Ama özür dilemek yok. Bunu birini kırdığın ya da kızdırdığın zaman yaparsın, ki ikisini de bana yapmadın. Bunu ayrıca, birisine

eylemleriniz üzerinde bir tür kontrolünüz var - ve inanın bana, eğer yapabilseydiniz bundan kaçınır mıydınız?"

"Sanırım senin için açık bir kitap gibiyim." Qhuinn odanın içinde dışarı bakabileceği pencereler varmış gibi etrafına bakındı. "Bu arada, şu anda ne yapmam gerektiğinden gerçekten emin değilim."

"İşleyişin bir parçası da bu." Z yanına geldi ve oyuncak uçağı uzattı. "Ne zaman kaybolursan, buna bakmanı istiyorum. O gece ikimizi de eve sen götürdün. Ve bunu tekrar yapacaksın. Sana inanıyorum."

"Bu arada bana devam etmem için gerçekten hiçbir şey vermediniz."

"Herkes farklıdır. Geri dönüş yolu benim için olduğu gibi sizin için de aynı olmayacaktır."

"Nasıl başladın?"

"Kalbimi beni seven birine açtım. Sonra da beni önemseyen ve sadece ilgili bir arkadaştan daha fazlası olan birine ağzımı açtım."

"Mary ile konuşmak istemiyorum. Rhage'in Shellan'ını seviyorum ve onun eğitimli bir sosyal hizmet uzmanı olduğunu biliyorum ama yemeklerde terapistimle karşı karşıya oturmak istemiyorum, çok teşekkür ederim."

"Bir yabancıyla daha kolay olacağını mı sanıyorsun? Bahaneleri de siktir et. Hayatının başka hiçbir yerinde işten kaçtığını görmedim. Şimdi tembelliğe başlama, hele bu konuda hiç başlama."

Her neyse, diye düşündü Qhuinn. İstemedi lanet olası kimseyle konuşamazdı. Ama ağlama krizinden dolayı o kadar yorgundu ki bu konuda mücadele edemedi.

"Başka ne yapabilirim?" diye sordu.

"Önce en zor olanı yapın. En zor olduğunu düşündüğünüz her neyse, onu aradan çıkarın."

Bir süre sonra Qhuinn kendisine sunulan oyuncağı aldı. "Bunu nereden buldun? Küçük parçaları var,

Bu yüzden oyun odasından gelmediğini biliyorum."

"Amazon'dan sipariş ettim." Qhuinn şaşkın şaşkın bakarken, ağabey omuz silkti. "Böyle şeyler yapabiliyorum, biliyorsun. Ben sadece düşünceli bir bulut değilim."

"Yani bunu sen planladın."

"Beş gece önce. Sana bir hafta vereyim dedim. Diğerleri kadar keyfi bir yıldönümü gibi görünüyordu ve bir ay ya da bir yıldan çok daha iyiydi."

Qhuinn kardeşinin köle bantlarına baktı. "O sendin. Peşinden gittiğim o gece beni Lassiter'dan uzak tutan sendin. Göz ucuyla senin dövmelelerini gördüm."

"O düşmüş melek elimizdeki tek kurtarıcı evlat." Z kapıya doğru gitti. "Ayrıca, eğer o bir trendse? Onu kaybedersek evren bize Palyaço Bozo'yu gönderir."

"Ama sorun da bu. Lassiter kurtarıcı işinde değil."

"Bence asıl soru, o gece kimi kurtarması gerektiği idi."

Qhuinn acı bir sesle, "Bilgin olsun, kar fırtınasında dışarı çıkan oydu," dedi.

Z sadece omuz silkti ve uçağı işaret etti. "Ne zaman kendinden şüphe edersen, şuna bak. Ve her zaman gelip beni bulabilirsin, gece ya da gündüz."

Kardeşi gittikten sonra, Qhuinn bok tekmeleyicilerinin ayak parmaklarına baktı. Dövüşçüye haber vermekten nefret ediyordu ama o kadar da yardımcı olmamıştı.

Nasıl başa çıkacağınızı bulun.

Evet, sanki net işaretleri olan bir haritaydı. Eski Ülke'nin kıyısında duran birinin batıyı işaret ederek "Evet, Yeni Dünya şu tarafta biraz ileride" demesi kadar netti.

Qhuinn sandalyenin yanına gitti, üzerindeki yükü attı ve oyuncak uçağın pervanesini döndürdü. Her şey bulanıklaşırken, seyahatin ve gidilecek yerlerin doğasını düşündü. Sonra bir insanın Amazon'dan satın alabileceği her şeyi düşündü. Bavullar. Ekstra çoraplar ve iç çamaşırları. Yürüyüş botları, şapkalar ve eldivenler.

Gerçek bir uçak satın alamıyordunuz ama gelecekte ne olacağını kim bilebilirdi ki? Belki bir on yıl sonra, bir kişi ön bahçesine çevre dostu bir çift kanatlı iniş yaptırabilir. Yetmiş beş bin dolarlık kolay ödemeler için 12,798.99 dolar. Elli yıldan kısa sürede öderseniz ücretsiz finansman-

Qhuinn kaşlarını çattı ve beyninde dönüp duran garip riff'in kendisi için normal olduğunu fark etti. Bu, ne zaman boş vakti olsa zihninin yaptığı türden bir şeydi, düşünceleri kesinlikle önemli hiçbir şey hakkında küçük aptalca varsayımlar uyduruyordu.

Belki de bu geri döneceğine dair bir işaretti.

Yatağa doğru baktı ve kendi üzerine kıvrılıp ağladığını hatırladı. Adamım, kendini kaybetmişti.

Yani hayır, kesinlikle hayır. Terapiye sert bir şekilde girmeyecekti. Hatta hafifçe bile. Z, Kleenex kutusuyla, annesiyle babasının hikayeleriyle ve berbat gözleri yüzünden herkesin ona nasıl kötü davrandığıyla ilgili tüm o psikiyatrist saçmalıklarını saklayabilirdi. Bu saçmalıklar hakkında konuşmayacaktı ve kesinlikle ... neydi o terim? . ... ah, doğru, kardeşinin öldüğü geceyi ve bir yerden bir yere giderken nasıl hissettiğini, her seferinde erkeği görmeyi umduğunu ve hayal kırıklığına uğradığını, korkunun giderek daha şiddetli sivri uçlarının onu kendi derisinin içinde dolaştırdığını "açmayacaktı".

Hayır. Yine çatlamıyordu.

Ama Z'nin baş etme yöntemlerini kabul etmeye hazırdı. Asıl soru nereden başlayacağıydı ve belki de bu onu

ama en zor şeyle başlayamazdı. Bunu başaramazdı. Yine de kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Bu arafta öylece kalamazdı.

Çeşitli olasılıkları düşünürken, planın tam olarak ne zaman aklına geldiğini bilmek zordu ama telefonunu çıkardı ve-

Blay ona mesaj atmıştı. Ailesini görmeye gittiğini haber vermek için.

Qhuinn başını koltuğun minderli hatlarına yasladı. Yeni bir hüznün dalgasıyla, Rocke ve Lyric'in baskınlardan sonra inşa ettikleri o güzel evi, o insan gelişiminin arka tarafında, bir göletin kenarında yer alan evi hayal etti. Eski görünmek için tasarlanmış yeni bir yapıydı ve Lyric işin bu kısmından hoşlanmadığını açıkça belirtmişti. Öte yandan Rocke tüm mekanik aksamın garanti altında olmasını seviyordu.

Çift pek çok açıdan eski kafalıydı, geleneksel cinsiyet rolleri yıllar önce benimsenmekle kalmamış, sevgiyle sürdürülmüştü: Rocke para kazanıyor ve faturaları ödüyordu; Lyric yemek pişiriyor ve temizlik yapıyordu; ve evleri, hangi evin içinde olursa olsun, her zaman sıcak, davetkâr ve huzurluydu.

İkizleri düşündü. İyi haber, kim olmak istediklerini seçebilecek olmalarıydı. Ne de olsa geleneksel roller, zorlanmadıkları sürece iyiydi. Çocuklarından hiçbirinin herhangi bir sosyal kural ya da beklentiye hapsolmasını istemiyordu. Büyürken bunlardan fazlasıyla nasibini almıştı ve üzerinde hiçbir kontrolü olmamasına rağmen yaşadığı başarısızlıklar onu neredeyse öldürüyordu.

Qhuinn yatağa doğru bir bakış attı. Yeniden odaklanarak boş bir kısa mesaj çağırdı ve ardından ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalıştı.

Sonunda, Vishous'tan isteğini sadece açıkça ifade edebildi.

Tüm yolculuklar tam anlamıyla yürüyerek yapılmazdı. Öyle olsun ya da olmasın, yine de her zaman bir ilk adım vardı. Peki ya ondan sonra?

Qhuinn yuvarlanan tepsiye doğru baktı.

Aniden kaşlarını çattı. Bir şeyler gördüğünü düşünerek ayağa kalktı ve yatağın başucundaki komodinin üzerinde, televizyonun kumandasının, hemşire odasının çağrı düğmesinin ve mavi bir Bic kalemin yanında duran iki bordo bohçayı incelemeye gitti.

Hiç şüphesiz bu, Luchas'ın son mektubunu yazarken kullandığı yazım aracıydı - ki o da açılmadan, tam olarak bırakıldığı yerde duruyordu.

Qhuinn uzandı ve bordo tomarlardan birini aldı. Açtığında bunun bir çorap olduğunu gördü, kaşmir ve ipek karışımı bir çorap.

Kimin olduğunu anladı ama yine de içine dikilmiş olan etiketi kontrol etti.

"Blaylock," dedi usulca.

* * *

Blay Son Yemek'ten hemen önce konağa döndü. Saatlerce bodrumda, mevsimlik giysiler, aile hatıraları ve süslemelerden oluşan plastik küvetleri yeniden düzenleyerek ustasına yardım etmişti. Başından beri bu işin bir emek işi olduğu çok açıktı ama dikkatini dağıttığı ve işin parametrelerini belirlediği için çok minnettardı. Projenin bir başlangıcı, bir ortası ve bir sonu vardı ve sadece fiziksel çaba değil, aynı zamanda Qhuinn için endişelenirken elindeki görevlerle hokkabazlık yapamayacağı kadar zihinsel konsantrasyon gerektiriyordu.

Ortada başka bir yemek için ara bile verilmişti ve sonunda da ustalarının her zaman dediği gibi bir fincan kakao içilmişti.

Özellikle de Qhuinn'in nereye gittiğine dair mesajına cevap vermemesinden sonra gün boyu kalmak istemişti. Ama Wrath bir toplantı düzenlemişti ve Blay'in kalbi ne kadar kırık olursa olsun, Kralına karşı olan görevini yerine getirmek onun için bir onur ve görevdi.

Büyük merdivene on beş dakika erken çıkmıştı, bu yüzden paltosunu kaldırıp düşüncelerini toplamak için zamanı vardı. Qhuinn'le karşılaşma konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Erkek alt katta, Luchas'ın odasında olacaktı. Egzersiz yaptıktan sonra her zaman oraya giderdi ve son dört gecedir Son Yemek'ten sonrasına kadar orada kalmıştı.

Blay geri çekilmeyi kişisel algılamamaya çalışmıştı. Ve başarısız oldu.

Merdivenlerin tepesinde, Wrath'ın çalışma odasının açık kapılarından içeri baktı. Kardeşler çoktan toplanmıştı ve o da selamlamak için elini kaldırdı. Birkaçı ona doğru başını salladı ve o da onlara evrensel bir dil olan bir çift parmağını gösterdi: İki dakika içinde döneceğim.

Belki Qhuinn de bu gece onlara katılırdı.

Belki Noel Baba gerçektir.

Heykeller Koridoru'ndan aşağı inen Blay parkasını çıkardı ve eldivenlerinin düşmemesi için her iki yan cebin de fermuarını çekti. Odasının kapısını açtığı anda onu karşılayan tanıdık koku soluk değil tazeydi ve yatağın kenarında oturan erkek bir hayalet değildi.

Blay durdu.

"Merhaba," dedi kesinlikle Qhuinn'e benzeyen şekil. Doğru ses tonuyla.

Blay içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Merhaba." "Ben, ah, ben de seni bekliyordum."

Şaşkınlık tepkisini kendine saklamak zor bir kamufraj işiydi. "Aramalıydın. Ya da mesaj atmalıydın. Hemen gelirdim."

"Ziyaretinizi bölmek istemedim. Kiralar nasıl?"

Nedense, Qhuinn'in her zaman kullandığı sıradan terimi kullanması bir tür olumlu alamet gibi hissettirdi. Ki bu çılgıncaydı.

"Çok iyiler. Sevgilerini ve başsağlığı dileklerini gönderiyorlar."

"Buna minnettarım." Qhuinn ellerine baktı. "Dinle, sadece özür dilemek istiyorum-"

"Lütfen taşınma-"

İkisi de durdu. Ve aynı anda "Ne?" dediler. "Bakın," diye araya girdi Blay, "size biraz zaman tanımaya çalışıyorum.

İhtiyacın var. Bu zor zamanda ihtiyacın olan her şey olmak istiyorum. Ama lütfen benden vazgeçme. Bizden vazgeçme."

Ve kardeşinin ölümündeki rolüm için benden nefret etme, diye ekledi kendi kendine.

Kendisine sadece sessizlikle karşılık verildiğinde, Blay boğazını temizledi ve parkasını göğsüne sardı. "Ben ...

. Yani, eğer istersen gidebilirim ve ailemin yanına dönebilirim-"

Qhuinn yataktan fırladı ve yanına geldi. Ve Blay'in bildiği bir sonraki şey, birbirlerine sarıldıklarıydı, sonsuza dek gibi hissettiren ilk fiziksel temas.

"Seni özledim," dedi Qhuinn kabaca.

Blay gözlerini sıkarak kapattı. "Başımdan beri buradaydım."

"Biliyorum. Gitmiş olan bendim."

Bir süre oldukları yerde kaldılar. Belki bir yıl kadar uzun bir süre. Ve sonra Qhuinn geri adım attı. Bir an için Blay'in omurgasını saran gerilim daha da dik durmasına neden oldu. Ama hadi ama, birine onu özlediğini söyleyip sonra da gideceğini söyleyemezsin.

Değil mi?

Wrath'ın çalışma odasındaki toplantıyı da siktir et. Eğer isterlerse Kardeşlik gelip onu buradan tekme tokat sürükleyerek çıkarabilirdi: Bu domuz bağı varsayımı dışında hiçbir koşulda odadan çıkmayacaktı.

"Buraya gel," dedi Qhuinn.

Blay elinin tutulduğunu hissettiğinde, herhangi bir yere yönlendirilmekten memnundu - sadece Qhuinn onun burada kalmasını istediği sürece. Ve evet, bu acınası bir durumdu. Ama tüm bu beklenmedik karşılaşma ve selamlaşma, kolunuzda bir şişlik olup doktora gitmeye benziyordu - sadece beyaz önlüklü ve tıp diplomalı kişinin aslında kanser olduğundan o kadar da endişelenmediğini keşfetmek için.

Beyni, çilin yetmişinci evre ölümcül olduğuna kesinlikle ikna olmuştu.

Birlikte oturdular ve sonra Qhuinn uzanıp komodinden bir şey aldı-

Mektuptu.

Luchas'tan.

Yanında Blay'in kalıntıların bulunduğu gece giydiği çoraplar vardı, Lassiter donmuş ayaklarını ısıtırken ıslak bıraktığı çoraplar ve

yıkık dökük mokasenlerini kuruttu, nihayetinde unutulmuş bir çift sonradan düşünölmüştü.

Qhuinn, "Bunları kardeşimin odasında buldum," dedi.

Blay ellerini kaldırdı. "Size söylediğim gibi, hiçbir şeye dokunmadım. Tek bir şeye bile. Mektubu gördüm ve ayrıldım."

"Biliyorum." Qhuinn zarfı eline aldı ve sanki parçalanma tehlikesi varmış gibi avuçlarının içinde tuttu. "Bu gece Manny ile konuştum. Ona benden başka kimsenin o odaya girmemesini söylemişsin."

"Bu senin özel aile işin." Blay bir elini saçlarında gezdirdi ve etrafındaki iğne gibi temiz, vakumlu ve tozlu yerlere baktı. "Buradaki köpekleri seviyorum, çok harikalar ama bazen işlerinde neredeyse fazla iyiler. Her şeyin sizin için bırakıldığı gibi olmasının önemli olduğunu düşündüm."

"Bunu gerçekten takdir ediyorum." Qhuinn mavi ve yeşil gözleri ışıl ışıl parlayarak bana baktı. "Ve her şeye rağmen önce zor olanı yapmaya karar verdim."

"Ne?"

"Ben, ah, bunu seninle açmak istedim. Eğer sorun olmazsa?"

Blay'in boğazı düğömlenince güçlükle yutkundu. "Kesinlikle."

Qhuinn'le aynı anda kendi suç ortaklığı hakkındaki gerçeğı de öğrenebilirdi. Ama bundan daha fazlası... Qhuinn'in bakışları tekrar zarfın üzerine düşmüştü ve dehşete kapıldığı çok açıktı ve korkusunu göstermesine izin vermesi çok önemliydi. Erkek bunu kimseyle paylaşmazdı.

Qhuinn ön yüzdeki iki kelimeyi okşarken, "Bunu neden bu kadar uzun süre bıraktığımı açıklamak zor," diye mırıldandı. "Ama bu benim Luchas'la olan son işim. Her ne yazdıysa, bu bizim son ... şeyimiz."

Blay başını salladı ama sessiz kaldı.

"Sana hiç Seinfeld'den bahsetmiş miydim?" Qhuinn sordu. "Ya da Ofis mi?"

"TV programlarını mı kastediyorsun?"

"Evet." Qhuinn derin bir nefes aldı. Ve sonra biraz güldü. "The Sopranos değil ama. Buna karşı koyamadım."

Blay parkasını bir kenara bıraktı ve gözlerini ovuşturdu. "Çok özür dilerim, ama burayı takip etmiyorum?"

Qhuinn mektubu ters çevirdi, böylece yapıştırılmış olan kapak yüzü yukarı bakacaktı. "Biten favori TV dizilerimle ilgili garip bir şeyim var. Düşündüm de, bunu Home Improvement için de yapmıştım. Son sezonu izlemeyi reddediyorum. Bu garip bir şey. DVD'lerimizin olduğu zamanlar gibi mi? Son sezonu hep ambalajında saklardım." Başparmağı kapağın üzerinde ileri geri gidip geliyordu. "Böylece hiç bitmemiş oluyorlar, anlıyor musun? Zihnimde sonsuza kadar devam ediyormuş, sonsuzmuş gibi davranabiliyorum - çünkü sonsuzluğun tanımı sonu olmamasıdır. Ve eğer sonunu izlemezsem, bir son olmamıştır." Bir duraklama oldu ve Qhuinn başını kaldırdı. "Bu delilik, değil mi?"

"Hiç de değil." Blay erkeğin sırtını okşamak istedi ama ellerini önünde kavuşturdu. "Dünyadaki tüm anlamları ifade ediyor."

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun." "Hayır, gerçekten yapmıyorum."

Qhuinn'in dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi ama hemen kayboldu. "Burada her ne varsa ben de aynı şekilde hissediyorum. Ben okumadığım sürece kardeşim gitmiş sayılmaz. Çünkü insanlar arasında işler böyle yürür, biliyor musun? Birlikte yaşadığım insanlar, sen, çocuklar, Layla ve Xcor, evdeki diğer herkes. Yani, bitmemiş sayısız konuşmam, skorları eşitlemek için oynanması gereken bilardo oyunlarım, hazır olan yemeklerim ve dışarıda geçirdiğim gecelerim var. Hepsi ortada. Hepimiz ortadayız

çünkü hepimiz

Canlı. Ve ortada bir güç var. Güç ve potansiyel var ve bu tuhaf, yanıltıcı istikrar, her ne kadar kalıcı olmasa da, çünkü her birimiz her an ölebiliriz. Yine de ölüm çok nadiren gerçekleştiği için, orta noktaya alışırsınız. Ortayı kanıksarsınız. Sadece ne kadar güzel, ne kadar büyüdü ... ne kadar zayıf olduğunu görüyoruz.

... son geldiğinde."

Qhuinn avucundaki zarfa hafifçe vurdu. "Son geldiğinde, alışkanlık sisi kalkar ve ancak o zaman aradaki manzaranın ne kadar nadir ve özel olduğunu görürüz."

Bir anlık sessizlikten sonra erkek beceriksizce güldü. "Gevezelik ediyorum, değil mi?"

Blay başını salladı. Sert bir sesle, "Hayır, gerçekten değilsin," dedi.

İkisi de derin bir nefes aldı. Belki aynı nedenden, belki farklı nedenlerden, ama sevdiğiniz biriyle birlikte olmanın güzel yanı da buydu. Çoğu zaman, zıt yönlerden bile olsa aynı köşeye geliyordunuz.

"Yani ..." Qhuinn zarfa tekrar dokundu. "Bunu birlikte açmaya ne dersin?"

O uyumsuz bakışlar Blay'in bakışlarına doğru yükseldiğinde, yapmak istediği şeyi yaptı. Elini arkadaşının sırtına koydu ve yavaşça bir daire çizdi - umduğu kadar güven verici olduğunu umuyordu.

Bazı önemli anlar bekleniyordu: Doğumlar, çiftleşmeler ... ölümler de. Yıldönümleri ve festivaller, mezuniyetler ve yeni başlangıçlar gibi. Yine de hayatınızdaki en önemli anlardan bazıları, önceden haber verilmediği ve tantana yapılmadığı için daha az ifşa edici veya daha az önemli olmaksızın, size sürünerek yaklaştı.

Bu, Qhuinn'in hayatındaki en önemli anlardan biriydi: Ve Blay'in eve gelip bunu kendisiyle paylaşması için belki de saatlerce beklemişti.

Blay hâlâ nerede durduklarından emin olmadığı için kelimeleri içinde tutmak istedi. Ancak göğsünün ortasındaki duygu ifade yöntemini seçti ve bu geleneksel bir yöntemdi. Denenmiş ve doğru.

Blay çatallaşan bir sesle, "Seni çok seviyorum," dedi.

Qhuinn elini kaldırdı, kardeşinin yazdığı mektubun üzerinde olan elini. Ve Blay'in yüzünün yan tarafını şefkatle okşadı.

"Ağlama," diye fısıldadı

Qhuinn. "Öyle miyim?"

Qhuinn başını salladı. "Bunu atlatmaya çalışacağım. Ne yaptığımı bilmiyorum ve ne kadar süreceğini de bilmiyorum."

Blay elini Qhuinn'in elinin üzerine koydu ve sonra avucunu öptü. "Ne kadar zamana ihtiyacın olursa olsun, bekleyeceğim. Benden ne istersen yapacağım. Nereye gidersen git, seninle birlikte orada olacağım. Eğer beni hâlâ böyle istiyorsan."

O güzel mavi ve yeşil gözler kapandı. "Ben de şu anda seni çok seviyorum."

Anında, sadece Blay'in bedenindeki değil, aralarındaki havadaki tüm gerilim kayboldu. Sıkışmış olan şey artık çözülmüştü ve serbest bırakılma o kadar büyüktü ki Blay titredi.

Paylaştıkları öpücük yumuşaktı. Saygılıydı. Her şeyden çok bir yemin gibiydi.

Sonra birbirlerinden ayrıldılar ve ikisi de gözlerini mektuba dikti.

Yüce Tanrım, diye düşündü Blay. Umarım orada olan şey . . . onları tekrar ayırmamış olmasını umuyordu.

CHAPTER THIRTY

Q Parmağını zarfın kapağının altından geçirirken huinn'in elleri titremeye başladı. Çok fazla direnç vardı ve bir şekilde buna şaşırmamıştı.

Kardeşi düzgün bir şekilde mühürlendiğinden emin olmak için özen göstermişti. Luchas böyle hassas biriydi.

Bu şekilde kesin olmuştu.

Zarfı yavaşça açan Qhuinn, içinden sekiz buçuğa on bir ebadında tek bir fotokopi kâğıdı çıkardı. Sayfa üçe katlanmıştı ve sadece bir tarafında yazı vardı ve ilk başta gözleri sadece el yazısına odaklandı. Kalem, Mine Kardeş için kullanılan Bic'in aynısıydı, yatağının başucundaki masanın üzerinde duran kalemin aynısıydı ve el yazısı güzeldi, akıcıydı ama okunması kolaydı, her harf mükemmel bir şekilde işlenmişti.

Qhuinn başparmağını kenarlardan birinde gezdirirken, "Harika bir el yazısı vardı," diye mırıldandı. "Çizgilerin ne kadar düzgün olduğuna baksana. Cetvel kullandığını sanmıyorum. Bence sadece ..."

Doğru şekilde yaptı, eğitildiği gibi.

Qhuinn okumaya başlamadan önce, kardeşinin çok amaçlı ofisten çok daha iyi olduğunu düşündü

Kağıt. Luchas'ın en üstte adı ve adresinin yazılı olduğu kişiselleştirilmiş kırtasiye malzemeleri olmalıydı. Belki de başlık olarak aile evinin mürekkepli kalemle çizilmiş bir resmi. Çünkü Qhuinn eğitilmiş onun gözler üzerinde ve Selamlama, Mektubu yüksek sesle okumayı düşündü ama boğazı bunun için çok dardı. Bunun yerine öne doğru eğildi ve kâğıdı Blay'le arasına girecek şekilde tuttu.

Sevgili kardeşim Mine,

Öncelikle özür dilememe izin verin. Siz her zaman benden çok daha cesur oldunuz ve birazdan olacakların bu gerçeği bir kez daha kanıtladığını inanıyorum. Kaçamadığım bu yolda devam edecek kadar güçlü olmadığım için üzgünüm ama yoruldum. Acıdan, huzursuzluktan ve son zamanlarda vücudumun verdiği tavizlerin değişmeyen doğasından dolayı kemik yorgunuyum. Tüm bunlar beni yıprattı, oysa siz sebat ederdiniz. Yine de zayıfım ve bu zayıflığın en büyük üzüntüsü, eylemlerimde bir tür kişisel suçluluk aramanız ve bulduğunuzu hissetmenizdir. İzin verin vicdanınızı rahatlatayım. Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok.

İkinci olarak, sizden bir iyilik rica ediyorum. Bunun bir dayatma olduğunun farkındayım. Kesin olan şu ki, eğer bunu okuyorsanız, ben gitmişimdir ve siz acı içindesinizdir. Şu anki durumunuzda sizden bir şey istemem tamamen haksızlık olur ama yine de size yalvarıyorum. Lütfen aile evimize ve eski yatak odamın sınırlarına gidin. Çalışma masamın olduğu yerde gevşek bir döşeme tahtası var. Altında sakladığım bir sır var. Kendime sakladığım bu konuyu neredeyse açtığım zamanlar oldu, ama sonunda çok korkak davrandım. Sanırım kendi çıkarlarımın savunucusu olacak kadar iyileşeceğime dair bir umudum da vardı. Ne yazık ki bu gerçekleşmedi. Ne yapacağınızı bilirsiniz.

Son olarak, ailelerimizin gurur duyacakları yanlış bir evlat seçtiklerini söylediğimde bana inanmanızı istiyorum. Ben başarısızım. Sen, örnek çocuksun. Başardığın her şeyle gurur duymalısın ve keşke efendimiz ve mahmenimiz seni şimdi görebilseydi. Hepsinin yanıldığını kanıtladın, tamamen yanıldıklarını. Sen bir Kardeşsin. Sen bir babasın. Harika bir erkeğin eşisin. Bir oğul ya da kardeşte herkesin isteyebileceği her şeyisin.

Kaderin cilvesine bakın ki, hak ettiğim Onur Muhafızlarım gelip beni buldu. O cüceler ve nefret dolu efendileri hak ettiğimden daha azını yapmadılar ve beni birçok kez öldürdüler. Geriye dönüp baktığımda, bana olan ilgilerinin bir kısmının yeniden canlanmak olduğuna inanıyorum. Ancak ben, onların başlattığı işi bu gece bitirmeye niyetliyim. Her türlü dirilişten bıktım ve uçuruma hoş geldin diyorum. Yaşam ve ölüm arasındaki tahterevalli ile işim bitti.

Seni seviyorum. Bu seçimin sadece ve sadece bana ait olduğunu söylediğimde bana inanman için dua ediyorum. Belki bana kızgınsın, belki de üzüntü içindesin. Senin için bunların hiçbirini istemiyorum. Sadece çok yorgunum. Uyumak istiyorum.

En içten sevgi ve şefkatlerimle, Luchas

Qhuinn gözlerini kapattı. Sonra hepsini tekrar okudu. Ve üçüncü kez. Bu son seferde kelimeleri görmedi bile. Sadece kafasının içinde kardeşinin sesini duydu, bu ses o kadar özlem vericiydi ki kalbi tekledi.

"Sen . . ." Derin bir nefes aldı. "Bitirdin mi?" Yanındaki Blay başını salladı.

"Şimdi onu bir kenara koyacağım." Arkadaşı tekrar başını salladığında, Qhuinn sayfayı dikkatlice katladı ve zarfın içine geri koydu. "Keşke onu iyileştirebilseydik. Keşke sevgimiz yeterli olsaydı."

Ve gerçekten de ailesinin evine geldiği ve Luchas geçiş sürecini yaşadığı için bilerek evden gönderildiğini öğrendiği o gece hakkında konuşabilmeyi diliyordu. Derme çatma kemerini çıkarıp duş başlığına astığı o gece. O gece ... Blay tam zamanında gelmişti.

"Beni kurtardın," diye mırıldandı. "O gece. Duşumda."

Daha fazla ayrıntı vermeye gerek yoktu. İkisi de onun hangi akşamdan bahsettiğini çok iyi biliyordu: Elbette, Blay'e baktığında sevgilisi uzaklara bakıyordu. Hiç şüphe yok ki erkek banyo kapısını kırmak ve Qhuinn'i duş başlığından uzaklaştırmak zorunda kaldığı zamanı hatırlıyordu.

"Beni aradığına çok sevindim," dedi Blay kabaca. "Ben aramadım. Sen beni aradın."

"Öyle mi yaptım?"

"Biliyor gibiydin." Qhuinn elini Blay'in dizine koydu. "Her zaman biliyordun."

Blay'in gözleri hızla kırpışırken, Qhuinn eşine uzandı ve sonra yatağa uzandılar, başları bir kral boy yastığının üzerindeydi, vücutları o kadar yakındı ki sırt üstü yatarken bilek bilek, kalça kalçaydılar. Mektup ve zarfı Qhuinn'in göğsünde, kalbinin üzerinde duruyordu.

"Kardeşim böyle bir acı çektiği için üzgünüm," dedi. "Ve keşke ..."

Blay yan döndü ve otomatik olarak, erkek Qhuinn'in kolunun kıvrımında yatacak şekilde yeniden konumlandı.

"Keşke o gece onu durdurabilseydim mi diyorsun?"

Qhuinn boştaki elini mektubun üzerine koydu. "Keşke ona her şeyin daha iyi olacağını söyleyebilseydim. Ben de onun yerindeydim. Umutsuz, çaresiz. Ve şimdi nerede olduğuma bir bak. Hayatımın bu hale geleceğini asla tahmin edemezdim, başıma gelen iyi şeylerin yarısını bile ummazdım. Belki aynısı onun için de çok yakındı. Belki de dayanabilseydi ..."

"Asla bilemeyeceğiz," dedi Blay üzüntüyle. "O da bilemeyecek."

"Keşke onun Fade'e girdiğini bilseydim."

"Bu bir ibret hikayesi olmalı - tüm bu 'intihar sizi Fade'den uzak tutar' olayı sadece bir ibret hikayesi olmalı."

Qhuinn kaşlarını çatarak tavana baktı. "Öyle mi? Başlamasının bir sebebi var."

"Kardeşiniz değerli bir erkekti. Bu adil olmaz."

Qhuinn, hayat ne zaman adil olacak diye düşündü.

Başını çevirdi. Blay uzaklara bakıyordu, kirpikleri düşüktü, ağzı hafifçe ayrılmıştı, parmaklarını çektiği için saçlarının bir tarafı lekelenmişti

içinden. Fırtınada muşamba tarafından kesilen yanağı tamamen iyileşmiş, pürüzsüz derisinde hiçbir iz kalmamıştı.

Qhuinn ikisinin garajdaki hallerini hatırladığında, onun elinde bir bandana ve sedye düşünceleri, Blay'in elini hafif yarasından uzaklaştırması... göğsünde çarpıcı bir sıcaklık hissetti.

Aşkın kabarması vücuduna nüfuz etti, onu içten dışa doldurdu, hareket edip nefes alırken ve yaşayanların arasındaymış gibi davranırken bile onu yerinde donduran soğuk hissizliğin yerini aldı.

Hürmetle uzandı ve eşinin alnına iffetli bir öpücük kondurdu. "Burada benimle olduğun için çok mutluyum."

Blay eşinin yanında yatarken, pek çok şey için minnettardı. Birincisi, Qhuinn'le çiftleştikleri yatakta gerçekten birlikte yatıyor olmaları gerçeğiydi ve bu sadece yan yana, ayrı-bir-duvet-bölümü anlamında değildi. Bir de mektubun okunmasına onun da dahil olması vardı. Erkeğinin kederine davet edilmek istemişti, böylece sadece acıya tanıklık ederek bile olsa küçük bir şekilde yardımcı olabilirdi ve şimdi öyle olduğu anlaşıyordu.

Gecenin başladığı yer düşünülüğünde, mucizeler gerçekleşmişti.

Yine de kendini bok gibi hissediyordu. Notu kendi kendine iki kez okumuştı ve Luchas'ın yaptığı seçimin kaosunun ortasında ona güven veren şeyler, barış umutları göze çarpmıyordu. Hesaplaşmaydı. Kelimelerin, kararın özünde bir manzara vardı, Luchas'ın nerede olduğuna ve nerede bulunduğu dair uzun bir bakış-

Ardından da hiçbir rahatlama sağlamayan bir gelecek tahmini geldi. Aksine, aynı şeyin daha fazlası, şüphesiz diğerlerinin üzerine yeni bir yük daha bindirmişti.

Doğru olsun ya da olmasın, Blay, Luchas'ın son konuşmalarından biri olduğu kesin olan konuşmasının bu manzarayı sağladığına karar vermişti. Ya da en azından belki de erkeğin, önünde açılan hayat vadisine bakarken üzerinde durduğu çıkıntı.

Tanrım, keşke Blay geri dönebilseydi ve hiçbir şey söylemeseydi. Belki bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ama en azından midesindeki o mide bulandırıcı histen kurtulmuş olurdu.

"-burada benimle olduğun için mutluyum."

Blay kendini tekrar odaklanmaya zorladı. Ve bunu yaparken, Qhuinn'in dudaklarının inanılmaz bir nezaketle alnına bastırıldığını hissetti. Erkek geri çekildiğinde gözleri buluştu ve birbirlerini tuttu.

Beni sorumlu tutmuyor olabilirsin, diye düşündü Blay. Kendini. Ama kendimi affedemem.

"Bunların hiçbirini kardeşin için istemedim," dedi üzüntüyle. "Bildğin gibi onu sadece uzaktan tanıyordum. Yani, benim ailem sosyal açıdan sizinkiyle aynı seviyede değildi."

"Annemle babamın seviyesinde demek istiyorsun. Ben de onların seviyesinde değildim."

Blay başını salladı. "Sen hepsinden daha iyisin."

"Önyargılısın."

"Yakınından bile geçmiyor." Blay parmak uçlarını Qhuinn'in göğsündeki zarfın üzerinde gezdirdi. "Luchas'a gelince, onun çevresinin bir ürünü olduğuna inanıyorum, ama baştan aşağı kötü değildi. Glymera'daki bazıları öyleydi. Ama o değildi."

"Atlatıldığım o gece Onur Muhafızlarının beni öldürmesini engelleyen oydu. Onlarla birlikteydi ve

onları dayaktan vazgeçirdi. Aksi takdirde o yolun ortasında ölecektim."

Blay kaşlarını çattı. "Ailen onu ... bir parçası olarak gönderdi ama elbette göndereceklerdi. O ilk doğan oğullarıydı."

"Bu yüzden onun da bu işin bir parçası olması, beni evden kovduktan ve aile soyundan çıkardıktan sonra daha fazla itibar kazanmaları için en iyi yoldu. Ne kadar ciddi olduklarını kanıtladı." Qhuinn kaşlarını çattı. "Ve biliyor musun, ben de bir şeyi merak ediyordum. Luchas'ın giydiği şu siyah cübbe var ya? Daha önce böyle bir cübbesi olduğunu ya da giydiğini hiç görmemiştim. Ama bir şekilde onu ele geçirdi ve sanırım Onur Muhafızları'ndaki rolü nedeniyle duyduğu suçluluk yüzünden giydi."

"O gece hakkında seninle hiç konuştu mu?"

"Elbette üzgün olduğunu söyledi. Ama bunun onun için hala bir şey olduğunu bilmiyordum. Demek istediğim, Lash ve lesser'ları bana yaptıklarının kendi versiyonu olarak gördüğü açıktı. O cübbeyi giymesinin sebebi bu olmalıydı. Ama keşke kendine bu kadar işkence etmeseydi."

Blay başıyla onayladı. Sonra da "Eski evine mi dönüyorsun? İsteddiği gibi mi?"

"Bilmiyorum." Qhuinn kaşlarını çattı ve başını salladı. "Yani, tabii ki öyleyim. Sadece orada olmak berbat olacak. Şimdi neye benzediğini merak ediyorum."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Şafağa çok az kaldı. Sen yarın gece çalışmıyor musun?"

"Öyleyim ama eminim yerime bakacak birini bulabilirim."

Qhuinn'in kaşları düştü. "İşime dönmek istiyorum. Tohr'a sordum. Aklanmam gerektiğini söyledi."

"Tıbbi olarak mı? Doğru ya.

Mary." "Evet."

Blay buna on metrelik bir sopayla bile dokunmayacaktı. -Ve her ne kadar arkadaşını desteklemek istese de, akıl sağlığı kontrolünün gerekliliğine katılmıyor değildi. Ama tüm bunları gündeme getirmek için bir neden yoktu.

Onun yerine "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Zaten öylesin. Sadece burada olduğun için." Qhuinn esnediğinde erkeğin çenesi çatırdadı ve ardından uzun bir nefes verdi. "Birdenbire çok yoruludum."

"Neden uyumuyorsun?"

"Yorgun musun?"

Bunlar basit sorular, basit cevaplar, günlük/her gece olan şeylerdi. Fiziksel yakınlık gibi normal olan da minnettar olunacak bir şeydi, özellikle de Qhuinn yemekle ilgili bir şeyler mırıldanırken: Henüz Son Yemek'e gitmeye hazır değildi ama belki biraz kestirdikten sonra mutfaktan bir şeyler sipariş edebilirlerdi? Ya da en azından Blay arkadaşının böyle söylediğini düşünüyordu.

"Evet, kesinlikle," diye mırıldandı. "Omzundan kalkmama izin ver, uyuşacak."

Başını kaldırarak yaslandığı ağır kolun yerini değiştirdi. Kolu Qhuinn'in yanına yerleştirdiğinde ve erkek kıpırdamadığında, Blay'e Rhamp'ı beşiğinde, yüzü çitalara yapışmış, poposu havada, bir kolu vücudunun altında kıvrılmış bir halde bulduğu zamanlar geldi.

Her zaman kullandığı yastığı getirip kulağının altına sıkıştırırken Qhuinn'e baktı.

Ve Luchas'ın sakladığı şey hakkında endişeliydi.

Blay'in Caldwell'deki yaşam hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da her zaman düşecek başka bir ayakkabı olduğuydu. Ve bu çoğu zaman kafanıza inerdi.

CHAPTER THIRTY-ONE

Hands.

Eller Blay'in vücudunda geziniyordu.

Bekle. . . belki de sadece bir taneydi. Ve kimin olduğunu biliyordu.

Onun ve Qhuinn'in yatak odası karanlıktı, ışıklar bir noktada kapatılmıştı ve Blay yüzüstü yatıyordu. Yanında, Qhuinn yan yatıyordu ... ve erkeğin şehvetli avuç içi Blay'in alt sırtında dolaşıyor ve karşı kalçasına gizlice giriyordu. Blay bir iniltiyle yana doğru yuvarlandı ve kıcı Qhuinn'in leğen kemiğinin önünü ve oradaki ereksiyonu buldu.

Belki de bu bir rüyaydı.

Belki de uzun zamandır özlediği bu şey, zihninin hüzünlü bir çaresizlikle kurguladığı bir şeydi...

Qhuinn onun kulağına, "Bu iyi mi?" dedi.

"Oh, Tanrım ..." Blay arkasına yaslandı ve bu uyarılmaya karşı ovuşturdu. "Lütfen."

"Rüya gördüğümü sandım."

"Ben de öyle."

İkisi de tamamen giyinikti ve yorganın üstünde yatıyorlardı - Qhuinn'in kestirmeye niyetlendiği ve Blay'in uyanık kalıp değiştiremeyeceği şeyler hakkında endişelenmeye niyetlendiği zaman bulundukları yerde. Yine de artık uyumak yoktu.

Ve en iyi sebepten dolayı.

Qhuinn bir erkek gibi eğilirken dudakları Blay'in boynunun yan tarafına değdi ve ardından dişleri yavaşça şahdamarına doğru ilerledi. Gövdesini döndüren Blay başını çevirdi ve sonra düzgünce öpüşmeye başladılar, diller, inlemeler ve nefesler hızlı hızlı gelirken ... o el, ah o el, Blay'in ereksiyonunu buldu ve pantolonunun fermuarını okşamaya başladı.

Üstesinden gelen Blay bir kez daha geri çekildi ve erkek alçak sesle küfredinceye kadar kıcını Qhuinn'e sürttü.

"Ağırdan almam gerekiyor," diye homurdandı

Qhuinn. "Kim demiş bunu?"

"Oh .. .. siktir . . ."

Blay'in bildiği bir sonraki şey, kabaca dövüldüğüdür.

-Onun sevdiği şekilde. Sırt üstü yatırıldı ve ardından Qhuinn kalçalarına bindi, erkeğin devasa vücudu karanlıkta belirdi. Erotik bir dalgalanmayla Blay odanın öbür ucundaki lambayı yaktı ve gördükleri onu hayal kırıklığına uğratmadı. Arkadaşı tamamen uyarılmıştı, Qhuinn'in gözleri yanıyor, yüzü kızarıyor, kocaman omuzları ışığı engelliyordu.

Bir de eşofmanının önünü kapatan ereksiyon vardı.

"Seni becereceğim," diye hırladı Qhuinn.

Blay'in gözleri geri döndü. "Şimdi. Tanrım, şimdi-"

Sert eller Hermès marka kemerini ilmiklerinden çekip çıkarırken neredeyse parçalıyordu. Ve sonra fermuarı

daha iyi bir muamele görmedi, bir sarsıntıyla kabaca aşağı sürüklendi.

"Bu pantolonlar umurunda mı?" Qhuinn sert bir şekilde sordu.

Aslında onlar Blay'in en sevdiği çiftti. Kendini neşelendirmek için onları giymişti. "Hiç de değil-"

Qhuinn'in elleri iki yana kenetlendi ve ön tarafı çekerek ayırdı, kumaş yırtıldı-

Blay yalvarmaya başlayamadan Qhuinn'in ağzı tam istediği yerdeydi, erkek onun sikini emiyor, başı aşağı yukarı inip kalkıyor, devasa kolları iki yana açılmıştı. Blay bacaklarını iki yana açtı ve ellerini siyah-mor kalın saçlarına daldırdı. Kalçalarını pompalayarak gözlerini kapadı ve kendini zevke bıraktı.

Uzlaşma ve mektup okuma gibi, bunu da beklemiyordu. Ve bir şey doğru olmaya devam ediyordu. Eşiyle seks yapmak büyük bir silgiydi. Beyni ne kadar karışmış olsa da, bu her şeyin geri çekilmesini sağladı. Tek bildiği Qhuinn'di.

Özellikle Qhuinn'in ağzı.

Blay göz kapaklarını açarak başını kaldırdı. Gömleği karın kaslarına sıkışmıştı, pantolonunda bacak kısımlarından başka bir şey yoktu ve arkadaşı-

Qhuinn'in ağzı geri çekildiğinde Blay hayvansı bir ses çıkardı ve Blay'in ereksiyonunun ucu dudaklarının arasından dışarı fırladı. Sonra dilini uzattı ve o delici alet loş ışıktaki gümüş renginde parladı. Her bir kayma ve gıdıklama Blay'in kesesine doğru ilerliyordu.

Uzun sürmedi.

Ve bu açıkça sevgilisinin planıydı. Qhuinn genişçe açtı ve başını ve gövdesini alarak hepsini emdi,

orgazmlar, her şey. Serbest bırakma bittikten sonra mı? Blay'in kalçaları tekrar tekrar o ağza pompalanmaya devam etti.

Ta ki birdenbire çok farklı bir konuma gelene kadar.

Qhuinn hiç uyarmadan onu yüzüstü çevirdi, kalçalarını yukarı kaldırdı ve-

Temas ıslak ve kaygandı ve Blay kendini tamamen kaybetti. Ve sonra penetrasyon - derin ve kalın, içeri dalıyor ve geri çekiliyor. Tekrar giriyor. Geri çekiliyor.

Daha hızlı, daha sert, Blay yastıkları tekmeleyerek yoldan çekilirken ve seksin içine dalarken, her şeyi arkadaşına veriyordu. Saldırı yoğunlaştıkça kendini yerinde tutmak için yatak başlığının kenarını kavradı ve ritimle çalıştı, asıldı ve sonra geri itti, asıldı ve geri itti.

Havayı koyu baharat kokusu kaplamıştı ve ter vücudunu kayganlaştırıyordu ve yatak gümbürdüyordu ve-

Oops, başucu lambası yerdeydi. Neyse ki, yerinden çıkardığı yastıkların üzerine düştüğü için bir gürültü çıkmadı. Ayrıca Blay'in açtığı da bu değildi.

Qhuinn hırlamaya başladı ve Blay'in vücudunun arkasındaki şapırtı sesleri daha da yükseldi, her şey bir üst seviyeye çıktı. Ve sonra arkadaşı boşalmaya başladı, Qhuinn'in kalçaları kilitlendi, horozu derinlere tekmeledi, her şey mükemmel, mutluluk verici bir hizaya girdi.

Blay gözlerini kapatıp eşinin dişlerinin omzuna battığını hissettiğinde, bunun uzun sürmesi için dua etti. Her şey için.

Sonsuza kadar.

Y i n e de serbest bırakılmanın keyfini çıkarırken bile gelecekte korkuyordu.

CHAPTER THIRTY-TWO

Fbaşa çıkmanın bir yolu.

Ertesi akşam Qhuinn Kardeşlik'in malikânesinden çıkarken mantrası buydu.

Arkadaşının kollarında çıplak ve doygun bir halde uyandığından beri bu sözleri kendi kendine tekrar tekrar söylüyordu. Karşılıklı anlaşmayla, Blay rotasyonda kalmıştı ve İlk Öğün'ü odalarında yedikten sonra, Blay diğer kardeşlerle birlikte tarlaya gitmek üzere ayrılmıştı.

Qhuinn bir süre yalnız başına yatağında oturup kardeşinin mektubunu tutarak serinledi. Cesaretini topluyordu.

Ve şimdi buradaydı, büyük evin ön basamaklarında duruyordu, soğuk hava burnunda ve ciğerlerindeydi, neredeyse hiç esinti olmamasına ve dengesini zorlamamasına rağmen vücudunu destekliyordu. Kafasının bulunduğu noktayı sevdiğinden emin değildi, düşünceleri birbirinden kopuk ve karışıkta ama her şey hakkında daha kararlı hissedene kadar beklerse ... ?

Bu yolculuğa çıkmadan önce lanet olası bahar gelecekti.

Gözlerini kapatarak, belki de maddesizleşemeyeceğini düşündü. Belki de arabayla gitmek zorunda kalacaktı-

Bedensel formu bileşen moleküllerine ayrıldı ve kendini dağdan, tarım arazilerinden, banliyölerden geçerek ... Caldwell'in zengin bölgesine gitmeye adadı. Gece havasında ilerlerken, eski evinin olduğu yeri görseydi şaşırmazdı. Ama sanki bu mümkün müydü? Bir şeyi unutmak istemeniz, unutabileceğiniz anlamına gelmezdi. Aslında, genellikle tam tersi doğrudur. Bir anıyı, bir yeri, bir kişiyi ne kadar çok gömmek isterseniz, o kadar çok şey üzerinize yapışırdı.

Hedefine ulaştığında, bahçe bekçisinin arkasında yeniden şekillendi.

"Siktir!"

Qhuinn aynı anda geriye sıçradı ve ellerini göğsünün önünde birleştirdi. Neredeyse kendini öldüreceği bina tek katlı ve süper kiremitliydi ve Qhuinn'in yaşadığı dönemde bu arazide hiç bulunmadığı kesindi.

"Tanrım," diye mırıldandı etrafına bakınırken.

Yanlış adrese mi gitmiş? Hayır, bu mümkün değildi.

Derdinin ne olduğunu merak ederek, kendini neredeyse içine gömdüğü ek binanın köşesine doğru yürüdü.

Harekete duyarlı ışıklar parladı ve tıslayarak onları öyle bir güçle söndürdü ki, tam gözüne saplanan ışık çatıda patladı, dumanlar yükseldi, camlar kırıldı.

"Siktir, siktir, siktir. . ." Retina şokunu atlatmak için gözlerini kırptırırken küfretmeyi bıraktı ve arkasına baktı

Ailesinin eski evinin ve bahçesinin. "Ne oluyor lan?"

Buraya en son geldiğinde, resmi bahçeler ve mükemmel bakımlı bir çimenliğin yanı sıra eski tarz siyah ferforje mobilyaların bulunduğu bir arka teras vardı. Ya şimdi? Teras hariç her şey gitmişti. Onun yerine? Olimpiyat yarışlarına sahne olabilecek bir yüzme havuzu, altı kişilik bir aileyi barındırabilecek bir havuz evi ve SUV büyüklüğünde yarım düzine modern heykel.

Hepsi de Lassiter'ın zebra tayt koleksiyonunun renkleri: Neon pembesi, asit sarısı, kriptonit yeşili.

Gözlerini ovuştururken anne ve babasının mezarlarında yuvarlandıklarından emindi ve annesinin kınama dolu sesini duydu: Bütün o para yanlış ellerde.

Açıkçası, malikanenin sağlam kalmasına şaşırmıştı-

Bir an için her şeyin eskiden olduğu gibi olduğunu, mahmeninin çiçeklerin arasında yürüdüğünü, kız kardeşine beyaz çiçeklerin çeşitlerini gösterdiğini ve Solange'ı Latince isimleri ezberlemeye zorladığını gördü. Arkalarında, Luchas ve efendileri de aynı şekilde ellerini arkalarında kavuşturmuş, yavaş adımlarla yürüyorlardı. Finans konuşuyorlardı. Her zaman finans konuşurlardı.

Sıcak aylarda, her İlk Yemek'ten sonra dördü birlikte yürürdü, kadınlar önde, erkekler arkada ve asla ikisi birbirine karışmazdı: Solange asla para hakkında bir şey öğrenmeyecekti, bu onun çok üstünde bir şeydi. Luchas da bahçecilikle ilgili hiçbir şey öğrenmeyecekti, bu onun çok altındaydı.

Qhuinn her zaman yatak odasındaki pencereden onların ay ışığındaki gezintisini izlerdi.

Ve bir kereliğine bile olsa katılma teklifi almak için can atıyordu.

Hüzünlenmeden önce anıları durdurdu ve arazideki her şeyin bu kadar farklı olmasının rahatlatıcı olduğuna karar verdi. Bu, işleri daha az karmaşık hale getiriyordu.

Kendini harekete geçirerek, ayak sesleri bozulmamış kar örtüsünü bozarak çimenlikte ilerledi ve heykellerden birinin yanından geçerken parmak eklemlerini pembe yüzeye vurdu. İçi boş halka metal olduğunu gösteriyordu ve bir iç dekoratörün rastgele hatlarının ve sert köşelerinin erdemlerini haykırdığını hayal etti. Bu tasarımın neyi temsil etmesi gerektiğini herkes biliyordu. Ya da belki de amaç buydu.

Konağın arka tarafına yaklaştığında yanıldığını anladı. Evde de tadilat yapılmıştı ve bunlar . . .oldukça kapsamlıydı. Arka tarafta yeni bir oda mı vardı? Teras konusunda da yanılmıştı. Eski kaldırım taşı gitmiş, yerine bir çeşit kumtaşı mı gelmişti? Kar örtüsü yüzünden tam olarak anlayamamıştı ama birinci katın kenarına yakın bir yerde erimiş olan karoların tamamen farklı olduğu belliydi.

Pencerelerden birine yaklaştığında ellerini kavuşturdu ve içeriği görmek için eğildi.

"Ooooookay."

Beetlejuice. Deetze'ler Maitland'ların eski güzel çiftlik evini ele geçirip kötü bir modern sanat saçmalığına dönüştürdüklerinde. Antika yok. Güzel İran halıları yok. Büyükbaba saatleri, yağlı boya tablolar ve Imari porselen koleksiyonları yok. Nesiller boyunca saygıdeğer ve ekili olan her şeyin yerinde ne vardı? Çelik ve deri mobilyalar, siyah taş zeminler ve üç boyutlu Rorschach testlerine benzeyen daha fazla heykel.

Şuradaki kırmızı el gibi mi? O bir sandalyeydi, değil mi?

Kendisini daha önce hiç gelenekçi olarak görmemişti ama açıkçası ... bunların hepsi için beş sent bile vermezdi. Ama onların zevki onun sorunu değildi.

Aksine, tavandaki köşelere monte edilmiş hareket algılayıcı kapsüller öyleydi. Bu lanet şeylerin yeşil yanıp sönen küçük ışıkları olduğu için çok açıktı ve muhtemelen kameraları da vardı.

Bu arada, hiç şüphesiz burada da izleme yayınları yapılıyordu.

Bunların hepsi onun lanet olası sorunlarıydı. Çünkü içeri girmesi gerekiyordu.

Bu çatı altındaki insanların yatağa girmesi için on ikiye kadar beklemek zorunda kalmanın bir avantajı, başa çıkma mekanizmasını bulmuş olmasıydı. Terapiyi ve sızlanmayı siktir et. Kardeşinin ölümüyle hizmet ederek başa çıkacaktı: Luchas onun kalbini acıyla kırmış ve bir direktifle onu yeniden canlandırmıştı. Ve Qhuinn, kendisine iletilen isteği yerine getirerek, üzüntüsünü ve daha dikkatli olsaydı işlerin gittiği yeri değiştirebileceğine dair hissini yönlendirebileceği bir işe, bir amaca, bir yöne sahip olmuştu.

Evet, bu lanet eve girecek ve kardeşinin döşeme tahtasının altında bıraktığı her şeyi alacaktı.

Tamamen kararlı bir şekilde gözlerini kapadı ve oturma odasının tam ortasına ışınlandı. Daha önce çalışma odasıydı. Şimdi kanepeler vardı ve yine, bunun bir sandalye olması mı gerekiyordu? O avuç içine oturulabileceğini tahmin etti-

Ah, evet. Alarm.

Anında, tiz ve çığlık atan bir siren çalmaya başladı.

Bir müze fonu kadar çıplak olan ses, ayaklarının dibinde havai fişekler patlatılmış gibi yankılanıyordu.

Üç ... iki ... bir ...

Ön koridorda bir ışık yandı ve ardından ağır ayak sesleri merdivenlerden aşağı indi; sabah çalışmak zorunda olmaktan, aptal alarmlardan ve daha bir sürü şeyden bahseden bir erkek sesiyle birlikte.

Quinn sakince gürültüye doğru döndü ve ellerini eşofmanlarının ceplerine soktu. Deri ceketinin fermuarı kapalıydı ama silahlarını bağlama zahmetine girmemişti ki bu da tamam, iyi, muhtemelen henüz sahaya çıkmaya hazır olmadığını kanıtlıyordu. Ama şu anda uğraşması gereken başka sorunları vardı, canı cehenneme.

Quinn sabırla beklerken, evin erkeği ters yöne doğru gitti, mutfağa doğru ilerlerken ayak sesleri giderek azalıyordu. Bu da Quinn'i meraklandırdı. Yukarıda bir tuş takımı olması gerekmez miydi? Uzaktan kumanda?

Bir yerlerde bir telefon çalmaya başladı. Ve sonra bir dizi bip sesi duyuldu.

Sonunda, uzaklardan, o erkek sesi net bir şekilde duyulabilecek kadar yüksek heceler çıkarmaya başladı. "-

Hayır, polise ihtiyacım yok. Bir teknisyenin gelip yatak odamdaki tuş takımını ve alt kattaki lanet olası hareket dedektörünü tamir etmesini istiyorum. Yine bozuldu-"

Ses ve ayak sesleri daha da yükseldi. Ve daha yüksek.

Ve sonra işte oradaydı, bir çift flanel pijama altı ve naylon Nike tişörtle evin efendisi merdivenlerden geri dönüyordu. Ellili yaşlarındaydı ama gözlerini gerdirmiş ve saçlarını siyaha boyatmıştı, bu yüzden kırk adımda kırk yaşında gibi görünüyordu. Göbeği yoktu. Omuzları oldukça iyi. Muhtemelen keto yiyor ve kaloriden tasarruf etmek için votka tonik içmek yerine ot içiyordu - bu arada kendi turşusunu kuruyordu

Botoks ve kolajen enjeksiyonları ile olabildiğince gençliğini korumaya çalıştı.

Muhtemelen ikinci karısı ve ikinci çocuklarıyla birlikte.

İnsan yürümeyi ve konuşmayı bıraktı.

Adamın ağzı açık kaldığında, Qhuinn elini küçük bir el sallamak için kaldırdı. Bir çeşit selamlama yapmamak kabalık olurdu.

Adam telefonu iki eliyle kavrayıp derin bir nefes alarak gece yarısı ziyaretçisinin ağzından laf almak üzereyken Qhuinn parmağını salladı. "Evet, bu olmaz."

İnsanın beynine ulaştı ve her şeyi kapattı. Sonra Bay Yaşlanmak İstemiyorum'un oturma odasında davetsiz bir misafir bulunduğu iki saniyelik anıyı ve Qhuinn'in kendisinden yaklaşık on metre uzakta durduğuna dair gözetleyicilerden gelen sinyalleri izole etti.

Sonra yürüyüş emirleri geldi.

Biraz eğlenceliydi.

Adam boğazını temizledi. Sonra gözleri Qhuinn'e kilitlenmiş bir halde sakince telefonla konuşmaya başladı. "Ah, pardon. Hayır, her şey yolunda. Dediğim gibi, yine bir arıza var. Ama lütfen, uygun bir zamanda bir teknisyenin gelmesini istiyorum. Programınıza göre çalışmaktan mutluluk duyarım."

Alarm şirketi temsilcisi tavrındaki değişikliğe hazırlıksızmış gibi bir duraklama olunca, Qhuinn kamu hizmeti olarak kibarca bir şeyler söylediğine memnun oldu. Adamın kendi kendini yetiştirmiş, insanlara karşı hıyar gibi davranan orospu çocuklarından biri olduğuna dair bir his vardı içinde.

Adam State Farm'dan Jake'e "Teşekkürler," dedi. "Bu harika olacak. Ve gerçekten minnettarım

Yardım edin. Elbette, müşteri memnuniyeti anketinize katılmak isterim. Sadece e-postama gönderin. Tekrar teşekkürler. Hoşça kalın."

İnsan aramayı sonlandırdı. Taşınabilir telefonu kulağından indirdi. Yerleri mi temizleyeceği yoksa çamaşır mı yıkayacağı konusunda talimat bekleyen bir robot gibi öylece durdu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Qhuinn kendi kendine gözlerini devirdi. "Aptalca bir soru. Şu anda size banka hesaplarınızı sorabilirim."

"Onlara ihtiyacın var mı? Üst kattaki bilgisayarım dalar."

"Hayır, ben iyiyim. Burası için bana yedi milyon ödedin. yaklaşık bir yıl önce."

"Sana para mı ödedim? Demek burası senin evindi."

"Aslında ailemin evi. Burayı nasıl buldun?" "İyi.

Ben beğendim. Güncellenmesi gerekiyordu."

"Üzerinde kesinlikle iz bırakmışsın." Qhuinn eski tip bir telsiz olan telefonu gösterdi. "Sorum şu ki, neden hâlâ sabit telefon hattın var adamım? Cep telefonuna alarm bağlatmadın mı? Güvenlik beslemeleri için mi?"

Adamın omuzları çöktü ve gözlerini devirdi. "Kızım bu gece iPhone'umu tuvalete attı."

"Bummer. Kaç yaşında?"

"Üç."

"Harika. Hey, pirinç numarasını biliyor musun? Telefonu pirinç dolu plastik bir poşete koyuyorsun. İşe yarıyor. Ya da başka bir tane alabilirsin."

"Başka bir tane alacağım-"

"Ron?" diye seslendi bir kadın sesi. "Orada biri mi var?"

Qhuinn başını salladığında, "Ron" bağırdı, "Hayır. Sadece alarm şirketiyle telefonda konuşuyorum. Yatağına dön."

"Hava soğuk," diye huysuzca bir yanıt geldi. "Buraya geri gelmen gerek."

Sanki yaşlı Ron onun elektrikli battaniyesiydi. "Ron mu?" diye tekrarladı.

"Bana bir dakika ver, tatlım." Ses tonu düzgündü ama yüz ifadesi azı dişlerini sıkıyormuş gibi gergindi. "Hemen geliyorum."

"Biliyor musun," diye mırıldandı Qhuinn, "senin hayatını kıskanmıyorum, adamım."

Ron derin bir nefes aldı ve sesini de alçalttı. "Üç yaşındaki çocuk sürekli bizimle uyumak istiyor. Susie iki hafta önce annesinin kıvrımlarını yeniden yaptırmak zorunda kaldı. Ve sanırım ortağım şirketten çalışıyor."

"Vay be. En son ne zaman kafayı buldun?"

"Üç saat önce. Her şeyi susturabilmemin tek yolu bu."

"Demek

haklıymışım."

"Hangi

konuda?"

"Fark etmez." Qhuinn omuz silkti. "Seninle burada konuşmak her ne kadar hoşuma gitse de, Ronnie oğlum, yapacak işlerim var. O yüzden yukarı çıkıp karına her şeyin yolunda olduğunu tekrar söylemen gerekiyor. Bir şey yok. Sonra ofisine gideceksin ve bu geceki güvenlik kayıtlarını sileceksin. Diyelim ki 11:45'ten gece 2'ye kadar. Ondan sonra? Uyuyacaksın. Ve o alarm teknisyeni buraya geldiğinde, bir pislik gibi davranma, tamam mı? Senin için bir sürü şey var, kaba olman için bir neden yok."

"Tamam. Olmayacağım. Söz veriyorum." "Aferin Ron."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Adam başını salladı ve arkasını döndü. Çekip giderken, beli ağrıyan bir adam gibi yürüyordu. Ya da belki de elli altı yaşındaki dizlerinin üzerinde koştuğu onca kilometre yüzünden.

Bir an sonra, merdivenlerden çıkan ayak sesleri duyuldu ve ardından bir kapı kapandı. Ve sonra evin başka bir bölümüne doğru yürüyen başka ayak sesleri.

İyi yaşlı Ron, talimatlara uyuyor.

Kendini bir kez daha toparlayan Qhuinn ön salona çıktı ve aynı dekordan daha fazlasını buldu; modern, siyah-beyaz, garip sanat teması vücuttaki bir döküntü gibiydi. Her yerde.

Duraklayarak, her zaman büyük aynanın asılı olduğu duvara baktı, misafirlerin geldiklerinde görünüşlerini kontrol edebildikleri ya da ebeveynlerinin ayrıldıklarında kendi görünüşlerini kontrol edebildikleri aynaya. Bu tür aynalar glymera evleri için standarttı. Her zaman ön girişin hemen yanındaydı.

Artık ayna yok.

Şimdi mi? Dört jant kapağının resmiydi. Muhtemelen bir Lambo'dan daha pahalıdır.

İnanılır gibi değil.

Qhuinn basamakları teker teker çıktı. Garip, buraya gelmeyi düşündüğünde, kendini odalar ve koridorlar arasında koşuştururken, telaş içinde ve korkmuş bir halde hayal etmişti. Ama öyle olmadı. Bunun yerine, merdivenin duvarında asılı duran tuhaf şeylere bakarak acele etmedi - bunun bir sürü tahnit edilmiş Japon balığı olduğundan emindi, ama üzerlerinde Barbie kafaları mı vardı?

Ne dönüşüm ama.

Ve tüm bunların içinde bir metafor bulmak hiç de zor değildi. Burada ailesiyle birlikteyken, evdeki her şeyin, tıpkı kaderi gibi, değişmez olduğunu varsaymıştı. Anlaşıldığı kadarıyla bu doğru değildi.

Merdivenlerin başına vardığında sağ tarafa baktı. Sadece daha çorak siyah-beyaz zeminler ve duvarlarda birinci sınıf öğrencileri tarafından yaratılmış olabilecek şeyler vardı. Sonra sola döndü. Luchas'ın yatak odası en sondaydı. Tercih edilen oğul olarak ona, evin efendisi ve hanımıninkinden sonra en iyi döşenmiş ikinci süit verilmişti.

Tanrım, göğsü acıyor, diye düşündü tekrar yürümeye başlarken.

Kardeşinin kapısına vardığında, kendini toparlamak için ayaklarına baktı; ancak koridorun parlak fayanslarına odaklandığında aklına tüyler ürpertici bir düşünce geldi. Anne . . . lanet olası. Kardeşinin saklandığı yer. Odasını yeniden yaptıklarında, döşeme tahtalarını da sökmüşler miydi-

Kapıyı iterek açtı. Ve başını geriye attı. "Kahretsin."

Tüm oda siyah ve beyazdı. Sürpriz bir şekilde siyah mermerle döşenmiş olan zemin de buna dahildi. Kardeşi orada, o eski, gevşek tahtanın altında her ne sakladıysa? Hiç şüphesiz gitmişti.

"Ne yapıyorsunuz bayım?"

Gıcırtilı sesi duyan Qhuinn başını çevirdi ve tekrar aşağı bakmak zorunda kaldı. Koridorda, üzerinde donmuş bir gecelikle, beş ya da altı yaşlarında bir insan yavrusu duruyordu. Yani telefonu tuvalete batıran kişi değildi.

Küçük kız hiç korkmadan evine giren davetsiz misafire bakıyordu. "Orası ağabeyimin odası," dedi.

Qhuinn boğazını temizledi. "O da benim ağabeyimdi."

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh."

Başını yana eğdiğinde, Ron'un­kinin ren­ginde olan saçları küçük omzunun üzerinde hareket etti.

Bir süre sonra şüp­heyle, "Burada bulunmaya iz­niniz var mı bayım?" diye sordu.

CHAPTER THIRTY-THREE

Look, gitmen gerekiyor."

Bu sözler kendisine söylendiği sırada Blay şehir merkezindeki sürülmüş caddenin ortasında durdu ve Z'ye baktı.

"Özür dilerim?"

Arazinin derinliklerindeydiler, hepsi karanlık ve kırık camlarla dolu bir dizi şehir apartmanından geçiyorlardı. Hiçbir yerde düşmana benzer bir şey görünmüyordu ama buna güvenmemek gerekirdi. Kışın ay ışığında bir yerlerde gölgeler pusuya yatmış, takip ediyordu. Yeni şeytandan emir alıyorlardı.

"Oğlunun yanına gitmen gerek." Kardeş'in sarı gözleri etrafı taradı. "Kafanın olduğu yer orası."

"Hayır, ben buradayım."

"Fiziksel olarak." Z ona odaklandı. "Zihinsel olarak, kontrolden geçtin, bu yüzden eve dönüp ona baksan iyi olur. Sana ihtiyacı var."

Blay sokağın aşağısına ve yukarısına bakarak iki kişi oynayabilirmiş gibi bir gösteri yaptı. Nasıl karşılık vereceğini düşünürken Z'nin ona baktığını fark etti. Yani evet, öne çıkmak onun için en iyi seçenek olmayacaktı, öyle değil mi?

Boğazını temizleyerek, "Evde değil," dedi. "Nerede o?"

"Eve gitti."

Z başını salladı. "Az önce orada olmadığını söyledin-" "Pardon, eski evine. Ailesinin eski evine." "Kahretsin."

"Ama dinle, burada hala çalışabilirim-"

"Baskınlardan sonra ailesini oraya gömdünüz, değil mi? Ve kız kardeşini de. Ve sizce o mülke geri dönmesi sorun olmaz mı?"

Blay küfretti ve burnunu ovuşturdu. Soğuktan hapsirdikten sonra, "Luchas onu oraya bir görev için gönderdi. Luchas'ın notuna göre, odasında bir şey bırakmış ve Qhuinn'in bunu halletmesini istiyor."

Ellerini kalçalarına koyan Z gözlerini kapattı. Sonra lanet okudu ve omzundaki iletişim cihazını çalıştırdı. "Tohr, on dakika mola veriyoruz. Devam etmeye hazır olduğumuzda kontrol edeceğim."

Blay kollarını sallamaya başladı. "Hayır, gerçekten, ben sadece-" Yumuşak bir tıslama duyuldu. Sonra Tohr'un sesi: "Anlaşıldı."

V ve Butch'u sizin çeyreğinize kaydırıyorum."

"Teşekkür ederim." Zsadist iletişim cihazını serbest bıraktı ve karşıya baktı. "Nereye gidiyoruz? Evde ne olduğunu biliyorum ama adresi hiç öğrenemedim."

Blay kollarını göğsünde birleştirdi ve başını salladı. "Yalnız gitmek istedi. Ve ben de buna saygı duymak istiyorum."

"Yalnız kalacak."

"Kusura bakmayın ama mülk üzerindeyse bu nasıl olacak?"

"Bizi görmüyor." Z eğildi, şehrin ortam ışığı kalbinin üzerindeki siyah hançerlerin parlamasına neden oluyordu. "Gerçekten onun için endişelenmiyor musun?"

"Elbette öyleyim. Ama son bir haftadır birbirimizden ayrı yaşıyorduk, aynı odada uyurken bile. İlişkimiz yeni rayına oturdu. Bunu bozmak istemiyorum."

"Onun iyiliğini düşündüğünüz için onu kontrol ederseniz, bunu size karşı kullanacağını gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum."

Blay başını omurgasının üzerine bıraktı ve gökyüzüne baktı. Ancak yıldızların sessiz gösterisinden karar vermek için herhangi bir yardım beklediyse de alamadı. Ayrıca, yapılacak tek bir şey vardı, değil mi?

Evet, Z'ye adresi söyledi ve birbiri ardına söz konusu caddeye doğru buharlaştılar. Cetvelle çizilecek bir hassasiyetle karla kaplanmış kaldırımda yeniden şekillendiklerinde Blay'in tüyleri diken diken oldu, hem de sıfırın altındaki sıcaklıktan değil.

"Sorun yok oğlum," diye mırıldandı Z. "Sadece nefesimizi toplayalım, olur mu?"

Blay'in konuşabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti.

"En son buraya geldiğimde. . . cesetleri teşhis ettiğim geceydi." Dönüp malikânenin garaj yoluna bakarken, boktan ayakkabılarının izleri kar yığınının üzerinde gıcırdıyordu - ve gözlerini her kırpışında geçmiş daha da büyük bir açıklıkla geri geliyordu. "Kiracılar evdeki herkesi katletmişti, çalışanlar da dahil. Mahmen'i ve kız kardeşini üst katta bir hizmetçi dolabında buldum. Birbirlerinin kollarında yığılmışlardı. Başlarından vurulmuşlardı."

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm evlat."

"Babası ..." Blay boğazını temizledi. "Babasını arka bahçede buldum. Kaçmaya çalışıyordu ama yaralanmıştı. Cesedinin olduğu yere doğru giden bir kan izi vardı. Boğazı o kadar derin kesilmişti ki

kafası kesilmişti ve her yerinde kurşun yaraları vardı."

Blay erkeğin güzel takım elbisesini hâlâ hatırlayabiliyordu. Kurşun gibi kokan deliklerle doluydu ve taze kırmızı kanla lekelenmişti.

"Ve Luchas neredeydi."

"Odasında. Çalışma masasının yanında." Blay yüzünü buruşturdu. "Qhuinn'e her neyse onu oraya sakladığını söylemişti. Onu yakaladıklarında muhtemelen oraya saklıyordu."

"Onu nasıl öldürdüler?" "Artık bir önemi var mı?"

"Hikayeyi bitir evlat. Bu yüzden konuşmaya başladın. Bunu ortaya çıkarman gerek. Buraya gelmenin bir diğer nedeni de bu. Hikâyedeki kendi rolünü görmek istiyorsun ve cesetleri teşhis edip gömmen Luchas'ın hikâyesinin büyük kısmının başladığı yer."

Blay Z'ye baktı, midesinde bir çukur vardı. "Bu benim hatam olduğu anlamına mı geliyor?"

"İki gecede de öldürme işini sen yapmadın, evlat." "Ben yapmışım gibi geliyor."

Kardeş başını salladı. "Bunu yanlış anlama ama o kadar da güçlü değilsin. Bazı şeyler kaçınılmazdır, hem sevinç hem de acı için. Dürüst ol. Luchas o kadar zayıf olsaydı, geçen hafta yaptığını bir süre önce yapmaz mıydı sanıyorsun? O güçlü ve değerli bir erkekti. Yine de sonunda, yaralar çok fazlaydı ve ben sadece fiziksel olanlardan bahsetmiyorum. Onun çektiği acıdan siz sorumlu değildiniz ve bu seçimi kendisi yaptı."

Blay derin bir nefes aldı. "Ama ya onu düşünmeye sevk ettiysem?"

"Ne hakkında?"

"Hayatının neresindeydi. Klinikten çıkıp çıkamayacağı. O havuzda yüzmekten, ağrı tedavisi görmekten ve enfeksiyonu kontrol etmek için vücudunun bir kısmının kesilmesinden başka bir geleceği var mıydı?"

"Tüm bunların her gecenin her saniyesinde ve her günün her saatinde aklında olmadığını mı düşünüyorsun? Siz ona iki kelime edene ve birdenbire 'Siktir et beni, buradayım ve bu korkunç' diyene kadar gerçekliğinin kaçındığı bir tür vahiy olduğunu gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Ona Qhuinn'in Kardeşlik'te özel muhafızlığa terfi ettiğini söyledim."

"Yani?"

"Ne demek istiyorsun, yani. Belli ki bu onun için bir şeyleri değiştirmiş."

O anda, ağır lastikleriyle kar yığnında yeni bir iz açan bir SUV geçti. Elbette bu bir Range Rover'dı. Blay içgüdüsel olarak elini kılıfındaki silahının kabzasına koydu ve aracın hızını, yönünü ve sürücüsünü takip etti.

Araç geçip gittikten, buz gibi, çok parlak farlar söndükten, parlayan kırmızı fren lambaları kaybolduktan sonra Z omuz silkti.

"Sert olduğum için beni affet evlat ama gerçekçi olmalısın. Bir şeyden korkuyor olman onun doğru olduğu anlamına gelmez. Sorumlu olduğun için korkuyor olman, seni bunların hiçbirinin sorumlusu yapmaz. En azından bunların hiçbirinden sorumlu olmadığın fikrini denemeni istiyorum. Ne Omega ve Lash'in ona verdiği zarardan, ne de kardeşinin elde ettiği başarı ve iyi talihinden. Bu seninle ilgili değil ve evet, bunun çok zor bir ders olabileceğini biliyorum. Umarım bunu bir an önce öğrenirsin çünkü bu seni yiyip bitiriyor."

"Ama ben sorumluyum. Hepimiz sorumluyuz. O toplumumuzun bir parçasıydı ve acı çekiyordu. Hepimiz onu desteklemek için daha iyi bir iş yapmalıydık."

"Bu konuda haklı olabilirsiniz. Yaşadığı her şey için, son seçiminin onun için tek yol gibi görünmesine neden olan her şey için gerçekten ve derinden üzgünüm. Ama bence bu olaydaki rolünüzü nasıl algıladığınız konusunda kendinizi affetmeniz gerekiyor. Ben de Luchas'ın yerindeydim. O ezici acı ve umutsuzluk yolunda ben de yürüdüm. Sizi temin ederim, ben oradayken? Başka kimseyi düşünmüyordum. Tek bildiğim kendi acımdı."

Blay yola doğru baktı. Malikâne sokaktan zorlukla görülebiliyordu ama mahalle böyleydi, her şey görkemli kapıların ardında kalmıştı, geniş evlerin etrafında her türlü arazi vardı.

"Olanlarla pazarlık yapmayı bırak evlat. Karşında kimsenin oturmadığı bir müzakere masasındasın. Tek yaptığın kendine ve kendine ne kadar işkence edersen et değişmeyecek bir dizi koşula karşı tartışmak."

Blay sert bir kahkaha atarak başını salladı. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

"Çünkü kardeşim bunu yaşadı - sen olayların Phury tarafındasın. Bana olan her şey için yıllarca kendini suçladı. Bu yükü bir yüzyıl boyunca taşıdı ve neredeyse onu öldürüyordu. Qhuinn seni suçluyor mu?"

"Olmadığını söylüyor."

"Ve sen ona inanmıyor musun?"

"Şu anda herhangi bir konuda nerede olduğunu bildiğinden emin değilim."

"O kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım o kadar acı çekiyor."

Z bir küfür savurdu, nefesi soğukta beyaz bir buluta dönüştü. "Bundan onun için de senin için de nefret ediyorum. İkiniz söz konusu olduğunda, size ne yapacağınızı ya da neye inanacağınızı söyleyemem ama şahsen ben oyumu gerçek aşktan yana kullanacağım ve sizi birbirinize bağlayan şey de bu. Qhuinn'in şu anda pek çok konuda kafası karışık olabilir ama emin olduğum tek bir şey var?"

Kardeş devam etmeyince Blay ona doğru baktı.

Sanki göz temasını bekliyormuş gibi Z devam etti: "Gerçekten emin olduğum şey nedir? Çiftleştiği erkeğin kalitesi ve nezaketi."

Z hançerli elinin işaret parmağını Blay'in göğsüne doğru uzattı. "Kalbin her zaman doğrudu ve öyle de kalacak. Ve etrafındaki insanlar senin iyiliğine inanıyor. Peki ya kendine inanamıyorsan? Fikrimizi gerçek olarak kabul etmeye ve aslında taşımadığın yükü bırakmaya ne dersin evlat?"

Blay'in başı düştü.

Tam dengesini kaybedeceğini düşündüğü anda, kimseye dokunmayan Kardeş Zsadist araya girdi ve onu kendine yakın tuttu. Blay erkeğe tutunurken, o devasa omzun üzerinden malikânenin görebildiği kısma baktı. Görebildiği tek şey, paratonerleri olan üçgen çatıydı; siluet, inişli çıkışlı malikânenin kraliyet başının tepesindeki bir tacı andırıyordu.

Arkadaşını o evin içinde, Luchas'ın öldürülmeden hemen önce sakladığı şeyi bulmak için üst kata çıkarken hayal etti.

Sadece ilk kez olduğu ortaya çıkan şey için.

Blay aniden kaşlarını çattı ve geri çekildi. "Bu gece eş değiştirdin, değil mi? Böylece benimle birlikte olabilecektin. Payne ile eşleşmem gerekiyordu."

Kardeş omuz silkti. "Senin ve oğlunun bir yardım eline ihtiyacınız olabileceğini hissettim. Ya da en azından, bu konularda kişisel tecrübesi olan biriyle konuşmaya."

Blay tekrar çatıya baktı. "Teşekkür ederim," dedi kısık bir sesle.

"Sadece Qhuinn'in bana verdiği bir uçak yolculuğunu geri ödüyorum."

"Hangisi-oh, doğru. Tanrım."

"Evet. O gece dua edildiğine emin olabilirsiniz."

"Biliyor musun," dedi Blay kapıya doğru yürümeye başladıklarında, "Qhuinn'in uçak kullanabildiğini fark etmemiştim."

Demir işçiliğinin çıtaları arasından geçip yok olduktan sonra Zsadist kuru bir sesle, "Sanırım bu onun için de sürpriz oldu," dedi.

CHAPTER THIRTY-FOUR

U Qhuinn, ailesinin dönüşüm geçirmiş evinin ikinci katında, önünde duran küçük kıza baktı. Sonra geri dönüp loş yatak odası.

"Evet, burada olmaya iznim var," dedi sorusuna cevap olarak. "Çünkü burası benim büyüdüğüm ev. Tıpkı senin şu anda yaptığın gibi."

"Oh, tamam. Yani bize zarar mı vereceksin? Biraz korkutucu görünüyorsun. Gerçekten uzunsun."

"Hayır, tatlım. Sana ya da ailene zarar vermeyeceğim." "Bu çok iyi."

Anılarını bir saniye içinde düzeltebilirdi. Şu anda, bu insanların satın aldıkları evle ilgili her bir lanet şeyi değiştirme ihtiyacı yüzünden görevinde mahvolabileceği fikri onu çok korkutuyordu.

Onu kendi haline bırakarak odaya girdi, botlarının yankısı sert mermer zeminde gürültüyle duyuluyordu. Şu anda orada bir yatak, karşısında bir masa ve köşede tuhaf bir şey vardı; bir kanep olabilir miydi? Zihninde, Luchas'ın süitte yaşadığı zamanki eşyaları hatırlamaya çalıştı. Büro ortadaydı

bahçeye bakan iki pencerenin arasında. Evet, oradaydı.

Yanına giderek diz çöktü ve elini pürüzsüz taş döşemenin üzerinde gezdirdi. İnşaat konusunda pek bilgili değildi ama mermer döşeme yapmak istiyorsanız, temiz bir zemine sahip olmanız gerektiğini bilmek için Bob Vila olmaya gerek yoktu. Yani o döşeme tahtaları ve altlarında ne varsa çoktan gitmişti.

Oh, Luchas, diye düşündü. Neden bana ne yaptığını söylemedin?

Lanet malı aldıktan sonra ne yapmam gerekiyordu? Neden bunu mektuba koymadın, böylece yapacak başka bir şeyim olurdu.

"Ne arıyorsunuz bayım?"

Çocuğu görmezden gelerek seçeneklerini düşünmeye çalıştı. Gidip bir çekiç alıp fayansın bu bölümünü kırabileceğini düşündü. . bu noktada Ron, ikinci karısı ve en az iki çocuğu fıstık galerisi olarak elinde olacaktı-

"Ne yapıyorsun, Mouse?"

Qhuinn gözlerini kapattı. Harika. Ronnie geri dönmüştü. "Evde bir adam var baba."

Ron kapıdan içeri girerken, "Merhaba," dedi. "Nasılsın?" Sanki ikisi de eski arkadaşmış gibi.

Qhuinn omzunun üzerinden bir bakış fırlattığında, ikisinin de canına okumaya hazırды ama yine de birlikte duran çifti gördüğünde, ikisi de siyah saçlı, küçük kız efendisinin bacağına yaslanmış, baba elini kızın omzuna atmış, onlara küfredemeyeceğini biliyordu.

Kendisini ve Lyric'i beş yıl sonra aynı şeyi yaparken hayal etti.

Peki, tamam. Eğer biri malikaneye girseydi, kimseyle konuşamadan buharlaşırdı. Ama yine de.

"Selam Ron." Qhuinn kendini kıcının üzerine bıraktı.
"Nasıl gidiyor?"

Bunu bir refleks olarak sordu çünkü herkesin nasıl olduğunu çok iyi biliyordu: Luchas'a yardım etme şansını kaybetmişti, Ron'un evinde bir vampir vardı ve küçük Cindy-Lou Who ya da adı her neyse, beyni Rosetta Taşı'ymış gibi tüm bu olanları kaydediyordu.

"O eski mektupları mı arıyorsun?" Ron sordu.

Qhuinn kaşlarını çatı. "Ne?"

"Yerdeki şeyler mi? Bu odayı elden geçirdiğimizde, bir deste zarf bulduk."

Qhuinn bilinçli bir düşünceye sahip olmadan önce ayağa kalkmıştı. "Onu sakladın mı? Onları yani."

"Evet, belki birileri ne olduklarını sorar diye düşündüm. Ama burayı satın aldığım adam - aslında siz - sizinle hiç tanışmadım ve emlakçı aracılığıyla iletişime geçmeye çalıştığım da temsilcinizi bulamadılar."

Fritz çok iyi bir vekildi, değil mi? Olması gerektiğinde var, yasal işler bittiğinde her türden insan için görünmezdi.

Ron ciğerinde kaşıntı varmış gibi yan tarafını ovuşturdu. "Bu evin iki yüz yıldır ailenize ait olduğunu söylediler. Bu doğru mu?"

"Hey, Ron, sohbete devam etmek isterdim ama şu mektupları benim için alabilir misin?"

Çocuk başını kaldırıp babasına baktı. "Burası ağabeyinin odasıydı."

"Tıpkı sen ve Tommy gibi."

"Evet."

Ron, Qhuinn'e, "Haydi," dedi. "Ofisimdeki kasanın içindeler."

Üçü birlikte koridorda yürüdüler, Ron ana süitin önünden geçerken işaret parmağını dudaklarına götürerek "şşşt" dedi, bu "karını uyandırma" anlamına gelen evrensel bir işaretti.

Yuppers, Qhuinn de aynı fikirdeydi. Bu bok çok kritik bir görevdi. Ron'un ofisi eskiden resmi bir misafir odası olan yerdeydi,

Lucite masanın üzerinde her türlü yüksek teknoloji ürünü minimal eşya vardı, bilgisayar ise bir klavye ve insan saçı inceliğinde bir ekrandan başka bir şey değildi.

"Kasa burada." Ron karşıdaki duvara baktı; duvar Rhamp'ın bezelye yedikten sonraki bezinin renginde deri panellerle kaplıydı. "Gizli."

Ron elini çırpı. Kaşlarını çattı. Biraz daha çırpı. "Belki de buradadır."

Bir tür gizli okuyucunun avuç içi izini tanınması için birkaç denemeden sonra Ron, o kadar başarılı bir şekilde kamufle edilmiş olan lanet olası şeyi bulmayı başardı: Duvarın bir kısmı geriye kayarak siyah-gri bir kasayı ortaya çıkardı.

Ön taraftaki küçük bir düğme pedinden gelen bip sesinden sonra bir şşşt sesi duyuldu ve ardından Ron susamı açtı. Qhuinn bir an için gizemli bir kaybolma olacağından paniğe kapıldı. Bir çeşit hoppalık. Gözlerinin önünde kendiliğinden bir yanma-

"İşte buradalar."

Ron büyük bir zarf uzattı. Qhuinn zarfı alıp kapağını açtığı anda tüm vücudunun titrediğini hissetti.

"İyi misin?" Ron sordu.

İçinde birkaç mühürlü mektup, bir kâğıt ve kâğıt mendile sarılmış bir şey vardı.

"Baba? Arka bahçede iki kişi var."

Qhuinn yukarı baktı. Disney gecelikli mini Ron bahçeye bakan pencerelerden birinde duruyordu. Elini cama dayamıştı, yüzü endişeliydi.

Babası olaya dahil olmadan önce Qhuinn adamı olduğu yerde dondurdu ve sonra manzarayı kontrol etmek için yanına gitti.

Çimenlerin üzerinde, Qhuinn'in mahmeninin gül bahçesinin olduğu yerde, siyahlar giymiş iki uzun boylu figür, evin karşısında birlikte duruyordu. Her ne kadar ayın üzeri bir bulut kümesiyle kısmen örtülmüş olsa da, birinin kıvı saçlı olduğu, diğerrinin ise neredeyse hiç saçı olmadığı açıkça görölüyordu.

En azından kendilerini saklamaya çalışmıyorlardı.

"Sorun yok." Küçük kızın omzunu okşadı. "Onlar benimle."

Ona doğru baktı. "Sen gerçek misin? Yoksa rüya mı görüyorum?" "Gerçek sayılırım." Qhuinn Ron'a döndü ve elindeki

manila zarf. "Bunun için teşekkürler."

Adam başını salladı. "İçimden bir ses bunu saklamam gerektiğini söyledi. Kardeşinin miydi?"

"Evet, öyleydi." Qhuinn bohçayı göğsüne bastırdı. "Sen iyi bir adamsın Ron."

"Teşekkürler. Sana da."

Birbirlerine ne söylediklerini kim bilebilirdi ki? "Güvenlik kameralarından gelen görüntülerle ilgilendiniz mi?"

"Evet, hepsi gitti."

"İyi işti. Şimdi gitmem gerek. Sen küçük kızını odasına geri götür."

"Tamam. Hoşça kal. Hadi, Mouse."

Ron kolunu uzattığında, kız hazır ola geçti ve götürölürken küçük kız omzunun üzerinden baktı.

Bu Qhuinn'in onun anılarına saldırma şansıydı ve neredeyse başarıyordu. Ama babası çerçeveleme işleriyle ilgilenecekti ve tüm bunlar beyindeki garip bir kovaya atılacakken onu hayat boyu karıştırma riskine girmenin bir anlamı yoktu.

Çocukların zihinlerine karşı dikkatli olmalıydınız.

Birkaç kapının kapandığını duyunca etrafına bir kez daha baktı. Elinde tuttuğu zarfı değiştirirken zarf buruştu ve sonra gözlerini kapattı. Kardeşinin geride bıraktığı eşyalara bakmayı çok istiyordu ama burası yeri değildi.

Bir an sonra, arka çimenliğe doğru buharlaştı.

Yeniden şekillenirken, iki davetsiz misafirle yüzleşti.

Z yakalanmaktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Blay başparmağıyla kaşını ovuşturdu, sanki söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordu.

İki erkekle göz göze gelen Qhuinn aklına gelen tek şeyi yaptı.

İkisine de aynı anda sarıldı. İleri atılarak kollarını onlara doladı ve onları kendine doğru çekti. Kucaklamasına karşılık verildiğinde, gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve kendisini şaşırtan bir gerçeği söylediğini duydu.

"Burada olmana çok sevindim."

İşler duygusal saçmalıklarla daha fazla sarpa sarmadan geri çekildi ve elindeki zarfı havaya kaldırdı. Boğazını temizleyerek, "Ve Luchas'ın bıraktığını aldım. Geri dönelim ve ne olduğunu görelim."

Blay gözyaşlarını silerken "Çok sevindim," dedi. "Bu her neyse başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişeleniyordum."

"Bir şey yaptı." Qhuinn avucunu kaldırdı. "O yerde şimdi bir sürü mermer zemin var, uzun hikâye. Hayalet olalım."

Blay ve Z Sol Birincisi. Ve sadece önce Qhuinn de onlarla birlikte buharlaştı ve eve bir göz attı. Buraya asla geri dönmeyeceğini tüm kalbiyle biliyordu ve bu gerçeğe karşı ne kadar hissiz olduğuna şaşırmişti.

Öte yandan, burası artık onun evi değildi - eğer bu kelimenin sıcak anlamında bir ev olduysa tabii. Yine de onu şekillendiren şeylerin çoğu burada gerçekleşmişti ve hiçbiri hoş olmasa da , başlangıç hikayesi sonsuza dek odaların her birine ve arazinin tamamına kazınmıştır.

Yine de ailesi ve Solange yan taraftaki bahçeye gömülmüştü.

Ama bunların hiçbiri onu yeniden ziyaret etmek istemesine neden olmadı. Anıları vardı ve bunlar fazlasıyla yeterliydi.

Kaşlarını çatarak terasa baktı. Onca tadilata rağmen cesetlerin kemiklerinin bulunamamış olduğunu tahmin etti. Kalıntılar güneş ışığına maruz kalmadıkları sürece hayatta kalabilirlerdi ve Blay her şeyin düzgün bir şekilde gömüldüğünden emin olmak için çaba sarf ederdi.

Belki de Ron'a sormalıydı. Artık çok geçti ve ayrıca bu tür bir bilgi hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Ayrılmadan hemen önce, ikinci kattaki pencerelerden birindeki hareket dikkatini çekti. Cam bölmelerin ilk sırasına kadar zorlukla gelen küçük bir figür görüş alanına girmişti.

Fare.

Qhuinn elini kaldırdı. Küçük kız da elini geri kaldırdı.

Ve sonra bir zamanlar çok iyi bildiği bahçeden buharlaştı.

CHAPTER THIRTY-FIVE

TDizin kartlarından biraz daha büyük üç mühürlü zarf. İkiye katlanmış ucuz bir fotokopi kağıdı. Bir top kağıt mendil.

mermer gibi sert bir şeye bantlanmış.

Qhuinn içinde başka bir şey olmadığını bildiği halde zarfı iki kez salladı. Sonra Blay'e baktı. İkisi de yataklarında oturuyorlardı; Z, Seyir Evi'nde acil olmayan bir yardım için çağrılmıştı.

Qhuinn kâğıt parçasını alıp açtı ve ilk fark ettiği şey alt tarafındaki kahverengi leke oldu.

"Sanırım bu kan," dedi üzüntüyle başparmağını kanın üzerinde gezdirirken.

Kağıdı burnuna götürüp içine çekti. Üç yıldan daha eski ve kurumuş olmasına rağmen hâlâ o eşsiz kokuyu alıyordu.

"Evet, bu kan." Notu indirirken, "Sana onu nerede bulduğunu hiç sormadım. O da hiç gönüllü olmadı."

Blay sessizce, "Bürosunun yanındaydı," diye cevap verdi. "Z'ye de söylediğim gibi, sanırım tüm bunları öldürülmeden hemen önce saklıyordu..."

Arkadaşı cümlelerin dağılmasına izin verdiğinde Qhuinn gözlerini kapadı ve başını salladı. Gözlerini tekrar açarak titreyen bir el tarafından yazılanlara odaklandı:

Anna Sophia
Laval 746 Greene
Court Caldwell

Posta kodu yok ama gerek de yoktu. Elden teslim için değil. Zarfların her birinin ön yüzünün ortasında güzel bir el yazısıyla "A. S." yazıyordu. çizilmişti. Yazılırken hiç titrememişlerdi. "Bunlar aşk mektupları mı?" Qhuinn mırıldandı. "Bu bir insan ismi." "Kesinlikle insan."

"Ama kardeşimin insanlarla hiç teması olmadı. Bu hiç mantıklı değil."

Blay deri ceketini çıkardı ve cep telefonunu eline aldı. "Soyadını nasıl heceliyordun? Sosyal medyayı kontrol edeceğim."

"L-A-V-A-L." Qhuinn eşinin görebilmesi için sayfayı eğdi. "Belki sahte bir isimdir, ama bunların ona ulaşmasını gerçekten isteseydi ve o da bizim türümüzden biri olsaydı? Gerçek adını verirdi."

"Tabii kimliğini gizlemeye çalışmıyorsa." Blay Facebook'a bir şeyler yazarken kaşlarını çattı. Sonra Insta'ya. Twitter'a. "Hiçbir şey bulamıyorum. Google'a bir bakayım." Bir an sonra omuz silkti ve telefonunun ön yüzünü gösterdi. "Hiçbir şey bulamıyorum."

"Belki de o bizden biridir ve bu onu korumak için takma bir isimdir. Demek istediğim, çoğu insan sadece

İnternette var olmak. Bu onlar için nefes almak gibi bir şey."

"Kime sorabileceğimizi biliyoruz." Blay telefonunu kaldırdı. "Eğer isterseniz."

Qhuinn başını salladı. "Bu dişiyi bulmam gerek. Ya da kadın, eğer durum buysa."

Blay bir metin hazırladı ve V'ye gönderdi. Sonra telefonunu yere koydu. "Biliyor musun, dürüst olmak zorundayım. Eğer o bir insan olsaydı-"

"Değil mi? Türünün dışında bir ilişkisi olsaydı? Okuduğun gibi o boku gizli tutardı. Vay anasını. Ailelerimiz küplere binerdi."

Bir bing sesi duyuldu ve Blay telefonunu kontrol etti. "V diyor ki

Çukur'a gelmek için. Yardım etmekten mutluluk duyar."

"Hadi yapalım şu işi." Qhuinn mektupları büyük zarfın içine geri koydu ve sonra kaşlarını çattı. "Aslında, bunun bir resmini çekebilir misin? Bu eşyaları odamızdan çıkarmak istemiyorum."

Kâğıt parçasını havaya kaldırdığında, Blay telefonundan bir görüntü çekti ve ardından Qhuinn her şeyi komodinin ikinci çekmecesine koydu. İkisi kapıya doğru yönelirken Blay'i içeri çekti ve arkadaşını öptü.

"Eve gelmene sevindim. Seni gördüğüme çok sevindim."

Blay'in kaşları endişeyle kalktı. "Seni takip ettiğimizi düşünmenden endişe ediyordum."

"Hiç de değil. Oraya yalnız gitmek istedim ama seni çimenlerin üzerinde görmek beni rahatlattı. Beni güvende hissettiriyorsun."

Blay'in yüzünün kızarması Qhuinn'in bütün gece gördüğü en güzel şeydi ve arkadaşının elini sıktı, sonra da özellikle büyük merdivenlerden inerlerken elini bırakmadı. Evdeki herkesi ne kadar çok sevse de, umuyordu ki

başka kimse yoktu. Aklında çok fazla şey vardı, enerjisini tüketen çok fazla şey vardı.

Ama V ile buluşmak farklıydı.

Nasıl başa çıkacağınızı bulun.

Blay'le birlikte girişten dışarı çıktıklarında, soğuk bir tokat gibiydi ve bu hoşuna gitmişti. Nefes almak onun için daha kolay görünüyordu.

Blay'e bakarak kaşlarını çattı. "Paltomu ister misin?"

Ceketini çıkarma aşamasındaydı ki Blay elini koluna koydu. "Hayır. Ben iyiyim."

Qhuinn bir kolunu erkeğe doladı ve onu kendine çekti. "Seni sıcak tutacağım."

"Her zaman yapıyorsun."

Birlikte taş basamaklardan inip çeşmenin etrafından dolaştılar; heykelin ve havuzunun üzerine yeni bir muşamba örtüldüğünü fark etti. Bu not üzerine omzunun üzerinden konağa tekrar baktı. İkinci katta kırılmış olan cam çoktan değiştirilmişti.

İyileştirme. Tuğla ve harç anlamında.

Çukura geldiklerinde kapıyı çalmalarına gerek kalmadı. Vishous eşyaları açtı ve işe gitmeye hazır görünüyordu: Üzerinde sadece kas-gömlek-deri üniforması yoktu, bir elinde yanan bir el sarması, diğerinde de Goose olması gereken bir buzlu bardak vardı.

Evet, diye düşündü Qhuinn, kardeşi her şeye hazırdı.

"Nasıl gidiyor? Neye ihtiyacın var?"

Çukur'un sıcak iç kısmına adım attılar ve Qhuinn boğazının ön tarafını kavrayan bir gerginliğin farkındaydı. Ceketini sıyırıp çıkarırken, düşündüğü şeyler hakkında endişelendi.

kontrol edemiyordu: İsimler, adresler, taşınan insanlar, kimlikleri hakkında yalan söyleyen insanlar.

Bilirsiniz, yeni sahiplerin katları yeniden yapmasının sosyal karşılığı.

Bir kez daha derin bir nefes aldı. "Kardeşimin baskınlardan önce temas kurmuş olabileceği bir kadını ya da kadınları aramamız gerekiyor."

V tamamen hareketsiz kaldı. Ama sadece bir anlığına. Sonra bir kez başını salladı ve Dört Oyuncak'ının yanına gitti. Bilgisayarlarının önüne oturdu, içkisini bir kenara bıraktı ve elini dişlerinin arasında gezdirdi. "İsim."

Blay telefonunu uzattı ve Qhuinn onu alıp kardeşinin önüne koydu. İsmi söylemesi gerekirdi. Ama bir şekilde kutsal hissettirdi.

"Orada bir de adres var," diye mırıldandı. Sanki kardeşi okuyamıyor muydu?

V yazmaya koyuldu, parmakları, hem kurşun kaplı eldivendekiler hem de olmayanlar, klavyenin üzerinde uçuşuyordu. "Oturun. Bir dakika sürer."

Qhuinn ve Blay kanepenin üzerine park ettiler, ikisi yan yana, dizleri bitişik, sırtları dikti. Sanki öğretmen üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışan iki okul çocuğu gibiydiler.

Sanki uslu dururlarsa V aradığını bulacakmış gibi-

"Onu yakaladım."

Qhuinn ayağa fırladı ve masaya dönerken sehpayı takıldı. Ve daha menzile girmeden önce, V ofis koltuğunda yana doğru eğildi, böylece monitörlere yaklaşmak için bolca yer vardı.

Oradaki ekranda güncel bir New York Eyaleti ehliyetinin ön ve arka yüzü gösteriliyordu. Görüntüde . . . koyu renk saçlı bir kadın kameraya bakıyor.

Gözleri. Boyu beş altı olarak listelenmişti, düzeltici lensleri vardı ve bir organ bağışçısıydı. Adı kesinlikle Anna Sophia Laval'dı.

"Adres farklı," diye mırıldandı Blay.

V eliyle kül tablasına vurdu. "Bu onun şu anki adresi. Nottaki adresi önceki ikametgahı olarak buldum."

Qhuinn görüntüye daha da yaklaşıırken, "Demek bu gerçekten o," dedi. Bu, onun hakkında daha fazla bilgi edinmesini ya da yüz hatlarını daha iyi görmesini sağlamadı. "Ama bizden biri olup olmadığını bilmiyoruz, yoksa biliyor muyuz?"

"Seyirci Evi'ndeki tür veri tabanında derin bir araştırma başlattım. Yaklaşık bir saat içinde daha fazlasını öğreneceğim."

Qhuinn o yüze bakmaya devam etti. Fotoğraf o kadar da belirgin değildi, ama tam odaklanmış olsa bile, ona bilmek istediği şeyi söylemeyecekti.

Bu sorular için kadınla konuşması gerekecekti.

Ya da

vampir.

Kendisi.

CHAPTER THIRTY-SIX

TKardeşlik Evi genellikle öğleden sonraları saat bir ile dört arasında en sessiz zamanlarını yaşırdı. Bu üç saat sadece öğleden sonraları arasındaki ölü bölge değildi.

Son Öğün temizliği ve İlk Öğün hazırlığı, doggen'lerin ev işleri, malzeme tedariki ve planlama gibi diğer tüm görevlerinden kısa bir dinlenme için odalarına çekildikleri zamanlardı. Evet, Qhuinn kendisinin ve arkadaşının yatak odasındaki yatak başlığına yaslanmış otururken tüm bu sessizliği dinledi. Yanında, ağır bir yorganın altında yüzüstü uyuyan Blay, rüyalarında tavşan kovalayan bir Labrador gibi seğiriyordu.

Qhuinn erkeğinin çıplak omzunu okşarken "Şşşt," dedi. "Sakin ol."

Arkadaşı anında sustu. Sonra başını çevirdi, Blay'in yüzü şimdi ona dönüktü. Derin bir nefes aldı ve sonunda yavaşça nefesini verdi.

Qhuinn kendi kendine gülümsedi. "Sen sadece dinlen. Ben yanıdayım."

Blay REM topraklarına geri döndüğünde, Qhuinn bir saat önce yumrukladığı yastık yığınının yeniden yerleşti, kollarını kavuşturdu ve loş odaya baktı.

Çok garip.

Anna Sophia Laval hakkında herhangi bir tür veritabanında veya sosyal medya grubunda hiçbir şey bulamadı.

Dolayısıyla ya Luchas'la birlikteyken kullandıkları bir kod adıydı ... ya da bir insandı. Ama ikincisi nasıl mümkün olabilirdi? Kardeşi böyle yetiştirilmemişti. Qhuinn'in öyle ya da böyle umurunda değildi ama ailenin altın oğlu? Kuyruksuz farelerden birine mi düşmüştü?

Kafatasının içinde Adderall ve Pepsi'den yapılmış kokteyller gibi ne zaman, nerede ve nasıllar koşuştururken yüzünü ovuşturdu.

Uykusuzluk berbat bir şeydi. Ve buna alışması gerektiğini hissediyordu.

Bu not üzerine yana doğru eğildi, komodine uzandı ve kaçak iPad'ini aldı. Açmadan önce ikinci çekmeceyi açıp mektupların bıraktığı yerde olduğundan emin oldu. Belki de kapakları gizlice kesmeli ve içindekilerin fotoğraflarını çekmeliydi? Ne olur ne olmaz diye... Ama bu, mahremiyetin uygunsuz bir ihlali gibi görünüyordu.

Evet. Hala orada.

Ama gerçekten, sanki olmayacaklar mıydı?

Başını kendi kendine sallayarak iPad'i çalıştırdı ve onunla ne yapacağından emin değildi; ancak o anda Vishous'tan daha önce istediği şeyi hatırladı. Gecenin erken saatlerinde Anna Sophia Laval ile ilgili olanı değil, önceki akşamki diğerini. E-postasına girerek spam ve Amazon sipariş onayları listesini aşağı doğru kaydırdı. Grupta sadece bir tane kişisel mesaj vardı - V'den geliyordu ve onu açtı:

Tekrar söylüyorum, kardeşin için çok üzgünüm evlat.
Bana izin ver.

yapabileceğim başka bir şey var mı diye.

Zaman damgasını kontrol ettiğinde -çünkü eklerden korkuyordu- kardeşinin istediği şeyi istedikten sadece sekiz dakika sonra gönderdiğini gördü.

V iyi bir adamdı. Aksini göstermeye çalışsa da.

Sırayla işaretlenmiş dört ek vardı ve Qhuinn onlara baktı. Videolardan ilkinin açabilmesi için bir süre geçmesi gerekti ve açtığında nefes alamama hissi geri geldi.

Ekran karardıktan sonra gri ve beyaz renkte parlayınca iPad'i dizlerinin üzerine koydu ve gözlerinin yandığını hissetti. Görüntü, Luchas'ın hasta odasının hemen dışındaki eğitim merkezinin koridoruna aitti. Görüntüler bulanıklaştığında -güvenlik kamerası değil, kendi kamerası- yüzünü sildi. Sonra göğsünün ortasında bir batma hissiyle oynat tuşuna bastı.

Hiçbir şey hareket etmedi. Çünkü kamera sabitti.

Hayır, durun, bu doğru değildi; sağ alt köşede tarih ve saati gösteren bir sayaç vardı: Saniyeler hızla akıp gidiyor, dakikalar yavaş ilerliyor, saatler ise donup kalıyordu. Ama uzun süre beklemesi gerekmedi. V, güvenlik kamerasının kaydını düzenleme konusunda oldukça becerikliydi ve Qhuinn'in aklının bir köşesinde, kardeşinin ona kendini toparlaması için kasten biraz zaman tanıdığı düşüncesi vardı-

Kardeşi odasından çıkmadan önce.

Uzun siyah cübbenin içindeki o zayıf bedeninin görüntüsü, buna hazırlıklı olduğunu düşünmesine rağmen şok ediciydi. Elini ağzına kapatarak bir kolunu ağrıyan göğsünün üzerine koydu ve sadece izledi.

Tanrım, o sert yürüyüş.

Baston. "Oh, Luchas," diye fısıldadı.

Uzanarak işaret parmağını figürün üzerinde gezdirdi; ancak bunu yapmak görüntüyü durdurdu. Yine de sorun değildi. Bir süre sadece kardeşinin dış hatlarına baktı. Bu, erkeğin hayatının son anlarından biri olmalıydı.

Qhuinn kapüşonu geri çekmeyi ve onu ortaya çıkarmayı düşündü.

.. altında donmuş olan şey.

Bu anıyı temizlemek için dosyaya devam etti. Luchas kameranın alanından çıktığında, başka bir yayına geçildi. Ve bir başkasına. Ve kardeşi eğitim merkezinin koridorunda ilerlerken bir başkası. Ve sonra dosya sona erdi.

Bir sonraki bağlantı yeraltı tüneline gidiyordu ve Qhuinn kardeşinin sağa doğru topallayarak kapağa doğru ilerlediğine tanık oldu. Luchas kapağa yaklaştığında tereddüt etti.

Ve omzunun üzerinden geriye baktı.

İşte o zaman Qhuinn nihayet kaputun altından kardeşinin yüzünü görebildi. Beslemeyi dondurdu. Korku yoktu. Endişe de yoktu. Luchas'ın ifadesi basitçe ciddiydi. "Kararlı" belki de bunun için daha iyi bir kelimeydi.

Qhuinn kalbi küt küt atarken, her şeyin tam olarak neye benzediğini, o harap bedenin dönüşünü, bastonun açısını, ağzın çizgisini, gözlerin kalıbını ezberlemeye çalıştı. Ama bu aptalcaydı, değil mi? Bu dosyayı istediği zaman oynatabilirdi ve eğer onu kaybeder ya da yanlışlıkla silerse, ki silmeyecekti, her zaman V'den başka bir kopya isteyebilirdi.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadı. "Keşke burada olsaydın."
..

Yine de dosya ona Luchas'ın ne kadar acı çektiğini hatırlatmıştı. İstirabın ne kadar yaygın ve saatlerin ne kadar dayanılmaz olması gerektiğini. Kardeşinin çektiği acıları düşündüğünde, en azından kardeşinin yolculuğunun sonuna neden gelmiş olabileceğini anlayabilmesinin bir tür lütuf olduğunu düşündü. Ama bu talihin üzücü bir çetelesiydi, değil mi?

İçindeki pişmanlık dalgası Qhuinn'in kalbini küt küt attırırken, dosyaların sonuna kadar nasıl geleceğini bilmiyordu.

Tekrar oynat tuşuna bastı. Luchas'ın arkasını dönmesini izlemek neredeyse imkânsızdı ve gözlerini biraz daha ovuşturmuş olabilirdi. Luchas kapağın kodunu girip içeri adımını attıktan sonra yayın sona erdi. Qhuinn bir sonrakini başlattı. Bu kayıt mağaradaki park alanından geliyordu ve kardeşinin Tahoe'nun ve kar motosikletlerinin yanından geçtiğini gösteriyordu. Luchas yine durakladı ama bir kez daha arkasına bakmadı. Kamuflaj örtüsünü yana doğru çekti ve fırtınanın yarattığı kar girdabıyla birlikte gözden kayboldu.

Bu noktada yayın, mağaranın ağzında bir yere monte edilmiş dış kameraya geçti. Görüntüde Luchas'ın dondurucu soğukla mücadele ettiği, rüzgarın onu savurduğu ve vücudunun savrulduğu görülüyordu. Ve sonra beyazdan başka bir şey yoktu, siyah cübbesi kar fırtınası tarafından yenmişti.

V bu sefer fazladan zaman bırakmadı. Olduğu yerde kesti.

Son bir dosya. Ama bu hikayenin sonu değil miydi?

Kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalan Qhuinn son eklentiye çalıştırdı ve gözlerinin yeniden düzgün çalışmaya başlaması bir an aldı; bu noktada kaşlarını çatı. Görüntüler yine yeraltı tünelinin içindeki bir kameradan geliyordu. Yaklaşık otuz saniyelik bir süre vardı ... ve sonra kadrāja biri girdi.

"Ne oluyor lan?" dedi.

Blay yanında kıpırdandığında, dalgınca uzandı ve arkadaşını yatıştırdı. Sonra iPad'i daha yakın tuttu. Sanki bu bir fark yaratacaktı?

Belki de V bir hata yapmıştı.

Figür ilerledi ve kapağa geldiğinde kodu girip dışarı çıktı. Daha sonra mağaranın içindeki alandan ve ardından dışarıdaki fırtınadan görüntüler eklenmiştir. Ki fırtına hala şiddetliydi.

Zaman damgası yaklaşık beş saat sonra olmasına rağmen. Şafağa yakın. Çok yakın.

Görüntü akışı sona erdiğinde Qhuinn gözlerini ovuşturdu ve aralarında yaşayan birini öldürmek zorunda kalmamak için dua etti.

Dik oturdu.

Farkına vardığı şeyin ürpertisiyle neredeyse iPad'i bir kenara fırlatacaktı. Bunun yerine, arkadaşını rahatsız etmemek için istediğinden daha yavaş hareket etti, örtüleri arkaya doğru sıyırdı, bir ayağını ve sonra diğerini sıcaktan dışarı kaydırды. Blay'in yattığından emin olan Qhuinn, dolaba doğru ilerledi ve ışığın kapalı kalmasını diledi. Banyodan gelen aydınlık sayesinde eline geçen kıyafetleri giydi.

Sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde çıktı ve kapıyı arkasından usulca kapattığından emin oldu.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

TQhuinn'in kırmızı halı kaplı merdivenlerden koşarak indiği, çıplak ayaklarının ses çıkarmadığı, kalbinin sanki bir uçaktaymış gibi çarptığı zamanki kadar büyük hissetmemişti.

can havliyle kaçtı. Fuayenin mozaik zeminine çarptığında, soğuk ayak tabanlarında hissediliyordu ama kollarından göğsüne doğru yayılan tüylerin sebebi bu değildi.

Sağa, kütüphanenin içine baktı. Noel ağacı açık bırakılmıştı; kırmızı, yeşil ve altın rengi ışıkları yanıp sönüyor, ampulleri ve çelenkleri pırıl pırıl parlıyordu. Kırmızı süpürgelikler ağacın dibine sıkıştırılmıştı ve hediyeler kadifenin üzerinde belirmeye başlamıştı bile. Aynı şekilde şömineye de çoraplar asılmaya başlanmıştı. İnsan geleneğinin tamamen benimsendiği 24 Aralık'ta bunlardan sayısız sıra olacaktı.

Sola baktığında yemek odasının kapalı olduğunu, avizenin sönmük olduğunu, masanın parlak ve cilalı olduğunu ve ortasında kocaman bir kırmızı gül buketi ve çobanpüskülü dışında her şeyin boş olduğunu gördü. Bunun ötesinde, mutfak da sessizdi.

Ama her şey sessiz değildi.

Magnum, P.I.'ın tema şarkısını takip ederek bilardo odasına girdi.

Lassiter yeni içbükey televizyon ekranına bakan kanepelerden birine yayılmıştı, sarı-siyah saçları başının arkasına sıkıştırdığı yastığın üzerine dökülüyordu, uzun bacaklarını uzatmış ve ayak bileklerinden çaprazlamıştı. Üzerinde saç tişörtünün alt beden versiyonu gibi görünen yün bir tayt ve yeterince sıcak tutmaması gereken, göğsüne çektiği battaniyeye bakılırsa tutmadığı da belli olan My Little Pony tişörtü vardı.

Qhuinn kanepenin önünde durduğunda, melek uzaktan kumandayla büyük ekranda olanları durdurdu ve şaşırmadan yukarı baktı.

Sanki bunu bekliyormuş gibi.

Ayrıca ayağa fırlayıp savunmaya geçmedi.

Bu sırada Qhuinn bir kukla gibi orada öylece duruyordu.

"Merhaba." Lassiter oturur pozisyona geçti ve battaniyeyi kucağına yığdı.

"Merhaba."

"Ben, ah ..." Bir elini saçlarının arasında gezdirirken terlemeye başladığını hissetti. "Ah-"

"Özür dilemene gerek yok." O tuhaf renkli gözler yukarı bakarken sabitti. "Neden peşimden geldiğini o an anladım ve şimdi de anlıyorum."

Ne yapacağını şaşıran Qhuinn daha önce gördüğü her şeye baktı: Bilardo masaları, duvardaki çubuklar, keçe üzerine üçgen şeklinde dizilmiş toplar. Her oyun alanının altındaki İran halılarını, deri koltukları, en üst raflardaki içki şişeleri ve köpüklü bardaklarıyla barı gördü.

"Bir şey mi istiyorsun?" Lassiter ayağa kalkarken şöyle dedi. "Ah . . ."

"Bu evet demek."

"İçiyor musun? Çünkü genelde içmezsin."

"Alkol değil." Melek barın arkasına geçti. "Oturun. C vitamini için biraz meyve suyu hazırlayacağım. İskorbüt hastalığına karşı çok dikkatli olamazsınız."

Qhuinn uzun, ince granit tezgâha yanaştı ve bir taburenin üzerine oturdu. Sonra sessizce Lassiter'in dört Hale Groves pembe greyfurtunu ikiye bölüp eski tip bir cam sehpa da sık maya başlamasını izledi; bu sehpanın ortası öğütmek için tırtıklı, tabanı ise suyu tutmak için daireseldi.

Boğazını temizleyen Qhuinn, daha iyi kelimeler için beklemeye gerek olmadığını düşündü. "Yani kardeşimin öldüğü gece-" O anda, o diğer kelimeyi asla kullanmayacağını fark etti. Her ne kadar doğru olsa da. "-Tünelde olduğunu biliyorum. Şafaktan hemen önce."

Lassiter hiçbir şey söylemedi; sadece öğütme kısmındaki yarım ları çalıştırmaya devam etti. Tabanı dolduran meyve suyu allık gibi pembeydi ve güneş ışığı gibi kokuyordu.

Qhuinn sessizce, "Luchas'ın kalıntıları ertesi gece bu şekilde hâlâ oradaydı," dedi. "Bütün gün onunla kaldın ve güneşi ondan uzak tuttun. Öyle değil mi? Onu son bir kez görebileyim diye korudun. Değil mi?"

Lassiter meyve sıkacağını bir buzlu bardağın üzerine eğdi ve ardından porsiyonu Qhuinn'in önüne koydu.

"Sana saldırarak karşılığını verdim." Qhuinn yutkundu. "Ve seni aşağılayarak. Kahretsin, Lass, söylediklerimde ciddi değildim. Öyle demek istemedim-"

"Sorun yok."

"Hayır." Qhuinn barın karşısına uzandı ve meleğin koluna dokundu. "Öyle değil. Onun ve benim için yaptıkların için teşekkür ederim. Ve gerçekten çok üzgünüm."

Lassiter kendi meyve suyu porsiyonunu hazırlarken durakladı ve gözlerini kaçırdı. "Sadece sen

Biliyorum, bazı şeyler hakkında gerçekten konuşamam. Kural böyle."

Qhuinn yavaşça taburenin üzerinde doğruldu, omurgasından aşağı inen ve kık yanaklarına inerek büzülmelerine neden olan bir farkındalık titremesi.

Lassiter'in kim olduğunu unutmak kolaydı. Ne olduğunu. Sahip olduğu muazzam güç.

Ancak o anda Qhuinn, bir tanrının karşısında oturduğu gerçeğiyle tamamen temasa geçti.

"Elimden geleni yapıyorum," diye mırıldandı melek, kabuğu atıp son yarımaları toplarken. "Yapmama izin verileni yapıyorum. Bilirsin, işleri kolaylaştırmak için. Kalbim senin için kırıldı ama yine de tek yapabildiğim kenarda durup kazayı izlemek oldu. Bu tam bir işkence..." Sesi kesilince boğazını temizledi. "Ama elimden geleni yapıyorum."

Lassiter meyve suyunu kendi bardağına doldurduktan sonra Qhuinn'inkinin kenarını tokuşturdu. "Fondip."

Melek sırtını savurduğunda Qhuinn de aynısını yaptı ve ekşilik karşısında dilini şaklatmak zorunda kaldı. Yanık bağırsaklarına hücum ederken midesi yuvarlandı ama greyfurt yüzünden değil.

"Senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi Qhuinn. "Herkes yetkili olmak ister - ta ki yetkili olana kadar."

Lassiter bardağını öyle bir dikkatle yere bıraktı ki barda hiç ses çıkmadı. "Neden böyle televizyon izlediğimi sanıyorsun? Bir şekilde zihnimi kapatmam gerekiyor. Aksi takdirde çıldırırım."

"Kahretsin."

"Tüm yaşamların tüm iplikleri, acı ve sevinç desenleriyle dokunmuş, kumaş her yönde sonsuz, katmanlar üzerine katmanlar sonsuz. Ve her iplikteki her lifi her an görüyorum. Yankıları da hissediyorum. Ben, Tanrı'nın eliyle vurulmuş etten bir diyapazondan başka bir şey değilim.

Yaratıcı. Ben kaderin bir hizmetkârıyım ama yine de sorumluyum."

Lassiter kelimeleri söyledikçe sesi daha da derinleşti ve sonra arkasında, önce bir göz yanılması olarak, sonra da görkemli, üç boyutlu bir gerçeklik olarak, genellikle sakladığı yanardöner kanat seti omuzlarında belirdi. Hepsi bu kadar da değildi. Başının üstünden, odanın tavanından değil ama çok yukarılardan, güneşten daha parlak ama göze acı vermeyen bir ışık huzmesi meleği tüm vücudunu saran bir haleyle yıkadı.

Lassiter kutsal haliyle, sonsuzluğa ve kaderin gizemine bir bakış olarak barın karşısına baktı. Ve şimdi sesi etraflarındaki boşluğa nüfuz ederken bile dudakları kapalı kaldı.

Bilmek istediğinizi sorun.

Qhuinn titremeye başladı, yüzleşmeyi düşünmediği bir uçurum ayaklarının dibinde belirmişti.

Sor. Ben de sana söyleyeyim.

İki eliyle yüzünü kapatan Qhuinn kendini bir çocuk gibi hissetti, çünkü cevap onu yetiştikince, büyük, güçlü ve kendini koruyabilecek durumdayken düşünemeyeceği bir şekilde ezebilirdi. Aradığı ve korktuğu bilgi, hiçbir savunması olmayan türden bir yıkımdı.

"Kardeşim Fade'de mi?" diye boğuldu. "Kendi sonunu getirmiş olsa da Fade'de güvende mi? Ve bu nedenle huzurlu bir ölümden sonra yaşama hakkı yok mu?"

Orospu çocuğu, bunları neden yüksek sesle söylemişti ki? Cevabı zaten biliyordu-

Kardeşin kar fırtınası tarafından öldürüldü. Kar tarafından öldürüldü.

Lassiter'ın sesi zihnine girdiğinde, Qhuinn ellerini bıraktı. Gözyaşları arasında fısıldadı, "Yani o da mı Solgun'da?"

Lassiter, tüm mistik ihtişamıyla başını salladı. Sonsuza dek Fade'de güvende. Kar tarafından öldürüldü.

Büyü bir anda sanki hiç olmamış gibi yok oldu; kanatlar kayboldu, altın ışık havuzu dağıldı, bedenin etrafındaki hale artık görünmez oldu.

Qhuinn gözlerini kırptırdı. "Bu kararı verecek olan sizsiniz.

Sen değil misin? Nereye gideceklerine karar veren sensin-"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Lassiter boş bardağını kaldırırken ses tonu sertti. "Biraz daha greyfurt? Sanırım bir tane daha alacağım-"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Qhuinn.

Qhuinn'in bardağı geri alındığında, daha fazla greyfurtun kesilip sıkılmasını, tatlı ve keskin kokunun yükselmesini, Aralık ayının ortasında bir başka yaz turunu sessizce izleyebildi.

Qhuinn zihninde meleğin sesini duydu: Ben ne yaparsam Yapabilirsin. Yapmama izin verilen şeyi. Bilirsin, işleri kolaylaştırmak için.

"Sen sahip olabileceğimiz en iyi kurtarıcısın," diye fısıldadı saygıyla.

Lassiter cevap vermedi. Sadece bardakları tekrar doldurdu ve Qhuinn'inkini geri verdi. Qhuinn onu almaya gittiğinde, melek bırakmadı.

"Kesinlikle ona sormalısın. Evet diyecektir." Qhuinn şaşkınlıkla geri çekildi. "Ne?"

Melek göz kırptı. "Neyi kastettiğimi biliyorsun. Ya da düşünür düşünmez anlayacaksın."

CHAPTER THIRTY-EIGHT

At Blay akşam karanlığında sivil kıyafetlerini giydi. İkinci favori pantolonunu giydi - ilk favorisi iki gün önce çok hoş bir şekilde yok edilmişti.

ve Noel yeşili kaşmir bir kazak, kırmızı-yeşil ipek bir eşarp ve bir önceki sezon Butch'tan aldığı deve tüyü paltoyu seçti.

Son anda, dokuzluklarından birini aldı ve bel kemerine tutturdu. Kazağı aşağı çektiğinde, onu göremiyordunuz ve amaç da buydu.

Gömme dolaptan çıkarak kollarını iki yana açtı ve bir dönüş yaptı. "Bu iyi mi? İyi görünüyor muyum?"

Yatağın üzerinde oturan Qhuinn gülümsedi. "Buraya gel."

Blay yürürken, o uyumsuz gözlerin yaptığı her hareketi izlediğinin farkındaydı ve bu bakışlarda her zaman olduğu gibi sıcaklık olmasına rağmen, cinsel bir şekilde olması gerekmiyordu. Daha çok-

"Çok güzelsin, bunu biliyor musun?" Qhuinn kollarını Blay'in beline doladı ve çenesini Blay'in göbek deliğine koydu.

"Beni kızartacaksın." "Güzel.

Bunu yapman hoşuma gidiyor."

Blay sadece başını yavaşça sallayabildi ve aptal gibi gülümsedi. Gerçek şu ki, gün boyunca erkeğine bir şey olmuştu. Ne olduğundan emin değildi. Qhuinn hâlâ üzgündü. Bu çok açıktı. Ama onda bir huzur vardı. Yasta daha önce olmayan bir sakinlik.

"Sonunda uyumuş olmalısın," dedi Blay siyah-mor saçlarını geriye doğru okşarken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dinlenmiş
görünüyorsun."

Qhuinn omuz silkti. "Sanırım başa çıkmanın bir yolunu buluyorum.

Ve benimle geldiğin için çok mutluyum."

"Senin için her şeyi yaparım."

"Gerginim."

"Seni suçlamıyorum." Blay eğildi ve arkadaşının dudaklarını kendi dudaklarıyla okşadı. "Ama şunu bil ki ne olursa olsun, bunu birlikte atlatacağız."

Yaklaşık on beş dakika sonra konaktan ayrıldılar. Ayrılırken, yemek salonunda İlk Yemek'in tadını çıkaran herkese el salladılar. Yine de yemek için durmaları söz konusu değildi. Blay de yemek yiyemeyecek kadar gergindi.

Köşkten ayrıldıktan sonra, V'nin bulunduğu ehliyetteki adrese gittiler. Burası, iki katlı, yanları açık merdiven boşluklarına yönlendirilmiş, blok büyüklüğünde bir apartman olarak ortaya çıktı.

"Burada, solda," dedi Qhuinn.

İyice sürülmüş olan park alanının eteğinde yürüdüler ve tüm süre boyunca alanı taradılar. Arabalar açık hava limanlarının altına park edilmişti ve başkaları da

açık yuvalar. Kamyon yok. Sedanlar ve SUV'lar. Çoğunlukla Hondalar, Fordlar ve Kialar. Minivan yok.

Tüm apartmanların ışıkları yanıyordu ve apartman sakinleri arabalarından inip dairelerine giriyorlardı; insanların iş günü bitmiş, diğer türler için gece sığınağı gelmişti.

Qhuinn söz konusu merdiveni çıkmalarına öncülük etti ve binanın sağ ön tarafındaki kiracı kapısını açıp dışarı çıktığında yolu yarılamışlardı. Ceketinin düğmelerini boynuna kadar iliklemiş, çantasını omzuna atmış, bir eldivenini takmış, diğerini eline almıştı. Yirmili yaşlarının ortasındaydı, saçları gevşekçe kıvrılmıştı ve makyajlıydı. Saat kaçtı? Muhtemelen bir randevuya gidiyordu.

Qhuinn'e bir kez baktı, yüzü kızardı ve dairesine geri döndü. Fırlatılan sürgünün sesi çok yüksekti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Qhuinn. "Bana bir saniye ver."

Kapıyı çalmadı. Sadece eğildi, kaşları gergin, gözleri kapalı. Sonra geri çekildi. Bir saniye sonra genç kadın tekrar dışarı çıktı, onlara neşeli bir gülümseme verdi ve merdivenlerden aşağı dans ederek indi. İkisi de onun park alanını geçip bir Sorento'ya binmesini izledi.

"Onu ekmese iyi olur. Ondan hoşlanıyor," diye mırıldandı Qhuinn.

Bu not üzerine, onun evinin tam karşısındaki daireye yöneldi. Kapıdaki numara 114B idi.

"Bence kapıyı çalıp selam versen daha iyi olur," dedi. "İnsan olduğunu varsayarsak, onu korkutmak istemiyorum ve beynine girmemeyi tercih ederim. Sahip olduğu anıları kaybetmek istemiyorum."

"Tamam."

Blay arkadaşının omzunu sıktı ve sonra kendini gözetleme deliğinin önüne sertçe koydu. Yumruğunu kıvrarak

parmak eklemlerini soğuk metal panele vurdu.

Cevap yok.

Omzunun üzerinden baktı. Qhuinn kollarını göğsünde kavuşturmuş, tekmelerinin altındaki beton zemine bakıyordu. Gergin sessizlikte, bir yerden gelen sote soğan ve kıyma kokusunu taşıyan bir esinti içeri girdi.

Blay tekrar denedi. "Işık yanıyor."

Kapı açıldı.

Diğer taraftaki kadın, tıpkı ruhsatta belirtildiği gibi, 1.80 boyunda, siyah saçlı ve siyah gözlüydü. Teni çok solgundu ve devlet tarafından verilen fotoğraftan daha zayıf görünüyordu - ya da belki de bir hastalığı atlatıyormuş ya da hayatla mücadele ediyormuş gibi daha çekikti. Mavi bir kot pantolon ve krem rengi bir İrlanda kazağı giymişti ve şampuan ve diş macunu gibi kokuyordu.

Onun ötesinde, uzaktaki yatak odası hariç, çorak bir daire temizdi. Bir ışık, yerde buruşuk atıştırmalık poşetleri olan dağınık bir yatağı aydınlatıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Sesi sessiz ve biraz boğuktu. Aksanı Fransızcaydı. Ve kokusu kesinlikle insan kokusuydu.

"Merhaba." Blay sıcak bir şekilde gülümsedi ama dişlerini göstermemek için dudaklarını bir arada tuttu. "Siz Anna Sophia Laval mısınız?"

"Öyleyim."

O anda sağına baktı. Ve Qhuinn'i gördü.

Gözleri kocaman açıldı ve elini ağzına götürdü. Blay tam zihnine girip onu sakinleştirmek zorunda kalacaklarından endişelenmeye başlamıştı ki konuştu.

"Sen Luke'un kardeşisin. Değil misin?"

Kapı açılır açılmaz Qhuinn kadının ve arkasındaki dairenin her ayrıntısına dikkat kesildi. Ve sonra kadın, anlamını hemen tercüme edemediği sözler söyledi.

Klik sesi duyulduğunda duygularına yenik düştü.

"Evet," diye kabaca cevap verdi. "Ben onun kardeşiyim."

Geri çekildi ve titreyen eliyle içeriye giden yolu gösterdi. "Lütfen."

Qhuinn önce Blay'in gitmesine izin verdi ve sonra eşikte tereddüt etti. Arkadaşını takip etmeden önce bir elini ceketinin içine soktu ve mektupların ve seloteyp topunun yanında olduğundan emin oldu.

"Oturmaz mısınız?" dedi resmi bir tavırla, kapı arkalarından kapanırken.

Kanepe park etmek için tek yerdi, bu yüzden Qhuinn'in istediği son şey fiziksel olarak kapana kısılmak olsa da o ve Blay oraya gitti. Kaçmak için olmasa da vızıltılı bir koşma ihtiyacı hissetti. Kontrol altına alınması zor bir gergin enerjisi vardı.

"Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

Qhuinn gözlerini kısıtı. Gündelik kıyafetlerine ve mütevazı çevresine rağmen onda muhteşem bir duruş vardı ve Luchas'ın bunu onayladığını görebiliyordu. Ama o bir insandı; kesinlikle diğer türlerden biriydi.

"Hayır, böyle iyiyiz," dedi. "Teşekkür ederim."

Sıg bir mutfak alanına gitti ve küçük bir masanın etrafındaki üç sandalyeden birini getirdi.

Oturup ellerini kucağına koydu. "Bana onun öldüğünü söylemeye geldin, değil mi?"

Qhuinn koltukta öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Avucuyla yüzünü silerek başını salladı. "Evet. Özür dilerim."

Gözlerini kapatıp çöktüğünde, Qhuinn onunla bir birliktelik hissetti, içinde tuhaf bir rahatlama bulduğu derin ve kalıcı bir bağ.

Boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Dinle, bunu sormak uygunsuz geliyor ama onu nereden tanıyordun? Bunu sormamda bir sakınca var mı?"

Derin bir nefes aldı. "Onu üç yıldan fazladır görmedim. O zaman mı öldü?"

Qhuinn'in zihni cevaplar üzerinde düşündü. Ve sonunda şöyle dedi: "Evet."

Çünkü kardeşi baskınlarda öldürülmüştü. Bu bir yalan değildi. Peki ona tüm gerçek hikâyeyi anlatmaya gerçekten hazır mıydı?

"Ona ne oldu?" diye sordu. "Nasıl öldü?" "Doğal sebeplerden." Ya da bir kar cinayeti. Kime sorduğuna bağlı.

"Ona benziyorsun." Kadın hüznle gülümsedi ve sonra gözleriyle onu baştan aşağı süzdü. "Sen de farklısın."

"Öyleyim. Ama ben onu sevdim, o da beni sevdi."

Anna Sophia kendi boğazını temizledi. "Onu sevmek kolaydı. O kadar iyi bir adamdı ki. Ben ..."

"İşte," dedi Blay, mendiliyle öne doğru eğilerek.

Kadın ikram edileni aldı ve yüzünü sıvazladı. Sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Tam Qhuinn yerinden fırlamak üzereyken kadın tekrar konuştu.

"Üniversitede İngiliz edebiyatı üzerine bir gece dersi alırken tanıştık." Mendili açıp tekrar katladı. "O da aynı sınıftaydı. On iki hafta boyunca akşam altıdan dokuzaya kadar sürüyordu."

Kulağa Luchas gibi geliyor, diye düşündü Qhuinn.

"Luke arkada oturuyordu. Ben de öyle. Oraya ait olduğumu düşünmüyordum ve garip bir şekilde o da öyle düşünmüyordu. Bu bana hiç mantıklı gelmedi. O çok zekiydi. O sadece ... özeldi." Gözlerini uzaklara dikti. "Her şey bir merhabayla başladı. Ve sonra bir gülümseme. O ..."

Kadın devam etmeyince Qhuinn, "O harika bir erkekti," diye söze girdi.

"Sana karşı dürüst olmalıyım." Gözleri boşlukta parladı. "O zamanlar evliydim."

Sanki yargılanmayı bekliyormuş gibi bir an sessizlik oldu. Qhuinn sadece başını salladığında içini çekti ve parmak ucuyla Blay'in tuğrasının izini sürdü.

"Ben kimseyi aramıyordum." Başını iki yana salladı. "Kocam ve ben genç yaşta evlendik. O zamanlar kariyerime çok odaklanmıştım, kendi adımları koruyordum ve hukuk alanında ilerlemeye kararlıydim. Basile çok yakışıklıydı ve bir eş arıyordu. Dedikleri gibi, iki çocuk, iki kariyer derken günler uzun, yıllar kısaydı. Sonunda, ilişkileri olduğunu biliyordum ve o zamanki ilişkisini öğrendim çünkü bir gece onu bir 'iş etkinliğine' kadar takip ettim." Kelimelerin etrafında tırnak işareti yaptı. "Arabamda otururken onun bir kadına restorana kadar eşlik edişini izlediğimi hatırlıyorum. Garip bir şekilde evliliğin bittiğini biliyordum çünkü hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir şey yoktu. İşte." Kalbini ovuştururken durakladı. "İki güzel çocuğumuz var. Elle ve Terrie, birlikte geçirdiğimiz on dokuz yıldan sonra ortaya çıkan en iyi şey. Ama Basile'in artık beni sevmediğini biliyordum, eğer sevdiyse bile. Onu artık sevmediğimi biliyordum, eğer sevdiysem bile. Ve gerçekten, o kötü bir adam değil. O sadece ... olduğu kişi ve tüm bunların kulağa kopuk geldiğini biliyorum ama çok uzun yıllarımı kızgın geçirdim. Artık bunu yapmayacağım."

"Kulağa sağlıklı geliyor," dedi Qhuinn yumuşak bir sesle.

"Bu şekilde görmeme yardımcı olan kişi Luke'tu. Dersten sonra kahve içerdik. Tam bir beyefendiydi. Hiçbir zaman işleri daha ileri götürmedi, ben de öyle. Ama onunla geçirdiğim o zaman beni değiştirdi. Ders bittikten sonra restoranlarda ya da kütüphanelerde buluşmaya devam ettik. Saatlerce konuşurduk ve ben kocama nerede olduğum konusunda yalan söyledim. Ona başka bir ders aldığımı söyledim. Bununla gurur duymuyorum ama boş zamanlarında ne yaptığını biliyordum. Sanırım bu işleri kolaylaştırdı."

Anna Sophia dizindeki mendili düzeltti. "Bir yıl boyunca devam etti. Luke'a boşanacağımı söyleyene kadar. Sonunda kocamla konuşmaya ve nerede olduğumuz konusunda gerçekçi olmaya karar vermiştim. Basile karşı koydu ama uzun sürmedi. Sanırım rahatlamıştı? Kızlarımızın önünde her şey yolundaymış gibi davranmaya devam etmek bizim için zordu." Keskin bir ifadeyle başını kaldırdı. "Luke'a ikimiz hakkında hiçbir beklentim olmadığını söyledim. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Açıklamama şaşırması görünüyordu ama bir hafta sonrası için başka bir randevu ayarladık. Restoranda iki saat bekledim. Hiç gelmedi."

"Bu ne zaman oldu?"

"Ağustos ayıydı. Üç buçuk yıl önce."

Quinn Blay'e baktı. Arkadaşı başıyla onu onaylarken, baskınlar, diye düşündü.

"Luke gibi değildi. Onu aradım. Birkaç kez. Ama hiç cevap alamadım. Ne mesaj, ne arama. Hepsi bu kadar. Onu korkuttuğumu düşündüm. Karmaşık olmadığım zamanlarda yeterince iyiydim, ama iki çocuk? Yeni boşanmış bekâr bir anne? Çok fazla." Gözleri tekrar mendile kaydı. "Ertesi gün ona bir şey olduğuna ikna oldum. Ama onu telefonundan başka nerede bulabileceğimi bilmiyordum. St. Francis Hastanesi'ni aradım, kendimi bir sapık, paranoyak bir sapık gibi hissediyordum. Bana söyleyebilecekleri

Hiçbir şey. Gazeteleri ve haberleri araştırdım. Hiçbir şey bulamadım. Ama ortaya çıktı ki . . . Haklıymışım, değil mi? Bir şeyler olmuş."

"Çok özür dilerim." Qhuinn gergin havadaki sözlerini duyunca küfretti. "Yine de bunu söylemek çok ezikçe."

"Başka ne yapılabilir ki?" Hüzünlü bakışları tekrar yükseldi. "Ben de bu duyguya karşılık veriyorum. Kaybınız için ben de üzgünüm."

Uzun bir süre göz göze geldiler ve karşılıklı yas tutarken, çektiği acının yalnız olmadığını bilmenin verdiği o garip rahatlama yine vardı - gerçi bu saçmalıktı, değil mi? Malikânedeki herkes ve yanında oturan erkek Blay de yas tutuyordu. Ama onun için durum farklıydı.

Bu kadın için de farklı.

"Tam olarak nasıl oldu?" diye sordu. "Ölümü yani. Doğal sebeplerden olduğunu söylemişsiniz. Kalp krizi miydi? Felç mi?"

Bir an için Qhuinn ona tüm gerçeği borçlu olduğunu hissetti. Ama sonra tür ayrımı meşhur başını kaldırdı. Lash'i, Omega'yı ve Azalan Toplum'u nasıl açıklayabilirdi ki? Ve Luchas'ın yapmayı seçtiği şeyin ayrıntılarına gelince? Onu bunlardan uzak tutacaktı.

"Kalbi durdu," dedi Qhuinn. "Kalbi ... durdu."

Anna Sophia mendili bir dakika boyunca yüzüne bastırdı. Ellerini indirdiğinde gözleri daha da kan çanağına dönmüştü.

"Hayatıma çok şey kattı." Başını iki yana salladı. "Ve o gittikten sonra ... . Kendimi kaybettim ve o zamandan beri pek bir şey umurumda değil. Kızlarımla ilgili başarısızlıklarımдан utanıyorum ama kendimi diriltecek gibi de görünmüyorum. Belki de hatalıydım. Belki de kurtarılmaya ihtiyacım vardı."

Quinn ceketinin içine uzandı. "Benden sana vermemi istediği bazı şeyler var."

Anna Sophia kaskatı kesildi. Sonra adam elinde üç mektup, küçük bir top kâğıt mendil ve seloteyle öne doğru eğildiğinde nefesi kesildi.

"Bunlar senin için," dedi.

CHAPTER THIRTY-NINE

Aadın mektupları ve küçük hediyeı aldığında Qhuinn'in içine huzur ve tamamlanmışlık hissi doldu. İlk başta onları öylece tuttu. Ve sonra Sırayla her birine baktı.

"Bunlar nereden geldi?" diye mırıldandı.

"Onları sakladı." Kız başını kaldırıp bakınca yeniden ifade etti. "Onları sakladı. Sizin için. Öldüğü sırada, onları size şahsen sunabileceğı bir yere ulaşmaya çalışıyordu, ama asla ... . Oraya ulaşabildiğini hiç sanmıyorum. Gecikme için gerçekten üzgünüm. Aslında tüm bunları çok yakın zamana kadar kendim bulamamıştım."

Bunu izleyen sessizlikte, kadın zarfların her birini ve sıkıca sarılmış topu incelemek için zaman ayırırken, tanıdığı Luchas'ı hayal etti, güçlü ve uzun boylu, yakışıklı ve iyi konuşan, en verimli çağında bir erkek.

"Bunların içinde ne olduğu konusunda korkuyorum." Yukarı baktı. "Ben onları açarken kalır mısın?"

"Tabii ki yapacağız."

"Onlar için bir emir var mı?" "Bilmiyorum. Özür dilerim."

Başıyla onayladı. Sonra zarflardan birini dikkatle açtı. Mektubu çıkarıp, krem rengi yüksek kaliteli kırtasiye malzemesinin tek katını kaldırdı. Kendisi için yazılmış kelimeleri özümserken gözleri yavaşça ileri geri gidip geldi.

Gözyaşları kot pantolonunun üzerine düştü.

Bu işin yolu buydu. Birbiri ardına üç harfi okudu, gözleri gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. Sonuncusunu bitirdiğinde arkasına yaslandı. Kağıt mendil topu elindeydi ama etrafındaki her şeyi unutmuş gibiydi.

Qhuinn hareket etmedi. Blay de öyle.

Üçünün de nefes aldığından emin değildi.

Ve sonra kelimeler, çok yumuşak, çok hüzünlü ... ve yine de harikulade.

"Beni seviyordu," diye fısıldadı. "Beni sevdiğini söyledi, sadece beni."

Gözleri yükseldi ve karmaşık duygularla ışıldadı.

Qhuinn başıyla onu onayladı. "Evet, öyle yaptı. Ve buna sevindim."

"Elinde olsa benimle evleneceğini söyledi." Kaşlarını çattı. "Ama bu seferki yazı farklı. Bu tam da kalp krizi geçirdiği sırada mı oldu?"

"Alabilir miyim?"

Mektubu ona verdiğinde, kardeşinin el yazısını görünce bir kez daha şok oldu ama haklıydı. Yazı dağınıktı. Ve mektup kısaydı.

Qhuinn bunun, Lesser'ların eve saldırdığı sırada yazıldığını hayal etti. Luchas bunları karalarken ebeveynlerinin, kız kardeşlerinin, köpeklerinin çığlıklarını duyuyor muydu? Ve mesaj açıkça belirtilmişti. Anna Sophia Laval'ı seviyordu ve ailesine, eğer onu kabul ederse, onunla birlikte olacağını söylemeye karar vermişti.

Eğer saldırıdan sağ kurtulursa, Qhuinn kendi üzerine ekleyecekti.

Ama bu olmayacaktı, çünkü onların mah adamları ve babam ona izin vermezdi.

Bu kâbusun başlangıcıydı.

Yine de Luchas'ın tıpkı Qhuinn gibi yetiştirilme tarzından kurtulduğunu bilmek güzeldi. Belki baskı ve ölüm tehdidi bunu yapmıştı, ama sonunda sevgiyi mirasa tercih etmişti ve Qhuinn, aile hayatta kalsaydı bu inancın kalıcı olacağına inanmayı seçiyordu.

Qhuinn mektubu sahibine geri verirken, "Bu çok güzel," dedi.

Anna Sophia mektubu geri aldı ... ve sonra eli kazağının yakasının altına daldı. Altın bir haç çıkarırken, Lassiter'la yaptığı küçük greyfurt seansını düşündü.

"Biliyor musun," diye mırıldandı, "ben şahsen aşkın ölümsüz olduğuna, ölümden sonra bile devam ettiğine inanıyorum. Ve Luchas'ın cennette olduğunu ve seni orada beklediğini biliyorum. Kursun sonunda, inanıyorum ki sen ve o yeniden bir araya geleceksiniz."

Çünkü Fade'i izleyen düşmüş melek başka türlüünü kabul etmeyecekti.

Gözleri parıldadı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim." "Sana verdiği hediye açar mısın? Açmak zorunda değilsin ama-" "Oh, evet."

Mektupları kalçasının altına sıkıştırdı ve seloteyp ve mendille boğuştu. Karışıklığı çözdüğünde nefesi kesildi.

Baktığı şeye inanamıyormuş ve ikinci bir görüşe ihtiyacı varmış gibi bir yüzük uzattı.

İyi büyüklükte bir tektaş elması. İki ya da üç karat. Platin olması gereken modern bir ayara yerleştirilmişti. Basit, güzel... kalıcı aşkın sembolü.

Qhuinn parçayı tanımadı. Mahmenlerinin sahip olduğu bir parça değildi.

"Bu bir nişan yüzüğü," dedi. Aptal gibi.

"Benim için mi?" Sanki o da kendisiyle aynı şoku yaşıyormuş gibi.

Sonra yüzükle ilgili bir şey fark etti. Evinde herkesi öldüren avcılar varken dışarı çıkıp böyle bir şey almazdın. Boyutuna ve düşük ışıktaki bile parıldamasına bakılırsa? Öylece çıkıp yerel bir alışveriş merkezinden almadın.

Bu önemli bir yüzüktü. Özenle, zaman içinde ve düşünülmüş, uğruna muazzam miktarda para harcanmış bir yüzük.

Yani Luchas kararını baskınlardan önce, o geceden önce vermişti.

Hesaplar tuttukça Qhuinn kardeşine karşı büyük bir gurur duydu.

"Sen . . ." Anna Sophia endişeli görünüyordu. "Bunu geri almak ister misin? Çok pahalı bir şey."

"Özür dilerim, ne-oh, hayır. Bu senin. Kardeşim belli ki senin için almış."

"Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Blay'e ve gençliğine olan aşkı dışında.

Anna Sophia arkasına yaslandı ve yüzüğe baktı. Sonra yüzüğü sol elinin dördüncü parmağına taktı. "Keşke burada olsaydı."

"Ben de."

"Yanlış mı ..."

"Ne yanlış?"

"Beni öylece unutmadığına sevindim." Dairenin etrafına bakındı. "Kendimi unutulmuş hissettim. Evliliğimizin son on yılında kocam tarafından. Luke tarafından."

Özellikle Luke tarafından. Onu ben de seviyordum. Ama ... başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü umursamaman gerekiyor, değil mi? Başkalarının bizi tanımlamaması gerekiyor."

Son cümleyi sanki kendini ikna etmeye çalıştığı ama pek de başarılı olamadığı bir şeymiş gibi teslimiyetle söylemişti.

Ani bir korkuyla Qhuinn öne doğru eğildi. "Anna Sophia, beni tanımadığını biliyorum-"

"Ama ben biliyorum. Sen Luke'un kardeşisin."

"O zaman lütfen beni dinleyin. Bu tarafta uğruna yaşayacağın şeyler var. Luke'unu tekrar görmek için acele etmene gerek yok. Bunun için zaman var. Çok daha sonra."

Başını salladığında rahatlamıştı. "Çok haklısınız. İki kızım var. Ve Tanrı biliyor ya, son zamanlarda onlar için yeterince şey yapmadım."

Ve Luchas sana sahipti, diye düşündü Qhuinn. Sadece senin sevginin onun fiziksel acısını kaldıracak kadar güçlü olduğuna güvenmiyordu.

Qhuinn öne doğru uzandı ve kardeşinin yüzüğünü taşıyan kadının elini tuttu. "Luke, senin için çok uzun olmasını umduğum hayatının sonunda seni bekliyor olacak. Ama sen ortasındasın. Sonunda değil. Bu yüzden burada çocuklarının yanında kalmalı ve kendi hayatını kurmalısın - şimdi çok değerli bir erkek tarafından sevildiğini bilerek."

Elini sıktı ve sonra tekrar yerine oturdu. Bu sırada Anna Sophia parmaklarını uzattı. Yüzüğü düşünürken yüzüne hüznün gölgeleri düşmüştü ama gözlerinde daha önce olmayan bir ışık vardı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bu bana ihtiyacım olan kapanışı sağladı. Onun ölmüş olmasını istemiyorum ve bundan nefret ediyorum."

çok genç yaşta öldü. Ama ben ... bu umduğumdan çok daha fazlası. Bu yüzden teşekkür ederim."

Qhuinn biraz gülümsedi. "Bu bana da yardımcı oldu. Bunu yapmak bile bana onun için bir şey yapmışım gibi hissettiriyor."

Anna Sophia da ona gülümsedi. Sonra ciddileşti. "Seni bir daha asla görmeyeceğim, değil mi?"

Qhuinn bir an için yalan söylemeyi düşündü. "Hayır, söylemiyorsun."

Yine de onun anılarını almayacaktı. Bunu en az kendisi kadar onun da hatırlamasının önemli olduğunu hissediyordu, sanki şu anda onun için en önemli olan tek şey üzerine yemin eden bir anlaşmanın içindeydiler: Kardeşinin son isteğini yerine getirmişti.

Çok güzel, acı tatlı bir gündü. "Şehirden ayrılıyorum," diye açıkladı Qhuinn.

"Bazen yeni bir başlangıç en iyisidir." Yüzüğe baktı. Ona baktı. "Bunu satmayacağım. Asla. Bunun için endişelenme."

Qhuinn başını salladı. "Onu sağlıklı tak. Ve ışıltıyı her gördüğünde onu düşün."

Anna Sophia elini içeri kıvırdı. "Sanırım onu bir süreliğine gerçekten güvenli bir yere koyacağım. Kızlarıma açıklamak zor olur. Ama belki daha sonra ..."

"Geleceğe siz karar verin."

Hepsi bir süre oldukları yerde kaldılar ve sonra Qhuinn Blay'in elini tuttu ve ayağa kalktılar. Anna Sophia da ayağa kalktı ve başını bir yana eğdi.

"Bu senin kocan mı?" diye sordu.

"Ah, biz öyle demiyoruz-o benim ortağım, evet." "İkiniz birbirinize çok yakışıyorsunuz."

Qhuinn bir şeyin farkına varınca gözlerini kırptırdı. Sonra başını yavaşça eşine doğru çevirdi.

"Uyuyoruz," dediğini kendi de duydu. "Birbirimize uyuyoruz."

CHAPTER FORTY

A Malikâneye geri döndüklerinde, antreye ilk giren Blay oldu ve ağır dış kapıdan içeri adım attıktan sonra yüzünü güvenlik kamerasına dönmüştü. Neredeyse anında, kapı Fritz tarafından açıldı.

"Efendiler, döndünüz! Ve İlk Yemek için hala zaman var, gelin, gelin!"

Kâhya geri çekilirken endişeli görünüyordu. Yine de Qhuinn'in yemeklere katılmaması herkes tarafından fark edilmişti ve kâhyanın Blay'in mahmenleriyle pek çok ortak noktası vardı: İnsanların iyi, ev yapımı yemekler yemesi gerekiyordu. Yoksa oracıkta ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalırlardı.

Blay, doggen'i oda servisi siparişiyle yatıştırmak için ağzını açtı ama Qhuinn konuştu.

"Hadi içeri girelim," dedi. "Ve herkesi görelim."

"Yer ayarlarınız sizi bekliyor!" Fritz ellerini coşkulu bir alkış tufanı koparır gibi çırdı. "Gelin, bu taraftan."

Sanki daha önce o büyük masada yemek yememişler gibi. Sanki o kocaman oda, onca yiyeceklerle birlikte, amacına gelince bir gizemdi.

Sonra tekrar, Qhuinn kemere doğru yürürken sersemlemiş gibi görünüyordu ve Blay kaçmalarını önermeyi düşünüyordu - ancak varlıkları fark edildiğinde sohbette bir durgunluk oldu: İnsanlar yumurtalarını ve pastırmalarını yerken durakladılar, çatallar yemek tabaklarının ortasında hareketsiz kaldı, kahve fincanları yüksek sesle tabaklara çarptı, çeneler çiğnemekten durdu.

Ancak hızlı bir toparlanma oldu, topluluk kendini tekrar yemek yeme işine verdi, aynı anda hem endişelenmemiş hem de rahatlamış gibi davranmaya çalıştı. Öte yandan Qhuinn tam bir sersemlik içinde görünüyordu.

Xcor, Layla ve ikizlerin yanındaki iki koltuk gerçekten de boş bırakılmıştı ve Blay, Qhuinn'in gençlere en yakın yere oturmasını sağladı. Hem Lyric'i hem de Rhamp'ı gülümseyerek ve mırıldanarak selamlaması iyiye işaret gibiydi ama ikisini de kucağına almadı.

Yine de kendisine sunulan porselen tabaktaki kalori yığını neredeyse üzerinde bulundukları dağ kadar büyüktü.

Makrolar söz konusu olduğunda Blay'in tabağı daha kısa değildi.

Qhuinn çatalını aldı. Ama yemedi. Sadece bir şeyleri itip kaktı ve Blay arkasına yaslanıp yardımcı ebeveynlerine tamam demek zorunda hissetti çünkü Xcor ve Layla gerçekten endişeli görünüyordu.

Ve her şeyi göz önünde bulundurduğunda, her şeyin yolunda olduğunu düşünüyordu. Qhuinn çemberi kardeşinin son isteğiyle kapatmıştı ve bu ... üzücü ama güzeldi.

Gizli bir aşk. Bir insan. Geleneklerden bir kopuş. Blay'in Luchas'a daha da saygı duymasını sağladı.

Yine de Qhuinn'in sarsılmasına şaşmamalı. Ve hey, o zamandan beri ilk kez buraya gelmek için çaba sarf etmişti-

Qhuinn öyle bir güçle ayağa fırladı ki sandalyesi geriye doğru uçtu. Sandalye halıdan sekip çıplak zeminde takırdarken, Blay kendi koltuğunda dönüp dururken herkes şoke oldu ve sustu.

Uzanarak, "Ne, ne ne-ne-" diye kekeledi. Arkadaşı anevrizma mı geçiriyordu? En azından Manny ve Doc Jane karşıdaydı-

Qhuinn'in göğüs oldu pompalama yukarı ve aşağı olarak halıya düştü.

"Doktor!" Blay, Doktor Jane'e doğru uzanırken seslendi. "Oraya gidiyor!"

"Burada olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum," dedi birisi nazikçe.

İşte o zaman Blay, Qhuinn'in hâlâ kesinlikle bilincinin yerinde olduğunu fark etti. Ve yıkılmadığını.

. ..ama diz çökmüş.

Sevgiyle parlayan mavi ve yeşil gözleriyle yukarı bakıyordu.

Birden oda eğildi ve döndü; Qhuinn, Blay'in hançerini kendi eline aldığı anda bu dönme hissi daha da yoğunlaştı.

Qhuinn duygu dolu bir sesle, "Kardeşimin vefatından bu yana verdiğiniz tüm destek için teşekkür ederim. Ondan önceki tüm geceler ve günler için de teşekkür ederim. Ve önümüzdeki tüm geceler ve günler için de teşekkür ederim."

"Ne yapıyorsun sen?" Blay nefes aldı.

"Ortamızı seviyorum, Blay. Zorlukları yok değil, ama seninle? Onları aşabileceğime inanıyorum - seninle her şeyin mümkün olduğuna inanıyorum." Qhuinn dudaklarını Blay'in avucuna bastırdı ve yüzünün yan tarafına yerleştirdi. "Daha fazla beklemek istemiyorum. Düzgün bir şekilde çiftleşmemizi istiyorum. Luchas bana onu onurlandırman için son bir yol vermekle kalmadı, bana onurlandırmanın kesin bir yolunun örneğini de verdi.

Sen. Onun ayak izlerini takip edelim. Onun sonu çok erken geldi, ama bizim ortamımız şimdi burada. Benimle çiftleşir misin aşkım? Şimdi, burada. Bir anımızı bile boşa harcamayalım. Lütfen, beni senin yap. Lütfen, benim ol. Resmi olarak, tüm ailemizin önünde."

Blay gözyaşlarını geri kırpmaya başladı. Sonra o da dizlerinin üzerine çöktü.

Cevabını kekeleyerek verirken, zamanın asla verili olmadığını, sevginin asla hafife alınmaması gerektiğini ve bazı hediyelerin paketlenip bir ağacın altına konulamayacağını düşündü.

"Evet. Evet, evet, evet ..." diye tekrar tekrar söyledi. öpüştüler.

Etraflarında bir tür kargaşa vardı ve sonunda bedenine geri döndüğünde, masanın etrafındaki herkesin ayağa kalktığını ve alkışladığını ve evdeki her bir köpeğin yemek odasına akın ettiğini ve aşağı yukarı zıpladığını gördü.

Blay gülerek, heyecanlarının büyük bir partiye hazırlanmak zorunda kalacak olmalarından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

Ve fark ettiği bir şey daha vardı.

Göz ucuyla Lassiter'in duvara yaslanmış, yüzünde memnun bir ifadeyle durduğunu gördü.

Qhuinn de meleğe bakarken, "Haklıymış," diye mırıldandı.

"Ne hakkında?"

"Evet dedin."

O anda Lassiter onları selamladı. Ve sonra ikisine de bir öpücük verdi.

Blay eşine yeniden odaklandı ve bir sevgi dalgasının üzerine geldiğini hissetti. "Sanki başka bir cevap olabilirmiş gibi?"

CHAPTER FORTY-ONE

TBir kasırga hakkında alk.
Yine de her şey birkaç gece içinde bir araya gelmiş olsa da, yine de hazırlıklar Çünkü çiftleşme töreni çok uzun sürdü.

Qhuinn bunu Fritz'e asla söylemezdi. Özellikle de kâhya ve ekibinin gece gündüz çalıştığını düşünürsek. Yine de, Qhuinn dizlerinin üzerine çöküp gerçek aşkından kendisiyle düzgün bir şekilde çiftleşmesini istediğinde, töreni o anda ve orada yapmaya niyetlenmişti.

Hançerleri getirin, tuzu alın, hadi yapalım şu işi.

Ancak soğukkanlılık galip gelmişti ve Bitty'nin parti planlama komitesinin ilk etkinliğini düzenleme şansını elinden alabilecek miydi?

En azından sonunda her şey yoluna giriyordu. Bu gece. Şu anda. Qhuinn büyük merdivenin tepesine çıkıp aşağıdaki fuayeye baktığında her şeyin değişmiş olduğunu gördü:

Siyah mumlar titredi gelen a
Yüzlerce farklı direk ve yine siyah örtülü bir
tören masası kurulmuştu ve tüm ev halkı

Blay'in ailesiyle birlikte herkes resmi kıyafetleriyle mozaik zeminde toplanmıştı.

Gitme zamanıydı. Gerçekten.

Wrath masanın arkasında duruyordu, George bir yanda, Tohr diğer yandaydı. Onların arkasında da Kardeşlik sıralanmıştı; hepsinin göğsü çıplaktı ve Qhuinn'in giydiği bol siyah pantolonlardan giymişlerdi.

"Hazır mısın?"

Qhuinn'in tüm dünyada en sevdiği sesin gelmesiyle arkasını döndü. Eşi yatak odalarından çıkıyordu ve o çıplak göğsün, yakışıklı yüzün ve kızıl saçların tadını çıkarmak için bir an durdu. Qhuinn bir hevesle, sadece bu an için ikinci kattaki oturma odasında hazırlanmıştı ve hazırlandığı için çok memnundu.

Blay yanına geldiğinde "Harika görünüyorsun," dedi. "Ben de seninle aynı durumdayım."

"Gel buraya, öp beni." Qhuinn, dudakları buluşana kadar erkeğini öne doğru çekti. "Bunun için fazlasıyla hazırım. Ya sen?"

"Bunun gerçekleştiğine inanamıyorum. Ve evet, çok hazırım."

Glymera üyeleri için çiftleşme törenleri son derece kurallara bağlıydı; bunda şaşılacak bir şey yoktu. Buna bir de çiftlerden birinin Kara Hançer Kardeşliği üyesi olduğu gerçeğini ekleyin. Bu durum, adab-ı muaşeret açısından her şeyi göksel bir âleme yükseltiyordu ve geleneksel olarak "olması gereken" şeylerin bir listesi vardı.

Bunlardan en önemlisi, Luchas'ın ölümünü onurlandırmak için zorunlu bir yas dönemiydi.

Yine de o ve Blay tüm bunları kendi yöntemleriyle yapmaya karar vermişlerdi ve Wrath da onları onaylamıştı. Peki ya yas dönemi? Qhuinn tüm bunların kısmen Luchas için olduğunu düşünüyordu. Kardeşinde olmayan şey ondaydı: Şu anda, gerçek aşkıyla birlikte.

"Hadi yapalım şunu," dedi Qhuinn.

Her biri diğerinin elini tuttu ve sonra birlikte toplantıya doğru yürüdüler. Aşağıya indiklerinde, her ikisi de onlar için mutluluktan parlayan Layla ve Xcor'dan ikizleri aldılar ve sonra yavrularıyla birlikte Gazap'a ve iki siyah hançer, devasa bir tuz kâsesi ve bir sürahi sudan oluşan tören takımına gittiler.

Gazap ışıldadı. "Bunun kutlu bir olay olduğunu söylerken hepimiz adına konuştuğumu biliyorum. Bunu sizin yönteminizle yapmaktan mutluluk duyuyoruz ve anladığım kadarıyla hepinizin çok önem verdiği bir gelenek var."

Bu not üzerine Lassiter kalabalığın arasından sıyrıldı. Bir kez olsun kostüm giymemişti, sadece siyah ipek bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti, sarı-siyah saçları omzunun üzerinden sarkan bir iple örülmüştü, altınları çıkarılmıştı, her şey hafifletilmişti.

Wrath Tohr'a doğru eğildi ve tısladı, "Yine Elvis kıyafeti mi giymiş?"

"Hayır. Normal görünüyor."

"Harika," diye mırıldandı Kral. "Onlar 'normal' oluyor ama ben Elvis kıyafeti giyiyorum. . ."

Lassiter öne çıktı ve Blay ile Qhuinn'in arasında durarak ellerini tuttu. Sonra melek gözlerini kapattı

-Ve bu aydınlık hepsinin üzerine yağdı, sıcaklık ve zarafet hem onları hem de gençleri çiçek açmış elma ağacının tasvirinden havaya kaldırdı.

Fuayedeki herkes soluk soluğa kalırken, yeryüzüne yeniden yerleştirildiler.

"Bu gerçekten de çok iyi bir çiftleşme," dedi Lassiter. "Çok iyi."

Kardeşlik güçlü bir anlaşma çılgılığı attı. Ve sonra eski tören başladı, kutsal sözler

Büyük Kör Kral'ın Eski Dilde söylediklerinin hiçbirisi Qhuinn'in aklına gelmedi. O sadece Blay'in önünde durmuş, yavrularını kucaklayan o mavi gözlere bakıyordu; değer verdiği herkesin önünde.

Gecenin sonunda gerçekten önemli olan tek şeyin bu olduğunu düşündü. Gelenek harikaydı ama asıl önemli olan, sevgilisine olan bağlılığının ve sevgilisinin ona olan bağlılığının toplumsal olarak kabul edilmesiydi.

Gerisi sadece kelime bilgisiydi ve biraz hançer ve tuzla biraz eğlence ve oyundu.

Ayrıca, Bitty ve düşmüş melek sayesinde, gerçekten güzel bir pastaya benzeyen bir şey.

Bir bulanıklıktı, tam bir bulanıklık-

"Qhuinn?" Blay fısıldadı. "Orada mısınız?"

"Ne? Oh, pardon." Çok daha yüksek bir sesle, "Var!" dedi.

Kahkahalar kalabalığın içinde dalgalandı ve Blay tekrar eğildi. "Bunu zaten yaptık."

"Yaptık mı?" Qhuinn kızardı. "O zaman bıçaklarla başlayalım!"

Gençleri Xcor ve Layla'ya geri verdiler ve sonra masanın önüne serilmiş olan iki siyah minderin yanına gittiler.

"Size yardımcı olması için iki kişi seçtiniz," dedi Wrath Eski Dilde. "Onlardan şu anda öne çıkmalarını rica ediyorum."

John Matthew ve Zsadist safları bozdu ve masanın etrafında yürüdü. Her ikisi de siyah hançerlerden birini alırken gülümsüyordu.

Qhuinn ve Blay dizlerinin üzerine çöktüler. Avuç içlerini minderlerin üzerine koyduklarında birbirlerine bakıyorlardı.

Ve evet, Qhuinn yüzündeki bok yiyen sırıtışın çok farkındaydı. Tanrım, bunu o kadar çok istiyordu ki.

"Rocke'un oğlu Blaylock, sana soruyorum, cehenneminin adı ne?" Gazap dedi.

Konuşurken Blay'in gözleri çok güzeldi. "O Qhuinn. Benim sevgilim Qhuinn."

"Ve Qhuinn, Rhampage ve Lyric'in kanlı efendisi, cehennem çocuğunun adı nedir?"

Qhuinn boğazındaki ani yumruyu temizlemek zorunda kaldı. "O Blaylock. Benim tek ve biricik aşkım Blaylock."

John Matthew, Blay'in yanına gitti. Z de aynısını Qhuinn için yaptı.

Qhuinn ve Blay, omuzlarının üst kısımlarında isimlerinin harfleri ete kazınırken, oyma işlemi gerçekleşirken gözlerini kırpmadan birbirlerine baktılar. Ve sonra Tohrment tuzu önce Blay'in, sonra da Qhuinn'in üzerine döktü.

İkisi de bir an bile başka tarafa bakmadı.

İsimleri derilerinde kalıcı hale geldikçe.

Ve zaten sonsuza dek eşleşmiş olan kalpleri aşkla kabardı.

♦ ♦ ♦

Blay babasına sarılırken, "Teşekkür ederim baba," dedi. "Ve Mahmen, burada olduğun için çok mutluyum!"

Lyric kollarını ona doladığında, ciğerlerindeki havayı sıkarak çıkardı. "Sanki bunu hiç kaçıracaktınız gibi! Nihayet! Şimdi, torunlarım nerede?"

"Orada, kütüphanedeki Noel ağacının yanında."

Lyric cehennem arkadaşının dirseğine asıldı. "Hadi gidelim! Yavrumu tutmam lazım. Sanırım ben de bunlardan bir tane istiyorum."

Rocke bembeyaz kesildi. "Genç mi?"

"Hayır, aptal. Bir Noel ağacı. Çok güzeller ve çocuklar geldiğinde kendilerini evlerinde hissetmelerini istiyorum."

Rocke gözlerini devirip eşini öperken Blay'e göz kırptı. "Sen nasıl istersen, sevgilim."

"Doğru cevap bu aşkım," dedi Lyric kalabalığın arasından geçip giderlerken. "Sen çok akıllı bir erkeksin."

Fuayenin her yerinde insanlar canlılıkla konuşuyordu, içki içmek, yemek yemek-

"Bitty!" Blay seslendi. "Hey, Bitty-"

Kız, parlak sarı parti elbisesiyle, fırfırlar ve gülümsemelerle zıplayarak geldi. "Çiftleştiniz!" diye haykırdı kendini ona doğru atarken. "Çok mutluyum!"

Blay genç kıza sarıldı ve onu rugan Mary Janes ayakkabılarının üzerine oturttu. "Sadece bilmeni istedim, bence tüm bunları planlayarak harika bir iş çıkardın."

"Ve Blay Amca, düğün pastamız var!" Beş katlı, çikolatalı ve vanilyalı kreasyonun bir platform üzerine yerleştirildiği yeri işaret etti. "Bu sizin düğününüz ve pasta da bu, yani bu bir düğün pastası!"

Blay gülümsedi. "Sen harikasın, bunu biliyor musun?"

"Babam bunu bana hep söyler." Kaşlarını çattı. "Gidip Lassiter'in iyi olduğundan emin olsam iyi olacak. Pasta konusunda endişeliydi - iki renkli krema yüzünden beğenmeyeceğinden korkuyordu. Ben de ona sorun olmadığını söyleyeyim."

"Bu mükemmel. Ona mükemmel olduğunu söyle." "Anlaşıldı."

Kız dans ederek Phury ve Cormia'nın etrafından dolandı, Manny ve Payne'in yanından geçti, L.W.'nin başının üzerinde öpüşen Wrath ve Beth'in yanından kaçtı.

"Hey, Hellren."

Blay daha başını çevirmeden gülümsemeye başladı. Qhuinn tam yanına gelmişti ve bu çok garipti.

Hiçbir şey değişmemiş olsa da, resmiyet, arkadaki oymalar, toplumlarının önünde aşklarını onaylama süreci, her şeyi çok farklı hissettirdi. İyi anlamda.

"Selam, Hellren."

Sonra ikisi de aptal gibi gülümsediler. Kesinlikle aptallar.

"Hey dinle, buraya gelebilir misin?" dedi Qhuinn.
"Bilirsin, tuvalete - ve hayır, sevişmek için değil."

"Evet, doğru."

"Hayır, ciddiylim. Bilirsin işte... için değil." Blay gülerken Qhuinn öne doğru eğildi ve kaşlarını çatı. "Ama sevişme bugün ilerleyen saatlerde olacak. Bütün gün."

"Sabırsızlanıyorum."

Merdivenlerin dibinden geçip birlikte misafir tuvaletine daldıklarında Blay neler olduğunu merak etti. Ve sonra bankta birlikte oturuyorlardı.

Qhuinn derin bir nefes aldığıında Blay endişelendi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır. Hiç de değil. Bu hayatımın en güzel gecesi. Ama özel olarak yapmak istediğim bir şey var. Sadece ikimiz için. Yani, başkaları görmemeli ya da sonunda görmeyecek değil, ama ben sadece ..."

Blay, Qhuinn'in kolunu okşadı. "Ne oldu?"

Qhuinn ağırlığını bir kalçasına kaydırđı ve omuzlarındaki oymalar şüphesiz gerilirken yüzünü buruşturdu. Sonra altın gibi parlayan bir şeyi havaya kaldırdı.

"Bunu bana verdiğin zamanı hatırlıyor musun? O barda?" dedi.

Blay kendisine gösterilen şeyin ne olduğunu hemen anladı. "Mühür yüzüğüm. Tabii ki."

"İşte, şimdi sen al."

"Onu bana geri verecek misin yoksa-" Qhuinn diğ er elini avucunun ortasında nefes kesen bir şeyi ortaya çıkarmak için düzleştirdiğinde Blay konuşmayı kesti. "Oh, Tanrım."

Bu da başka bir altın mühür yüz ğ yd  ve Blay daha yüzüğün ağırlığını kaldırıp armasına dikkat etmeden önce kime ait olduğunu anlamıştı.

Luchas'ın yüzüğü. Dönüşümünden sonraki gece ona verilen yüzük. O yağ varilinde bulunduğunda parmağında olan yüzük - onu teşhis edebilmelerinin tek nedeni buydu.

Qhuinn'e teslim ettiğ .

     Qhuinn'e ailesi tarafından hiç bir zaman bir tane verilmemişti.

"Bu yüzük benim en değ rli varlığım," dedi Qhuinn kabaca. "Senin de çok iyi bildiğ n sebeplerden ötürü. Bu yüzden bu gece, çiftleşme t renimizin olduğu gece, kardeşimin onuruna ve onu da dahil etmenin bir yolu olarak bu yüzüğü senin parmağına takmak istiyorum."

Blay'ın gözleri yaşardı. Ve sonra Eski Dilde, "Onun ve sizin adınıza bunu takmak benim için en büyük onurdur," dedi.

Qhuinn derin bir nefes aldı ve altın armaya baktı. Sonra boğazını temizledi. "Onu  zl yorum."

"Nasıl yapamazsın."

Qhuinn çaba göstererek yeniden odaklanır gibi oldu. Ve sonra biraz gülümsedi. "Gidelim mi?"

"Evet," diye mırıldandı Blay.

 kisi de yüzükleri birbirlerinin parmak uçlarına yerleştirdi. Ve sonra, eğilip öpüşürken, altınları yuvalarına yerleştirdiler.

Bir süre daha öpüştüler ve geri çekildiler.

Qhuinn gülümsedi ve Blay'ın yüzünün yan tarafını okşadı. "Sen benim kışın sıcak kalbimsin, bunu biliyor musun?"

İkisi de aynı anda aşağı bakarken Blay, "Ve sen de benimsin," dedi.

Yüzüklerle birbirine dolanmış parmaklarının görüntüsü, hayatları için uygun bir metafor, geçmişlerinin ve deneyimlerinin bir karışımı, geleceklerini birlikte daha da inşa edecekleri bir temel, gençlerini büyütmek ve kaderin onlara sağladığı tüm geceler boyunca sevmek, yaşamak ve öğrenmek için bir yemin gibi görünüyordu.

Birlikte.

Sonsuza

dek.

Amin.

I Elle tekrar annesinin evine döndüğünde Noel'den bir hafta önceydi. Gerçekten gitmek istemiyordu, ama sanki başka seçeneği varmış gibi? Eğer annesiyle birkaç haftada bir şahsen kontrol etmedi. Terrie sinsice, "Bir daha kar yığınınına çarpma," dedi.

Elle babalarının BMW'sini boş bir park yerine çekerken, kasıtlı olarak frene bastı, böylece Terrie emniyet kemerine doğru sarsıldı.

"Ow!"

"Özür dilerim."

"Değilsin!"

Elle motoru durdurdu ve kapısını açtı. Gözetim altında araba kullanma süresi nihayet dolduğundan, artık kendi başına dışarı çıkmasına izin veriliyordu ve babaları -ki o sabah erken kalkıp kendine sakladığı bir şeyi itiraf ettiği o küçük konuşmalarından beri daha da müsamahakâr davranıyordu- BMW'yi hemen hemen her boş anında kullanmasına izin veriyordu.

Arabadan inerken, Terrie arabanın diğer tarafına doğru homurdanarak ilerlerken gözlerini devirdi - ama tüm kız kardeş-

İkisi de apartm a n a bakarken stresleri kurudu.

"Beni neden buraya sürüklediğini bilmiyorum," diye sızlandı Terrie. "Ben-"

"O bizim annemiz. Ve neredeyse Noel'deyiz. İşte bu yüzden bazen senin de gelmen gerekiyor."

Merdiven boşluğuna doğru yola çıktıklarında, Elle'in midesindeki çukur daha da büyüdü.

"Acıktım," dedi Terrie. "Bundan sonra McDonald's'a gidebilir miyiz?"

"Elbette."

"Gerçekten mi? Beni gerçekten götüreceksin? Neredeyse akşam yemeği vakti olmasına rağmen."

"Babam bu gece dışarıda, unutma." "Oh. Başka bir iş etkinliği mi?"

"Evet," diye mırıldandı Elle. "Yine iş. Hep o işle uğraşıyor."

İkinci katta, annelerinin kapısında, Elle kapıyı çalmaya gitti-

Panel açıldı ve Elle şaşkınlıkla geriye sıçradı - gerçi annelerinden başka biri orada durduğu için değil. Koku yüzünden. Ki bu da . . .

"Yemek mi yapıyorsun?" Elle ağzından kaçırdı.

Anneleri başıyla onayladı. "Acıkmış olabileceğinizi düşündüm. Saat neredeyse altı oldu ve lazanya sevdiğinizi biliyorum."

"Bu bizim lazanyamız mı?" Elle sordu. "Yani-bekle. Bu da ne?"

İçeri daldı ve sığ oturma odasının köşesine dikilmiş olan Noel ağacına baktı. Ağaç bir metre yüksekliğindeydi ve mavi beyaz ışıklar ve ampullerden oluşan uyumlu bir dekorasyona sahipti.

Çelenk yok. Ama anneleri çelenkten hiç hoşlanmazdı.

Anneleri, "Bu canlı bir şey değil," dedi. "Baban yardım etmediği için ancak bu kadarını yapabildim. Ama bence güzel, değil mi?"

Terrie koşarak geldi ve halının üzerinde dizlerinin üzerinde kaydı. "Hediyeler var! Bu benim için!"

Dairenin kapısı kendiliğinden kapanırken Elle gözlerini annelerine dikti. "Neler oluyor?"

Anneleri cevap veremeden mutfaktaki zamanlayıcı çaldı. "Affedersiniz."

Elle tekrar etrafına bakındı ve Baş Aşağı'nın Caldwell'e gelip gelmediğini merak etti... özellikle de yatak odasının açık kapısından yeni süpürülmüş bir halı, yapılmış bir yatak ve komodinin üzerindeki küçük vazoda bir dal çobanpüskülü gördüğünde.

"Kızlar, ellerinizi yıkayın lütfen."

Elle hiç tartışmadan kabul etti -Terrie de öyle- çünkü bu ses tonu çocukluğunu saygı duyarak geçirdiği bir ses tonuydu. Kız kardeşiyle mutfak lavabosundaki sabun kalıbını değiştirirken, bu tür bir emri en son ne zaman duyduğunu hatırlamaya çalıştı.

Ve bakın, masa üç kişilikti.

Elle'in bildiği bir sonraki şey, birlikte oturdukları ve el ele tutuştukları, duanın Fransızca yapıldığıydı. Ve sonra anneleri onlara küçük masanın ortasındaki cam tepside servis yapıyordu.

"Bu lazanyaya bayıldım!" Terrie tabağını alırken haykırdı.

Anneleri Elle'ye "İki parça mı, tek parça mı?" diye sordu.

Elle erimiş peynire ve mükemmel katmanlara baktı. "İki tane. Lütfen."

Anneleri kendi tabağına bile bir parça koydu.

Elle tadına bakarken gözlerini kapattı çünkü sulanmaya başlamışlardı. Sos tam olarak doğruydı,

peynir, erişte. Ve bu da tam olarak doğrudu, üçü bir arada, tıpkı eski zamanlardaki gibi.

"Okula geri dönüyorum," diye duyurdu anneleri.

"Öyle mi?" Elle göz kapaklarını tekrar yukarı kaldırırken "Öyle mi?" dedi.

"Eğer çok çalışırsam, iki yaz sonra psikoloji diplomamı bitirebilirim. Sonra da sosyal hizmet alanında yüksek lisans yapmak istiyorum."

"Bence bu harika olur anne," dedi Terrie. "Ben de terapist olmak istiyorum."

"Öğrendiğim her şey hakkında seninle konuşmak isterim," dedi anneleri.

"İnsanlara yardım etmek istiyorum."

Ağzınla mı? Elle düşündü. Deniz piyadelerinde talim çavuşu olsan daha şanslı olurdun.

"İkiniz için de okul nasıl gidiyor anlatın bakalım." Annelerinin yüzü kızardı. "Korkarım yeterince sormadım. Korkarım yeterince yanıda olamadım. Ama bundan sonra her şey değişecek."

Bir duraklama oldu. Sonra Terrie çatalını gürültüyle tabağına bıraktı ve kendini annelerine doğru fırlattı. Anna Sophia kızı kucakladı ve sonra kucağına oturttu. Terrie'nin sırtını okşayıp duyulamayacak kadar yumuşak şeyler mırıldanırken Elle pencereden dışarı baktı.

Panjurlar açılmıştı, manzara otoparktan ve binanın arkasındaki sığ ağaç halkasından ibaretti.

Elle derin bir nefes alıp kendisi ve kız kardeşi için özel olarak hazırlanmış akşam yemeğini yeniden koklarken kafa karışıklığı hain bir umutla savaşıyordu.

İşte o zaman çekiciyi gördü.

Kırmızı ve beyaz renkteydi, sürücü tarafındaki kapısında "Murphy's" yazıyordu. Ona bakarken, bilincinin yüzeyinin altında bir anı titredi, bir şey-

Birdenbire bir baş ağrısı başladı ve Elle kaşlarını çatarak şakaklarını ovuşturdu.

Kamyonu daha önce gördüğüne, onun için bir şey yaptığına, babasının arabasını izinsiz aldığı gece çekicinin-
"İyi misin?" diye sordu annesi Terrie'nin başının üzerinden.

Elle şimdiki zamana geri döndü. Tabağındakilere odaklandığında, kafatasındaki ağrı hemen hafifledi.

"Evet, ben iyiyim. Ben sadece . . . Ben iyiyim. Sadece çok açım."

Tekrar park yerine baktı. Çekici kamyon gitmişti.

Ne önemi var ki, diye düşündü. Endişelenmesi gereken başka şeyler vardı.

"İyi misin?" diye sordu annesine. "Yani, sen . .
. burada gerçekten iyi misin?"

Annesinin yüzüne çarpan gülümseme hüzünlü ve yavaştı. Ama geri gelen cevap güçlü ve istikrarlıydı. "Ben çok iyiyim. Siz ikinize sahibim. Ve ileride ihtiyacım olan tek şey bu."

Elle gözlerinin yaşardığını hissetti. "Seni çok özledim."

Anneleri öne doğru eğildi ve elini Elle'nin elinin üzerine koydu. "Ben de seni özledim. Ve seni bir daha asla bırakmayacağım, tamam mı? Gittiğim yer için özür dilerim ama artık geri döndüm."

Elle bir çocuk sesiyle, "Ne... ne oldu da döndün?" diye fısıldadı.

Anneleri Elle'nin avucunu sıktı. "Sadece dünyadaki en güçlü şey."

"O da ne?"

"Sevgiler." Anneleri derin derin gülümsedi. "Başka ne olabilir ki?"

Elle hızla gözlerini kırptırdı. Sonra derin bir nefes aldı, çatalını doldurdu ve bir ısırık aldı. Tanıdık tat ağzında çiçek açarken, annesi daha önce alamet-i farikası olan bir tür seviyesizlikle gözlerinin içine bakmaya devam etti. Elle kendini başını sallarken buldu.

"Aşk ve lazanya," diye kabul etti. "Her şeydir."

Siz ya da tanıdığınız herhangi biri intihar düşüncelerinden muzdaripseniz ya da intihardan etkilendiyseniz ve yardıma ihtiyacınız varsa, lütfen 116 123 numaralı telefonda
Ulusal İntiharı Önleme Yaşam Hattını arayın.

Uyarı işaretleri, önleme ve diğer kaynaklar hakkında
buradan bilgi edinin:
www.samaritans.org

ACKNOWLEDGMENTS

WKara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok teşekkür ederim! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir kitap oldu ve olmaya da devam ediyor.

ve hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese, Hannah Bratten, Andrew Nguyen, Jennifer Bergstrom, Jennifer Long ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Kitaplarım için en az benim kadar çalışan Yazar Köpeğim II Naamah'a ve Archiball'a şükranlarımı sunuyorum!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.